Lan Hồ Điệp 134

Vợ Yêu Của Ông Trùm Mafia

Mục lục

Giới thiệu Vợ Yêu Của Ông Trùm Mafia

Chương 1: Hội Nghị Hắc Bang

Chương 2: Chống Xâm Nhập

Chương 3: Lạnh Nhạt

Chương 4: Peace

Chương 6: Huyết Lệ

Chương 7: Thoát Khỏi

Chương 8: Hàn Mạc Có Hỷ

Chương 9: Đường Vịnh Hi

Chương 10: Ác Mộng

Chương 11: Tần Gia Uy Bị Cưỡng Hôn

Chương 12: Nụ Hôn Đầu

Chương 13: Chồng Tương Lai

Chương 14: Hiệp Ước

Chương 15: Lai Lịch Của Tần Gia Uy

Chương 16: Điều Kiện

Chương 17: Hôn Lễ

Chương 18: Tin Tưởng

Chương 19: Tiêu Diệt

Chương 20: Cố Tình

Chương 21: Lạt Mềm Buộc Chặt

Chương 22: Cho Phép

Chương 23: Trái Tim

Chương 24: Hoài Nghi

Chương 25: Chung Tử Hồng

Chương 26: Tổ Chức Thần Bí Shadow

Chương 27: Tần Gia Uy Kinh Hãi

Chương 28: Tần Gia Uy Ghen

Chương 29: Động Lòng

Chương 30: Bar Night Angel

Chương 31: Ám Sát

Chương 32: Ngưỡng Mộ

Chương 33: Quyết Định

Chương 34: Chúng Ta Ly Hôn

Chương 35: Chọc Tức

Chương 36: Chiếm Đoạt (H)

Chương 37: Đêm Tân Hôn

Chương 38: Thân Phận Của Đường Vịnh Hi

Chương 39: Thân Phận Của Đường Vịnh Hi. 2

Chương 40: Đường Vịnh Hi Phiền Não

Chương 41: Tề Phong Và Đường Tam

Chương 42: Tần Gia Uy Hống Hách

Chương 43: Đường Vịnh Hi Suy Nghĩ Chu Toàn

Chương 44: Cô Ấy Là Vợ Của Tần Gia Uy Tôi

Chương 44: Cô Ấy Là Vợ Của Tần Gia Uy Tôi.

Chương 45: Tần Gia Uy Tỉ Mỉ.

Chương 46: Đấu Súng.

Chương 47: Tần Gia Uy Tin Tưởng

Chương 48: Tinh Dầu

Chương 49: Ao Ước Của Tần Gia Uy

Chương 50: Montono

Chương 51: Truyền Thuyết Hoa Bỉ Ngạn

Chương 52: Ancharnes

Chương 53: Truy Hồn

Chương 54: Khói Độc

Chương 55: Nụ Cười Thần Chết

Chương 56: Tra Hỏi

Chương 57: Trần Siêu

Chương 58: Bạch Tử Long Và Phi Dạ

Chương 59: Bệnh Ưa Sạch Sẽ

Chương 60: Dù Cô Ấy Có Chết Cũng Phải Chết Bên Cạnh Tôi

Chương 61: Tiến Vào Khu Rừng

Chương 62: Cứu Sam

Chương 63: Nôn Nóng

Chương 64: Bị Tấn Công

Chương 65: Cô Nguy Hiểm Hơn

Chương 66: Ngõ Cụt

Chương 67: Thứ Gì Là Quan Trọng Nhất

Chương 68: Huỷ Diệt

Chương 69: Khói Độc

Chương 70: Người Mình

Chương 71: Vượt Qua Tầng Hai

Chương 72: Peace Ra Mặt

Chương 73: Sát Khí

Chương 74: Tần Gia Uy Khẩn Trương Quá Độ

Chương 75: Hình Xăm

Chương 76: Tràn Hạo Và Gia Duyên

Chương 77: Hạnh Phúc

Chương 78: Tần Gia Uy Chu Đáo

Chương 79: Duyên Phận

Chương 80: Khao Khát

Chương 81: Gia Duyên Sinh

Chương 82: Thói Quen

Chương 83: Lục Cẩn Phi Buồn Phiền

Chương 84: Lục Cẩn Phi Thất Kinh Trong Lòng

Chương 85: Cả Hai Cùng Ghen

Chương 86: Tần Gia Uy Trừng Phạt Lục Cẩn Phi

Chương 87: Tính Mạng Đường Vịnh Hi Gặp Nguy Hiểm

Chương 88: Tần Gia Uy Không Thở Nổi

Chương 89: Phải Sớm Nghĩ Ra Điều Này

Chương 90: Tần Gia Uy Vẫn Chưa Tỉnh

Chương 91: Đường Vịnh Hi Sợ

Chương 92: Du Trinh Trinh Hâm Mộ

Chương 93: Tần Gia Uy tín kế

Chương 94: Đoàn Vũ Sơn Bị Uy Hiếp

Chương 95: Dương Đông Kích Tây

Chương 96: Nội Gián

Chương 97: Trung Quốc

Chương 98: Thần Phong

Chương 99: Bật Lửa Hình Con Sói

Chương 100: Phản Bội

Chương 101: Đường Vịnh Hi Tính Kế

Chương 102: Đóng Kịch

Chương 103: Sự Thật

Chương 104: Thần Phong Bị Thương

Chương 105: Mượn Dao Giệt Người

Chương 106: Thân Thế Của Quyển Ni

Chương 107: Peace Và Vi Rút Anthrax 001

Chương 108: Hai Người Quá Nguy Hiểm

Chương 109: Trả Ơn

Chương 110: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Chương 111: Kết Cuộc

Chương 112: Đại Kết Cuộc

Chương 113: Ngoại Truyện Tần Gia Vỹ Và Thiết An Lâm

Chương 114: Ngoại Truyện Tần Gia Vỹ Và Thiết An Lâm 2

Chương 115: Ngoại Truyện Tần Gia Vỹ Và Thiết An Lâm 3

Chương 116: Ngoại Truyện Tần Gia Vỹ Và Thiết An Lâm 4

Chương 117: Ngoại Truyện Việt Vũ Và Du Trinh Trinh - 1

Chương 118: Ngoại truyện Việt Vũ và Du Trinh Trinh - 2

Chương 119: Ngoại truyện Đường Vịnh Hi - 1

Chương 120: Ngoại truyện thu và Đường Vịnh Hi - 2

Chương 121: Ngoại truyện Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi - 3

Chương 122: Ngoại truyện tiệc đầy tháng của Tần Gia Nghiêm

Giới thiệu Vợ Yêu Của Ông Trùm Mafia

Tần Gia Uy trong truyện Vợ Yêu Của Ông Trùm Mafia của tác giả Lan Hồ Điệp 134 là ông trùm giới mafia, là người đàn ông khét tiếng lạnh lục. Trong thế giới của anh, anh chính là thượng đế là pháp luật. Chỉ cần là thứ anh thích thì sẽ phải thuộc về anh.

Người trong giang hồ mỗi khi nghe đến Tần Lão Đại đều liên tưởng đến một con sói hung tàn, mưu mô đa kế. Nhưng anh cũng có một mặt của vị nam thần ngôn tình sủng, lạnh lùng dũng cảm.

Đường Vịnh Hi là con gái duy nhất của Đường Chấn Nam, vị tổng thống đương nhiệm của Mỹ. Cô sở hữu sắc đẹp khó cưỡng hơn người và trí thông minh tuyệt đỉnh.

Nhưng thật kỳ lạ, một con người không sợ trời sợ đất như cô lại sợ Tần Gia Uy một cách kỳ lạ. Và con sói hung tàn cũng đã trở nên đáng yêu dịu dàng vì cô. Cùng đón đọc truyện hay để tìm hiểu những điều thú vị về cô gái ấy.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1: Hội Nghị Hắc Bang

GHI CHÚ: 5 quyển truyện tiếp nối lẫn nhau.

* Quyển 1: Bá Chủ Hắc Đạo Cưng Chiều Vợ Sát Thủ.

(Lôi Lạc Thiên và Trình Lam).

*Quyển 2: Tổng Tài Bá Đạo Và Cô Vợ Luật Sư Kiêu Ngạo Của Mình.

(Mạnh Hùng và Kiều Nhi).

* Quyển 3: Cô Vợ Xã Hội Đen Của Ông Trùm Hắc Đạo.

(Nam Liệt và Hàn Mạc).

*Quyển 4: Cô Vợ Thần Bí Của Ông Hoàng Làng Giải Trí.

(Tràn Hạo và Tần Gia Duyên)

*Quyển 5: Vợ Yêu Của Ông Trùm Mafia.

(Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi)

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Trên sân thượng toà cao ốc One World Trade Center còn được biết với cái tên "World Trade Center", vừa nghe qua đã làm rung động không biết bao nhiêu trái tim.

Tòa cao ốc được tọa lạc ngay trung tâm thành Phố Lower Manhattan, New York.

World Trade Center đã bị tàn phá, mang theo 3 ngàn mạng sống vô tội và đã làm bị thương 6000 người trong vụ khủng bố 11-9-2011, do tổ chức khủng bố al-Qaeda gây ra.

Ba chiếc trực thăng quân đội hùng hồn đáp xuống sân thượng, tiếng vù vù của cánh quạt cùng với gió mạnh xóay cuồn cuộn lên, làm cả bầu trời chạng
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

vạng tối trở nên mờ mịt bởi cát bụi.

Một tốp người tinh anh thành thạo nhảy từ mấy chiếc trực thăng xuống, nhìn vào kỹ thuật và hành động điêu luyện của bọn họ có kỷ luật và trình tự hẳn hoi, cũng đã đủ biết họ là những người được huấn luyện đặc biệt theo lối quân sự.

Chỉ trong tích tắc mười mấy tên mặc âu phục màu đen, trên tay mỗi người cầm một khẩu súng Trường Tấn Công M4, do Tần Gia sản xuất đứng thành hai đường thẳng.

* Súng Trường tấn công M4 được đặc biệt chế tạo cho Quân Đội Mỹ.

Với quy lực khiếp người, tầm bắn xa lên đến 600m và tóc độ bắn ra 950 phát trong vòng một phút.

Chiếc trực thăng vừa dừng hẳn lại, Doãn Kỳ, Nhật Trung, Sam cùng với Trần Linh Giang bước xuống, bốn người cẩn thận quan sát tứ phía sợ có người mai phục.

Từ lúc Tràn Hạo giao bang Thiên Địa lại cho Tần Gia Uy, anh đã cho thuộc hạ đắc lực nhất của anh là Doãn Kỳ ở lại bên cạnh của Tần Gia Uy.

Chỉ khi có Doãn Kỳ bên cạnh, Gia Duyên mới an tâm vì cô biết Doãn Kỳ là thuộc hạ xuất sắc nhất của Tràn Hạo.

Sau khi nhận được ánh mắt ok của Doãn Kỳ, Tần Gia Vỹ mới cùng Tần Gia Uy oai nghiêm bước xuống.

Trên người Tần Gia Uy là bộ âu phục màu đen cùng với áo bành-tô dài, chân mang đôi giày da bóng loáng, tay lúc nào cũng là đôi găng tay bằng da màu đen.

Anh oai phong đứng chính giữa một tốp người xuất sắc này, ánh mắt ngông cuồng đầy vẻ tự tin cùng với khuôn mặt yêu nghiệt ngẩng lên thật cao, dáng vẻ này khí thế này đích thực của một lão đại hắc bang, một ông trùm mafia.Hôm nay là buổi hội nghị một năm một lần trong giới hắc đạo, mỗi năm hội nghị sẽ được diễn ra tại một địa điểm khác nhau.

Năm nay tòa cao ốc One World Trade Centre, tại New York được chọn là điểm họp mặt.

Những người hiện diện tối đêm nay toàn là những kẻ tai to mặt lớn trong giới hắc đạo, chính vì vậy sự phòng vệ của nơi này vô cùng chặt chẽ.

Trên sân thượng lúc này đã đậu sẵn ít nhất 25 chiếc trực thăng tư của những người đến tham gia buổi hội nghị.

Tần Gia Uy được đám thuộc hạ cẩn thận hộ tống vào bên trong toà cao óc, trước khi vào thang máy Trần Linh Giang đã dùng thiết bị kiểm tra thuốc nổ để kiểm tra thang máy.

Sau khi không phát hiện có gì khả nghi, cô mới nhìn Tần Gia Uy cung kính báo cáo.

"Lão đại, đã an toàn."

Nghe Trần Linh Giang nói vậy, Tần Gia Uy và tứ đại hộ pháp bước vào trong.

Đám thuộc hạ còn lại được Tần Gia Vỹ sắp xếp chờ lệnh trên sân thượng.

"Anh hai, hôm nay Chung gia và Đoàn gia cũng có mặt.

Em thật chán ghét cái bộ mặt ta đây của hai tên đó."

Tần Gia Vỹ nhìn Tần Gia Uy nói, chỉ cần nghĩ đến sẽ gặp mặt hai tên "khẩu phật tâm xà" đó là anh đã chán ghét vô cùng.

Tần Gia Uy với khuôn mặt lạnh tanh, anh không nói gì ánh mắt lạnh lùng liếc vào góc bên phải trên trần thang máy.

Tứ đại hộ pháp liền đề cao cảnh giác, Tần Gia Uy mới vừa cho họ biết nhất cử nhất động của bọn họ đang bị người khác giám sát.

Tần Gia Vỹ biết nếu lỡ những lời nói vừa rồi của anh bị lộ ra ngoài, Đoàn gia và Chung gia nhất định sẽ lấy cớ này làm loạn, kiếm chuyện với Tần Gia.

Ngồi trong phòng giám sát là một đám người được thuê tới, để giữ an ninh trật tự của đêm hôm nay và cũng để đảm bảo sự an toàn cho tất cả khách mời.

Ngạn Hùng trên tay cầm máy bộ đàm cặp mắt không ngừng theo dõi 30 máy camera, đang nhấp nháy quan sát từng góc cạnh của toà cao óc. Cặp mắt sắc bén nhìn láo lia từ màn hình này sang màn hình khác, lúc này ứng dụng "hệ thống nhận dạng khuôn mặt" bắt đầu hoạt động, nó không ngừng zoom vào và zoom ra liên tục để xác nhận khuôn mặt của tất cả mọi người bước vào toà cao óc, sau khi máy vi tính xác nhận được thân phận của đối phương, tư liệu của họ lập tức hiện lên trên màn hình, và sẽ tự động lưu tư liệu của họ vào trong kho dữ liệu.

Dùng cách này vừa có thể kiểm tra an ninh vừa có thể kiểm soát ai có mặt trong buổi hội nghị ngày hôm nay.

"Chuẩn bị tiếp đón Tần Lão Đại."

Ngạn Hùng ấn vào máy bộ đàm, liên lạc với thuộc hạ của mình đang đứng canh chừng trước cửa phòng hội nghị.

Hôm nay công ty an ninh của Lôi Thị được mời đến để phụ trách sự an toàn của mọi người.

Bước vào cửa là Lôi Phu nhân trên người cô mặc một cái đầm dài màu trắng bó sát vào thân hình gợi cảm của cô, trong tai cô đặt một chiếc máy bộ đàm vô hình do Đường Tam phát minh ra, để tiện việc liên lạc với thuộc hạ.

Vừa bước vào cửa cặp mắt sắc bén của Trình Lam liền quan sát màn hình máy vi tính, đôi mày thanh tú của cô chau lại trong vẻ không hài lòng, cô lập tức bước nhanh đến máy vi tính.

Trình Lam chống hai tay lên bàn xem kỹ lại màn hình, cặp mắt khôn khéo của cô chợt hiện lên tia phẫn nộ.

"Ngạn Hùng cậu làm việc như thế nào?

Có người xâm nhập vào hệ thống an ninh của chúng ta, vậy mà cậu cũng không hay."

Ngạn Hùng nghe Trình Lam nói vậy liền khom tới nhìn vào màn hình, khi anh nhìn kỹ hơn mới thấy màn hình bị nhiễu sóng, nhưng chỉ khi quan sát thật kỹ mới có thể nhận ra.

Ngạn Hùng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Trình Lam, vừa rồi anh đã kiểm tra

nhưng không hề phát hiện ra việc này.

Chương 2: Chống Xâm Nhập

Việc bị người ngoài hack vào máy chủ rất quan trọng chỉ cần điều khiển được chương trình phần mềm, cũng đồng nghĩa với việc họ đã nắm được toà cao óc One World Trade Centre này trong lòng bàn tay.

Tất cả cửa ra vào, thang máy, đèn, hệ thống thông hơi, hệ thống báo động đều được khống chế bởi máy chủ.

Nếu họ có dã tâm bất chính, tính mạng của tất cả mọi người trong toà cao óc này sẽ gặp nguy hiểm.

"Mau, chống xâm nhập ngay."

Ngạn Hùng khẩn trương ra lệnh cho thuộc hạ của mình, đám thuộc hạ lập tức múa máy bàn tay thành thạo trên bàn phím, đã qua 40 giây họ vẫn chưa loại bỏ được tín hiệu xâm nhập.

Lúc này Trình Lam thật bình tĩnh cô đứng một bên khoanh hai tay trước ngực, chờ xem họ giải quyết việc này như thế nào.

Cô quan sát từng động tác của bọn họ, một lúc sau Trình Lam đã không còn kiên nhẫn với sự bất lực của bọn họ nữa, giọng nói lạnh lùng của cô vang lên từ phía sau.

"Dùng chương trình Iris để loại bỏ họ, sau đó ngăn chặn tất cả tín hiệu với bên ngoài, trách nhiệm của chúng ta là giữ an toàn cho tất cả khách mời trong toà cao óc này.

Việc bên ngoài không liên quan gì đến chúng ta."

Nghe Trình Lam nói vậy, thuộc hạ của Ngạn Hùng lập tức làm theo lời chỉ thị của cô.

Chương trình Iris là do đích thân Lôi Lạc Thiên lập ra, nên chỉ trong tích tắc họ đã thành công loại bỏ được sự xâm nhập của bên ngoài.

Hai chữ The Devil màu đỏ thẫm nhìn vào thật nguy hiểm hiện lên trên màn hình đánh dấu cho sự thành công của bọn họ.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt khâm phục của bọn họ tập trung vào một Lôi phu nhân.

Họ không ngờ cô không giống như những người phụ nữ khác là một bình hoa di động, ngược lại cô còn tài giỏi hơn cả bọn họ, những người tự xưng mình là thiên tài trong lĩnh vực công nghệ thông tin.

Sau khi Trình Lam kiểm tra kỹ mọi việc cô mới an tâm rời khỏi phòng giám sát, đi đến gặp mặt của Lôi Lạc Thiên lúc này anh đang ở trong phòng nghỉ trên tầng 130 chờ cô.

Cửa thang máy vừa được mở ra, bốn tên thuộc hạ của Ngạn Hùng lập tức đứng cung kính hành lễ.

"Tần Lão Đại, xin mời ngài."

Họ khom người vươn tay làm động tác mời, chỉ về hướng cái bàn được đặt trước khán đài.

Tần Gia Uy không nói gì, khuôn mặt vẫn như tản băng ngàn năm bước vào trong, anh không tuân theo quy luật của buổi hội nghị mà đi thẳng đến chỗ ghế nào anh cảm thấy thỏai mái liền ngồi xuống.

Quy luật của buổi hội nghị, ghế ngồi sẽ được chủ toạ sắp xếp trước, họ sẽ xem xét theo thế lực của từng vị khách mời, để quyết định vị trí ngồi của họ.

Thế lực càng cao vị trí ngồi càng gần với khán đài.

Trên tất cả bàn đều được đặt một cái biển tên của vị khách mời, bàn tròn đầu tiên là của Đoàn Vũ Sơn thủ lĩnh của Đoàn gia, Chung Hiểu Phong thủ lĩnh của Chung gia, Nam Liệt và Hàn Mạc, Lôi Lạc Thiên và Trình Lam, Tần Gia Uy, Tần Gia Vỹ, Ông Douglas chủ tọa và Schapelle con gái của ông.

Thuộc hạ của Ngạn Hùng biết quy tắc của Tần Gia Uy, anh không thích người khác đến gần mình, nên khi hắn nhìn thấy Tần Lão Đại ngồi sai vị trí, hắn liền bước tới đứng cách xa Tần Gia Uy một bước, tay hắn rung rung chỉ vào vị trí ghế ngồi đối diện với khán đài nói với giọng cung kính.

"Xin lỗi Tần Lão Đại, ghế bên này là của ngài."

Thật sự vị trí đó được đích thân Ông Douglas sắp xếp cho Tần Gia Uy, chỗ ngồi được dành cho anh là chỗ tốt nhất.

Ngồi ở vị trí đó Tần Gia Uy chỉ cần nhìn thẳng là có thể nhìn thấy tất cả mọi việc diễn ra trên kháng đài.

Tần Gia Uy liếc nhìn vào cái biển tên đặt ngay trước mặt, ba chữ Đoàn Vũ Sơn viết rõ ràng trên biển tên.

Tần Gia Uy không nói gì, anh vươn tay cầm lấy biển tên quăng sang một bên.

Tên thuộc hạ của Ngạn Hùng cảm giác

thấp thỏm trong lòng với hành động ngang tàng này của Tần Gia Uy.

Hắn biết hôm nay ở đây là "Long đàm hổ huyệt", tụ hội lại những nhân vật khét tiếng nhất trong thế giới ngầm.

Chỉ cần hắn đắc tội với họ, hắn tin chắc mình sẽ không còn mạng rời khỏi nơi đây.

Tên thuộc hạ của Ngạn Hùng trán lấm tấm mồ hôi, hắn cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mặt của Tần Gia Uy nói.

"Tần Lão Đại, ngài đừng làm khó thuộc hạ."

Lôi Lạc Thiên, Trình Lam, Nam Liệt và Hàn Mạc mới từ ngoài cửa bước vào, bốn người cùng thuộc hạ của mình nhìn thấy một màn vừa được Tần Gia Uy diễn ra.

Ánh mắt Hàn Mạc hiện lên sự nghi ngờ, phải chăng người đàn ông lạnh lùng y như tảng băng trước mặt này chính là Tần Gia Uy, người bạn tri kỷ mà cô đã quen biết nhiều năm qua.

Hàn Mạc nghe nói sau lần Tần Gia Uy bị thuộc hạ của mình cùng với người ngoài hợp tác ám sát, tính tình anh đã thay đổi không còn lòng tin với bất kỳ ai, ngoài thuộc hạ thân cận thì người ngoài tuyệt đối không được phép đến gần anh.

Lôi Lạc Thiên một thân âu phục màu trắng, anh phong độ vòng tay qua eo

của Trình Lam ôm cô sát vào lòng.

Lôi Lạc Thiên và Trình Lam được xem như là một cặp trời sinh, hai người với dung mạo lạnh lùng, ánh mắt tỏa ra sát khí làm những người bên cạnh không thể dời tầm mắt của mình.

"Các người lui xuống."

Lôi Lạc Thiên cất giọng đều đều của mình lên, anh bước tới thản nhiên kéo ghế ra, anh cẩn thận dìu Trình Lam ngồi xuống.

"Dạ!

Chủ nhân."

Tên thuộc hạ cung kính cúi đầu, rồi lập tức lui mình về phía sau đứng, ánh mắt sắc bén không ngừng quan sát chung quanh.

Lúc này Nam Liệt và Hàn Mạc cũng chậm rãi bước tới, trên người cả hai từ trên xuống dưới là một màu đen huyền bí.

Người ngoài thường dùng câu, "Kim Đồng Ngọc Nữ" trong giới hắc đạo để hình dung Nam Liệt và Hàn Mạc.

Thật sự trên thế gian này không có cặp đôi nào lại xứng với nhau như họ.

Hai người với tính tình giống y hệt như nhau, nhưng không ngờ họ lại yêu nhau đến "sông cạn đá mòn" cũng không thay đổi.

Hàn Mạc được Nam Liệt lịch sự kéo ghế cho cô, cô tao nhã ngồi xuống nhìn Tần Gia Uy.

"Gia Uy, đã lâu không gặp."

"Phải! cũng gần 2 năm chúng ta không gặp mặt."

Lần cuối cùng Tần Gia Uy gặp mặt của Hàn Mạc, chính là tại khách sạn The Palm bên Italy vào 2 năm trước.

Chương 3: Lạnh Nhạt

Tần Gia Uy ngồi thoải mái dựa lưng vào ghế, bàn tay bất giác mân mê cái bật lửa màu đen được khắc hình con sói trên tay.

Lúc này đột nhiên trong lòng của Tần Gia Uy hiện lên sự đề phòng, khi anh cảm giác được có người đang tiến đến gần mình.

Anh cau mày tỏ ra khó chịu, nép thân thể cường tráng của mình sang một bên.

Trần Linh Giang đang đứng cung kính một bên, hai tay chắp sau lưng cặp mắt thận trọng quan sát mọi việc diễn ra chung quanh Tần Gia Uy.

Khi cô nhìn thấy tên phục vụ bàn không biết sống chết là gì, thản nhiên tiến đến gần Tần Gia Uy.

Cô liền bước tới chặn tên phục vụ bàn lại, hành động đường đột này của hắn sẽ làm Lão đại nổi giận.

Cô biết với tính tình của Tần Gia Uy, chỉ cần tên phục vụ bàn lỡ chạm vào người của anh, anh sẽ giết chết hắn ngay lập tức.

"Để tôi."

Giọng nói đều đều của Trần Linh Giang vang lên, cô vươn tay nhận lấy hai ly rượu từ trên tay của hắn, cung kính đặt xuống trước mặt của Tần Gia Uy và Tần Gia Vỹ

"Lão Đại, nhị gia.

Xin mời."

Cặp mắt sắc bén của Hàn Mạc không ngừng quan sát Tần Gia Uy, từng cử chỉ cùng với thần thái của anh làm Hàn Mạc kinh ngạc vô cùng.

Trong lòng cô thầm nghĩ trên thế gian này ngoài Nam Liệt ra, Tần Gia Uy là người thứ nhì có khí thế cùng với sát khí khiếp người như vậy.

Tần Gia Uy của ngày hôm nay đã không phải là một Tần Gia Uy, vừa năng động vừa lỗ mãng của trước đây. Anh của hiện tại là một người đa nghi mưu mô quỷ quyệt, với tính cảnh giác cao, trên người anh tỏa ra tà khí làm người ta nhìn vào không rét mà run.

Lôi Lạc Thiên ngồi bên cạnh một tay ôm eo của Trình Lam, tay còn lại

cầm ly rượu đỏ trên bàn lên hớp một ngụm.

"Liệt, sao Mạnh Hùng không có mặt hôm nay?."

Lôi Lạc Thiên vì công ty chi nhánh Lôi Thị bên Mỹ, nên cũng đã mấy tháng không gặp mặt Nam Liệt, Mạnh Hùng và Tràn Hạo.

Anh cứ nghĩ hôm nay sẽ gặp lại ba người bạn tốt, nhưng không ngờ chỉ có một mình Nam Liệt đến dự buổi hội nghị.

"Sau khi sinh con, sức khỏe của Kiều Nhi không được tốt nên Mạnh Hùng không muốn rời khỏi em ấy."

Nam Liệt nhìn Lôi Lạc Thiên nói, bàn tay anh thản nhiên sờ lên bàn tay mềm mại của Hàn Mạc, lúc này đang đặt trên đùi của anh dưới mặt bàn.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, đột nhiên hai người đàn ông cùng với thuộc hạ của họ bước tới.

Đoàn Vũ Sơn và Chung Hiểu Phong với ngọai hình cao lớn tuấn tú, nhưng vẻ sỗ sàng hiện lên rõ ràng trên gương mặt của hai người.

"Ha ha ha.....Tần Lão Đại, Lôi Lão Đại, Nam Ca, Hàn Gia.

Ngọn gió nào đã thổi, bốn vị đến buổi hội nghị ngày hôm nay."

Đoàn Vũ Sơn nói một cách đầy tự mãn, hiện tại Đoàn gia đang trên đà phát triển, như diều gặp gió nên trong mắt hắn không xem ai ra gì.

Khuôn mặt thư giãn của tất cả mọi người đột nhiên trầm xuống, không ai quan tâm đến lời chào hỏi vô phép tắc của Đoàn Vũ Sơn."Hôm nay tôi có mặt ở đây với tư cách là chủ tịch của tập đòan Lôi Thị, để giữ sự an toàn cho các người.

Tôi đã rút lui ra khỏi giới hắc đạo, không còn là Lôi Lão Đại nữa."

Lôi Lạc Thiên cau mày nói với giọng băng lãnh, anh ghét nhất những kẻ láo xược như Đoàn Vũ Sơn.

Tần Gia Vỹ ngồi một bên nghiến răng tức giận, anh ghét cay ghét đắng hai tên này, sẽ có ngày anh nhất định khiến họ như hai con chó bò la bò lết dưới chân anh.

Ông Douglas đứng một bên cùng với cô con gái của mình, ông nhìn thấy nét mặt tứ đại nhân vật của đêm hôm nay tỏ ra đằng đằng sát khí, ông vội vàng bước tới.

"Cảm ơn mọi người đã đến dự buổi hội nghị của ngày hôm nay.

Đây là Schapelle, con gái của tôi."

Ông Douglas cười thanh lịch giới thiệu con gái của ông với mọi người, nhưng ánh mắt chỉ nhìn vào Tần Gia Uy.

Ông Douglas là một người với vẻ bề ngoài đơn giản bình dị, ôn nhu sao cũng được, nên được người trong hắc đạo đề cử làm người hoà giải, chỉ cần hai bang phái xảy ra xung đột, Ông Douglas sẽ đứng ra giúp họ giải quyết vấn đề.

Nhưng thật ra tâm tư của Ông Douglas này không hề đơn giản, ngược lại còn sâu xa khó lường.

Ông biết hiện tại người nắm trong tay thế lực lớn nhất trong hắc đạo chính là Tần Gia Uy.

Trong mắt ông chỉ có người mạnh nhất, giỏi nhất mới xứng làm con rể của ông.

Trình Lam nhìn một cái là biết ngay dã tâm của Ông Douglas, cô ghé sát vào tai của Lôi Lạc Thiên nói nhỏ.

"Ông Douglas này không đơn giản.

Anh nên cẩn thận với ông ta."

Nghe Trình Lam nói vậy, Lôi Lạc Thiên nhếch môi lên thành một nụ cười nhẹ, bàn tay anh đang choàng qua eo của Trình Lam bất giác vươn lên vuốt ve mái tóc dài màu hạt dẻ của cô.

Lôi Lạc Thiên là một người cực kỳ sáng suốt, anh biết dã tâm của ông chỉ vì anh không muốn nói ra mà thôi.

"Lam Lam của anh là thông minh nhất."

Lôi Lạc Thiên không quan tâm đến sự hiện diện của mọi người, nói xong anh cúi xuống đặt lên trán của Trình Lam một nụ hôn khen thưởng.

"Xin chào mọi người."

Schapelle nở một nụ cười duyên dáng, ánh mắt gợi tình nhìn Tần Gia Uy.

Nụ cười của schapelle không giữ trọn được bao lâu, liền bị sự lạnh nhạt của Tần Gia Uy làm cho tất ngủm.

"Gia Duyên và Hạo có đến New York không?."

Tần Gia Uy không hề để cha con nhà họ Douglas vào trong tầm mắt, anh nhìn Hàn Mạc hỏi về chuyện của Gia Duyên.

Từ khi Gia Duyên và Tràn Hạo kết hôn, anh không có thời gian bay sang Thành Phố S để thăm họ.

"Còn hai tháng nữa Gia Duyên đã đến ngày sinh, Hạo rất khẩn trương sợ em ấy mệt, nên lần này đã không đi cùng chúng tôi."

Hàn Mạc vừa nói bàn tay đã vươn tới cầm lấy ly rượu đỏ trên bàn, theo thối quen cô đưa ly rượu đỏ lên môi định hớp một miếng.

Ly rượu còn chưa chạm vào đôi môi gợi cảm của Hàn Mạc đã bị Nam Liệt nâng tay chận lại, anh lắc đầu nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương.

Hàn Mạc cười dịu dàng đặt ly rượu lại trên bàn, cô dùng tay đẩy ly rượu sang một bên.

Chương 4: Peace

Bàn tay Tần Gia Uy vẫn mân mê cái bật lửa, anh thu hết từng cử chỉ nhỏ của Hàn Mạc vào trong ánh mắt của mình.

Trong lúc này hai cha con Ông Douglas đứng ngượng ngùng bên cạnh, vì thái độ thiếu tôn trọng của Tần Gia Uy.

Schapelle là một cô gái Phương Tây với cặp mắt xanh sâu thẳm, mũi cao làn da trắng mái tóc dài màu vàng, cô là một người vô cùng kiêu ngạo, từ trước tới giờ chỉ có cô thờ ơ với người khác.

Đối với những chàng trai, họ đều phải tốn công phí sức để lấy lòng cô.

"Tần Gia Uy!

Có ngày tôi sẽ khiến anh phải cầu xin tình yêu của tôi."

Schapelle hận trong lòng, sự căm phẫn được cô che giấu dưới ánh mắt điềm đạm của cô.

"Schapelle Tiểu thư quả thật là một đại mỹ nhân, tôi rất vinh hạnh được biết cô."

Đoàn Vũ Sơn bước tới nói với giọng tán tỉnh, ánh mắt không ngừng quan từng đường công trên cơ thể của Schapelle, trong lòng hắn thầm nghĩ.

"Quả thật điện nước đầy đủ."

Schapelle nhìn thấy ánh mắt lố lăng của Đoàn Vũ Sơn nhìn mình, trong lòng cô hận không thể đem hắn ra chém thành từng mảnh.

Schapelle biết Đoàn Vũ Sơn là một nguỵ quân tử, tốt nhất không nên đắc tội với hắn.

"Rất vui được biết Đoàn Lão Đại."

Schapelle lịch sự mỉm cười nói một cách qua lo, ánh mắt không tự chủ nhìn Tần Gia Uy.

Không biết vì sao sự lạnh lùng của anh lại càng gợi lên sự hiếu kỳ trong lòng cô.

Sau khi buổi hội nghị kết thúc Trình Lam và Lôi Lạc Thiên cùng thuộc hạ đi lên phòng giám sát.

"Ngạn Hùng, mọi việc vẫn ổn chứ."

Trình Lam đang được Lôi Lạc Thiên ôm trong lòng, cô nhìn thấy nét mặt khẩn trương của Ngạn Hùng liền lên tiếng.

"Lôi tổng, Lôi phu nhân."

Ngạn Hùng nhìn hai người cung kính chào hỏi.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thiên gật đâu, Ngạn Hùng mới bất đầu nói ra sự lo lắng trong lòng của mình.

"Thuộc hạ mới vừa phát hiện, có người đã âm thầm cài đặt vi-rút Z vào trong máy vi tính, một khi cửa chính và cửa sân thượng được mở ra lần hai, sẽ khởi động sự phòng bị ôtômat, lập tức ngắt điện và khoá cửa.

Khi cửa an tòan được khởi động không ai có thể rời khỏi, tất cả mọi người sẽ bị nhốt trong toà cao ốc này.

Họ sẽ thải một loại khí độc vào hệ thống thông hơi, để giết chết tất cả mọi người."

Ngạn Hùng với khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, nói một cách thận trọng, nếu họ không tìm ra cách rời khỏi, anh tin chắc tất cả mọi người sẽ bỏ mạng tại đây.

"Là kiệt tác của "Peace".

Trình Lam nghe Ngạn Hùng nói, cô biết ngay là do ai làm, Trình Lam vừa nói xong đột nhiên máy vi tính vang lên một tiếng beep.

Trên màn hình mấy vi tính hiện lên thông tin, Peace đã thành công xâm nhập.

Ngạn Hùng kinh hãi nhìn vào màng hình máy vi tính, ánh bối rối lập tức

nhìn sang Trình Lam.

"Lôi phu nhân, cô nói là Peace của tổ chức Shadow, bọn tự cho mình là luật pháp, muốn dùng thế lực riêng của họ để tiêu diệt những người họ xem là kẻ địch."

Nếu quả thật là họ thì tiêu đời, họ là một tổ chức thần bí, không ai biết lý do tồn tại của bọn họ là gì, chỉ biết họ là một tổ chức hùng mạnh nhất nằm trong bóng tối.

Không ai biết người cầm đầu của bọn họ là ai, chỉ biết người đó có cái tên gọi là Peace, với năng lực phi thường, từ cách thống trị thuộc hạ cho đến máy vi tính, vũ khí và võ thuật khó có ai sánh bằng.

"Đúng."

Trình Lam không do dự liền lên tiếng, chỉ có Peace của tổ chức Shadow mới có năng lực đó.

"Không phải tôi đã kêu các người cắt tín hiệu liên lạc với bên ngoài rồi sao?

Làm sao họ có thể đưa vi-rút Z xâm nhập được?"

Giọng nói chất vấn của Trình Lam làm cho mười mấy tên thuộc hạ thấp thỏm trong lòng.

Hiện tại họ đang hoang mang không biết phải ứng phó như thế nào.

"Lôi phu nhân, chúng tôi đã làm theo lời của cô. Nhưng vi-rút Z này đã được cài đặt từ sớm, họ ẩn giấu nó trong folder dự phòng nên chúng tôi đã bỏ sót."

Trình Lam nghe Ngạn Hùng nói vậy cơn giận trong lòng không hề nguôi đi, cô định lên tiếng trách móc đột nhiên giọng nói nghiêm nghị của Lôi Lạc Thiên vang lên.

"Các cậu là chuyên gia trong lĩnh vực phần mềm, việc kiểm tra máy vi tính là trách nhiệm của các cậu, ở Lôi Thị không có hai từ bỏ sót."

Giọng nói đều đều của Lôi Lạc Thiên như gáo nước lạnh giội thẳng lên đầu của bọn họ, tất cả mọi người có mặt trong căn phòng này đều tự cho mình là chuyên gia hàng đầu trong lĩnh vực công nghệ thông tin, nhưng lần này họ

quả thật đã thất trách.

"Liên lạc với Tần Gia Uy, Nam Liệt và Hàn Mạc, cho họ biết về chuyện này. Chúng ta phải chặn lại tất cả mọi người, không ai được phép mở cửa."

Lôi Lạc Thiên nhìn vào màn hình giám sát nói, lúc này khách mờ từ tầng 145 lần lượt đi xuống chuẩn bị rời khỏi.

"Dạ, Lôi Tổng."

Ngạn Hùng cung kính nói, anh lập tức liên lạc với thuộc hạ của mình.

Chỉ trong chốc lát Nam Liệt, Hàn Mạc, Tần Gia Uy và thuộc hạ của họ đã có mặt trong phòng giám sát.

Bước vào cửa Tần Gia Uy nhìn thấy nét mặt nghiêm trọng của mọi người anh liền biết có chuyện lớn xảy ra.

Ba người ngồi xuống ghế sofa bên cạnh của Lôi Lạc Thiên và Trình Lam.

"Thiên, đã xảy ra chuyện gì?."

Nam Liệt nhìn Lôi Lạc Thiên hỏi, anh biết nếu là chuyện nhỏ Lôi Lạc Thiên sẽ tự mình giải quyết không kinh động đến bọn anh.

"Là Peace"

Lôi Lạc Thiên nói một cách ngắn gọn.

"Các người nói là Peace của tổ chức thần bí Shadow?."

Tần Gia Vỹ nghe vậy liền hứng thú lên tiếng, dạo gần đâu tổ chức Shadow này đã nổi tiếng khắp nơi với những vụ tàn sát giết người kinh hoàng nhất thế kỷ.

"Phải!

Cả toà cao ốc này đã bị shut down, cửa ra vào đang bị Peace thao túng."

Tất cả mọi người nghe Trình Lam nói vậy liền trầm mặt, ngẫm nghĩ về hệ luỵ của sự việc này.

Tần Gia Uy ngồi dựa lưng vào ghế, tay anh thản nhiên đặt trên đùi không ngừng làm động tác mở và đống nắp cái bật lửa trên tay anh.

"Tôi có cách không cần dùng đến cửa chính, cũng có thể rời khỏi nơi này."

Đột nhiên giọng nói của Tần Gia Vỹ vang lên, vào giờ phút này chỉ cần nghe được có cách rời khỏi nơi này, trong lòng mọi người có cảm giác như đã tìm được con đường sống trong cõi chết.

Chương 6: Huyết Lệ

"Cách gì?"

Trình Lam nhìn Tần Gia Vỹ hỏi, hiện tại họ đang ở trong tình thế bất lợi, còn chần chờ nữa chỉ sợ sẽ không còn lối thoát.

Nếu Peace có thể đặt vi-rút Z vào trong máy chủ, ngay cả người của Ngạn Hùng cũng không thể phát hiện, vậy cũng đã đủ chứng minh năng lực của Peace không phải tầm thường.

Tất cả ánh mắt đều dồn hết lên người của Tần Gia Vỹ.

"Chúng ta có thể làm vỡ kính cửa sổ và trèo ra ngoài."

Nghe Tần Gia Vỹ nói vậy khuôn mặt hứng hỡi của mọi người liền trở nên tối sầm.

"Chuyện đơn giản như vậy không cần cậu nói chúng tôi cũng biết.

Nhưng tất cả cửa kính trong toà cao ốc này đều được xây bằng kính chống đạn, không cách nào làm vỡ được."

Việt Vũ nhìn Tần Gia Vỹ thất vọng nói, anh còn tưởng Tần Gia Vỹ có cách gì hay.

Cả căn phòng đột nhiên trở nên căn thẳng, không khí trầm trọng làm cho thuộc hạ của Ngạn Hùng bất giác toát mồ hôi lạnh vì sợ hãi.

Họ là những người chưa từng đối mặt với tình thế nguy hiểm này.

"Tôi có cách."

Đột nhiên giọng nói đều đều không cảm xúc của Tần Gia Uy vang lên.

Nghe anh nói vậy nét mặt trầm trọng của mọi người chợt thả lỏng ra, ai nấy đều im lặng chờ Tần Gia Uy nói ra cách của mình.

Tần Gia Uy thò tay vào trong cổ áo sơ mi của mình, anh cầm lấy cái mặt dây

chuyền hình con sói được đeo trên cổ của anh ra.

Chính giữa mặt dây chuyền được đính vào một viên kim cương đỏ.

Ánh mắt của Hàn Mạc và Trình Lam tỏa sáng khi nhìn thấy mặt dây chuyền, nét mặt kinh ngạc của hai cô làm cho mọi người đều cảm giác tò mò.

Mấy chục cặp mắt dồn hết lên mặt dây chuyền trên tay của Tần Gia Uy.

"Đây là viên kim cương đỏ "Huyết Lệ" mà tất cả mọi người đều muốn có được, có tiền cũng không thể mua."

Hàn Mạc nhìn Tần Gia Uy khẳng định nói, lúc trước cô cũng đã cho thuộc hạ điều tra tung tích của nó, cô muốn dùng làm hai mặt dây chuyền để tặng cho Nam Cường và con dâu tương lai của cô.

"Đúng vậy, trong truyền thuyết Huyết Lệ được chia thành hai viên kim cương, khi hai người yêu nhau mỗi người giữ một viên, Huyết Lệ sẽ đem đến cho họ một tình yêu mãnh Liệt điên cuồng, mù quáng đến chết không chia lìa.

Nhưng nếu Huyết Lệ bị chia rẽ thì nó sẽ là một lời nguyền vô cùng tàn ác, khiến người sở hữu nó gặp chuyện xui xẻo, đau đớn đến tột cùng."

Trình Lam với khuôn mặt thích thú nói ra sự thật về Huyết Lệ, đối với người yêu nhau sâu sắc, ai nấy đều muốn có được Huyết Lệ để bảo hộ tình yêu của họ.

Nhưng nếu Huyết Lệ lọt vào trong tay của một người có dã tâm đen tối, Huyết Lệ còn có thể biến thành một loại vũ khí vô cùng nguy hiểm.

Không chỉ Hàn Mạc ngay cả Trình Lam cũng muốn có được nó, một vật huyền diệu bí ẩn nhưng lại mang trong mình phần tà khí làm cho mọi người khao khát muốn có được nó.

"Phải, trên mặt dây chuyền chính là Huyết Lệ."

Tần Gia Uy chậm rãi nói, anh không hề có ý định che giấu về việc Huyết Lệ đang nằm trong tay anh.

Nam Liệt nhíu mày nhìn chăm chăm vào viên Huyết Lệ màu đỏ thẫm trên

tay của Tần Gia Uy nói.

"Vậy cách của cậu có liên quan gì đến Huyết Lệ?."

Tay Tần Gia Uy sờ nhẹ nhàng trên mặt dây chuyền hình con sói, ánh mắt thận trọng hiện lên ý cười.

"Các người có biết tại sao ai nấy đều muốn có được Huyết Lệ hay không?."

Cặp mắt sâu sắc của Tần Gia Uy liếc một vòng nhìn mọi người, giọng thâm trầm cất lên câu hỏi làm cho mọi người băn khoăn trong long.

Ai nấy đều nghiêm mặt cố suy nghĩ ra sự huyền bí của Huyết Lệ.

Bạch Tử Long đứng một bên suy nghĩ một chút liền lên tiếng.

"Tôi nghe nói Huyết Lệ không chỉ nhìn đẹp mắt, Huyết Lệ còn có thể trở thành một loại vũ khí vô cùng nguy hiểm, ai có được Huyết Lệ cũng như hổ mọc thêm cánh."

Tần Gia Vỹ khinh thường trong lòng anh nhìn Bạch Tử Long cười với vẻ mặt đầy mỉa mai, truyền thuyết Huyết Lệ đã loan truyền khắp nơi trên toàn thế giới ai nấy đều biết, nhưng không ai biết được bí mật thật sự đằng sau cái tên Huyết Lệ này.

"Ai mà không biết về điều đó, cái đại ca tôi hỏi chính là cách sử dụng Huyết Lệ làm vũ khí."

Nghe Tần Gia Vỹ nói vậy trong phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh, không ai nói gì.

"Mang đến đây một cái ly thủy tinh."

Tần Gia Uy nhìn Ngạn Hùng nói, anh sẽ cho mọi người xem quy lực thật sự của Huyết Lệ.

Ngạn Hùng nhìn Lôi Lạc Thiên chờ sự chỉ thị của anh.

Tay Lôi Lạc Thiên vẫn thản nhiên ôm chặt vòng eo của Trình Lam, anh không nói gì nhìn Ngạn Hùng gật đầu cho phép.

Chỉ trong tích tắc thuộc hạ của Ngạn Hùng đã đặt xuống trước mặt Tần Gia Uy một cái ly thủy tinh đắt tiền.

Tần Gia Uy ngồi thẳng người dậy, anh rút từ bên hông ra một khẩu súng lục đặt xuống bên cạnh ly thủy tinh.

Ánh mắt hiếu kỳ của tất cả mọi người nhìn vào Tần Gia Uy, họ muốn xem anh định bày trò gì.

Tần Gia Uy tháo sợi dây chuyền trên cổ của mình xuống, anh cầm Huyết Lệ trên mặt dây chuyền hình con sói đưa đến gần cái ly thủy tinh.

"Clink....."

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Huyết Lệ vừa chạm nhẹ vào ly thủy tinh tiếng vỡ nát lập tức vang lên, chiếc ly thủy tinh vỡ tan tành thành từng mảnh vụn rơi xuống mặt bàn.

Thuộc hạ của Ngạn Hùng miệng há thành chữ O, ánh mắt kinh hoàng không thể rời khỏi Huyết Lệ trên tay của Tần Gia Uy.

"Cái này chỉ là chuyện nhỏ, các người chờ xem màn hay ở phía sau."

Tần Gia Vỹ nhướng mày cười khoái chí nói, cho bọn người này mở mang trí thức một chút cũng tốt.

Tần Gia Uy nghiêm mặt ánh mắt hiện lên nộ khí nhìn em trai của mình, một người làm chuyện lớn không thể vì sự đắc ý nhất thời mà trở nên "dương dương tự đắc", có câu nói "Cao nhân tất hữu cao nhân trị" Tần Gia Vỹ vẫn chưa hiểu được cái đạo lý này.

Khuôn mặt đắc ý của Tần Gia Vỹ đột nhiên trầm xuống, anh biết ánh mắt vừa rồi của Tần Gia Uy chính là lời cảnh cáo đến thái đột vô phép tắc của anh.

Chương 7: Thoát Khỏi

Nam Liệt, Hàn Mạc, Lôi Lạc Thiên và Trình Lam, bốn người nhìn nhau bằng ánh mắt tán thưởng.

Họ không ngờ thời gian mấy năm ngắn ngủi vậy mà Tần Gia Uy đã lột xác thành một người hoàn toàn khác, một người không chỉ khí thế mà ngay cả lối suy nghĩ cũng thâm sâu khó lường hơn.

Tần Gia Uy không để ý đến họ, một tay anh cầm chặt Huyết Lệ tay còn lại anh đè lên khẩu súng trên bàn.

Tay anh ấn nhẹ Huyết Lệ gạch một đường thẳng từ bên trái qua bên phải của khẩu súng.

Sau khi xong anh thu lại Huyết Lệ nắm trong lòng bàn tay, ngồi thoải mái ngã lưng vào ghế sofa.

Tất cả mọi người nghi ngờ trong lòng, chẳng lẽ Tần Gia Uy chỉ muốn cho họ xem Huyết Lệ có thể để lại một đường xước trên khẩu súng thôi sao?.

Nhìn thấy khuôn mặt chưa hiểu gì của bọn thuộc hạ, Trình Lam vươn tay tháo xuống cây kẹp trên tóc của mình, cô nhìn Tần Gia Uy nhếch môi cười khen ngợi.

Trình Lam thản nhiên búng cây kẹp trong tay của mình thẳng vào khẩu súng trên bàn.

Khẩu súng bị cây kẹp của Trình Lam chạm vào văng ra thành hai mảnh.

Sự kinh ngạc hiện lên rõ ràng trong ánh mắt của tất cả mọi người, không ai có thể tin nổi Huyết Lệ lại sắc bén đến như vậy, chỉ cần dùng sức một chút là có thể chém sắt như chém bùn.

"*Mau chúng ta đi đến tầng hai, ở đó có một cái cửa sổ lớn, chỉ cần làm vỡ được nó thoát ra ngoài là việc dễ như trở bàn tay.*"

Ngạn Hùng nhìn mọi người khẩn trương nói, còn chần chừ nữa không biết bọn người của tổ chức Shadow sẽ giở ra trò gì.

Nghe Ngạn Hùng nói vậy mọi người đều đứng lên đi ra khỏi phòng.

Người của Lôi Lạc Thiên, Nam Liệt và Tần Gia Uy chia thành ba nhóm đi vào trong thang máy xuống tầng hai.

Sau khi đến tầng hai tất cả mọi người đều tụ tập lại trước cái cửa sổ lớn, từ chỗ họ đang đứng cách mặt đặt khoảng chừng 10m.

Với năng lực của bọn họ từ đây nhảy xuống đất, chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể.

Con ngươi đen nhánh của Nam Liệt hiện lên nỗi lo âu khắc khoải, anh trầm mặt mím đôi môi mỏng của mình lại thành đường thẳng.

Nam Liệt trầm tư suy nghĩ một chút, đột nhiên anh nói nhỏ vào tai của Việt Vũ điều gì, Việt Vũ liền vội vàng cùng hai tên thuộc hạ rời đi.

Lúc này Tần Gia Uy một mình bước tới trước cửa sổ, anh nhìn chăm chăm vào tấm kính nói.

"*Lôi phu nhân, tôi cần sự giúp đỡ của cô."*

Trình Lam không nói gì liền bước tới, cô biết Tần Gia Uy muốn cô làm gì.

Trình Lam nhẹ nhàng xoay chiếc nhẫn trên tay cô.

Một sợi dây màu bạc bén như gươm xuất hiện.

Tất cả mọi người vừa lo lắng nhưng trong lòng họ lại rất chờ mong, họ muốn xem Tần Gia Uy và Trình Lam định làm gì.

Tần Gia Uy bất đầu dùng sức ấn mạnh Huyết Lệ vào trên mặt kính kéo một đường thẳng xuống, Trình Lam lập tức dùng cộng dây bạc sắc bén của mình gạch thêm một đường ngay chỗ Huyết Lệ vừa cắt xuống.

Tuy Huyết Lệ là một vật vô cùng sắc bén, nhưng cũng không có khả năng cắt thấu kính chống đạn, nên Tần Gia Uy muốn mượn thêm sức của chiếc nhẫn trên tay Trình Lam.

Huyết Lệ và chiếc nhẫn đã cắt xong một cái hình vuông vừa đủ để một người

chui ra ngoài, nhưng dù cả hai có sắc bén đến đâu đi chăng nữa cũng không thể làm vỡ được miếng kính chống đạn.

"*Lui xuống."*

Tần Gia Uy lên tiếng, tay anh thò vào trong túi áo vest lấy ra một khẩu súng lục, chân anh bất giác lui về phía sau hai bước.

Tần Gia Uy xoay mặt lại nhìn mọi người nói với giọng nghiêm túc.

"*Che tai lại."*

Vừa nói xong những tiếng súng chói tai lập tức vang lên.

"*Pằng.....pằng.....pằng....."*

Tiếp theo sau đó là tiếng kính vỡ loảng choảng thật lớn làm rung rinh cả toà cao ốc.

Những vị khách đang ở tầng trên bị kinh động, ai nấy đều hốt hỏang theo phản ứng tự nhiên họ nép người xuống mặt đất, trong lòng họ thầm nghĩ vừa rồi là cơn động đất, sau khi lấy lại tinh thần mọi người hỗn loạn chạy tứ phía tìm đường thoát.

Người của Lôi Lạc Thiên đã đứng chờ sẵn ngay cửa, họ hộ tống mọi người đến tầng hai.

Lúc này người của Lôi Lạc Thiên, và Tần Gia Uy đã an toàn rời khỏi toà cao ốc One World Trade Centre.

"*Cho thuộc hạ rút lui."*

Giọng nói uy nhiêm của Tần Gia Uy ra lệnh cho Sam liên lạc với thuộc hạ của mình đang chờ ở trên sân thượng.

"*Dạ, Lão Đại."*

Sam cung kính trả lời, anh lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho thuộc hạ.

Sau khi nhận được chỉ thị của Sam, mấy chiếc trực thăng từ từ cắt cánh bay khỏi sân thượng của toà cao ốc.

Trong tích tắc Việt Vũ cùng thuộc hạ đã vội vàng quay trở lại, trên tay Việt Vũ cầm một ống nước chửa lửa.

"*Chủ nhân, để thuộc hạ."*

Việt Vũ nhìn Nam Liệt kính trọng nói, anh biết Nam Liệt muốn buộc ống nước vào người của mình để đưa Hàn Mạc an toàn xuống mặt đất.

"*Không cần."*

Nam Liệt không an tâm để mạng sống của Hàn Mạc vào trong tay của bất kỳ ai.

Nếu lỡ có chuyện gì không may xảy ra, anh sẽ dùng cả mạng sống của mình để bảo vệ cho cô.

Tất cả mọi người đứng dưới mặt đất nhìn lên tầng hai, họ nhìn thấy Việt Vũ cầm một ống nước chửa lửa buộc chặt vào người của Nam Liệt.

Tần Gia Vỹ nhìn Nam Liệt bằng ánh mắt khó hiểu, anh nhíu mày hỏi Tần Gia Uy.

"*Anh hai, họ đang giở trò gì?."*

"*Cuối cùng Mạc Mạc cũng đã lấy được một người đàn ông tốt."*

Tần Gia Uy không trả lời em trai của mình, anh chỉ nói một câu làm Tần Gia Vỹ đang khó hiểu càng thêm rối rắm.

Tần Gia Vỹ vươn tay gãi gãi đầu, trong lòng vẫn chưa hiểu rõ lời nói của Tần Gia Uy.

"*Nam Liệt làm như vậy có liên quan gì đến chuyện làm người đàn ông tốt?."*

Trần Linh Giang nghe anh nói vậy liền cười lắc đầu.

"*Nếu nhị gia không hiểu thì cứ xem thì sẽ hiểu."*

Vừa rồi khi cô đứng bên cạnh của Tần Gia Uy trong buổi tiệc, cặp mắt không ngừng quan sát Hàn Mạc, cô biết Nam Liệt làm như vậy là vì Hàn

Mạc.

Hàn Mạc là người bạn nữ duy nhất của Tần Gia Uy, cũng là người phụ nữ mà cô sùng bái nhất.

Hàn Mạc không giống như người bình thường, sự gan dạ cùng với tính quyết đoán của cô so với đàn ông có hơn chứ không kém.

Chương 8: Hàn Mạc Có Hỷ

Nam Liệt cẩn thận buộc ống nước chửa lửa trước ngực của Hàn Mạc, anh thận trọng tránh đi phần bụng sợ làm cô bị thương.

"*Liệt, em có thể trèo xuống mặt đất."*

Hàn Mạc nhìn thấy nét mặt khẩn trương của anh liền lên tiếng, từ đây nhảy xuống dưới đối với cô chỉ là chuyện nhỏ, huống hồ gì còn có sự hổ trợ của ống nước chửa lửa.

"*Mạc Mạc, rất nguy hiểm."*

Nam Liệt vừa nói xong, anh đã đưa người của Hàn Mạc ra ngoài cửa sổ, hai chân anh bám chặt vào bức tường phía trước, tay anh cầm ống nước chửa lửa từ từ thả Hàn Mạc xuống.

Khuôn mặt vì dùng sức của Nam Liệt đã trở nên đỏ bừng, bàn tay nắm chặt ống nước chửa lửa đến gân xanh cũng hiện lên rõ ràng, Nam Liệt tuyệt đối không để xảy ra chút sơ xót gì.

Sau khi Nam Liệt khẳng định Hàn Mạc đã anh toàn chạm mặt đất, anh mới tháo ống nước chửa lửa đang buộc trên người của mình ra quăng sang một bên.

Nam Liệt lập tức phóng từ cửa sổ xuống, bàn chân vừa chạm đất anh đã vội vã bước tới kiểm tra Hàn Mạc.

"*Mạc Mạc, em cảm thấy như thế nào?*

Có chỗ nào không thoải mái không em?."

Nam Liệt lo lắng hỏi tới tấp làm Hàn Mạc bật cười thành tiếng, lần đầu tiên trước mặt người ngoài Hàn Mạc lại cười ngọt ngào đến như vậy.

"*Mạc Mạc, chúc mừng chị."*

Trình Lam nhìn Hàn Mạc nói, nhìn một cái là cô biết ngay Hàn Mạc đã mang thai.

"*Cảm ơn em."*

Hàn Mạc cười hạnh phúc nhìn Trình Lam lịch sự nói, không đợi Hàn Mạc nói gì thêm Nam Liệt đã ôm Hàn Mạc rời khỏi.

Lúc này thuộc hạ của Lôi Lạc Thiên đang vội vàng đưa các vị khách mời rời khỏi toà cao ốc, khi mọi người vừa an toàn thoát ra ngoài, đột nhiên một làn khói trắng dầy đặc được thải ra từ trong những ống thông hơi.

Ánh mắt kinh hòang của mọi nguời đều dồn hết về tòa cao ốc, trong lòng họ thầm nghĩa cũng may họ đã an toàn rời khỏi, bằng không họ sẽ chết rất thê thảm dưới làn khói độc đó.

"*CMN! Tôi mà biết ai đã bày ra cái trò này, tôi sẽ phanh thay của nó."*

Đoàn Vũ Sơn giận dữ dùng chân đá vào cái thùng rác bên cạnh mắn, ánh mắt đầy vẻ căm phẫn nhìn chăm chăm vào toà cao ốc.

Tần Gia Vỹ nghe Đoàn Vũ Sơn nói vậy trong lòng anh khinh thường vô cùng.

"Hừ....

Là Peace! Cậu có gan thì đi tìm Peace để tính sổ."

Tần Gia Vỹ hừ lạnh một tiếng buông ra lời khiêu khích, anh không tin Đoàn Vũ Sơn dám đối đầu với tổ chức Shadow và Peace.

Nói xong Tần Gia Vỹ với nụ cười thách thức bước theo sau Tần Gia Uy rời khỏi.

Sắc mặt hăng máu vừa rồi của Đoàn Vũ Sơn đột nhiên tối sầm, trong lòng hắn thầm nghĩ.

Không biết tổ chức Shadow ra tay ngày hôm nay, là vì hắn hay vì người nào khác.

Ngồi trên xe về khách sạn Tần Gia Uy không nói lời nào, anh ngồi ngã đầu về phía sau nhắm mắt lại định thần.

Sam đang lái xe, ánh mắt ngờ vực nhìn Tần Gia Uy qua kính chiếu hậu, trong lòng Sam thầm nghĩ.

"*Sao lần này Lão Đại lại bỏ qua cho tổ chức Shadow dễ dàng như vậy?."*

Không chỉ Sam, Tần Gia Vỹ, Doãn Kỳ,

Nhật Trung và Trần Linh Giang cũng không hiểu.

Với tính tình hung bạo của Tần Gia Uy, ai dám vuốt râu hùm anh sẽ tuyệt đối không tha cho kẻ đó.

"*Các người không cần phải suy nghĩ lung tung.*

Hiện tại tổ chức Shadow và Peace còn chưa phải là mối đe dọa của Tần Gia, việc quan trọng bây giờ chính là Đường Gia."

Giọng nói phẳng lặng, đều đều của Tần Gia Uy làm nỗi nghi vấn trong lòng của mọi người lập tức tiêu tan.

"*Đường Gia!*

Đúng rồi cũng đã đến lúc anh phải gặp mặt ba vợ và vợ tương lai của anh."

Tần Gia Vỹ vừa nói cặp mắt không ngừng quan sát biểu cảm trên khuôn mặt lạnh lùng của Tần Gia Uy.

Anh muốn biết đối với cô vợ tương lai này, Tần Gia Uy có chút gì hứng thú hay không.

Cặp mắt của Tần Gia Uy vẫn nhắm nghiền, anh không hề có phản ứng với lời nói của Tần Gia Vỹ.

Trần Linh Giang ngồi bên cạnh, không biết vì sao khi nghe Tần Gia Vỹ nói vậy trong lòng cô cảm giác xót xa.

Tuy trong lòng rất khó chịu nhưng ngoài mặt cô vẫn giữ nét mặt không cảm xúc của thường ngày.

Sam đang lái xe ánh mắt nhìn vào kính chiếu hậu, chuyển từ người của Tần Gia Uy sang Trần Linh Giang.

Anh và cô đã cùng nhau lớn lên tại Tần Gia, nên anh hiểu tâm tư của cô nhìn thấy cô đắm chìm trong vọng tưởng, Sam rất buồn nhưng anh không dám nói cho cô biết nỗi lòng của anh.

"*Lão Đại, tuần sau là ngày sinh nhật của Đường Chấn Nam, ngài có muốn đến dự không?."*

Doãn Kỳ xoay người lại nhìn Tần Gia Uy nói, Đường Chấn Nam rất xem trọng Tần Gia Uy nên thiệp mời đã gởi đến từ một tháng trước.

"*Hiệp ước giữa hai bên cũng đã đến lúc phải chấp hành.*

Chuẩn bị một món quà hậu"

Đột nhiên Tần Gia Uy mở toang cặp mắt đầy sát khí của mình ra nhìn về con đường phía trước.

"*Dạ, Lão Đại."*

Doãn Kỳ cung kính nói, anh mới vừa gia nhập Tần Gia nên không biết hiệp ước giữa Tần Gia Uy và Đường Gia là gì, nhưng anh biết một điều với tính tình của Tần Gia Uy.

Trong hiệp ước này Tần Gia chỉ có lợi chứ không có hại.

Chương 9: Đường Vịnh Hi

Xe dừng lại trước cửa khách sạn The Palm của Tràn Hạo, ngay trung tâm Thành Phố New York.

Tần Gia Uy với dáng người cao lớn oai phong bước xuống xe, mấy cô gái Tây phương và nam nhân đang đứng bên cạnh không thể khống chế được tầm mắt của mình nhìn vào anh.

Ở thành phố New York này không thiếu gì những ông trùm hắc đạo, hay những tay anh chị trong giới giang hồ.

Nhưng khí thế tỏa ra từ trên người của Tần Gia Uy, phải nói là khiếp người làm cho bọn họ hiếu kỳ muốn xem đám người của Tần Gia Uy là ai.

Không chỉ riêng Tần Gia Uy ngay cả thuộc hạ theo bên cạnh anh, đều là những người với vẻ bề ngoài vô cùng xuất sắc.

Doãn Kỳ thì khỏi phải nói, nét mặt đẹp trai non nớt của anh, làm thổn thức không biết bao nhiêu trái tim của thiếu nữ.

Sam một người đàn ông Ý với dáng người cao lớn luôn mặc trên người bộ vest đen, mái tóc ngắn được tém gọn gàn, râu thưa thớt trên khuôn mặt của anh càng tôn lên vẻ nam tính phong trần.

Trần Linh Giang một cô gái Đông Phương với dáng người cao mảnh mai, khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại vô cùng lạnh lùng, trên gương mặt không bao giờ để lộ ra cảm xúc thật sự của mình.

Nhật Trung với dáng người vạm vỡ cơ bắp rắn chắc, mái tóc màu đỏ thẫm càng tăng thêm sự huyền bí trên khuôn mặt điển trai của anh.

Tần Gia Uy vừa bước vào trong, giám đốc và nhân viên khách sạn liền bước tới khom người chào đón anh.

"Tần Tổng, Tràn Thiếu đã chuẩn bị sẵn phòng cho ngài, xin ngài đi theo tôi."

Tổng giám đốc khách sạn lịch sự nói, tay hắn làm động tác mời Tần Gia Uy

vào trong.

Tần Gia Uy nghiêm mặt không nói câu nào anh mặc kệ những ánh mắt dò xét chung quanh, cùng đám thuộc hạ đi thẳng qua đại sảnh rộng lớn vào trong.

Trong lúc mọi người đang đứng chờ thang máy, đột nhiên một cô gái từ trong nhà hàng bên phải xông ra, cô vội vàng muốn rời khỏi nên không để ý đụng vào người của Tần Gia Uy.

Thuộc hạ của anh lập tức nâng tay cầm lấy khẩu súng tuỳ thân của bọn họ, đang được ẩn giấu bên hông chuẩn bị phòng thủ.

Trần Linh Giang tức giận cô định xông tới xô cô gái không biết trời cao đất dày này ra, nhưng không ngờ Lão Đại đã phản ứng trước cô.

Tần Gia Uy cảm giác kinh tởm trong lòng, anh ghét nhất người khác chạm vào mình.

Tần Gia Uy phản ứng theo bản năng, đôi tay cường tráng được bao bọc bởi đôi găng tay bằng da đột nhiên vươn lên, hất cô gái trong lòng ra phía trước, làm cô gái mất thăng bằng ngã về phía sau, được một người đàn ông ôm trọn trong lòng.

Lúc này mọi người mới nhìn kỹ cô gái này, cô với làn da trắng như sửa, khuôn mặt hình chữ V Line chuẩn, thon gọn với chiếc mũi cao thanh thoát, cặp mắt to tròn hình hạnh nhân, lông mi cong dài, lông mày râm ngang gọn, đôi môi mềm mại màu hồng phấn nhìn vào thật quyến rũ.

Nhìn từng đường nét trên khuôn mặt cô, không thể tìm ra một khuyết điểm.

Trên người cô mặc cái đầm màu trắng ngang đầu gối, áo jacket cổ cao cùng màu, che đi phần ngực gợi cảm.

Trên tóc cô cài một cái kẹp hình con bướm, tuy nhìn vào cách ăn mặc của cô không được gọi là khiêu gợi nhưng lại không kém phần sang trọng quý phái.

Nếu người bình thường thì sẽ không nhận ra trên người cô gái này từ trên xuống dưới tòan là hàng hiệu, trang phục của Chanel, kẹp tóc của Harry Winston một nhãn hiệu trang sức đắt tiền nhất trên thế giới, đôi giày LV và túi sách trị giá $261,000 của Chanel.

"*Vịnh Hi, em có sao không?"*

Lục Cẩn Phi với ánh mắt lo lắng nhìn cô gái trong lòng mình.

Đường Vịnh Hi không quan tâm đến anh, cô nhíu mày nhìn người đàn ông không biết thương hoa tiếc ngọc trước mặt, đã hung hăng xô cô làm cô mất thể diện trước mặt mọi người.

Ánh mắt phát ra tia lửa của Đường Vịnh Hi nhìn thẳng vào Tần Gia Uy, lúc này khuôn mặt anh vô cùng lạnh nhạt giống y như một tượng sáp, không cảm xúc.

Đường Vịnh Hi tức đến khuôn mặt cũng trở nên ửng hồng, cô cố dằng xuống cơn giận trong lòng, mỉm cười nói một cách đầy trêu chọc.

"*Thật xin lỗi, vừa rồi tôi còn tưởng mình đã đụng phải một tảng băng."*

Nụ cười khinh thường cùng với lời nói mỉa mai của cô không hề làm Tần Gia Uy nổi giận, ánh mắt ngông cuồng không thèm nhìn đến Đường Vịnh Hi một lần.

Thái độ lãnh đạm của Tần Gia Uy càng khiến Đường Vịnh Hi nộ khí xông thiên.

"*Đinh.....*"

Cửa thang máy vừa được mở ra Tần Gia Uy lập tức bước vào trong, Tần Gia Vỹ với ánh mắt nghi ngờ nhìn chăm chăm vào Đường Vịnh Hi.

Doãn Kỳ nhìn thấy vậy liền lên tiếng.

"*Nhị gia, xin mời."*

Nghe Doãn Kỳ nói vậy Tần Gia Vỹ bất đắc dĩ bước vào trong thang máy, trong đầu còn vương vấn hình bóng của Đường Vịnh Hi.

Đường Vịnh Hi với ánh mắt tán thưởng nhìn thẳng vào thang máy.

"*Tức chết được, hắn nghĩ mình là ai?.*

Là một đại ca xã hội đen ai nấy nhìn thấy cũng phải e dè sợ hãi tránh sang một bên sao."

Đường Vịnh Hi dậm chân tỏ ra tức giận nói với Lục Cẩn Phi, nhưng trong lòng cô thầm nghĩ.

"Thật không hổ danh là ông trùm mafia, từ cái nâng tay nhấc chân cho đến ánh mắt, cùng với tà khí tỏa ra từ trên người anh cũng đã đủ làm Đường Vịnh Hi cô khâm phục."

Lục Cẩn Phi đứng bên cạnh hơi kinh ngạc với thái độ hờ hửng của Tần Gia Uy đối với Đường Vịnh Hi.

Chắc có lẽ Tần Gia Uy là người đàn ông đầu tiên, không rung động trước nhan sắc tuyệt mỹ của cô.

"*Vịnh Hi, em có sao không?*

Để anh đưa em về."

"Không cần, có tài xế đưa tôi về."

Nói xong Đường Vịnh Hi đã bực bội đi xăm xăm ra cửa chính, để lại một mình Lục Cẩn Phi đứng ngây ngô nhìn theo bóng lưng của cô.

Trong thang máy Tần Gia Uy nhìn thấy nét mặt suy ngẫm của Tần Gia Vỹ anh cau mày khó hiểu.

"*Chuyện gì đã làm em phiền lòng?."*

"*Anh hai, cô gái vừa rồi nhìn rất quen mặt, nhưng em nghĩ mãi cũng không nhớ mình đã gặp cô ấy ở đâu."*

Tần Gia Vỹ vừa nói trong đầu vừa suy nghĩ mình đã gặp Đường Vịnh Hi ở đâu.

"*Nhị gia, mỹ nữ nào Nhị gia cũng nói là quen."*

Trần Linh Giang với khuôn mặt không đổi sắc khi nói ra những lời này, làm cho mọi người trong thang máy đều mỉm cười.

Quả thật Tần Gia Vỹ là một người rất đào hoa, đi đến đâu anh cũng trêu đùa phụ nữ.

Nhưng từ trước tới giờ chưa có người phụ nữ nào, làm rung động trái tim lãng tử của anh.

Chương 10: Ác Mộng

Hôm nay là tiệc sinh nhật 50 tuổi của Đường Chấn Nam,

Tần Gia Vỹ và Nhật Trung sẽ đi theo để bảo vệ Tần Gia Uy, Sam và Doãn Kỳ được anh sắp xếp đi điều tra tập đoàn Lục Thị, một công ty muốn dành mối làm ăn 100 triệu với anh.

Trần Linh Giang ở lại khách sạn thu dọn mọi thứ để chuyển vào ngôi biệt thự Tần Gia, họ vừa mới mua vào sáng ngày hôm nay.

Đi đến đâu Tần Gia Uy cũng muốn có nhà riêng của mình, mọi thứ trong nhà đều phải giống y như cái ở trong biệt thự Tần Gia ở bên Italy.

"*Ahhhhhhhhh....."*

Tiếng thét kinh hoàng của Đường Vịnh Hi làm chấn động cả tòa biệt thự Đường gia.

"*Tiểu thư, cô có sao không?."*

Dì Hoà sợ hãi chạy gấp gáp vào phòng của Đường Vịnh Hi, bà lo lắng hỏi.

"*Tiểu thư cô lại gặp ác mộng?."*

Dì Hoà đau lòng tay bà nhẹ nhàng đỡ thân thể mảnh mai của Đường Vịnh Hi ngồi dậy.

Đường Vịnh Hi dựa lưng vào gối phía sau, tay cô vẫn nắm chặt cái mặt dây chuyền hình con sói.

Dì Hoà nhìn thấy vậy liền cầm lấy cái khăn mùi soa, lau đi những giọt mồ hôi lạnh trên trán cô.

Đường Vịnh Hi cố ổn định lại nhịp tim của mình, tay cô run run siết chặt mặt dây chuyền trong tay hơn.

"*Dì Hoà, cơn ác mộng này đã theo con mười mấy năm nay."*

Đường Vịnh Hi nhìn Dì Hoà nói với giọng bất an, sau lần cô bị bắt cóc được người ta cứu về, cứ cách mấy tháng cô lại gặp cơn ác mộng này một lần, nhưng không biết vì sao dạo gần đây cơn ác mộng này xuất hiện thường xuyên hơn, làm Đường Vịnh Hi cảm thấy lo lắng trong lòng.

Trong cơn ác mộng Đường Vịnh Hi đã trở về cái ngày cô bị một đám người bịt mặt bắt cóc, trong lúc nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc một cậu thanh niên dáng người mạnh mẽ cao lớn đứng ra đỡ thay cho cô một viên đạn.

Cô không nhìn rõ gương mặt của anh ấy, điều duy nhất in sâu vào đầu cô chính là cái hình xăm con sói trên người anh.

Vì quá kinh hãi nên Đường Vịnh Hi níu chặt cổ áo sơ mi phía trước ngực của anh, tay cô bất giác cầm lấy vật gì đó, sau này cô mới biết đó chính là một cái mặt dây chuyền.

Hành động vô tình này của cô đã làm đứt sợi dây chuyền, và để lộ ra cái hình xăm con sói trước ngực.

Máu từ miệng vết thương trên ngực anh tuông ra rất nhiều, thấm ướt cả bàn tay ngọc ngà của Đường Vịnh Hi, làm cô kinh hoàng thức tỉnh từ trong cơn ác mộng.

"*Tiểu thư, bác sĩ đã kiểm tra nói sức khỏe của cô không có vấn đề gì, chắc vì cô quá căng thẳng nên mới gặp ác mộng."*

Mấy tháng gần đây vì chuẩn bị tiếp nhận tập đoàn Đường Thị nên Dì Hoà nghĩ chắc Đường Vịnh Hi bị căn thẳng, vì lý do này nên cách mấy hôm cô lại gặp cơn ác mộng này một lần.

"*Chắc là như vậy."*

Đường Vịnh Hi cẩn thận đặt mặt dây chuyền lại dưới gối, đó là vật duy nhất cậu thanh niên kia để lại cho cô.

Đường Vịnh Hi nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, trong lòng cô thầm nghĩ.

"*Không biết bao giờ mình mới gặp lại anh ấy."*

Suy nghĩ một lúc Đường Vịnh Hi vén chăn bước xuống giường, cô đi thẳng

vào trong phòng tắm để làm vệ sinh cá nhân.

"*Dì Hoà, dì gọi cho Tử Hồng, nói với chị ấy đem mấy bộ y phục mới nhất của Yan đến đây."*

Yan là một nhẫn hiệu thời trang nổi tiếng không thua gì với Chanel, Gucci hay Prada.

Nhưng điều nổi bật nhất của Yan so với những thương hiệu thời trang khác, đó chính là nhà thiết kế và chủ nhân của thương hiệu thời trang Yan là một cô gái Phương Đông với cái tên là Ý An, khi ghép tên của cô ấy lại sẽ thành Yan.

"*Dạ, tiểu thư."*

Dì Hoà cung kính nói rồi bà lập tức đi ra ngoài chuẩn bị điểm tâm sáng cho cô.

Hôm nay là tiệc sinh nhật 50 tuổi của ba cô, được tổ chức tại khách sạn The Palm ở ngay trung tâm thành phố New York.

Không chỉ đơn giải là tiệc sinh nhật, hôm nay những người đến tham dự đều là những người có địa vị trong xã hội thượng lưu và những người quyền thế nhất trong hắc bạch lưỡng đạo.

Hôm nay cũng là lần đầu tiên thiên kim tiểu thư của Đường Chấn Nam thủ tướng đương nhiệm của nước Mỹ, cũng là người Trung quốc tịch Mỹ đầu tiên được đảm nhiệm vai trò thủ tướng, sẽ xuất hiện trước giới truyền thông để chính thức tiếp nhận tập đòan Đường Thị.

Từ lúc Đường Vịnh Hi 10 tuổi bị người ta bắt cóc, khi trở về ba cô rất lo lắng ông cẩn thận không cho cô xuất đầu lộ diện trước công chúng, vì thân phận đặc biệt của cô nên Đường Chấn Nam đã cho cô gia nhập vào một tổ chức thần bí.

Huấn luyện cô thành một người xuất sắc, để sau này không ai có thể làm hại đến cô.

Nửa tiếng sau Chung Tử Hồng một cô gái với nét mặt dịu dàng, dáng người yếu ớt cùng một đám nhà tạo mẫu lần lượt tiến vào trong phòng của Đường Vịnh Hi.

Chung Tử Hồng một cô gái không bao giờ muốn tỏ ra mình yếu đuối trước mặt người khác, là con gái duy nhất của Đường Sảnh cô ruột của Đường Vịnh Hi.

Đường Vịnh Hi vẫn như thường lệ, cô tao nhã ngồi trước bàn trang điểm của mình để nhà tạo mẫu và thợ trang điểm hoàng thành nhiệm vụ của bọn họ, biến một cô gái xinh đẹp cao quý sang trọng trở nên chững chạc và thành thục hơn.

Hôm nay nói là sinh nhật của Đường Chấn Nam nhưng tâm điểm của buổi tiệc chính là Đường Vịnh Hi cô.

"*Vịnh Hi, em xem như thế nào?."*

Chung Tử Hồng nhìn Đường Vịnh Hi cười tươi nói.

Cặp mắt to tròn hình hạnh nhân của Đường Vịnh Hi chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại theo dõi thị trương chứng khoán, khi cô nghe Chung Tử Hồng nói vậy liền dời tầm mắt của mình nhìn lên tấm gương trước mặt.

Một Đường Vịnh Hi thật xinh đẹp dịu dàng xuất hiện trước mặt cô.

Đường Vịnh Hi liền xụ mặt cô không nói gì chỉ cau mày tỏ ra không hài lòng.

Chung Tử Hồng nhìn thấy biểu cảm không vừa ý trên gương mặt cô, Chung Tử Hồng liền lên tiếng.

"*Vịnh Hi, chị thấy trang điểm kiểu này nhìn em thật xinh đẹp và dễ thương."*

Chung Tử Hồng nhìn Đường Vịnh Hi nói thật lòng của mình.

Chương 11: Tần Gia Uy Bị Cưỡng Hôn

Đường Vịnh Hi tuy không xuất hiện trước giới truyền thông, nhưng cô được xem là fashionista với gu thời thời huyền bí và quyến rũ từ sự kết hợp giữa thời trang Châu Á và Châu Âu.

Những bộ trang phục của cô đều được nhà thiết kế riêng Ý An thiết kế.

"*Sửa lại, cái gì là xinh đẹp dễ thương, tôi không cần.*

Hôm nay tôi muốn các người phải trang điểm cho tôi thành một người phụ nữ chững chạc, thuần thực, trưởng thành có hiểu chưa?."

Đường Vịnh Hi nhìn vào mấy thợ trang điểm nói một cách nhiêm túc, hôm nay cô sẽ xuất hiện với vai trò một người thừa kế, tổng giám đốc của tập đoàn Đường Thị.

"*Da, tiểu thư*."

Nói xong Đường Vịnh Hi vẫn như cũ nhìn xuống màn hình điện thoại trên tay của mình.

Hôm nay cổ phiếu của Đường Thị bị rớt giá vì cái tin Đường Chấn Nam sẽ rút lui ra khỏi Đường Thị, giao Đường Thị lại cho đứa con gái 21 tuổi của mình cai quản.

Bảy giờ tối tài xế đưa Đường Vịnh Hi và Chung Tử Hồng đến khách sạn The Palm.

Vừa mới bước chân ra khỏi cửa thang máy tại tầng 25, nơi được tổ chức buổi tiệc sinh nhật, đập vào mắt cô chính là Lục Cẩn Phi.

Lục Cẩn Phi với bộ âu phục màu xanh nhạt, đứng trước cửa không biết từ bao giờ để chờ cô.

Lục Cẩn Phi sửng sờ tại chỗ vì nét đẹp trưởng thành của cô.

Ánh mắt kinh ngạc không thể che giấu được sự khát khao muốn chiếm cô làm của riêng.

"*Vịnh Hi, hôm nay em thật xinh đẹp."*

Lục Cẩn Phi bước tới ánh mắt đắm đuối nhìn cô nói với giọng yêu thương, Lục Cẩn Phi không thể phủ nhận cách trang điểm phối hợp với trang phục này càng tôn lên sự sang trọng quý phái trên người của cô.

"*Anh đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó.*

Tôi và anh không thể nào, trong lòng tôi đã có người chung ý."

Đường Vịnh Hi cố tình nói ra những lời tuyệt tình, cô và Lục Cẩn Phi quen biết nhau từ nhỏ, nhưng cô chưa từng một lần rung động vì anh.

"*Ý trung nhân.*

Vịnh Hi em đừng nói với anh, người chung ý của em chính là người mà ngay cả mặt em cũng chưa từng nhìn thấy.

Người đã cứu em vào mười mấy năm trước."

Lục Cẩn Phi cười chế giễu nói, trong lòng anh thầm nghĩ chuyện đã trôi qua mười mấy năm muốn tìm tung tích một người không biết dung mạo không biết tên đúng thật là việc mò kim đáy biển.

"*Phải! chính là anh ấy vậy thì sao?."*

Nếu trong lòng của Lục Cẩn Phi đã suy nghĩ như vậy, Đường Vịnh Hi đành nói theo anh.

Thật ra Đường Vịnh Hi không hề yêu ai, nhưng trong lòng cô thật sự muốn tìm ra người đã cứu mạng cô, dù sao anh ấy cũng đã hy sinh đỡ thay cô một viên đạn.

"*Hừ.....*

Nếu lỡ dung mạo của cậu ấy vô cùng xấu xí, vậy em nghĩ mình còn yêu cậu ấy nữa không?."

Lục Cẩn Phi cảm thấy thật nực cười, làm sao Đường Vịnh Hi có thể yêu một người ngay cả dung mạo cũng không biết.

"*Anh mặc kệ tôi yêu ai, tôi đã nói với anh nhiều lần rồi, tôi và anh không thể nào."*

Đường Vịnh Hi giận dữ nói, cô không hiểu vì sao Lục Cẩn Phi phải cố chấp đến như vậy.

"*Vịnh Hi, em và anh là thanh mai trúc mã hai chúng ta đã quen nhau từ nhỏ, ngày mai anh sẽ nói với ba đến nhà xin cưới em."*

"Xin cưới?

Tôi sẽ không lấy anh!"

Càng nghe Lục Cẩn Phi nói Đường Vịnh Hi càng thêm tức giận, cái người này có đầu óc hay không.

Cô bảo hai người sẽ không thể nào, vậy mà anh ấy còn đòi đến nhà xin cưới.

Cô không còn tâm trạng đấu khẩu với anh nữa, cô nhìn vào đồng hồ trên cổ tay của mình.

Gần đến giờ khai mạc buổi tiệc, cô không muốn phí thời gian ở đây tranh cãi với Lục Cẩn Phi.

"Tử Hồng, chúng ta vào trong."

Nói xong cô đã không quan tâm đến Lục Cẩn Phi, cùng Chung Tử Hồng bước vào trong, đột nhiên Lục Cẩn Phi bước tới nắm chặt bàn tay của cô, anh ỷ mình là người thừa kế duy nhất của Lục Thị nên không xem ai ra gì.

Trước sự kinh ngạc của Đường Vịnh Hi và Chung Tử Hồng, Lục Cẩn Phi đã không kiên nể cúi xuống định hôn lên má cô.

Nhưng thật không ngờ Đường Vịnh Hi lại nhanh tay lẹ chân, cô xoay người một cái đã tránh khỏi được cái hôn của Lục Cẩn Phi.

Đường Vịnh Hi là một người rất nhạy cảm với thời gian, cô biết bay giờ là lúc Tần Gia Uy chuẩn bị bước vào cửa nên Đường Vịnh Hi thừa dịp này diễn

ra một màn cho mọi người xem.

Cô chau mày tỏ ra tức giận nói với Lục Cẩn Phi.

"*Tôi không thích anh, anh có hiểu không.*

Tôi có thể hôn bất cứ người đàn ông nào, thậm chí người kế tiếp bước vào cánh cửa này, cũng không muốn hôn anh."

Đường Vịnh Hi dùng cách từ chối Lục Cẩn Phi để đạt đến mục đích thật sự của mình.

Lục Cẩn Phi tức giận trong lòng vì bị Đường Vịnh Hi từ chối, anh nhìn theo hướng cửa nơi Đường Vịnh Hi đang chỉ tay vào.

Khuôn mặt tuấn tú của anh chợt hiện lên nụ cười tinh nghịch.

Người đàn ông mới vừa bước vào cửa là một ông cụ khoảng chừng 65 tuổi dáng người mập mạp.

"*Anh thách em dám."*

Lục Cẩn Phi cười nói ra những lời thách thức, anh nghĩ khi Đường Vịnh Hi nhìn thấy người đàn ông mập mạp đó, cô sẽ không còn mạnh miệng nữa.

"*Được!*

Tôi sẽ hôn người đàn ông bước vào cửa cho anh xem."

Nói xong Đường Vịnh Hi lập tức xoay người lại, cô đi xăm xăm ra cửa chính.

Lúc này Tần Gia Uy vừa mới đến, trên người anh là bộ âu phục màu đen kinh điển của bang mafia.

Áo choàng bành tô dài đến gót chân càng tôn lên sự ngạo mạn trên khuôn mặt nghiêm nghị của anh.

Tần Gia Uy đi trước Nhật Trung trên tay cầm một cái hộp quà cùng với Tần Gia Vỹ cung kính đi theo sau anh.

Vừa bước vào cửa chính đột nhiên một cô gái từ đâu xông tới, cô ngang nhiên dùng tay kéo cà vạt trên cổ của anh, để khuôn mặt tuấn tú của anh ghé sát vào mặt cô.

Đường Vịnh Hi đột nhiên nhón chân lên áp đôi môi gợi cảm của mình lên đôi môi mỏng đầy vẻ ngong cuồng của Tần Gia Uy.

Cô nhắm mắt lại nên không nhìn thấy vẻ mặt ngỡ ngàng vì hành động bất ngờ này của cô, trong lòng cô thầm nghĩ.

"*Chết tiệt, sao môi của anh ấy lại mềm mại đến như vậy."*

Toàn thân của Tần Gia Uy cứng đờ, anh ngây người trong giây lát, lần đầu tiên có người dám đụng vào người của anh còn lại là môi.

Chương 12: Nụ Hôn Đầu

Tần Gia Uy mở to cặp mắt chim ưng của mình nhìn vào cô gái đang có hành động lớn mật này.

Đôi mi cong dài vì hồi họp run nhẹ nhẹ y như cánh bướm nhìn vào thật xinh đẹp, làm trái tim của Tần Gia Uy bất giác nhảy loạn nhịp.

Tần Gia Vỹ và Nhật Trung sửng sốt trong giây lát, từ trước tới giờ Tần Gia Uy chưa từng tiếp cận với phụ nữ, huống hồ gì còn bị phụ nữ cưỡng hôn.

Trong lòng hai người vừa hiếu kỳ vừa lo lắng, không biết số phận của cô gái đáng thương này sẽ đi về đâu.

Tần Gia Uy chưa kịp xô cô gái không biết chết là gì ra, cô đã nhanh hơn anh một bước.

Sau một lúc cảm nhận được trái tim đập thình thịch giống y như sắp bị nổ tung, Đường Vịnh Hi liền đẩy Tần Gia Uy ra.

Cô lập tức xoay người lại nhìn Lục Cẩn Phi, lúc này đang tức đến mặt đỏ tía tai.

Anh không ngờ người bước vào cửa lại là một người đàn ông với dung mạo xuất sắc đến như vậy.

"*Lục Cẩn Phi!*

Anh thấy chưa?

Tôi có thể hôn gà hôn vịt cũng không muốn hôn anh."

Đường Vịnh Hi nhìn Lục Cẩn Phi nói, cô muốn anh bỏ đi cái ý định điên cuồng kia.

"*Phì..... Ha.....ha.....ha.... "*

Đột nhiên những tiếng cười giòn tai từ phía sau lôi cuốn sự chú ý của Đường Vịnh Hi.

Cô cau mày tỏ ra khó chịu xoay người lại nhìn xem ai lại mất lịch sự đến như vậy.

Đập vào mắt cô chính là hai người đàn ông với nét mặt tươi cười, trong ánh mắt lại hiện lên tia tọc mạch, họ đang khổ sở dằn xuống những tiếng cười không dám để chút âm thanh nào lọt ra ngoài.

Vì ánh mắt sắc bén của người đàn ông đứng bên cạnh nhìn chăm chăm, thay cho lời cảnh cáo nếu ai còn dám cười nữa anh sẽ ra tay giết chết hắn ngay lập tức.

Đường Vịnh Hi chuyển tầm mắt nhìn vào người đàn ông đứng bên cạnh, lúc này cô mới thật sự nhìn kỹ dung mạo của Tần Gia Uy.

Cô cao 1m 70 vậy mà vẫn còn thấp hơn anh một cái đầu, anh sở hữu gương mặt cực kỳ đẹp trai với đôi mắt dài lông mày râm, sống mũi cao thẳng đôi môi mỏng đầy vẻ mị lực, bờ vai rộng nhìn vào thật thu hút.

Không chỉ riêng Đường Vịnh Hi kinh ngạc với dung mạo hấp dẫn này của Tần Gia Uy, ngay cả Chung Tử Hồng cũng ngất ngây với sự mê hoặc tỏa ra từ trên người đàn ông này.

Đường Vịnh Hi bị dung mạo phi thường này của Tần Gia Uy làm tâm trạng cô trở nên rộn rực, lần trước khi cô gặp mặt anh tại khách sạn, lúc đó cô không nhìn kỹ dung mạo của anh.

Hôm nay trên người anh tỏa ra thứ gì đó làm trái tim cô cảm giác được sự bất thường.

Đường Vịnh Hi cảm giác ngượng ngùng khuôn mặt đột nhiên trở nên ửng hồng, khi cô nhìn thấy Tần Gia Uy với vẻ mặt tối đen như mực, ánh mắt hiện lên tia phẫn nộ vì bị cô cưỡng hôn.

Cô quýnh lên không biết phải làm sao liền nhìn Tần Gia Uy nói.

"*Xin lỗi, tôi nhìn nhầm người.*"

Nói xong Đường Vịnh Hi đã vội vàng xoay người lại đi một mạch vào trong.

Trong lúc cô xoay người lại một nụ cười đặc ý hiện trên khuôn mặt kiều

diễm của cô, cô đã điều tra từ trước tới giờ Tần Gia Uy chưa từng tiếp cận với phụ nữ, nên cô sẽ khiến anh không thể nào quên được nụ hôn đầu này.

Lục Cẩn Phi nhìn Tần Gia Uy bằng ánh mắt thù địch, anh mang theo một bụng tức bước theo sau Đường Vịnh Hi và Chung Tử Hồng vào trong.

"*Nhìn nhầm người?."*

Tần Gia Uy nhướng mày nhìn theo bóng lưng hối hả của cô, anh dùng tay đang mang găng tay lau đi lau lại bờ môi mỏng lúc này còn lưu lại thoang thoảng mùi hương của cô.

Anh rất sợ bẩn, cảm giác kinh tởm làm Tần Gia Uy tức đến muốn giết người.

Trong lòng anh thầm nghĩ, con gái gì bạo dạn đến như vậy gặp ai cũng hôn đúng thật không ra gì.

"*Anh hai, cô gái vừa rồi xem anh là gà hay vịt vậy?"*

Tần Gia Vỹ cười cười trêu chọc Tần Gia Uy, đổi lại là một cái nhìn sắc bén như lưỡi gươm làm cho Tần Gia Vỹ và Nhật Trung im bặt không dám nói thêm câu nào.

Đường Vịnh Hi chỉnh lại tâm trạng của mình, cô dùng tay áp vào gò má đang nóng phừng phừng.

Thật sự đó không chỉ là nụ hôn đầu của Tần Gia Uy, nó cũng là nụ hôn đầu của cô.

Đường Vịnh Hi nhìn thấy ba mẹ đang đứng trò chuyện với Lục Cẩn Trung, cô nở một nụ cười ngọt ngào cùng Lục Cẩn Phi bước tới bên cạnh chào họ.

"*Ba, Mẹ bác Lục con mới tới."*

"Ba, bác trai bác gái."

Đường Vịnh Hi và Lục Cẩn Phi đồng thanh gật đầu lễ phép chào ba người.

Ông bà Đường Chấn Nam nhìn Lục Cẩn Phi gật đầu lịch sự, hai người liền chuyển tầm mắt vào đứa con gái, nụ cười hạnh phúc không thể che giấu được trên khuôn mặt của hai người.

"*Con ngoan, sao trễ vậy buổi tiệc sắp được khai mạc."*

Miêu Tuyết Hồng nhìn con gái nói với giọng yêu thương, Miêu Tuyết Hồng là em gái ruột của Miêu Tuyết Hoa mẹ của Tràn Hạo.

Đường Vịnh Hi là tính mạng của vợ chồng bà, chỉ cần nhìn thấy cô là bà lập tức vui hẳn lên.

"*Con xin lỗi, vừa rồi gặp chút chuyện nên hơi trễ."*

Đường Vịnh Hi nhìn mẹ mỉm cười xin lỗi.

"*Vịnh Hi, càng lúc bác thấy con càng xinh đẹp.*

Hèn gì Cẩn Phi nhà bác luôn miệng nhắc đến con."

Lục Cẩn Trung nhìn Đường Vịnh Hi nói với giọng niềm nở, Đường Chấn Nam không quan tâm đến lời nói có dụng tâm của Lục Cẩn Trung.

Ông nhìn chung quanh để tìm kiếm thứ gì đó, khuôn mặt nghiêm nghị chợt hiện lên ý cười khi ông nhìn thấy người đàn ông mới bước vào cửa, ông lập tức lịch sự nói với Lục Cẩn Trung.

"*Mời Lục Tổng cứ tự nhiên."*

Nói xong ông đã bước tới chào hỏi Tần Gia Uy.

"*Tần Tổng, cuối cùng cậu cũng đã đến."*

Đường Chấn Nam vươn tay bắt tay với Tần Gia Uy.

"*Đường Tổng, ngài thật khách khí.*

Được dự buổi tiệc ngày hôm nay là vinh hạnh của tôi."

Nói xong anh búng tay một cái, Nhật Trung liền bước tới đưa cái hợp quà trên tay cho trợ lý của Đường Chấn Nam.

"*Ha ha ha....."*

Đường Chấn Nam cười sảng khóai, bàn tay vỗ vỗ lên vai của Tần Gia Uy nói với giọng vui mừng.

"*Cuối cùng thời cơ cũng đã chín mùi."*

Chương 13: Chồng Tương Lai

Lúc này không khí chung quanh thật náo nhiệt tiếng xì xào trò chuyện của những vị khách mời bao phủ cả căn phòng, Đường Vịnh Hi đang cùng mẹ đứng trong một góc khuất, cô cảm thấy những vị khách mời có mặt ngày hôm nay thật vô vị, vì cô biết mục đích của bọn họ đến đây chỉ vì muốn nịnh hót ba cô.

Đường Vịnh Hi không quan tâm đến bất kỳ ai, cặp mắt điềm đạm chỉ chú tâm quan sát Tần Gia Uy và ba cô.

Tuy cô và mẹ đứng khá xa với ba và Tần Gia Uy nhưng Đường Vịnh Hi biết rất rõ hai người đang nói những gì.

Với người bình thường ở trong tình huống ồn ào như bây giờ và còn ở một khỏang cách xa như vậy, thì vốn vĩ họ sẽ không thể nào nghe được đối thoại giữa ba cô và Tần Gia Uy.

Nhưng đối với Đường Vịnh Hi nếu cô đã quyết tâm muốn nghe lén điều gì, dù có ồn ào đến đâu hay ở khoảng cách xa bao nhiêu, chỉ cần cô nhìn thấy mặt của đối phương cô có thể biết ngay họ đang nói gì, vì Đường Vịnh Hi chính là chuyên gia trong lĩnh vực đọc khẩu hình.

Nghe ông nói vậy trong lòng cô hiện lên muôn ngàn nghi vấn.

"*Sao Ba và Tần Gia Uy tỏ ra thân mặt đến như vậy?*

Cô chưa từng nghe ba nhắc đến anh.

Còn cái gì là thời cơ đã chín mùi?"

Cô nhíu mày ngẫm nghĩ sự huyền bí trong lời nói của ba cô.

"*Kính chào quý khách.*

Buổi tiệc sinh nhật 50 tuổi của ông Đường Chấn Nam chính thức bắt đầu.

Xin mời ông bà Đường Chấn Nam và tiểu thư Đường Vịnh Hi lên khán đài."

Sau khi người chủ tọa buổi tiệc lên tiếng, đột nhiên tất cả đèn đều tắt hết, cả căn phòng trở nên tối đen như mực.

Một cái đèn màu trắng trên trần nhà được bật lên, đảo chung quanh tìm kiếm tâm điểm của buổi tiệc ngày hôm nay.

Tất cả mọi người đều hồi hợp cặp mắt không ngừng theo dõi những nơi ánh đèn sáng dừng lại, để ngắm nhìn dung nhan cô con gái độc nhất của Đường tổng thống, một cô gái chỉ mới 21 tuổi đã nắm trong tay quyền lực tối cao cùng với một khối gia tài đồ sộ.

Những doanh nhân có mặt ngày hôm nay đều cùng con trai của mình đến dự tiệc, họ ôm trong lòng hy vọng rằng con trai của mình có thể làm động lòng con gái cưng của Đường Chấn Nam.

Tần Gia Vỹ đứng khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt thích thú nhìn lên khán đài.

"*Anh hai, không biết dung mạo vợ tương lai của anh như thế nào?.*"

Tần Gia Uy với nét mặt không đổi sắc, cuộc hôn nhân này đối với anh chỉ là một cuộc giao dịch.

Một mối làm ăn chỉ có lợi chứ không có hại.

Còn về phần cô vợ tương lai này, anh không có hứng thú tới.

Cô xinh đẹp hay xấu xí cũng không liên quan gì đến anh.

Ánh mắt lạnh nhạt không cảm xúc của Tần Gia Uy nhìn thẳng về phía trước.

Lúc này ông bà Đường Chấn Nam dắt tay cô con gái bước lên khán đài, ánh đèn sáng rực chiếu thẳng lên người của Đường Vịnh Hi.

Một cô gái với dáng người thon thả, trên người cô mặc cái đám dài màu trắng bó sát đường cong quyến rũ của mình, bộ ngực đầy đặn căng tròn sau lớp vải, phần khe ngực hấp dẫn lúc ẩn lúc hiện, cùng với cặp mông tròn trịa khiến những chàng trai có mặt tại buổi tiệc đứng phía dưới đều trầm trồ, lắc đầu tặc lưỡi với nhan sắc tuyệt mỹ này của cô.

Đường Vịnh Hi đứng trên khán đài đầy vẻ ngạo nghễ, cô tỏa sáng với nét

đẹp kiêu sa quý phái, ánh mắt tự tin từ trên nhìn xuống.

Ánh mắt của tất cả mọi người phát sáng trong vẻ ngở ngàng vì nét đẹp không tỳ vết của Đường Vịnh Hi.

Tần Gia Vỹ và Nhật Trung mở to cặp mắt nhìn thẳng vào cô gái xuất hiện nổi bật phía trước, họ không ngờ cô gái vừa cưỡng hôn lão đại chính là vợ tương lai của anh.

"*À...thì ra là cô ấy, hèn gì em thấy quen mặt đến như vậy."*

Tần Gia Vỹ nhìn Tần Gia Uy nói, anh đã từng nhìn thấy qua hình của Đường Vịnh Hi trong tủ sắt của Tần Gia Uy.

Đường Chấn Nam có đưa ảnh của Đường Vịnh Hi cho anh, nhưng anh chưa một lần nhìn qua nó chỉ quăng đại vào tủ sắt thôi.

Ánh mắt chưa từng vì ai mà dao động của Tần Gia Uy chợt hiện lên tia sáng, anh nhìn Đường Vịnh Hi đang đứng trên khán đài bằng ánh mắt thích thú.

Vừa rồi cô gái này còn hành động năng động trẻ con, vậy mà bây giờ cô đã lột xác biến thành một thiếu nữ hoàn toàn khác, đứng trên khán đài với đầy vẻ kiêu ngạo.

"*Thành thật cảm ơn quý vị đã đến dự buổi tiệc ngày hôm nay.*

Hôm nay nhân dịp sinh nhật của tôi, tôi xin trân trọng tuyên bố với mọi người.

Bắt đầu từ ngày hôm nay con gái Đường Vịnh Hi của tôi, chính thức tiếp nhận tập đoàn Đường Thị."

Nghe xong lời tuyên bố của Đường Chấn Nam, những tiếng vỗ tay lần lượt vang lên.

"*Bốp.....bốp.....bốp....."*

"Tôi còn một chuyện muốn tuyên bố, tháng sau con gái Đường Vịnh Hi của tôi và Tần Gia Uy, chủ tịch của tập đoàn Tần Thị sẽ cử hành hôn lễ tại khách The Palm này."

Đột nhiên cả căn phòng bị những tiếng xầm xì bàn tán lấp đầy, không khí trở nên náo nhiệt hẳn lên, có người thì bàng hoàng với cái tin long trời lỡ đất này, họ hiếu kỳ muốn biết tướng mạo của Tần Gia Uy xem anh có xứng đôi với Đường Vịnh Hi không.

Có người trong lòng thất vọng tiếc nuối rằng một bông hoa xinh đẹp như Đường Vịnh Hi lại là hoa đã có chủ.

Ai nấy đều biết tập đoàn Tần Thị là một tập đoàn lớn nhất trong lĩnh vực dầu mỏ, kim cương và vũ khí, không chỉ nói riêng về khối tài sản khủng lồ còn về thân phận thật sự của Tần chủ tịch, chỉ cần nghe qua cũng đã đủ khiến người ta phải rùng mình sỡn gáy, nhưng chưa một ai trong buổi tiệc ngày hôm nay được diện kiến dung mạo của Tần Chủ Tịch.

Đường Vịnh Hi nghe xong những gì ba mình vừa tuyên bố, cô đứng chết lặng ngay tại chỗ.

"*Kết hôn?*

Kết hôn với Tần Gia Uy, sao cô không biết về chuyện này."

Chương 14: Hiệp Ước

Đường Vịnh Hi có muôn ngàn thắc mắc trong lòng, cô trợn mắt nhìn mẹ lúc này đang choàng tay qua tay cô.

Khi Miêu Tuyết Hồng nhìn thấy ánh mắt sắc bén phát ra tia lửa của con gái, bà vỗ vỗ tay nhẹ nhàng lên bàn tay của Đường Vịnh Hi để trấn an cô.

Bà thanh nhã mỉm cười ngọt ngào nói một cách khéo léo chỉ đủ bà và Đường Vịnh Hi nghe.

"*Con ngoan, về nhà mẹ sẽ giải thích với con."*

Miêu Tuyết Hồng là một người rất khôn khéo, trước bao nhiêu ánh mắt thăm dò của mọi người bà không thể để mình mất thể diện.

Lúc này Tần Gia Uy từ phía dưới oai nghiêm bước lên khán đài, Tần Gia Vỹ và Nhật Trung cung kính đi theo sau anh.

Nhìn vào tướng mạo oai phong lẫm liệt của Tần Gia Uy, mọi người đều đoán được phần nào thân phận của anh.

Chỉ có Tần Lão Đại của bang Mafia Tần Gia mới có khí thế oai hùng, làm cả căn phòng được bao phủ bởi tà khí.

Khi anh bước lên khán đài cặp mắt chim ưng sắc bén nheo lại nhìn mọi người với vẻ ngông cuồng, sự ngạo mạn cùng với khí chất kiêu ngạo tỏa ra từ trên người của anh, không phải muốn có là có thể có được nó xuất phát từ bản chất của anh.

Đường Chấn Nam bước đến đứng bên cạnh Tần Gia Uy với vẻ mặt tươi cười, ánh mắt hãnh diện nhìn vào mọi người phía dưới giới thiệu con rể tương lai của mình.

"*Người này chính là Tần chủ tịch của tập đoàn Tần Thị, cũng là con rể tương lai của tôi."*

Nghe ba nói vậy Đường Vịnh Hi liền liếc nhìn Tần Gia Uy, lúc này khuôn mặt của anh vẫn như tảng băng ngàn năm, tuy anh là một người đàn ông với

vẻ bề ngoài xuất sắc không ai sánh bằng, nhưng lại là một khúc gỗ không biết thương hoa tiếc ngọc là gì.

Lục Cẩn Phi đứng dưới khán đài, bàn tay đang đặt bên hông đột nhiên siết chặt lại thành nắm đấm.

Trong lòng anh thật không cam tâm, đáng lẽ ra Đường Vịnh Hi phải thuộc về anh, ở đâu ra một Tần Gia Uy không biết trời cao đất dày hiên ngang đoạt lấy cô.

Lục Cẩn Phi không phải là người trong hắc đạo, nên anh không biết thân phận thật sự của Tần Gia Uy, anh ỷ ba mình Lục Cẩn Trung có quan hệ mật thiết với Đoàn Vũ Sơn, một trong những người nắm trong tay thế lực của hắc đạo nên mới to gan suy nghĩ như vậy.

Chung Tử Hồng đứng bên cạnh, khi cô nhìn thấy Tần Gia Uy bước lên khán đài trong lòng cô chợt hiện lên nỗi vui mừng khó tả, nhưng sự vui mừng đó không duy trì được bao lâu liền được thay thế bởi sự đố kỵ, khi cô nghĩ đến anh chính là chồng tượng lai của Đường Vịnh Hi em họ của cô.

Trong lòng Chung Tử Hồng thật không cam lòng, cô nghiến răng trong sự tức giận.

"*Đường Vịnh Hi sao số của cô lại may mắn đến như vậy.*

Sinh ra đã ngậm thìa vàng trong miệng, đến người đàn ông mà tôi để ý đến cũng đã thuộc về cô."

Chung Tử Hồng ôm trong lòng nỗi không phục nhưng ngoài mặt vẫn giữ nguyên nụ cười niềm nở, không để lộ tâm tư của mình ra ngoài.

Sau khi buổi tiệc kết thúc, Đường Chấn Nam và Đường Vịnh Hi ngồi nghiêm túc trên ghế sofa trong thư phòng tại biệt thự Đường gia.

"*Ba, chuyện kết hôn này là sao?*

Sao con chưa từng nghe ba nhắc đến."

Đường Vịnh Hi ngồi sát vào người của Đường Chấn Nam, cô nắm tay ông nói một cách nghiêm túc.

Lúc này Miêu Tuyết Hồng từ bên ngoài bước vào, trên tay bà cầm một tách cafe thơm ngon đưa đến trước mặt của Đường Chấn Nam.

"*Ông dùng cafe."*

Miêu Tuyết Hồng nhìn chồng bằng ánh mắt yêu thương nói với giọng nhỏ nhẹ.

Đường Chấn Nam ngồi thoải mái dựa lưng vào ghế sofa nhận lấy tách cafe thơm ngát từ trên tay của vợ mình.

Đường Chấn Nam đưa tách cafe đến truớc mũi, ông nhắm mắt lại hít vào hương thơm tỏa ra từ trong tách cafe.

Mùi thơm nhẹ nhẹ của cafe làm thần trí ông chợt tỉnh táo lại hơn, ông tao nhã hớp một ngụm rồi khom tới đặt tách cafe lại trên bàn, giọng nói thận trọng vang lên kể cho Đường Vịnh Hi về chuyện hôn ước này.

"*Vịnh Hi, con bình tĩnh nghe ba nói.*

5 năm trước khi ba có ý định ứng cử làm tổng thống nước Mỹ, đột nhiên bị một đám người không rõ lai lịch ám toán.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, ba nghĩ mình sẽ không còn mạng để gặp lại mẹ con của con.

Không ngờ trong lúc nguy kịch nhất Tần Gia Uy xuất hiện, cậu ấy đã cứu ba và cho bác sĩ tốt nhất chữa trị vết thương cho ba.

Sau khi vết thương đã không còn đáng ngại, Tần Gia Uy và Ba có một hiệp định. Chỉ cần Tần Gia Uy ở phía sau bảo vệ sự an toàn cho cả nhà chúng ta, khi ba được trúng tuyển chức vị Tổng thống ba sẽ gả con gái của mình cho cậu ấy."

Đường Chấn Nam chậm rãi kể lại cho Đường Vịnh Hi nghe chuyện đã xảy ra vào 5 năm trước.

"*Ba, ba bị người ta ám sát, có phải vào lúc con đi huấn luyện không?*

Khi con trở về, biệt thự đã được phòng thủ một cách nghiêm ngặt hơn, con cũng từng hoài nghi về chuyện này nhưng khi hỏi mẹ, mẹ chỉ nói vì ba lo

lắng cho sự an toàn của con nên mới thuê thêm vệ sĩ."

Đường Vịnh Hi lo lắng nhìn Đường Chấn Nam nói.

"*Đúng vậy!*

Sau khi ba trở về Tần Gia Uy đã cho thuộc hạ của mình, đến bảo về cho cả nhà của chúng ta."

Đường Chấn Nam không hề có ý định che giấu về việc này.

"*Nhưng theo con được biết tập đoàn Tần Thị không phải là một tập đoàn nhỏ, Tần Thị còn hùng mạnh hơn cả Đường Thị của chúng ta, vậy Tần Gia Uy lấy con là vì mục đích gì?."*

Đường Vịnh Hi nhìn một cái là biết ngay dã tâm của Tần Gia Uy không đơn giản, đường đường là chủ tịch của một tập đoàn đứng nhất nhì trên tòan thế giới không đơn giản chỉ muốn cưới con gái của tổng thống Mỹ về làm vợ.

"*Vịnh Hi, con có nghe qua bang Mafia của Ý chưa?."*

Đường Chấn Nam nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ nói, ngoài trời lúc này tối đen như mực giống y như tình cảnh vào cái đêm của 5 năm trước, lúc ông bị một đám người hung hăng cầm súng chỉa vào đầu của ông.

"*Mafia là một bang phái nổi tiếng khắp nơi trên toàn thế giới.*

Họ là băng đảng xã hội đen khét tiếng nhất, họ xem luật pháp không ra gì, tính mạng của một người đối với họ y như cỏ rác."

Đường Vịnh Hi đã cho người điều tra

Tần Gia, tất cả hoạt động của họ cô đều nắm trong lòng bàn tay.

Chương 15: Lai Lịch Của Tần Gia Uy

"Con nói không sai, Tần Gia Uy chính là ông trùm Mafia.

Mafia là một tổ chức phạm tội, huyền thọai được hình thành hàng trăm năm về trước trên hòn đảo Sicily.

Sicily còn được gọi là "thánh địa của Mafia," nơi xuất thân của những ông trùm nổi tiếng.

Mafia là một thế giới vô cùng thần bí, họ sống cách ly với thế giới bên ngoài.

Ở lãnh thổ của họ, Tần Gia Uy chính là luật pháp, cậu ấy chính là ông trời.

Họ dùng quyền lực đàn áp và chống lại tất cả những tổ chức khác muốn bước chân vào địa bàn của họ.

Họ là một tổ chức hùng mạnh nhất thế giới vị sự đoàn kết của họ, chỉ cần người trong tổ chức gặp chuyện nguy hiểm họ sẽ đứng ra bênh vực.

Sau khi Tần Gia Uy tiếp nhận chức vụ ông trùm Mafia, cậu ấy đã thay đổi vài quy định của bang phái.

Từ quy định không được bước chân vào quán bar, Tần Gia Uy thay đổi thành kinh doanh quán bar và sòng bạc.

Từ những hoạt động phi pháp, Tần Gia Uy đã hợp pháp hoá doanh nghiệp dưới quyền của tổ chức.

Từ một hòn đảo Sicily thuộc về Italy cậu ấy đã khuếch trương tổ chức qua Mỹ, Châu Úc, Nga và các nước khác trên toàn thế giới.

Từ một màu đen thuần tuý, Tần Gia Uy đã biến tổ chức Mafia thành một màu xám hiện hữu.

Cậu ấy buôn bán vũ khí, bắt tay với cảnh sát và chính trị gia để thao túng

nền kinh tế.

Chỉ có một điều duy nhất Tần Gia Uy không thay đổi chính là "the code of silence" mật mã của sự im lặng.

Không cần biết điều gì xảy ra, khi thành viên của tổ chức lọt vào trong tay của cảnh sát hoặc kẻ thù, việc duy nhất họ có thể làm đó chính là giữ im lặng."

Nói đến đây Đường Chấn Nam dừng lại một chút, ông vươn tay cầm tách cafe lên uống một ngụm ánh mắt đăm chiêu nhìn thẳng vào làn khói mỏng tỏa ra từ tách cafe.

Giọng nói trầm của anh tiếp tục câu chuyện đang dở dang.

"Hiện tại có ba băng đảng Mafia gạo cội nhất trong thế giới ngầm tại Italy.

Thứ nhất là Tần Gia vì Tần Gia Uy đã nắm trong tay gia tộc Thomas.

Hai băng đảng còn lại chính là Đoàn gia và Chung gia.

Tuy họ đều từ một tổ chức Mafia bước ra, nhưng mỗi một gia đình có một thủ lĩnh.

Trong mấy năm gần đây tứ đại gia tộc Mafia đã không còn đoàn kế như xưa nữa, ông trùm nào cũng muốn "một tay che trời" không ai nhường ai.

Chẳng hạn như Thomas Franco Jr, dã tâm của hắn không phải tầm thường.

Trước khi bị Tràn Hạo giải quyết hắn đã từng cho người ám sát Tần Gia Uy, chỉ cần hạ gục được Tần Gia thì tổ chức của hắn mới có thể đứng đầu."

Đường Chấn Nam nói ra lai lịch đồ sộ của Tần Gia Uy cho con gái của mình.

Tuy những điều Đường Chấn Nam vừa mới nói ra Đường Vịnh Hi đều biết cả, nhưng càng nghe ông nói trong lòng cô càng hiện lên nhiều thắc mắc.

"*Nếu lai lịch của Tần Gia Uy hùng vĩ đến như vậy, tại sao anh ấy lại muốn cưới con?."*

Đường Vịnh Hi vẫn chưa hiểu việc cưới cô có liên quan gì với thân thế của

anh.

"*Vì chỉ khi có thế lực của Tần Gia Uy chống lưng, ước mơ khiến nước Mỹ trở thành một nước siêu cường của ba mới có hy vọng.*

Đổi lại với sự ủng hộ của Tần Gia Uy, đó là tất cả vũ khí quân sự của binh lính Mỹ sẽ do một tay Tần Gia cung cấp.

Chỉ riêng việc này đã đem lại cho Tần Gia Uy một mối làm ăn mấy trăm tỷ, việc có lợi cho cả hai bên với tính tình của cậu ấy làm sao có thể từ chối."

Nghe Đường Chấn Nam nói vậy Đường Vịnh Hi liền đứng bật dậy, cô tức giận nhìn ba mẹ nói với giọng ngỡ ngàng.

"*Nói như vậy có nghĩa là, người đã đề nghị cuộc hôn nhân này chính là ba?."*

Ánh mắt phẫn nộ xen lẫn sự khó tin của cô nhìn ông chất vấn, tại sao ông lại làm như vậy ép cô lấy một người cô không yêu.

Với năng lực của cô, không cần Tần Gia Uy chống lưng cô cũng có thể ở phía sau phù trợ đại nghiệp vĩ đại này của ông.

"*Vịnh Hi, con đừng nóng giận hãy nghe ba con nói tiếp."*

Miêu Tuyết Hồng nắm tay con gái của mình nói một cách dịu dàng, để xoa dịu cơn giận dữ trong lòng của Đường Vịnh Hi.

"*Phải Vịnh Hi, con biết là ba thương con nhất.*

Ba đã quan sát Tần Gia Uy một thời gian dài, một cậu thanh niên mới vừa tròn 27 tuổi nhưng đã nắm trong tay quyền lực tối cao.

Cậu ấy tuổi trẻ tài cao, tính tình quang minh lỗi lạc, không thích rượu chè đàn điếm.

Chỉ khi có được một người xuất sắc như cậu ấy ở bên cạnh, che mưa cản gió cho con ba mới an tâm.

Với lại một khi Tần Gia Uy cam tâm tình nguyện đứng phía sau ủng hộ cho con thì việc làm bấy lâu nay của con sẽ không uổng công phí sức."

Đường Chấn Nam nói một cách nghiêm túc, trong mắt ông chỉ có Tần Gia Uy mới xứng đôi với con gái cưng của ông.

Miêu Tuyết Hồng cũng giống như chồng bà rất xem trọng Tần Gia Uy, với bất kỳ ba mẹ nào trên thế gian này, điều đáng để họ tự hào nhất chính là khi tìm được một người đàn ông tài giỏi xuất sắc cho con gái của mình.

"*Nhưng con không có tình cảm với anh ấy."*

Đường Vịnh Hi không hề khuất phục, cô sẽ không lấy Tần Gia Uy, muốn cô tiếp cận với anh vì mục đích thì còn được. Nhưng phải gã cho anh thì cô tuyệt đối không đồng ý.

"*Vịnh Hi, hiện tại chức vị tổng thống của ba đang có nguy cơ bị lật đổ.*

Nếu không được Tần Gia Uy giúp đỡ thì giấc mơ thống trị nước Mỹ này của ba xem như tan thành mây khói.

Vịnh Hi con xem như vì con cũng được hay vì ba cũng được, việc kết hôn với Tần Gia Uy là việc thiết yếu."

Đường Vịnh Hi bị nét mặt trầm ngâm của Đường Chấn Nam làm cho siêu lòng, cô biết ước mơ duy nhất của ông chính là làm tổng thống của nước Mỹ.

Cuối cùng Đường Vịnh Hi cũng không thể làm một đứa con bất hiếu, cô bậm môi hai tay siết thật chặt vạt áo của mình đưa ra quyết định.

"*Được!*

Con sẽ đồng ý lấy Tần Gia Uy, nhưng với một điều kiện."

Miêu Tuyết Hồng thấy con gái của mình cuối cùng cũng đã nghĩ thông suốt, bà vui mừng nở một nụ cười niềm nở.

"*Con ngoan chỉ cần con chấp nhận, điều kiện gì ba mẹ cũng sẽ đồng ý với con."*

Chương 16: Điều Kiện

Đường Vịnh Hi nghe mẹ nói vậy, ánh mắt gian xảo chợt hiện lên tia tinh nghịch, cô nhìn mẹ mỉm cười đưa ra điều kiện.

"*Con sẽ đồng ý lấy Tần Gia Uy, nhưng trong thời gian một năm nếu hai con vẫn không có tình cảm con sẽ ly hôn.*

Tới lúc đó ba mẹ không được phản đối."

Ông bà Đường nghe điều kiện Đường Vịnh Hi vừa nêu ra, nét mặt vui mừng hớn hở của vừa rồi liền trầm xuống.

Miêu Tuyết Hồng nhìn thấy Đường Chấn Nam không được vui định lên tiếng phản đối, bà liền nháy mắt ra hiệu cho ông đừng kích động.

Miêu Tuyết Hồng chuyển tầm mắt nhìn Đường Vịnh Hi nói một cách nghiêm túc.

"*Được ba mẹ đồng ý với con, vậy xem như cuộc hôn nhân này đã thỏa thuận, nhưng mẹ cũng có một điều kiện."*

Dừng một chút Miêu Tuyết Hồng nhìn Đường Vịnh Hi bằng ánh mắt xảo trá, đúng như câu "vỏ quýt dày có móng tay nhọn".

Bà là mẹ của cô, nên trong lòng cô đang nghĩ gì bà là người hiểu rõ nhất.

"Trong cuộc hôn nhân này con cũng phải trao ra lòng thành, nếu một năm trôi qua hai con vẫn không yêu nhau vậy con muốn làm gì ba mẹ sẽ không quản."

Vừa dứt lời Miêu Tuyết Hồng lập tức quan sát sắc mặt của Đường Vịnh Hi, nhìn thấy tia do dự trong ánh mắt cô, bà mỉm cười trong vẻ đắc ý.

Bà quá hiểu tính tình của Đường Vịnh Hi, cô rất ương ngạnh sẽ không dễ dàng gì làm theo sự sắp đặt của người khác.

"*Cũng đã khuya rồi con về phòng nghỉ ngơi đi, ngày mai là ngày đầu tiên con đến Đường Thị tiếp nhận chức vụ chủ tịch, nên cũng phải chuẩn bị một*

chút."

Miêu Tuyết Hồng nhìn con gái nói với giọng ngọt ngào, ánh mắt chờ mong làm Đường Vịnh Hi cảm thấy xấu hổ trong lòng.

Tuy cô nói sẽ lấy Tần Gia Uy, nhưng trong thời gian một năm này cô sẽ khiến anh phải sống trong địa ngục.

"*Dạ, ba mẹ con về phòng."*

Đường Vịnh Hi cúi đầu lễ phép nói rồi cô xoay người lại đi trở về phòng của mình.

"*Em, sao em lại đồng ý với con.*

Lỡ một năm trôi qua Vịnh Hi đòi ly hôn thì làm sao?."

Giọng nói không hài lòng của Đường Chấn Nam vang lên, ông yêu thương vươn tay nắm lấy bàn tay mềm mại của vợ.

Miêu Tuyết Hồng thản nhiên nắm lấy tay ông, bà mỉm cười một cách xảo trá.

"*Hiện tại chỉ có cách này con gái mới chịu lấy cậu Tần.*

Nhưng anh đừng lo, em sẽ theo sát tạo cơ hội cho hai đứa.

Em không tin lửa gần rơm lâu ngày không cháy."

Đường Chấn Nam nghe vợ nói vậy liền dùng tay vỗ mạnh lên đùi, ông nhìn bà cười hân hoan.

"*Đúng!*

Em suy nghĩ thật chu toàn, anh so với em còn thua xa."

Ông yêu thương nhìn bà nói ra những lời khen ngợi.

"*À mà, vừa rồi anh nói chức tổng thống của anh bị lung lay, chuyện này là sao?."*

"*Ha.....ha.....ha.....*

Không nói như vậy con gái cưng của chúng ta, sẽ không đồng ý lấy Tần Gia Uy."

Đường Chấn Nam cười khoái chí nói, tuy ông muốn lợi dụng thế lực của Tần Gia Uy nhưng tận đáy lòng ông thật sự rất coi trọng anh.

Nếu có thể ông muốn Tần Gia Uy đường đường chính chính làm con rể và yêu thương Vịnh Hi.

Miêu Tuyết Hồng nhìn ông cười vui vẻ nói với giọng tán thưởng.

"*Anh cũng đâu thua gì với em."*

Đường Vịnh Hi trong lòng phiền muộn bước đi thận trọng trở về phòng.

Sau khi suy nghĩ thông suốt cô bước tới cái bạn được đặt bên cạnh cửa sổ sát mặt đất.

Đường Vịnh Hi ngồi xuống trước máy vi tính, tay cô ấn liên tục lên con chuột lúc này đang nhấp nháy trên màn hình.

Tư liệu của Tần Gia Uy lập tức hiện lên trước mắt cô, Đường Vịnh Hi ngồi nghiêm túc đọc từng chữ một.

Nếu cô phải lấy Tần Gia Uy vậy cô sẽ khiến anh yêu cô, cô phải lợi dụng thế lực của Tần Gia để đạt đến mục đích của mình.

Một tháng trôi qua thật nhanh, việc tiếp nhận chức vị chủ tịch của Đường Thị không thể làm khó được cô.

Ba cô đã phái thuộc hạ cận thân của ông, Trung Nghĩa làm trợ lý cho cô.

Trung Nghĩa không chỉ xuất sắc về việc kinh doanh trong lĩnh vực võ thuật cũng là bậc nhất, anh đóng vai trò trợ lý kiêm cận vệ của cô.

Suốt một tháng này ngoài việc cô bị mẹ bắt buộc phải đến cửa hàng áo cưới Huyền Thoại của Alex Smith để thử áo cưới, việc kết hôn Đường Vịnh Hi không hề quan tâm đến.

Từ khách mời cho đến trang trí của buổi tiệc đều do Miêu Tuyết Hồng một tay sắp xếp.

Tần Gia Uy cũng không khác gì với cô, một tháng nay anh bận bịu về bản hợp đồng dầu mỏ với một công ty lớn bên Dubai, nên mỗi ngày đều bận rộn. Lễ phục cũng do Trần Linh Giang đem từ cửa hàng áo cưới Huyền Thoại đến công ty cho anh thử.

"*Lão đại!*

Sáng mai là hôn lễ của ngài, ngài nên trở về biệt thự nghỉ ngơi sớm."

Trần Linh Giang nhìn thấy cả tháng nay Tần Gia Uy vì bản hợp đồng này nên không có thời gian nghỉ ngơi, cô xót xa trong lòng đành bạo gan khuyên Tần Gia Uy.

Ánh mắt nghiêm nghị của Tần Gia Uy không hề rời khỏi bản văn kiện trước mặt, bàn tay đang cầm cây bút máy vẫn tiếp tục phê duyệt phần văn kiện.

"*Cũng đã khuya cô về trước, Sam sẽ đưa tôi về sau."*

Giọng nói trầm khàn của Tần Gia Uy vang lên, tuy trong lòng Trần Linh Giang không muốn rời khỏi, nhưng lời nói của lão đại chính là mệnh lệnh không thể không tuân theo.

"*Dạ, thuộc hạ tuân lệnh."*

Nói xong Trần Linh Giang xoay người rời khỏi, trước khi đi cô thật cẩn thận khép cửa phòng lại cho anh.

Trần Linh Giang vừa bước ra cửa liền nhìn thấy Sam lúc này đang nghiêm túc đứng canh chừng trước cửa.

Cô nhìn anh nói một cách lạnh lùng.

"Sam, anh ở lại bảo vệ lão đại tôi về trước.

Chương 17: Hôn Lễ

Đến khi Sam nhìn thấy cánh cửa phòng chủ tịch được mở ra, đã là 9 giờ sáng của ngày hôm sau.

Lúc này Trần Linh Giang đã vội vã cầm lễ phục được ủi thẳng thớm đến cho anh.

"*Lão đại.*"

Sam và Trần Linh Giang khom người hành lễ trước mặt anh, Tần Gia Uy với khuôn mặt lạnh như băng, anh gật đầu một cái nhận lấy bộ lễ phục từ trong tay của Trần Linh Giang.

Tần Gia Uy không nói gì liền xoay người lại bước vào trong phòng.

Năm phút sau cánh cửa phòng được mở ra lần nữa, một Tần Gia Uy với khuôn mặt lạnh lẽo không cảm xúc mang theo vẻ nghiêm nghị bước ra ngoài, trên người anh là bộ lễ phục màu đen không khác gì với thường ngày.

Trần Linh Giang len lén quan sát Tần Gia Uy, ánh mắt ngưỡng mộ không thể giấu được, tuy cô biết hôm nay là ngày kết hôn của anh nhưng trong lòng cô không hề có chút ganh tỵ hay ghen ghét gì với Đường Vịnh Hi.

Trần Linh Giang biết hiện tại và sau này, đối với Tần Gia Uy cô vẫn chỉ là một thuộc hạ trung thành.

Sam đứng bên cạnh thu hết biểu cảm u buồn cùng với phiền não của Trần Linh Giang, khi nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của cô trong lòng Sam cảm thấy đau nhói.

Anh quá hiểu cái cảm giác thầm thương trộm nhớ một người là như thế nào.

"*Chúng ta đi.*"

Giọng nói lạnh lùng mang theo nộ khí của Tần Gia Uy làm Trần Linh Giang và Sam bước ra khỏi dòng suy nghĩ của riêng mình.

Khi họ chợt bình tĩnh lại, Tần Gia Uy đã đứng trước cửa thang máy.

Ngồi vào trong xe Tần Gia Uy mệt mỏi ngả đầu về phía sau nhắm mắt lại dưỡng thần, anh đã làm việc cả đêm nên bây giờ rất mệt mỏi.

Trần Linh Giang ngồi bên cạnh nhìn Tần Gia Uy hỏi.

"*Lão đại, bây giờ chúng ta đến giáo đường?"*

"Ừm....."

Đổi lại với lời nói của Trần Linh Giang chỉ là một cái Ừm.... lạnh lẽo.

"*Lão đại, Nhị gia, Doãn Kỳ và Nhật Trung đã chờ sẵn tại giáo đường."*

Sam vừa lái xe ánh mắt nhìn vào gương chiếu hậu nhìn Tần Gia Uy cung kính nói.

Hôm nay là ngày đại sự của Tần Lão Đại, nên không tránh khỏi có kẻ thù thừa cơ Tần Gia Uy lơ là phái người ám sát anh.

Tần Gia Vỹ, Doãn Kỳ và Nhật Trung đã cho người canh giữ nghiêm ngặt từ trong ra ngoài giáo đường, sự phòng thủ còn hoành tráng hơn khi tổng thống Mỹ bước ra nước ngoài để ngoại giao.

Tần Gia Vỹ thật cẩn thận anh tin rằng với sự sắp xếp chặt chẽ này của anh, kể cả một con ruồi cũng không thể bay vào.

Xe dừng lại trước giáo đường nơi tổ chức hôn lễ, hàng ngàn bông hồng màu trắng được trang trí từ bên trong cho đến tận bên ngoài.

Khách mời đã có mặt đầy đủ, cô dâu cùng với ba mẹ cũng đã tới, chỉ còn thiếu mỗi một mình chú rể mà thôi.

Đường Vịnh Hi giận dữ đứng bên cạnh Quyển Ni cận vệ của cô, cô tức đến nghiến răng ken két phàn nàn với Đường Chấn Nam.

"*Ba, ba thấy chưa? cái tên Tần Gia Uy này thật là hống hách.*

Ngày hôn lễ, vậy mà anh ấy cũng đến trễ."

"Con đừng giận, chắc Gia Uy có chuyện quan trọng cần phải xử lý, nhưng

thời gian vẫn còn chưa tới."

Đường Chấn Nam đang vui vẻ đứng bên cạnh vợ, khi nghe được ngữ khí của Đường Vịnh Hi ông liền buông lời an ủi, thật ra thì còn năm phút nữa mới đến giờ hành lễ.

Đột nhiên ánh mắt của tất cả mọi người trong giáo đường đều dồn hết ra ngòai cửa chính.

Đường Vịnh Hi nghi ngờ cô nhíu mày nhìn theo ánh mắt của mọi người, đập vào mắt cô chính là một Tần Gia Uy với vẻ bề ngòai vô cùng phong độ, anh bước đi oai hùng cùng với thuộc hạ của mình từ từ tiến vào trong.

Dáng vẻ oai vệ của anh làm Đường Vịnh Hi ngỡ ngàng trong giây lát.

Đường Vịnh Hi phải công nhận vẻ mặt lạnh lùng cùng với ánh mắt ngông cuồng ngạo mạn của anh quả thật rất thu hút, từ trên người của anh tỏa ra sự hấp dẫn làm cho phụ nữ có thể chỉ vì một cái liếc mắt của anh mà động lòng.

Tần Gia Uy với phong thái chẳng xem ai ra gì, anh hiên ngang tiến đến gần Đường Vịnh Hi.

Đột nhiên con ngươi đen nhánh của anh chợt hiện lên vẻ khao khát mà từ trước tới giờ anh chưa từng cảm nhận qua, khi anh nhìn thấy Đường Vịnh Hi trong bộ lễ phục màu trắng tinh khiết, khuôn mặt lạnh nhạt cùng với vẻ kiêu ngạo tỏa ra từ trên người cô làm trái tim của Tần Gia Uy đập rộn ràng.

Ánh mắt băn khoăn lập tức chuyển sang nơi khác, không muốn để Đường Vịnh Hi nhìn thấy anh để ý đến cô.

Sau khi tuyên thệ trước mặt cha xứ và trao đổi nhẫn cưới, các vị khách đều được mời đến khách sạn The Palm để dự buổi lễ kết hôn đình đám nhất nước Mỹ từ trước tới giờ.

Đường Vịnh Hi với nụ cười giả tạo cô vui vẻ cảm tạ các bậc trưởng bối đã dành thời gian đến tham gia hôn lễ của cô, tuy hôn lễ này chỉ là một màn kịch để cho mọi người xem nhưng Đường Vịnh Hi cũng không thể làm ba mẹ cô mất mặt.

Tần Gia Uy cũng không khác gì với cô, anh không quan tâm đến cô vợ nhỏ của mình.

Trong suốt thời gian của buổi tiệc anh luôn tránh né và giữ thái độ lạnh lùng cách ly với cô.

Tần Gia Uy ung dung cùng những người tự xưng là người có máu mặt trong hắc đạo trò chuyện, anh không ngừng tiếp rượu với bọn họ.

Tuy nói là không quan tâm đến Đường Vịnh Hi, nhưng không biết vì sao mỗi lần có người mời rượu cô, anh liền đứng ra uống thay cô.

Một hôn lễ xa hoa lộng lẫy với không khí nhộn nhịp như vậy, người ngòai nhìn vào thấy hai người là một cặp hòan hảo nhất, một người là chủ tịch công ty đa quốc gia đứng nhất nhì trên tòan thế giới, một người là con gái độc nhất của Đường Chấn Nam tổng thống đương thời của nước Mỹ một nước hùng mạnh nhất.

Nhưng không ai có thể ngờ đó chỉ là một vỡ kịch do đôi nam nữ chính dàn dựng lên vì mục đích của riêng mình.

Trải qua một ngày dài đằng đẵng Đường Vịnh Hi không còn tâm trạng để tiếp chuyện với bất kỳ ai nữa, cô không muốn tiếp tục phải nở những nụ cười giả dối nên cùng với Quyển Ni lặng lẽ ngồi tại một góc khuất nghỉ ngơi.

"*Chủ nhân....."*

Lời nói của Quyển Ni còn chưa nói hết câu liền bị ánh mắt sắc bén của Đường Vịnh Hi làm cho khựng lại, cô liền thay đổi cách xưng hô.

"*Tiểu thư, cô sẽ dọn vào Tần Gia."*

Đường Vịnh Hi không nói gì chỉ nhìn Quyển Ni gật đầu một cái, tay cô nhẹ nhàng xoa bóp bắp chân của mình.

Mang giày cao gót cả ngày nên hiện tại chân cô rất mỏi.

Chương 18: Tin Tưởng

Sau khi tiệc kết hôn kết thúc Trần Linh Giang và Sam cùng một đám thuộc hạ, lái xe hộ tống Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi về biệt thự Tần Gia.

Vừa khom người chuẩn bị ngồi vào trong xe, Đường Vịnh Hi nghe được giọng nói máy móc của Trần Linh Giang vang lên từ phía sau.

Trần Linh Giang nhìn thấy Quyển Ni định theo sau Đường Vịnh Hi ngồi vào trong xe, cô liền vươn tay chặn Quyển Ni lại.

"*Tiểu thư, xin cô dừng lại."*

Đường Vịnh Hi bực bội cau đôi mày thanh tú của mình lại, cô với nét mặt hầm hầm nhìn Tần Gia Uy lúc này thật lãnh đạm ung dung ngồi ở vị trí sát cửa sổ trong xe.

"*Quyển Ni là cận vệ của tôi, em ấy sẽ cùng tôi dọn vào Tần Gia."*

Nghe Đường Vịnh Hi nói vậy ánh mắt sắc bén của Trần Linh Giang liền nhìn sang Lão Đại chờ xem quyết định của anh.

Khuôn mặt lạnh tanh của Tần Gia Uy vẫn thản nhiên nhìn về phía trước, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Quyển Ni.

Trong lòng Tần Gia Uy hiện lên tia nghi ngờ, cô gái này khỏang chừng 20 tuổi nhưng nhìn vào ánh mắt vô tình pha lẫn tia độc ác làm Tần Gia Uy cảm giác cô gái này không đơn giản.

"*Được*!."

Nghe Tần Gia Uy nói vậy Trần Linh Giang mới chịu rút tay về, để Quyển Ni ngồi vào trong xe.

Lúc này nét mặt nghiêm túc của Quyển Ni mới thả lỏng ra không còn căng thẳng nữa, trong lòng Quyển Ni đang lo lắng sợ Tần Gia Uy không đồng ý để cô lại bên cạnh chủ nhân.

Đường Vịnh Hi ngồi ngay chính giữa cô nhíu mày cảm giác khó chịu với

mùi rượu nồng nặc tỏa ra từ trên người của Tần Gia Uy.

Đường Vịnh Hi ngồi nép mình sát vào người Quyển Ni để tránh xa anh ra.

Tuy Đường Vịnh Hi tỏ ra thái độ chán ghét, nhưng không biết vì sao ánh mắt cô lại vô tình liếc trộm anh.

Lúc này khuôn mặt anh đã trở nên tái xanh vì bị ảnh hưởng bởi chất cồn, anh mệt mỏi nhắm mắt lại, hơi thở đều đều làm Đường Vịnh Hi cứ ngỡ anh đang ngủ say.

Chắc có lẽ khi Tần Gia Uy say trên người anh tỏa ra thứ gì đó hấp dẫn thu hút sự chú ý của Đường Vịnh Hi, làm cô không thể kiềm chế được sự khao khát trong lòng mình.

"*Em nhìn tôi.....đủ chưa?."*

Giọng nói trầm khàn mang theo chút phong tình của Tần Gia Uy làm Đường Vịnh Hi giật nảy mình,

không chỉ Đường Vịnh Hi ngay cả Trần Linh Giang và Sam cũng kinh ngạc không thôi.

Trần Linh Giang không dám quay đầu lại nhìn Lão Đại, cặp mắt ưu tư nhìn ra ngòai cửa sổ.

Ngoài Tần Gia Duyên và Hàn Mạc ra, Đường Vịnh Hi là người đầu tiên anh gọi bằng Em.

"*Tôi nhìn anh khi nào?*

Anh đừng có tự mãn."

Đường Vịnh Hi với khuôn mặt ửng hồng vì xấu hổ, cô không thể để mình bị yếu thế trước mặt anh.

"*Ừm.....*"

Tần Gia Uy điềm nhiên Ừm một tiếng làm Đường Vịnh Hi không hiểu rõ ý nghĩa của cái Ừm này của anh.

"Anh đang xem thường cô chăng."

Trong lòng Đường Vịnh Hi càng tức giận với thái độ bất nhã này của Tần Gia Uy, người gì không biết phép lễ nghi, nói chuyện với người khác nhưng cặp mắt vẫn nhắm nghiền.

Trong lúc Đường Vịnh Hi đang nổi giận đùng đùng đột nhiên cặp mắt sắc bén mang theo tà khí của Tần Gia Uy mở toang ra làm cô hết hồn.

Anh lập tức ngồi thẳng người dậy, cánh tay cường tráng vươn tới ôm gọn Đường Vịnh Hi vào lòng, bàn tay mạnh mẽ của anh xoè ra để bảo vệ đầu của cô.

"Cúi xuống."

"Kétttttttttt....."

Tần Gia Uy vừa nói xong đột nhiên Sam phắng gắp, tiếng phắng xe chói tai làm Đường Vịnh Hi kinh ngạc trong lòng.

Quyển Ni ngồi bên cạnh theo phản ứng tự nhiên cô lập tức nắm chặt con dao nhỏ được ẩn giấu trong tay áo.

Đường Vịnh Hi đã căn dặn cô, không đến lúc nguy hiểm đến tính mạng, cô tuyệt đối không được ra tay để lộ thân phận của mình.

Vì chiếc xe đột nhiên ngừng gắp làm cho mọi người bị sức mạnh dồn về phía trước, cũng may Đường Vịnh Hi được Tần Gia Uy bảo vệ trong lồng ngực ấm áp của anh, nên cô không bị chút tổn thương gì.

"*Pằng.....pằng.....pằng....."*

Đột nhiên hàng lọat tiếng súng vang lên từ tứ phía, những tiếng doang doang khi mấy viên đạn không ngừng va chạm vào xe của Tần Gia Uy rồi lần lượt bất lực rơi xuống mặt đất, làm Đường Vịnh Hi và Quyển Ni nhìn nhau bằng ánh mắt ngỡ ngàng.

Đường Vịnh Hi nhanh chống quan sát tình cảnh trước mắt, xe của Tần Gia Uy không hề hấn gì với trận mưa đạn vừa rồi.

Lúc này trong lòng cô càng khâm phục sự trù liệu của Tần Gia Uy, cô không

ngờ xe của Tần Gia Uy đều là những chiếc xe được cải tiến để chống đạn.

Nhìn thấy Đường Vịnh Hi thất thần nhìn cảnh trước mắt, Quyển Ni lập tức khều nhẹ cô.

Đường Vịnh Hi chợt bình tĩnh lại, cô nhanh trí đóng một màn kịch khơi gợi sự thương xót trong lòng của Tần Gia Uy.

Cô cố tình phản ứng giống như những cô gái bình thường, khi ở trong tình cảnh mưa bơm bão đạn, điều đầu tiên họ làm chính là hét lên trong sự kinh hãi.

"Ahhhhhhhhhh.....Ahhhhhhhhh....."

Tiếng thét chói tai của Đường Vịnh Hi vang lên, hai tay cô run lẩy bẩy ôm chặt vòng eo của Tần Gia Uy.

Tòan thân Tần Gia Uy cứng đờ vì sự tiếp xúc thân mật này của cô, nhưng không biết vì sao lần này anh không có cảm giác bài xích.

Tần Gia Uy nhíu mày kinh ngạc với phản ứng quá quắt này của Đường Vịnh Hi, lúc này anh có thể cảm giác được cô rất sợ, toàn thân cô không kiềm chế được rung như cầy sáy.

"*Chỉ là chuyện nhỏ em không cần phải sợ.*

Có tôi ở đây không ai dám làm hại đến em."

Giọng nói dửng dưng không hề dao động, cùng với ánh mắt kiên định muốn trấn an Đường Vịnh Hi.

Cô cắn chặt đôi môi gợi cảm của mình nhìn anh bằng ánh mắt bất lực, gật đầu trong vẻ tin tưởng.

Tình huống nguy kịch này đối với Đường Vịnh Hi chẳng là gì cả, nhưng không biết vì sao khi nghe Tần Gia Uy nói vậy, trong lòng cô thật sự tin rằng nếu cô gặp nguy hiểm anh sẽ đứng ra bảo vệ không để cô bị chút tổn thương gì.

Chương 19: Tiêu Diệt

Sau khi đóng xong màn kịch tiểu bạch thỏ trong lòng anh, tầm mắt yếu đuối vừa rồi của Đường Vịnh Hi liền được thay thế bởi cặp mắt sắc bén thâm độc.

Cô chuyển tầm mắt của mình nhìn vào mấy chiếc xe Jeep với tốc độ 120km một giờ, như cơn lốc xông thẳng về phía xe của Tần Gia Uy.

Xe của bọn họ càng lúc càng đến gần hơn, lúc này Đường Vịnh Hi mới nhìn rõ, trên tay mỗi người đều cầm một khẩu súng tự động, họ nhắm vào xe của Tần Gia Uy liên tục nã đạn.

"*Pằng.....pằng....pằng....pằng...pằng*"

Đường Vịnh Hi nép sát khuôn mặt kiều diễm của mình vào lồng ngực của Tần Gia Uy, cô dùng hai tay bịt lại hai tai của mình, sau khi tiến súng tạm dừng lại cô mới từ từ ngước mặt lên nhìn về phía trước.

Sam và Trần Linh Giang mỗi người rút từ bên hông cửa xe ra một khẩu súng tiểu liên.

Trần Linh Giang ấn cửa nóc vận hành bằng điện ra, trên tay cầm súng tiểu liên vươn người ra khỏi nóc, nhắm vào những chiếc xe của kẻ địch bắn tới tấp.

Sam vừa lái xe vừa quan sát tình hình, anh lạng lách đánh võng một cách điêu luyện.

Trần Linh Giang và Sam ăn ý vô cùng, Sam vừa đánh tay lái qua bên trái Trần Linh Giang liền hiểu ý xoay người qua bên phải để bắn vào kẻ địch.

Trong tình huống rối loạn này, Đường Vịnh Hi không hề nhìn thấy chút băn khoăn hay lo ngại gì trên khuôn mặt lạnh như băng của Tần Gia Uy, giống như chuyện này đối với anh chẳng nhằm nhò gì cả.

Cặp mắt chim ưng đầy sát khí nhìn chăm chăm vào cô vợ đang nhìn mình không chớp mắt.

Nhìn thấy cặp mắt sáng lung linh của Đường Vịnh Hi nhìn mình, không biết

vì sao trong lòng anh lại cảm giác vui hẳn lên.

"*Em còn sợ không?."*

Đường Vịnh Hi nhìn Tần Gia Uy lắc đầu, cô không hiểu vì sao mình lại nghe lời đến như vậy.

Chỉ cần anh hỏi thì cô sẽ ngoan ngoãn trả lời.

"*Tiêu rồi, tiêu rồi.*

Đường Vịnh Hi mày bị trúng tà rồi, cái gì là cho anh ấy sống trong địa ngục, chắc mày mới là người sống trong địa ngục."

Ánh mắt của Tần Gia Uy chợt hiện lên ý cười khi anh nhìn thấy nét mặt chán nãn của Đường Vịnh Hi, anh biết trong lòng cô đang nghĩ gì.

"*Lão đại!*

Nhị gia, Doãn Kỳ và Nhật Trung đã tới."

Đột nhiên giọng nói của Sam cắt ngang dòng suy nghĩ của hai người.

Tần Gia Vỹ cùng thuộc hạ dẫn đầu năm chiếc xe Jeep được cải tiến thành một vũ khí thật nguy hiểm lần lượt đuổi theo.

"*Pằng.....pằng.....pằng...."*

Trong lúc này những tiếng súng vang lên làm vang dội cả bầu trời, Đường Vịnh Hi nhìn thấy mấy chiếc xe của kẻ địch bị thuộc hạ của Tần Gia Uy bắn trúng nên lạc tay lái đụng vào nhau, vang lên tiếng nổ "long trời lỡ đất".

"*Đùng.....đùng.....đùng....."*

Mấy chiếc xe lần lượt bị nổ tung, một luồng khói đen dầy đặc cùng với ánh lửa màu cam loe loét bao phủ cả bầu trời, từ trong ánh mắt của Tần Gia Uy cô có thể nhìn thấy sự tàn nhẫn vô nhân đạo.

Ánh lửa màu đỏ phản chiếu trong ánh mắt của anh nhìn vào thật nguy hiểm, giống y như ma quỷ muốn lấy mạng của bất kỳ ai dám đối đầu với anh.

Đúng như câu" nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với bản thân".

Trong thế giới của Tần Gia Uy chỉ có hai loại người, một là bạn hai là kẻ thù, một khi đã là kẻ thù thì anh sẽ tuyệt đối không thủ hạ lưu tình.

Sau khi kẻ địch đã toàn bộ bị hạ gục, Tần Gia Uy mới nhếch môi lên thành một nụ cười vừa ý.

"*Ra lệnh cho Doãn Kỳ, điều tra thân phận của bọn họ, tiêu diệt toàn bộ."*

Lời nói thản nhiên nhưng lại vô cùng độc ác của Tần Gia Uy, làm Đường Vịnh Hi cảm giác thấp thỏm trong lòng, phải anh là ai?

Là Lão Đại của Tần Gia, một người không nên chọc tới, vì anh giống y như một con sói hung hăng, một khi gậm cắn được con mồi thì tuyệt đối sẽ không buông tha.

Quyển Ni ngồi bên cạnh cô thu hết mọi việc vừa mới xảy ra vào cặp mắt sắc bén của mình, trong lòng cô thầm nghĩ.

"*Người của Tần Gia quả thật không thể xem thường."*

Sau khi nói xong Tần Gia Uy ra lệnh cho Sam lái xe về biệt thự Tần Gia, bỏ lại sau lưng một màn hỗn loạn cho Tần Gia Vỹ ở lại thu dọn bãi chiến trường.

Xe của họ chậm rãi tiến vào một khu cách biệt với bên ngoài, một toà lâu đài nằm ngay ven biển thật hùng vĩ thật oai hùng làm Đường Vịnh Hi hơi bất ngờ trong lòng.

Cô đã sống tại đây từ nhỏ đến lớn, nhưng chưa bao giờ biết đến một nơi đẹp như thế này.

Đường Vịnh Hi đảo cặp mắt khôn ngoan của mình một vòng, cảnh tượng nguy nga tráng lệ này làm cô phải giật mình kinh ngạc.

Tại mỗi một góc cạnh đều có cận vệ trên tay cầm những khẩu súng tiểu liên nghiêm ngặt canh chừng.

Từ thiết kế cho đến sự phòng thủ làm cô hiếu kỳ muốn tìm hiểu sâu hơn về người đàn ông được gọi là chồng này.

Cánh cổng tự động đột nhiên được mở ra, giống như đang chào đón chủ nhân của mình.

Xe dừng lại trước cửa biệt thự, Trần Linh Giang lập tức xuống xe, cô cung kính mở cửa xe cho Tần Gia Uy, anh không quan tâm đến Đường Vịnh Hi một mình uy nghiêm bước xuống.

"*Phu nhân."*

Trần Linh Giang nhìn thất nét mặt giận dữ muốn phun ra lửa của Đường Vịnh Hi liền lên tiếng.

Đường Vịnh Hi tao nhã bước xuống xe, bất đắc dĩ đi theo Tần Gia Uy vào trong.

Vừa bước vào cửa chính hai mươi người giúp việc lập tức đứng trước cửa hành lễ với Tần Gia Uy và cô.

"Thiếu Gia, Thiếu Phu nhân."

Chỉ có thuộc hạ của anh mới gọi anh là Lão Đại, còn người giúp việc tại Tần Gia đều gọi anh bằng Thiếu Gia.

Tần Gia Uy không nói gì anh chỉ gật đầu một cái rồi bước thẳng lên tầng hai, để lại một mình Đường Vịnh Hi đứng ngay cửa chính nhìn theo bóng lưng lạnh lẽo mang theo sự ngông cuồng xem trời bằng vung của anh.

Đường Vịnh Hi chưa từng có cảm giác nhục nhã như bây giờ, dù sao cô cũng là thiên kim tiểu thư, được kẻ hầu người hạ vậy mà Tần Gia Uy xem cô y như không khí không tồn tại.

Đường Vịnh Hi tức giận nghiếng răng tự nói với bản thân mình.

"*Được!*

Anh dám xem thường cô, vậy cô sẽ khiến anh đích thân đến đón cô về Tần Gia."

Đường Vịnh Hi với nét mặt hầm hầm lập tức xoay người lại rời khỏi Tần Gia, Quyển Ni thấy vậy liền vội vàng theo sau cô.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc với hành động lớn mật này của cô, Trần Linh Giang lo lắng đuổi theo Đường Vịnh Hi.

"*Phu nhân, cô định đi đâu?.*"

Vừa nói Trần Linh Giang vừa giữ chặt cánh tay của Đường Vịnh Hi, không để cô rời khỏi Tần Gia.

Chương 20: Cố Tình

Quyển Ni nhìn thấy Trần Linh Giang có hành động vô lễ với Đường Vịnh Hi, cô vươn tay định ngăn Trần Linh Giang lại không cho phép cô đụng vào người của chủ nhân.

Hành động của Quyển Ni đã bị ánh mắt sắc bén của Đường Vịnh Hi làm khựng lại.

Quyển Ni đành lặng lẽ lui mình đứng sang một bên, âm thầm quan sát tình hình.

Đường Vịnh Hi thật bức xúc với hạnh động lạnh nhạt vừa rồi của Tần Gia Uy, trong lòng cô đang phẫn nộ nên những gì có liên quan đến anh đều làm cô cảm thấy chướng mắt, luôn cả thuộc hạ của anh.

"*Chuyện của tôi không liên quan gì đến cô."*

Đường Vịnh Hi quát lên, cô bực bội hất tay của Trần Linh Giang ra, không để Trần Linh Giang đụng vào người cô.

"*Phu nhân, cô đừng làm khó thuộc hạ."*

Trần Linh Giang nói với giọng bắt đắc dĩ, cô không dám chặn Đường Vịnh Hi lại sợ mình sẽ mạnh tay làm Đường Vịnh Hi bị thương.

"*Tôi không muốn tiếp tục ở lại cái nơi quỷ quái này nữa."*

Đường Vịnh Hi nhìn thẳng vào ánh mắt khó xử của Trần Linh Giang nói với giọng căm phẫn, rồi xoay người rời đi.

Mười mấy tên thuộc hạ trên tay cầm súng định xông tới chặn Đường Vịnh Hi và Quyển Ni lại.

Không có sự đồng ý của Tần Gia Uy, kể cả một con ruồi cũng không thể bay khỏi Tần Gia.

Quyển Ni nhìn thấy hành động không biết chết là gì của bọn họ, bàn tay đang đặt bên hông bất giác siết chặt lại thành nắm đấm, cô chuẩn bị ra quyền

đánh cho bọn họ một trận tan tành.

Đường Vịnh Hi nhìn thất nét mặt lạnh lùng hiện lên sát khí của Quyển Ni, cô lập tức nháy mắt ra hiệu cho Quyển Ni không được hành động lỗ mãn.

Trần Linh Giang nhìn thấy đám thuộc hạ định ra tay với Đường Vịnh Hi, trong lòng lo lắng sợ họ sẽ làm Đường Vịnh Hi bị thương tới lúc đó Tần Gia sẽ nổi lên một trận cuồng phong bảo táp.

Tuy Tần Gia Uy không nói ra miệng, nhưng cô đã ở bên cạnh anh nhiều năm nên Trần Linh Giang biết hiện tại Đường Vịnh Hi đã chiếm một vị trí cố định trong trái tim anh.

Trần Linh Giang liền nhìn thuộc hạ lắc đầu, ra lệnh cho bọn họ lui xuống nhường đường cho Đường Vịnh Hi.

Trần Linh Giang vội vàng chạy lên lầu báo cáo với Tần Gia Uy, vừa bước vào cửa phòng cô nhìn thấy Tần Gia Uy đang đứng trước quầy bar, nét mặt phiền não cặp mắt thâm thúy nhìn chăm chăm vào chất lỏng màu hổ phách đựng trong ly rượu thủy tinh trên tay.

Tần Gia Uy muốn dùng rượu để làm tâm trí của mình tỉnh táo lại hơn, vừa rồi khi anh ôm Đường Vịnh Hi vào lòng, anh có thể cảm nhận được trái tim của mình đã đập loạn nhịp, phải trái tim của anh đã rung động vì cô.

Tần Gia Uy không muốn tiếp nhận sự thật rằng Đường Vịnh Hi đã dễ dàng thành công chiếm lấy trái tim anh.

Nên khi về tới biệt thự Tần gia, Tần Gia Uy cố tình không quan tâm đến cô, anh nghĩ đó chỉ là cảm xúc nhất thời.

"*Lão đại, Phu nhân đã rời khỏi Tần Gia."*

Giọng nói nghiêm túc mang theo phần sợ sệt của Trần Linh Giang vang lên làm Tần Gia Uy tức đến khuôn mặt cũng trở nên tái xanh, anh giận dữ siết chặt ly rượu trong tay mình.

Đường Vịnh Hi là người đầu tiên, to gan dám hành động láo xược như vậy.

Tần Gia Uy ngẫm nghĩ một chút, đột nhiên anh đặt ly rượu lại trên quầy bar, bước đi thận trọng đến cánh cửa bằng kính sát mặt đất.

Anh thản nhiên vươn tay mở cửa bước ra ngoài ban công, cặp mắt sắc bén nhìn ra màn đêm tĩnh mịch, một luồng gió biển lạnh thấu xương thổi thẳng vào khuôn mặt lạnh lùng chứa đựng sự tà mị của anh.

Tần Gia Uy bực tức nhíu mày, cặp

mắt ngông cuồng nhìn theo bóng lưng mỏng manh của Đường Vịnh Hi.

Anh nhìn thấy cô đi gần đến cổng lớn, một tay vén váy cưới tay còn lại che phía trước để làm giảm bớt cơn gió lạnh thổi thẳng vào ngực cô.

Đường Vịnh Hi không cho phép Quyển Ni đi theo bên cạnh, vì cô tin chắc Tần Gia Uy đang ở từ xa quan sát nhất cử nhất động của cô.

Quyển Ni đành nghe theo mệnh lệnh của Đường Vịnh Hi giữ một khỏang cách cố định.

Nhìn thấy cô đang giận dữ cố chịu đựng cơn gió lạnh rét bên ngoài, không biết vì sao trong lòng anh lại cảm thấy xót xa.

Anh định mặc kệ, cô muốn làm gì đi đâu không liên quan gì đến anh.

Đứng quan sát một lúc Tần Gia Uy nhìn thấy Đường Vịnh Hi vừa bước ra khỏi cổng biệt thự, vì ngoài trời tối đen như mực chỉ nhờ những tia sáng lim dim từ trong ánh đèn của biệt thự dội ra ngoài, nên Đường Vịnh Hi nhìn không rõ phía trước cô vô tình vấp phải một hòn đá ngã xuống mặt đất.

Trần Linh Giang không ngờ Tần Gia Uy lại khẩn trương đến Đường Vịnh Hi như vậy, vừa nhìn thấy cô bị ngã xuống anh liền vội vàng xoay người lại đuổi theo cô.

Khi Tần Gia Uy đuổi tới sau lưng của Đường Vịnh Hi, anh nghe cô tức giận mắng chửi.

"*Tần Gia Uy chết tiệt.*

Tần Gia Uy xấu xa, anh nghĩ mình là ai? lại đối xử với tôi như vậy.

Anh nghĩ tôi muốn lấy anh sao?

Anh đừng có mơ!

Dù sau này tôi có yêu gà hay yêu vịt, cũng sẽ không yêu anh."

Đường Vịnh Hi biết Tần Gia Uy đang đứng phía sau, cô giả vờ không biết sự hiện diện của anh.

Đường Vịnh Hi tỏ ra giận dữ mắng vài câu, sau đó không suy nghĩ dùng tay đánh mạnh xuống mặt đất để trút giận.

"*Ahhhhh.....đau quá.....thật là xui xẻo."*

Đường Vịnh Hi đau đớn kêu lên, cô đưa tay lên trước mặt để xem bàn tay của mình có bị thương không.

Tần Gia Uy đứng sau lưng cô, anh thu hết hành động trẻ con này của cô vào ánh mắt nghiêm nghị của mình.

"*Người xui xẻo chính là tôi chứ không phải em."*

Nói xông anh đã bá đạo khom người bế Đường Vịnh Hi lên, bàn tay cường tráng mang găng tay bằng da ôm chặt Đường Vịnh Hi vào lòng.

"*Ahhhhhhhh.....*

Anh làm gì vậy?

Thả tôi xuống."

Đường Vịnh Hi không ngừng vùng vẫy trong lòng anh, cô hốt hoảng kêu lên.

"*Em có tin, em còn cựa quậy nữa....*

Tôi sẽ lập tức quăng em xuống biển."

Chương 21: Lạt Mềm Buộc Chặt

Tần Gia Uy nhíu mày nhìn cô tức giận nói.

Nhìn vào vẻ mặt nghiêm túc của Tần Gia Uy, Đường Vịnh Hi biết anh đang nói thật, chứ không phải chỉ muốn hù dọa cô.

Với những người đàn ông lạnh lùng như Tần Gia Uy, chỉ có chiêu "lạt mềm buộc chặt" mới có thể làm tâm trí của anh điên đảo vì cô.

Đường Vịnh Hi với nét mặt sợ hãi, nằm yên trong lòng anh không động đậy, Tần Gia Uy mím chặt đôi môi mỏng đầy vẻ nghiêm nghị, tỏa ra hết sức hài lòng với hành động nghe lời này của cô.

Khi Tần Gia Uy bế Đường Vịnh Hi

ngang qua Quyển Ni, ánh mắt lạnh lẽo mang theo nộ khí liếc cô một cái, làm Quyển Ni cảm giác lạnh cả sống lưng.

Tần Gia Uy tức giận vì sự thất trách của cô, vì sao vừa rồi cô không theo sát để bảo vệ Đường Vịnh Hi.

Nếu đổi lại là thuộc hạ của anh, anh nhất định sẽ trừng phạt nghiêm ngặt.

Vừa bước vào cửa biệt thự, Đường Vịnh Hi có thể nhìn thấy những ánh mắt thăm dò của người giúp việc, Sam đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách bị một màn trước mặt làm cho sững sờ.

Từ lúc anh theo bên cạnh lão đại đến bây giờ, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Tần Gia Uy chủ động ân cần với ai còn lại là phụ nữ.

Trong lòng Sam thầm nghĩ.

"*Hazzzzzzzz.*

Thật là.....Anh hùng khó qua ải mỹ nhân."

Tần Gia Uy bế Đường Vịnh Hi thản nhiên bước lên lầu, anh không quan tâm đến ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người chỉ nhìn Bác Phúc.

"*Bác Phúc, chuẩn bị một thau nước ấm."*

"*Dạ, Thiếu gia."*

Bác Phúc cung kính trả lời, rồi lập tức xoay người căn dặn người giúp việc mau mau chuẩn bị một thao nước ấm.

Bác Phúc là quản gia tin cậy nhất của Tần Gia, ông là một người đàn ông trung niên mạnh khỏe.

Tuy là quản gia nhưng trước đây ông cũng được huấn luyện đặc biệt, võ thuật thì không cần phải nói, ông là bậc thầy của Trần Linh Giang, Nhật Trung và Sam.

Sam nhìn thấy Quyển Ni đứng một bên, ngây người nhìn theo bóng lưng của Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi anh liền bước tới.

"*Bác Phúc, bác cũng chuẩn bị một phòng cho cô Quyển, từ nay về sau cô Quyển sẽ cùng với Phu nhân ở lại Tần Gia."*

Nói xong anh nhìn Quyển Ni mỉm cười rồi lập tức rời khỏi biệt thự Tần gia.

Bác Phúc nghe Sam nói vậy liền kêu người giúp việc đưa Quyển Ni về phòng của mình.

Tần Gia Uy bế một Đường Vịnh Hi lúc này y như một con tiểu bạch thỏ vô cùng ngoan ngoãn đặt cô xuống cái giường tân hôn lớn trong phòng.

Đường Vịnh Hi quan sát chung quanh căn phòng, trên giường lớn được phủ bởi một tấm ra trải giường màu trắng tinh khiết, ngay chính giữa là một cái hình trái tim được kết thành bằng những cánh hoa hồng màu đỏ thẫm, cả căn phòng được trang trí theo cảnh tân hôn nhìn thật đẹp và lãng mạn.

Đường Vịnh Hi liền chuyển tầm mắt khó hiểu của mình nhìn vào Tần Gia Uy, thật sự trong lòng người đàn ông này đang nghĩ gì?.

Anh đối với cuộc hôn nhân này có bao nhiêu phần là thật.

Lúc này Bác Phúc trên tay cầm một thau nước ấm, ông cung kính bước tới trước mặt của Tần Gia Uy.

"*Thiếu Gia, nước ấm đã chuẩn bị xong."*

"*Bác để xuống rồi đi ra ngoài."*

Tần Gia Uy với khuôn mặt không cảm xúc lạnh lùng nói, Đường Vịnh Hi chăm chú quan sát Tần Gia Uy.

Trong ánh mắt bình thản của anh không hề hiện lên tia dao động, làm một người luôn tự hào chỉ cần nhìn một cái, là có thể nhìn thấu tâm tư của một người như Đường Vịnh Hi phải thở dài trong vẻ bất lực.

Bác Phúc đặt thau nước xuống bàn, ánh mắt thăm dò bất giác nhìn Đường Vịnh Hi.

"Cô gái này chỉ là một cô gái bình thường, sao Thiếu Gia lại quan tâm đến như vậy?."

Trong lòng Bác Phúc thầm nghĩ với một người xuất sắc như Tần Gia Uy, chỉ có người mạnh mẽ tài giỏi như Hàn Mạc mới xứng đáng làm Tần Phu nhân.

"*Ah.....um....."*

Nhìn thấy Bác Phúc ngây người nhìn Đường Vịnh Hi, Tần Gia Uy khó chịu hắng giọng làm Bác Phúc giật mình.

Ông cúi đầu chào rồi lịch sự lui mình rời khỏi phòng, trước khi đi ông không quên đóng cửa phòng, để lại không gian riêng tư cho hai người.

Tần Gia Uy thản nhiên cởi bỏ áo vest trên người quăng sang một bên, anh vươn tay nới lỏng cà vạt trên cổ.

Đường Vịnh Hi với cặp mắt đề phòng không ngừng quan sát anh, cô muốn xem anh định giở trò gì.

Tần Gia Uy ngồi xuống bên cạnh giường, bàn tay dính liền với đôi găng tay vươn tới cầm lấy cái khăn đang nằm trong thau nước vắt thật mạnh cho ráo.

Một tay Tần Gia Uy cầm lấy bàn tay bị thương của Đường Vịnh Hi, tay còn lại anh cầm khăn thấm nước lau đi vết xước đang chảy máu trên tay cô.

"*Ahhhhhhhhh....*

Anh nhẹ tay một chút sẽ chết sao."

Đường Vịnh Hi đau đớn kêu lên, người này sao lại thô bạo đến như vậy, không biết chút gì là dịu dàng.

"*Đau!*

Em cũng biết đau, tôi còn nghĩ em là người sắt nên muốn xem thử bàn tay của mình cứng, hay mặt đất cứng hơn."

Tần Gia Uy với nét mặt không đổi sắc khi nói ra những lời sắc bén này.

"*Tần Gia Uy, anh đủ rồi.*

Tôi không cần anh quan tâm."

Đường Vịnh Hi phồng mang trợn mắt tức muốn điên lên, cô bực bội rút bàn tay bị thương của mình lại.

"*Sao cái người này nói ra toàn là những lời móc họng người khác."*

Đường Vịnh Hi tức giận nói với bản thân mình, cô muốn giả vờ làm một con tiểu bạch thỏ trước mặt anh, nhưng cứ bị chọc tức như thế này thì dù có đơn thuần đến đâu cũng sẽ nổi điên lên.

Tần Gia Uy nghe cô nói vậy trong lòng tức đến muốn giết người, đây là lần đầu tiên anh chủ động quan tâm đến một người, vậy mà cô không biết tốt xấu còn bày ra vẻ mặt khó chịu.

Trong lòng không còn kiên nhẫn nữa, anh đứng lên quăng cái khăn trên tay một cái bịch vào trong thau nước, làm nước văng ra tứ tung.

Tần Gia Uy nghiêm mặt không nói gì liền xoay người lại đi thẳng vào trong phòng tắm.

Chương 22: Cho Phép

Đường Vịnh Hi ngồi trầm mặt trên giường nhìn theo bóng lưng ngang tàng nhưng lại mang theo phần ngạo mạn xem trời bằng vung của anh.

Trong lòng Đường Vịnh Hi tức giận không có chỗ để giải tỏa nên đành trút lên những cánh hoa hồng bên cạnh.

"*Cô là ai chứ?*

Lại phải tỏ ra khép nép như thế này trước mặt anh.

Nếu không phải vì thân phận ông trùm mafia và vì Tần Gia hiện tại là nhà sản xuất vũ khí hùng mạnh nhất trên thế giới thì anh đừng có mơ cô sẽ hạ mình với anh."

Đường Vịnh Hi quơ tay một cái mấy trăm cánh hồng xin đẹp bị cô làm văng ra tứ tung rơi thê thảm xuống mặt đất.

Vài phút sau tiếng nước chảy vang ra từ trong phòng tắm làm Đường Vịnh Hi đỏ bừng cả mặt.

Trái tim cô đập thình thịch khuôn mặt ửng hồng, cô đang bối rối không biết sau khi tắm xong Tần Gia Uy sẽ làm gì.

Dù sao hôm nay cũng là đêm tân hôn của hai người, Đường Vịnh Hi ngồi nép mình sát vào một góc giường lớn tay cô bất giác siết chặt cái chăn vì hồi hộp.

Hiện tại chưa phải là lúc để lộ thân phận của mình nên Đường Vịnh Hi không thể có hành động phản kháng trắng trợn, cô phải nhịn nhục bằng không sẽ hỏng đại sự.

Đột nhiên cánh cửa phòng tắm được mở ra, Tần Gia Uy mặc trên người bộ đồ ngủ chỉnh tề bước ta ngoài, mái tóc ướt đẫm làm khuôn mặt lạnh lùng của anh càng tăng thêm sự hấp dẫn vô hình.

Tần Gia Uy nhìn thấy cử chỉ phòng thủ của Đường Vịnh Hi trong lòng anh cười khinh thường.

Một cô gái dễ dãi phóng khoáng muốn hôn ai thì hôn, ở trước mặt anh còn bày ra cái bộ mặt sợ sệt này.

Tần Gia Uy không nói gì anh vén chăn nằm xuống một bên giường, đột nhiên Đường Vịnh Hi dùng chân đạp mạnh một cái.

"*Rầm.....*"

Tần Gia Uy bất ngờ với hành động này của cô.

Anh đã bị cô đạp văng xuống giường.

Nét mặt tối xầm cùng với ánh mắt ma quỷ phát ra tia lửa của Tần Gia Uy, làm Đường Vịnh Hi hoảng hốt trong lòng.

Đây là lần đầu tiên Đường Vịnh Hi nhìn thấy một người với nét mặt kinh hòang hơi thở nguy hiểm cùng với ánh mắt hiện lên tà khí giống như anh bây giờ.

Đường Vịnh Hi bị ánh mắt ăn tươi nuốt sống người khác của anh làm cô hoảng loạn, cô muốn nói gì nhưng lời nói không thể nào thốt ra được.

"*Tôi.....tôi.....anh....anh...*"

Trong lòng Đường Vịnh Hi thầm nghĩ, thường ngày ở trước mặt thuộc hạ, cô là một người anh minh sáng suốt không sợ trời không sợ đất.

Nhưng không biết vì sao chỉ khi ở trước mặt của Tần Gia Uy cô lại trở nên vô dụng như thế này.

Cho dù cô đã tính tóan trước mọi việc, nhưng cũng có lúc ở trước mặt anh cô trở nên lúng túng vô cùng.

Tần Gia Uy bị nét mặt bối rối cùng với ánh mắt hoang mang của cô làm anh chợt bình tĩnh lại, anh nghiến răng nói với giọng phẫn nộ.

"*Em...đang..làm..cái..gì..vậy?.*"

Tần Gia Uy nói chậm rãi từng chữ một, anh không thể nào chịu nổi cái tính tiểu thư của cô.

Cô là người đầu tiên dám có hành động hỗn láo như vậy, nhưng không biết vì sao tuy trong lòng phẫn nộ nhưng Tần Gia Uy lại không hề có cảm giác chán ghét.

"*Anh.....anh không được ngủ ở đây."*

Đường Vịnh Hi nhìn anh nói những lời trong lòng mình, cô không muốn cùng anh làm chuyện giường chiếu.

Lúc này Tần Gia Uy mới hiểu trong lòng của Đường Vịnh Hi đang lo lắng điều gì.

"*Em là vợ của tôi, nếu tôi không ngủ ở đây thì làm sao em có thể thực hiện nghĩa vụ của một người vợ?."*

Tần Gia Uy cố tình trêu đùa cô, thật ra thì anh không có chút hứng thú làm chuyện đó với cô.

Nghe Tần Gia Uy nói vậy trong lòng Đường Vịnh Hi càng bối rối hơn.

Tần Gia Uy nói không sai, hiện tại cô là vợ hợp pháp của anh.

Nhưng cô không yêu anh, cô muốn Tần Gia Uy yêu cô nhưng lại không muốn có quan hệ với anh.

"*Tần Gia Uy, chúng ta chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, tôi không cho phép anh đụng vào người tôi."*

Đường Vịnh Hi siết chặt bàn tay của mình cô lấy hết can đảm để nói ra những lời này, cô sợ Tần Gia Uy sẽ nổi trận lôi đình, tới chừng đó cô không dằn được bộc lộ ra thân phận của mình.

"*Ha ha ha.....*

Cho phép.....

Đường Vịnh Hi em quá xem trọng bản thân mình.

Cho dù em có cho phép, tôi cũng không muốn đụng đến em."

Tần Gia Uy nói một cách kiêu kỳ, anh đứng lên vén chăn nằm lại trên giường.

Tần Gia Uy nằm thẳng thớp nhắm mắt lại, chỉ sau vài giây tiếng hít thở đều đều của anh làm Đường Vịnh Hi nghi ngờ trong lòng.

Đường Vịnh Hi là người đầu tiên có thể khiến Tần Gia Uy buông xuống bức tường phòng thủ.

"*Vậy là ngủ rồi sao?.*"

Đường Vịnh Hi lắc đầu khó hiểu, thật ra Tần Gia Uy là người như thế nào, tại sao lại kiêu ngạo đến như vậy?.

Đường Vịnh Hi ngồi nhìn anh không chớp mắt, cô quan sát khuôn mặt ngông cuồng tự đại của anh.

Cô phải công nhận Tần Gia Uy sở hữu khuôn mặt yêu nghiệt, từng đường nét trên khuôn mặt anh xem như là hoàn hảo.

Sau một lúc Đường Vịnh Hi xác thực Tần Gia Uy đã ngủ say, cô mới bước xuống giường đi vào phòng tắm.

Đường Vịnh Hi tìm khắp nơi nhưng không thấy quần áo của mình, lúc này cô mới nhớ ra vì cả tháng nay bận rộn trong công việc, nên không có thời gian cho người chuẩn bị quần áo và đồ dùng hàng ngày chuyển đến Tần Gia.

Đường Vịnh Hi lấy đại một cái áo sơ mi trắng của Tần Gia Uy bước vào trong phòng tắm, cô khom người vươn tay mở vòi nước trong bồn lên.

Đường Vịnh Hi nhìn thấy một lọ tinh dầu hoa mẫu đơn đặt trên thành bồn tắm nên thuận tay lấy đổ một ít vào trong nước, cô không dùng nhiều vì sợ mùi hương nồng nặc của nó sẽ khiến cô khó chịu.

Đường Vịnh Hi vươn tay về phía sau kéo nhẹ dây kéo xuống, váy cưới màu trắng tinh khiết lập tức rơi xuống thân thể khiêu gợi của cô.

Đường Vịnh Hi trên người chỉ còn duy nhất bộ nội y màu đen huyền bí, cô với đôi chân trần nhẹ nhàng đạp lên váy cưới bước vào trong bồn tắm.

Đường Vịnh Hi ngâm mình trong bồn nước ấm thật thoải mái cùng với mùi

hương thoang thoảng của tinh dầu làm tinh thần của cô cảm giác dễ chịu hơn.

Ngâm một chút Đường Vịnh Hi cảm thấy mệt mỏi, ngả đầu về phiá sau cặp mắt không thể kiềm chế được từ từ khép lại chìm vào trong giấc ngủ.

Đang trong giấc ngủ Tần Gia Uy đã bị tiếng nước chảy làm cho tỉnh giấc, anh tò mò đi vào phòng tắm xem.

Đập vào mắt Tần Gia Uy là một cảnh tượng khắc sâu trong tâm trí của anh.

Đường Vịnh Hi với mái tóc dài xoã xuống, khuôn mặt xinh đẹp không tỳ vết làn da trắng sữa mịn màng, vì hơi thở đều đều của cô làm cho mặt dây chuyền cùng với cặp ngực căn tròn được bao bọc bởi nội y màu đen lúc ẩn lúc hiện dưới mặt nước.

Vì hơi nước bóc lên nên cả căn phòng lúc này đã bao trùm bở một làng khói mỏng, cảnh tượng mơ hồ dụ hoặc này làm toàn thân Tần Gia Uy cảm giác kích thích.

Tần Gia Uy bất giác nuốt nước bọt, yết hầu không tự chủ chuyển động lên xuống không ngừng, trái tim đập rộn rịch vì sự quyến rũ chết người này của Đường Vịnh Hi.

Chương 23: Trái Tim

Tiếng nước chảy tong tỏng từ trong bồn tắm trào ra mặt đất làm Tần Gia Uy chợt bình tĩnh lại, Đường Vịnh Hi đã quên tắt vòi nước khi cô ngủ thiếp đi.

Nhìn thấy vậy Tần Gia Uy bước nhẹ nhàng về phía cô, bàn chân trần vô tình dẫm lên chiếc váy cưới màu trắng đang nằm dưới sàn nhà lạnh lẽo.

Tần Gia Uy chuyển tầm mắt của mình nhìn vào váy cưới dưới chân anh, lúc này anh mới chợt nhớ ra hôm nay là ngày cưới của anh và Đường Vịnh Hi.

Đôi môi mỏng đầy vẻ ngạo mạn chợt nhếch lên thành một nụ cười nhẹ, anh với tâm trạng vui vẻ bước tới gần bồn tắm với tay tắt vòi nước.

Vì hành động này của anh nên khuôn mặt của hai người gần nhau trong gang tấc.

Đường Vịnh Hi với khuôn mặt ửng hồng, đôi môi đầy đặn hồng hào càng tỏa ra sự cám dỗ làm toàn thân Tần Gia Uy nóng ran lên.

Khuôn mặt anh bất giác tiến tới gần cô, chỉ còn 1cm nữa đôi môi mỏng của Tần Gia Uy sẽ chạm vào đôi môi gợi cảm của Đường Vịnh Hi.

Trong lúc này bàn tay đang đặt trên thành bồn tắm đột nhiên bị trợt xuống làm Tần Gia Uy giật mình, anh kinh ngạc không hiểu vì sao mình lại có hành động như vậy, hiện tại trong lòng anh hiện lên cảm giác mà từ trước tới giờ Tần Gia Uy chưa từng có qua, đó chính là cảm giác khao khát muốn chiếm cô làm của riêng.

Tần Gia Uy nhìn Đường Vịnh Hi không chớp mắt, đột nhiên ánh mắt nguy hiểm của anh nhìn chăm chăm trước ngực cô.

Ánh mắt Tần Gia Uy không chú ý đến cặp ngực trắng nõn của Đường Vịnh Hi, cái khơi dậy sự hứng thú trong lòng anh chính mặt dây chuyền trước ngực cô.

Đôi môi tà mị bất giác công lên thành một nụ cười nguy hiểm.

Sau một lúc Tần Gia Uy mới dời tầm mắt của mình vào khuôn mặt tuyệt mỹ

của Đường Vịnh Hi, bậy giờ trên khuôn mặt kiều diễm của cô đã không còn vẻ đanh đá ương ngạnh nữa mà thay vào đó là nét mặt ôn hoà đáng yêu, nhìn thấy cô chìm đắm trong giấc ngủ say, ánh mắt anh bất giác hiện lên tia trìu mến.

"*Chắc em rất mệt."*

Giọng nói trầm khàn của Tần Gia Uy vang lên, anh khom người bế Đường Vịnh Hi lên tay anh thản nhiên cầm lấy cái khăn tắm màu trắng, nhẹ nhàng phủ lên thân thể ướt đẫm chỉ được che bởi nội y màu đen.

Tần Gia Uy bế cô lên giường, tay anh cẩn thận cởi bỏ nội y màu đen quyến rũ của cô, hiện ra trước mắt anh là thân thể trần truồng của Đường Vịnh Hi.

"*Sớm muộn gì em cũng thuộc về tôi."*

Tần Gia Uy thốt lên những lời bá đạo, hiện tại trong lòng anh không hề có sự ham muốn của tình dục, cái anh muốn chính là trái tim của Đường Vịnh Hi, anh phải khiến cô ngoan ngoãn thuần phục anh.

Tần Gia Uy không phải là loại người thừa nước đục thả câu, anh cầm chiếc áo sơ mi màu trắng của mình mặc vào cho cô.

Sau khi tỉ mỉ đắp chăn cho Đường Vịnh Hi, Tần Gia Uy mới an tâm rời khỏi đi vào thư phòng của mình.

Tần Gia Uy nghiêm trang ngồi trên ghế sofa ngay chính giữa phòng, anh tao nhã lắc lắc ly rượu đỏ trong tay, cặp mắt thâm độc nhìn thẳng vào chất lỏng màu đỏ sẫm đang lượn lờ bên trong ly thủy tinh.

"*Chủ nhân, đám người ám sát chúng ta ngày hôm qua chính là người của Phương gia.*

Thuộc hạ đã cho người sang bằng địa bàn của bọn họ.

Giết chết Phương Hồng, thủ lĩnh của bọn họ."

Nhật Trung cung kính báo cáo với Tần Gia Uy, nghe xong lời nói của Nhật Trung, sắc mặt của Tần Gia Uy vẫn không đổi sắc, ánh mắt nguy hiểm càng hiện lên sát khí.

Tần Gia Uy nộ khí xong thiên, anh giận dữ ném mạnh ly rượu trên tay vào bức tường phía trước, mảnh vụn thủy tinh cùng với chất lỏng màu đỏ văng khắp nơi trên sàn nhà.

Tần Gia Uy anh không phải là lọai người dễ dàng bị người khác áp bức, chỉ cần đụng đến anh một thì anh sẽ trải lại gấp trăm lần.

Tứ đại hộ pháp không hề kinh ngạc vì hành động này của Tần Gia Uy, họ biết tính khí của Lão Đại không phải tầm thường.

"*Chúng ta vừa mới bước chân đến nước Mỹ đã có người "vuốt râu hùm trên miệng cọp" không xem Tần Gia chúng ta ra gì."*

Tần Gia Vỹ ngồi bên cạnh nghĩ đến việc của ngày hôm qua liền nóng giận lên tiếng, anh không tin một băng đảng vô danh tiểu tốt lại dám có hành động lớn mật này nếu không có một thế lực mạnh ngấm ngầm ở phía sau chống lưng.

"*Doãn Kỳ, chú hãy điều tra Chung gia. Theo tôi được biết dạo gần đây Chung Hiểu Phong thường xuyên âm thầm qua lại với Phương gia."*

Giọng nói âm lãnh của Tần Gia Uy làm cho Doãn Kỳ, Sam, Nhật Trung và Trần Linh Giang khâm phục trong lòng, đúng thật không hổ danh là lão đại, tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của anh.

"*Lão đại, ngài có hẹn với Đường Tổng thống vào 9 giờ sáng ngày mai tại nhà trắng."*

Trần Linh Giang nói với giọng tôn kính, cô biết ngày mai là một ngày rất quan trọng.

Sau khi phân phối xong nhiệm vụ cho thuộc hạ, tất cả mọi người lần luợt rời khỏi thư phòng.

"*Nhật Trung."*

Nhật Trung vừa đi đến cửa liền bị Tần Gia Uy gọi lại, anh quay người nhìn Tần Gia Uy cung kính nói.

"*Dạ, Lão Đại."*

"*Cậu hãy điều tra nó cho tôi."*

Tần Gia Uy thản nhiên quăng một tờ giấy đến cho Nhật Trung, Nhật Trung vươn ta cầm lấy nó.

Ánh mắt nghi ngờ nhìn vào bức họa hình một cái mặt dây chuyền do tự tay Tần Gia Uy vẽ ra, trong lòng anh thầm nghĩ.

"*Không biết mặt dây chuyền này có gì đặc biệt lại khiến Lão Đại*

quan tâm đến."

Trong lòng tuy nghĩ vậy nhưng Lão Đại đã ra lệnh thì bất cứ chuyện gì anh cũng phải tuân theo.

"*Dạ, thuộc hạ đi ngay."*

Nói xong Nhật Trung xoay người rời khỏi thư phòng.

Trong căn phòng bây giờ chỉ còn lại mỗi một mình Tần Gia Uy và Tần Gia Vỹ.

Tần Gia Uy ngồi thoải mái dựa đầu lên thành ghế sofa nhắm mắt lại định thần.

Đêm qua vì Đường Vịnh Hi náo loạn cả đêm nên anh chỉ chợp mắt được một chút.

Vừa nghĩ đến Đường Vịnh Hi, Tần Gia Uy bất giác lắc đầu, đôi môi mỏng đầu vẻ ngông cuồng chợt nhếch lên thành một nụ cười tà mị.

"*Thật không ngờ Tần Gia Uy anh, cũng có ngày bị phụ nữ đạp văng xuống giường."*

Tần Gia Vỹ ngồi bên cạnh tay cầm ly rượu đỏ đưa đến môi nhâm nhi một chút, nhìn thấy biểu cảm khác thường trên khuôn mặt của Tần Gia Uy anh nhướng mày cười trong vẻ đắc ý.

Tần Gia Vỹ biết với tính tình lạnh như băng của Tần Gia Uy, anh tuyệt đối sẽ không đụng đến Đường Vịnh Hi.

"*Không uổng công anh đã vì anh hai nên chuẩn bị một món quà hậu."*

Tần Gia Vỹ thầm nghĩ chắc chắn vì tác dụng của thuốc kích dục trong lọ tinh dầu nên Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi đã xảy ra quan hệ, nhưng anh thật không ngờ Đường Vịnh Hi chỉ dùng một ít không đủ liều lượng nên đã không có tác dụng gì.

Chương 24: Hoài Nghi

Sáng ngày hôm sau Đường Vịnh Hi bị ánh sáng bang mai ngòai cửa sổ rội thẳng vào khuôn mặt kiều diễm không son phấn vẫn thóat lên vẻ đẹp kiêu sa của Đường Vịnh Hi làm cô tỉnh giấc.

Khi cô nhìn lên đồng hồ treo trên tường đã là 8.30 sáng, cặp mắt trong sáng lập tức mở thật to nhìn chung quanh căn phòng.

Đường Vịnh Hi kinh ngạc trong lòng.

"*Sao không phải là phòng tắm?"*

Đường Vịnh Hi không hiểu vì sao bây giờ cô lại nằm ngủ trên giường lớn trong phòng.

Cô ngồi bật dậy theo phản ứng tự nhiên cô liền vén chăn lên nhìn xuống hạ thận của mình.

Nhìn thấy mình không hề có dấu hiệu khác thường hay dấu ấn do cuộc ái ân để lại, Đường Vịnh Hi mới buông xuống nỗi lo lắng trong lòng mình, đêm hôm qua cô và Tần Gia Uy không hề xảy ra quan hệ nam nữ.

Suy nghĩ một chút Đường Vịnh Hi mới chợt nhớ ra, cô cúi đầu trong vẻ kinh ngạc nhìn lại mình, lúc này trên người cô chỉ mặc duy nhất cái áo sơ mi màu trắng của Tần Gia Uy.

Đường Vịnh Hi sững sờ trong giây lát, cô còn nhớ trước khi thiếp đi cô đang ngâm mình trong bồn nước ấm, trên người chỉ mặc duy nhất bộ nội y màu đen.

Đường Vịnh Hi dùng cặp mắt băn khoăn nhìn khắp nơi tìm kiếm Tần Gia Uy, cả căn phòng thật yên tĩnh không thấy bóng dáng của anh đâu, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

"*Quyển Ni vào đây."*

Đường Vịnh Hi biết Quyển Ni đang đứng ngoài cửa chờ mệnh lệnh của cô.

Quyển Ni lập tức mở cửa bước vào, cô nhìn chung quanh không thấy ai liền cung kính nhìn Đường Vịnh Hi nói.

"*Chủ nhân, ngài gọi thuộc hạ có chuyện gì?."*

Đường Vịnh Hi ngồi thẳng người dậy, cô dựa lưng vào đầu giường bàn tay trắng nõn bất giác kéo cái chăn mỏng lên thật cao để che đi áo sơ mi màu trắng của Tần Gia Uy.

Cô không muốn Quyển Ni nhìn thấy rồi suy nghĩ lung tung.

Cho dù Đường Vịnh Hi đã cố tình kéo che giấu, nhưng những cử chỉ nhỏ này làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt sắc bén của Quyển Ni, một người đã được huấn luyện một cách nghiêm ngặt.

Trong lòng Quyển Ni hiện lên tia nghi ngờ.

"*Chẳng lẽ chủ nhân và Tần Gia Uy đã xảy ra quan hệ?."*

"*Quyển Ni, ngươi lấy lọ tinh dầu trong phòng tắm đi hoá nghiệm, xem trong đó chứa đựng thành phần gì?."*

Đường Vịnh Hi nhìn Quyển Ni nghiêm túc nói, với tính cảnh giác nhạy bén của cô không thể nào dễ dàng gì mà thiếp đi như vậy.

Mọi việc xảy ra đêm hôm qua thật mơ hồ, Đường Vịnh Hi tin chắc có người đã giở trò trong lọ tinh dầu kia.

Lời nói của Đường Vịnh Hi chợt cắt ngang dòng suy nghĩ vu vơ của Quyển Ni.

"*Dạ, chủ nhân."*

Quyển Ni cúi đầu thận trọng nói, ánh mắt len lén quan sát sắc mặt của Đường Vịnh Hi.

Lúc không có người ngoài bên cạnh nét mặt sinh đẹp mang theo tia tinh nghịch của Đường Vịnh Hi không còn nữa, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc trầm tỉnh kiềm theo sự quả quyết.

"*Ở đây không còn việc của ngươi, hãy trở về tổng bộ.*

Ta có nhiệm vụ mới giao cho ngươi."

Đường Vịnh Hi sợ nếu Quyển Ni còn ở lại Tần Gia, sớm muộn gì Tần Gia Uy cũng sẽ nghi ngờ.

Vã lại chuyện cô cần Quyển Ni làm quan trọng hơn.

"*Nhưng chủ nhân, làm như vậy sẽ rất nguy hiểm."*

Quyển Ni không lo lắng trong lòng cô sợ Đường Vịnh Hi sẽ gặp chuyện bất trắc.

Ở bên cạnh một người nguy hiểm như Tần Gia Uy, cũng giống như ở bên cạnh một con sói hung hăng luôn phải đề cao cảnh giác, không biết lúc nào sẽ bị nó công kích.

"*Ngươi yên tâm ta đã quan sát Tần Gia Uy, anh ấy sẽ không làm hại đến ta.*

Vã lại với năng lực của ta, ngươi nghĩ còn ai có thể làm hại đến ta sao?."

Đường Vịnh Hi nhướng mày nhìn thẳng vào khuôn mặt lo âu của Quyển Ni nói.

"*Nhưng mà..."*

Cho dù Đường Vịnh Hi đã nói vậy nhưng không biết vì sao, trong lòng cô không an tâm để chủ nhân ở lại một mình.

Nhìn thấy Quyển Ni vẫn còn do dự Đường Vịnh Hi liền trầm mặt nói với giọng lạnh lùng.

"*Quyển Ni!*

Đây là mệnh lệnh!

Ta bắt được tin bên Hy Lạp có người muốn làm loạn, ngươi hãy điều tra bọn họ cho ta."

Quyển Ni biết một khi chủ nhân đã quyết định điều gì, dù cô có nói gì đi chăng nữa cũng vô dụng.

Quyển Ni đành thu dọn đồ lập tức rời khỏi Tần Gia.

Sau khi chuyện quan trọng đã xử lý xong, Đường Vịnh Hi mới chợt nhớ đến việc của đêm qua, trong lòng cô hiện lên nhiều nỗi nghi ngờ.

"*Nếu Tần Gia Uy không có ở đây, vậy ai đã thay y phục cho cô?."*

"Người đâu."

Bác Phúc và Tiểu Linh cô giúp việc đang ở dưới lầu, nghe cô gọi liền chạy lên tầng hai, Bác Phúc lịch sự mở cửa bước vào.

"*Thiếu Phu nhân, chào buổi sáng."*

Bác Phúc và tiểu Linh đồng thanh lên tiếng, họ khom người chào Đường Vịnh Hi.

"*Tần Gia Uy đâu?."*

Đường Vịnh Hi không kiên nể gì gọi thẳng tên lẫn họ của Tần Gia Uy.

Trong lòng cô đang tức giận, cô hoài nghi Tần Gia Uy đã giở trò trong lọ tinh dầu kia.

Tiểu Linh nhìn Bác Phúc bằng ánh mắt khó tin.

Tại sao Thiếu Phu Nhân lại hiên ngang gọi tên của thiếu gia, từ trước tới giờ không một ai dám gọi thẳng tên của anh.

"*Thiếu Phu Nhân, Thiếu gia đã ra ngoài vào khuya đêm hôm qua."*

Bác Phúc cung kính trả lời, nghe Bác Phúc nói vậy trong lòng Đường Vịnh Hi hiện lên nhiều thắc mắc.

"*Vậy ai đã thay y phục cho tôi?."*

"*Thưa Thiếu Phu nhân, là tiểu Linh đã thay y phục cho người."*

Tiểu Linh đứng bên cạnh gật đầu theo lời nói của Bác Phúc.

"*Hôm qua trước khi cậu chủ đi ra ngoài, cậu ấy đã căn dặn em phải hầu hạ Thiếu Phu Nhân.*

Khi em vào trong phòng tắm đã nhìn thấy Thiếu Phu Nhân ngủ thiếp đi.

Em không dám làm kinh động đến người nên đã gọi tiểu Thu đến giúp một tay, bọn em nhẹ nhàng đỡ Thiếu Phu Nhân lên giường và thay y phục cho người."

Tiểu Linh cung kính giải thích với Đường Vịnh Hi, sáng hôm nay trước khi Tần Gia Uy ra khỏi cửa anh đã căn dặn Bác Phúc và tiểu Linh phải nói như vậy, anh không muốn cô biết anh quan tâm đến cô cũng không muốn cô vì chuyện hôm qua mà xấu hổ.

Đường Vịnh Hi nghe tiểu Linh nói vậy trong lòng mới an tâm.

"*Cũng may người thay y phục cho cô không phải là Tần Gia Uy, bằng không anh nhất định sẽ nhìn thấy những gì không nên thấy."*

Đường Vịnh Hi không chỉ suy nghĩ đến việc Tần Gia Uy sẽ nhìn thấy thân thể trần truồng của cô, cái quan trọng nhất chính là mặt dây chuyền được đeo trên cổ cô.

Cô không muốn Tần Gia Uy nhìn thấy rồi sanh ra nghi ngờ.

Chương 25: Chung Tử Hồng

Đường Vịnh Hi đi vào trong phòng tắm, cô lấy điện thoại trong túi sách ra gọi cho Chung Tử Hồng.

"*Hello*!."

Giọng nói trong trẻo của Chung Tử Hồng vang lên từ trong điện thoại.

"Là em, trong vòng 45 phút chị hãy chuẩn bị y phục và đồ dùng hàng ngày của em, cho người mang đến Tần Gia ngay."

Nói xong Đường Vịnh Hi lập tức cúp máy, 30 phút sau một chiếc xe chở hàng đậu trước cổng biệt thự Tần Gia.

Chung Tử Hồng từ trên chiếc xe BMW bước xuống, dáng người ẻo lả với nét mặt dịu dàng.

Cô ngước khuôn mặt xinh đẹp của mình lên dùng ánh mắt thăm dò nhìn thẳng vào ngôi biệt thự đồ sộ trước mặt.

Ánh mắt không thể che giấu được sự kinh ngạc khi cô nhìn thấy sự lọng lẫy của nơi này.

Chung Tử Hồng nghiến răng ken két trong sự phẫn nộ ánh mắt thâm độc nhìn thẳng vào Tần Gia, trong lòng cô thầm nghĩ phải chăng người Tần Gia Uy cưới chính là cô không phải Đường Vịnh Hi.

Chung Tử Hồng vừa hâm mộ vừa đố kỵ với Đường Vịnh Hi, cô biết Tần Gia Uy giàu nhưng không ngờ anh lại giàu đến như vậy.

Nhìn vào khung cảnh và sự phòng thủ trước mắt, gia sản của Tần Gia Uy còn hơn Đường Gia cấp trăm lần.

Càng nghĩ trong lòng Chung Tử Hồng càng thêm ganh tị với Đường Vịnh Hi.

Chung Tử Hồng là một cô gái với dã tâm khó lường, tuy cô được cậu ruột là Đường Chấn Nam yêu thương xem như con gái trong gia đình, nhưng Chung

Tử Hồng vẫn chưa thỏa mãn.

Không biết vì sao từ nhỏ đến lớn Chung Tử Hồng đều ghen ghét với Đường Vịnh Hi, cho dù Đường Vịnh Hi có đối sử tốt với cô đến đâu đi chăng nữa, cũng không thể chạm vào trái tim của cô.

Chung Tử Hồng ghét Đường Vịnh Hi sao lại may mắn đến như vậy, được một người ba hết mực yêu thương và nuông chiều cô.

Trong khi đó ba của Chung Tử Hồng

đã vì người phụ nữ khác mà bỏ mặc mẹ con cô.

Chung Tử Hồng ghét sắc đẹp trầm ngư lạc nhạn của Đường Vịnh Hi, nhưng đó không phải cái mà cô ghét nhất ở Đường Vịnh Hi, vì trong lòng cô luôn tin tưởng sắc đẹp của mình không thua gì với Đường Vịnh Hi.

Cái mà cô ghét nhất ở Đường Vịnh Hi chính là vì sao Đường Vịnh Hi đi đến đâu cũng luôn tỏa sáng và là tâm điểm của tất cả mọi người.

Tuy trong lòng Chung Tử Hồng ghét cay ghét đắng Đường Vịnh Hi nhưng ngoài mặt vẫn luôn tỏ ra thái độ nịnh nọt ân cần, chờ thời cơ để chiếm hết những gì thuộc về Đường Vịnh Hi.

Trong đó đều cô muốn nhất chính là Tần Gia Uy, từ lần đầu tiên cô gặp mặt Tần Gia Uy tại tiệc sinh nhật của Đường Chấn Nam, Chung Tử Hồng đã tự nói với lòng rằng.

"*Tần Gia Uy anh nhất định phải thuộc về cô."*

Chung Tử Hồng vì vậy nên cố gắng nhịn nhục tìm cơ hội từ từ tiếp cận với Tần Gia Uy.

Nếu chỉ nhìn vào dung mạo bề ngoài của Chung Tử Hồng không ai có thể ngờ được một cô gái với khuôn mặt dịu dàng yếu đuối luôn tỏ ra khép nép trước mặt người khác, lại là một người khẩu phật tâm xà lòng dạ độc ác hơn cả rắn hổ mang.

Sau khi thuộc hạ của Tần Gia Uy xác nhận được thân phận của bọn họ, cánh cổng lớn của Tần Gia mới được mở ra.Xe hàng vừa dừng lại trước cửa biệt thự, hai mươi mấy người giúp việc lập tứ bước tới giúp một tay chuyển đồ

vào trong.

"*Chào bác, cháu là Tử Hồng.*

Chị Họ của Vịnh Hi."

Chung Tử Hồng nhìn Bác Phúc nở một nụ cười rạng rỡ nói.

Cô nhìn một cái là biết ngay ở Tần Gia ngòai Tần Gia Uy và Tần Gia Vỹ ra

Bác Phúc chính là người có quyền nhất, nên cô muốn thiết lập quan hệ tốt với ông để sau này tiện việc tiếp cận với Tần Gia Uy.

Bác Phúc là một người nghiêm túc điềm đạm nói năng thận trọng, khi ông nhìn vào khuôn mặt tươi cười của Chung Tử Hồng không biết vì sao ông lại không có thiện cảm với cô.

Ông lắc đầu thở dài trong sự tiếc nuối trong lòng thầm nghĩ.

"*Là chị em họ, sao hai người lại khác nhau như vậy."*

Chung Tử Hồng luôn dùng nụ cười ngọt ngào và thái độ lễ phép để che giấu tính mưu mộ giảo hoạt của mình, nhưng khi Bác Phúc nhìn vào ánh mắt của Chung Tử Hồng ông có thể nhìn thấy sự thậm độ vô tình mà cô đã dầy công che giấu.

Trong lòng ông thầm nghĩ cô gái này không đơn giản, ông phải đề cao cảnh giác đến cô ta.

Ngược lại với Chung Tử Hồng,

Đường Vịnh Hi thì ít khi cười thái độ cũng lạnh lùng hơn, nhưng ông có thể nhìn thấy sự ngây thẳng chính trực tỏa ra từ trên người cô.

"*Xin lỗi Chung tiểu thư, Thiếu gia đã có dặn ngoài Thiếu Phu Nhân ra không ai được phép vào phòng của cậu ấy.*

Chung tiểu thư chiệu khó ở đây chờ một chút, Thiếu Phu Nhân sẽ xuống ngay."

Bác Phúc lịch sự nói, ông viện cớ không cho Chung Tử Hồng lên tầng hai.

Chung Tử Hồng nghe ông nói vậy trong lòng không được vui nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười lịch sự ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách chờ Đường Vịnh Hi.

10 phút sau Đường Vịnh Hi với bộ đồ công sở sang trọng từ trên lầu bước xuống, làm cho tất cả mọi người trong biệt thự đều kinh ngạc.

Một Đường Vịnh Hi với nét mặt chín chắn kiêu ngạo, sang trọng cùng với vẻ kiêu sa làm cho mọi người đều ngỡ ngàng trong giây lát, họ không ngờ thiên kim tiểu thư của Đường Gia lại có thể trở thành một nữ cường nhân, không như họ nghĩ là một con chim quý ở trong lầu son gác tía.

Khuôn mặt của Chung Tử Hồng liền trầm xuống bàn tay đang cầm túi sách bất giác siết chặt hơn, ánh mắt hiện lên tia bức xúc, khi cô nhìn thấy tất cả mọi người của Tần Gia đều nhìn Đường Vịnh Hi bằng ánh mắt kính trọng.

Ăn sáng xong Bác Phúc cho tài xế lái xe đưa Đường Vịnh Hi về Đường Thị, còn Chung Tử Hồng thì ở lại thu sếp quần áo và đồ dùng của Đường Vịnh Hi rồi mới rời đi.

Trước khi đi Bác Phúc đã căn dặn tài xế rất kỹ, phải ở bên cạnh bảo vệ cho Đường Vịnh Hi.

Tuy Tần Gia Uy không kêu họ làm như vậy, nhưng ông đã theo bên cạnh anh nhiều năm.

Đường Vịnh Hi là người phụ nữ đầu tiên được Tần Gia Uy quan tâm và để ý đến, ông biết chính bản thân của Tần Gia Uy cũng không biết về điều đó

Chương 26: Tổ Chức Thần Bí Shadow

Tại nhà trắng, một đám vệ sĩ nghiêm ngặt canh chừng trước cửa phòng hội nghị.

Đường Chấn Nam tổng thống Mỹ cũng là tổng tư lệnh, người cầm đầu quân đội Mỹ ngồi uy nghiêm ngay chính giữa cái bàn dài trong phòng. Bên trái là Lưu Bảo Bình bộ trưởng bộ quốc phòng là người chỉ dưới Đường Chấn Nam mà trên vạn người, bên phải là Thiết An Minh thống tướng, người cấp cao nhất trong quân đội Mỹ, hai người đang đứng thận trọng bên cạnh của Đường Chấn Nam.

** Người được quân hàm này được gọi là Thống Tướng là sĩ quan cao cấp nhất trong quân độ Mỹ cũng được gọi là Nguyên soái của thời xưa.*

Tần Gia Uy ngồi thoải mái dựa lưng vào ghế ánh mắt cao ngạo nhìn Đường Chấn Nam không hề tỏ ra sự e dè trước khí thế của ông.

Lưu Bảo Bình nhìn trợ lý của mình, hắn lập tức đặt một bản hợp đồng trước mặt của Tần Gia Uy.

"*Tần chủ tịch, đây là bản hợp đồng Tần Thị độc quyền cung cấp vũ khí cho quân đội Mỹ, mời Tần chủ tịch xem lại."*

Tên trợ lý cung kính để bản hợp đồng xuống trước mặt của Tần Gia Uy.

Tần Gia Uy với nét mặt hờ hững không nói gì, ánh mắt thâm thúy không hề nhìn đến bản hợp đồng trước mặt mà tất cả mọi người đã dùng hết khả năng muốn giành cũng không được.

Tuy Tần Gia Uy biết bản hợp đồng này rất quan trọng nhưng anh không muốn người của Đường Chấn Nam biết anh côi trọng đến bản hợp đồng rồi sau này dùng nó để uy hiếp anh.

Tần Gia Uy ngồi oai nghiêm chờ cho Minh Nguyệt xem kỹ lại bản hợp đồng.

Bản hợp đồng này rất quan trọng nên đích thân Minh Nguyệt từ Thành Phố S bay sang Mỹ để tránh có việc rủi ro.

Minh Nguyệt đứng bên cạnh Tần Gia Uy, cô bước tới cầm lên bản hợp đồng xem cẩn thận.

Cô lặt từng trang một xem từng chữ, đến khi Minh Nguyệt đã xác định tất cả quyền lợi trong bản hợp đồng đều dồn về phía của Tần Gia Uy.

"*Tần chủ tịch, tất cả điều khoản đều chính xác."*

Minh Nguyệt nhìn Tần Gia Uy cung kính nói, cô đặt bản hợp đồng lại trước mặt anh.

Tần Gia Uy không hề lo lắng về năng lực của Minh Nguyệt, anh tin tưởng khả năng làm việc của cô.

Tần Gia Uy không do dự cầm bút lên ký một chữ ký rồng bay phượng múa trên bản hợp đồng.

Ký xong anh đẩy bản hợp đồng đến trước mặt của Đường Chấn Nam, ông tao nhã cầm bút lên ký tên một cách không do dự.

Sau khi ký tên xong hai người đứng lên bất tay thành giao, một bản hợp đồng trị giá 365 tỷ đô la mới vừa được ký xong.

Tên trợ lý cung kính cầm lê bản hợp đồng, hắn nhìn Tần Gia Uy lễ phép nói.

"*Chúc mừng Tần chủ tịch."*

Sau khi chuyện công đã giả quyết xong, Lưu Bảo Bình và Thiết An Minh đã rời khỏi chỉ còn lại Đường Chấn Nam, vệ sĩ và người của Tần Gia Uy.

"*Cuối tháng là sinh nhật của mẹ Vịnh Hi, con thu sếp thời gian đưa Vịnh Hi về Đường Gia dùng cơm.Mẹ của con bé chưa gì hết đã nhớ đến đứa con gái."*

Đường Chấn Nam nhìn con rễ nói với giọng hân hoan, ông rất xem trọng Tần Gia Uy.

Trong lòng ông không ai xuất sắc hơn Tần Gia Uy cả.

"*Dạ."*

Nói xong Tần Gia Uy đứng dậy cúi đầu chào Đường Chấn Nam rồi lập tức cùng thuộc hạ rời khỏi.

"*Gia Uy, Con hãy cẩn thận với Chung gia và Đoàn gia.*

Ba bất được tin hai gia tộc này đang âm thầm bất tay nhau muốn hạ cục Tần Gia của con."

Giọng nói nghiêm trang của Đường Chấn Nam từ phía sau vang lên, Tần Gia Uy không hề kinh ngạc với lời nói của ông, anh xoay người lại nhìn ông bằng ánh mắt uyên thâm.

"*Con biết."*

Lời nói kiêu căng của Tần Gia Uy không hề làm Đường Chấn Nam tức giận, ông thưởng thức nhất chính là tính tình thẳng thắng không nịnh hót của Tần Gia Uy.

Nói xong anh đi thẳng ra ngoài ngồi vào chiếc xe Jeep màu đen mạnh mẽ đang ngang nhiên đậu trước cửa nhà trắng rời đi.

Minh Nguyệt có chuyện gấp cần phải xử lý nên Doãn Kỳ đã cho thuộc hạ đưa cô trực tiếp đến phi trường để bay về Thành Phố S ngay lập tức.

Tần Gia Uy ngồi oai nghiêm ngay chính giữa với nét mặt lạnh lùng không cảm xúc, anh mệt mỏi ngã đầu về phía sau nhắm mắt lại định thần.

Trần Linh Giang, Doãn Kỳ và Nhật Trung ba người ngồi nghiêm túc không hề có chút lơ là, ánh mắt sắc bén không ngừng quan sát chung quanh để tránh có người mai phục.

Sam luôn đảm nhiệm vai trò tài xế cho Tần Gia Uy, vì trong tứ đại hộ pháp Sam là người có kỹ thuật lái xe siêu việt nhất.

Từ nhà trắng bước ra ngòai trong lòng Trần Linh Giang mang theo nhiều điều khó hiểu, cô nhìn Tần Gia Uy đợi đến khi anh mở mắt cô mới dám lên tiếng hỏi anh.

"*Lão đại, Đường Chấn Nam thật sự là người như thế nào?*

Sao ông ấy có thể biết được chuyện trong giới hắc đạo về Chung gia và Đoàn gia?"

"*Nghe nói nước Mỹ có quan hệ mật thiết với tổ chức thần bí Shadow, họ luôn ở phía sau ủng hộ Tổng Thống Mỹ cũng chính là Đường Chấn Nam.*

Shadow là một tổ chức sát thủ lớn nhất và hùng mạnh nhất trên thế giới, họ đặt gián điệp trên mỗi một đất nước để giám sát, thu thập tình báo và đảm nhiệm những vụ ám sát chính trị.

Họ ngang nhiên không tuân theo bất kỳ luật pháp của nơi nào và còn được nước Mỹ dung túng muốn làm gì thì làm chỉ cần không làm hại đến nước Mỹ là được.

Cho nên những chuyện nhỏ của Chung gia và Đoàn gia thì làm sao có thể làm khó được họ."

Người nói ra lai lịch đồ sộ của tổ chức thần bí Shadow không phải là Tần Gia Uy mà là Doãn Kỳ, anh đã đi đi lại lại giữa Italy và Mỹ nhiều năm nên truyện của nước Mỹ, Doãn Kỳ nắm rõ trong lòng bàn tay.

Nhật Trung nghe Doãn Kỳ nói vậy, anh bất giác nhíu mày trong vẻ khó hiểu.

"*Nói như vậy cũng có nghĩa là tổ chức thần bí Shadow tồn tại không phải vì giành giật thế lực hay địa vị trong hắc đạo, mà thiên mệnh của bọn họ chính là phù trợ nước Mỹ trở thành siêu cường quốc, đứng đầu trên tòan thế giới."*

Chương 27: Tần Gia Uy Kinh Hãi

Nghe Nhật Trung nói vậy tất cả mọi người đều trầm mặt ngẫm nghĩ.

Trần Linh Giang suy nghĩ một chút liền lên tiếng.

"*Vậy lần trước khi tổ chức thần bí Shadow tập kích One World trade centre, là vì mục đích gì?*

Chẳng lẽ có liên quan đến chính trị sao."

"*Chắc chắn trong những người có mặt tại hội nghị ngày hôm đó có dã tâm bất chính với nước Mỹ?."*

Doãn Kỳ liền lên tiếng, chỉ có giả thiết này mới có thể lý giải được mọi việc.

Tần Gia Uy nghe những lời của thuộc hạ vừa mới nói, khuôn mặt lạnh lùng trở nên lạnh lùng hơn.

"*Ừm....."*

Cái ừm lạnh lẽo của anh làm cho mọi người đều buông xuống sự thắc mắc trong lòng mình.

Thì ra anh đã biết trước vụ tập kích đó của tổ chức thần bí Shadow không phải là nhằm vào anh.

"*Nói như vậy ai mà đối đầu với Đường Chấn Nam, thì sẽ chết không có chỗ chôn thân."*

Sam nhìn vào kính chiếu hậu nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

"*Phải!*

Nên lão đại mới đưa ra một quyết định vô cùng sáng suốt, kết hôn với thiên kim tiểu thư của Đường Gia, thà là người nhà còn hơn là kẻ địch."

Trần Linh Giang buột miệng nói ra những lời không nên nói, không khí trong xe đột nhiên trở nên căng thẳng hẳn lên.

Cô biết mình đã lỡ miệng, cặp mắt e dè lén nhìn Tần Gia Uy.

Nhìn thấy nét mặt của anh đột nhiên tối sầm, đôi mày râm câu thành một đường thẳng, tỏ ra thái độ không hài lòng với lời nói không phân tôn ti của cô.

Trong lòng Trần Linh Giang lo lắng vô cùng, cô không dám nhìn Tần Gia Uy nữa liền chuyển tầm mắt sợ sệt của mình ra ngoài cửa sổ.

Cả đoạn đường về biệt thự Tần gia không ai dám nói thêm lời nào, chỉ sợ kinh động đến nộ khí của lão đại.

Vừa về đến biệt thự trong lòng Tần Gia Uy hiện lên cảm giác nao núng, anh vội vàng bước vào trong bỏ lại đám thuộc hạ ngơ ngát nhìn theo bóng lưng vội vã của anh.

Từ trước tới giờ tứ đại hộ pháp chưa từng thấy Lão Đại vì bất cứ chuyện gì nôn nóng đến như vậy.

Tần Gia Uy với tâm trạng vui vẻ vì trong lòng nghĩ mình sắp gặp mặt của Đường Vịnh Hi.

Vào đến phòng khách Tần Gia Uy đảo

cặp mắt sắc bén của mình chung quanh tìm kiếm người anh muốn gặp.

Cả căn biệt thự rộng lớn này ngoài người giúp việc ra Tần Gia Uy không nhìn thấy Đường Vịnh Hi đâu cả.

"*Bác Phúc, thiếu Phu nhân đâu?."*

Giọng nói khàn khàn mang theo nộ khí của Tần Gia Uy làm tiểu Linh đứng bên cạnh kinh ngạc trong lòng.

Từ lúc nào thiếu gia lại quan tâm đến ai khác ngoài cô tư ra.

"*Dạ thiếu gia, sáng sớm thiếu Phu nhân đã đến Đường Thị."*

Bác Phúc cúi đầu trước mặt anh nói với giọng tôn kính, ánh mắt không lén lút quan sát biểu cảm trên khuôn mặt của Tần Gia Uy."*Hừ*.....

Tần Gia Uy mày bị sao vậy, đã nói không quan tâm thì tại sao lại có cảm giác chờ mong."

Tần Gia Uy hừ lạnh một tiếng tự nói với bản thân mình, anh với nét mặt lạnh lùng toàn thân tỏa ra sát khí đi thẳng lên phòng ngủ của mình.

Bỏ lại sau lưng mười mấy người giúp việc trong lòng thấp thỏm không yên.

Tứ đại hộ pháp đứng ngoài cửa nhìn thấy phản ứng của Tần Gia Uy bốn người bất giác nhìn nhau bằng ánh mắt hiếu kỳ.

"*Đường Vịnh Hi thật lợi hại, có thể làm ảnh hưởng đến hỉ nộ ái ố của Lão Đại."*

Cặp mắt sắc bén của Doãn Kỳ nhìn theo bóng lưng oai nghiêm của Tần Gia Uy nói, trong lòng anh thật khâm phục Đường Vịnh Hi chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã thành công khiến một người lạnh lùng như Lão Đại siêu lòng.

Nghe Doãn Kỳ nói vậy trong lòng Trần Linh Giang hiện lên nỗi buồn khó nói.

"*Cuối cùng Lão Đại cũng đã động lòng."*

Ôm trong lòng sự bực tức Tần Gia Uy đi xâm xâm vào phòng của mình, anh nóng giận đá văng cánh cửa phòng ra.

"*Bang....."*

Bước vào cửa cặp mắt chứa đựng sự nguy hiểm của Tần Gia Uy bất giác dán lên chiếc áo sơ mi màu trắng của anh, bị Đường Vịnh Hi cởi ra ném trên giường.

Anh bước từng bước chậm rãi đến giường lớn, cặp mắt uyên thâm nhìn chăm chăm vào chiếc ái sơ mi.

Hiện tại Tần Gia Uy thật sự không biết trong lòng mình đang suy nghĩ gì.

Anh do dự một chút bàn tay mang găng tay bằng da màu đen đột nhiên vươn tới cầm lên chiếc áo sơ mi thản nhiên đưa đến mũi của mình.

Tần Gia Uy nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, mùi hương thoang thoảng của Đường Vịnh Hi còn lưu lại trên áo sơ mi làm tâm trí anh xao xuyến.

Trong lòng Tần Gia Uy hiện lên cảm giác giống như Đường Vịnh Hi đang ở bên cạnh anh, đôi môi mỏng đầy vẻ ngông cuồng bất giác công lên thành một nụ cười sủng nịnh, khi anh nghĩ đến khuôn mặt kiêu sa đầy vẻ tự tinh của Đường Vịnh Hi.

Đột nhiên anh mở toang cặp mắt thâm sâu của mình, nét mặt dịu dàng của vừa rồi được thay thế bởi khuôn mặt chứa đựng muôn trùng sát khí.

Suy nghĩ này chợt làm Tần Gia Uy rùng mình trong sự kinh hãi, từ lúc nào Đường Vịnh Hi lại có thể ảnh hưởng đến tâm trí của anh.

Tần Gia Uy không thể nào để Đường Vịnh Hi tiếp tục làm tâm trí anh xao động, anh lập tức gạt bỏ cái suy nghĩ điên cuồng này.

Tần Gia Uy đem cái áo sơ mi máng vào trong tủ quần áo của mình.

Nhưng không biết vì sao anh lại căn dặn Bác Phúc không cho phép ai động đến nó.

Mấy ngày liên tiếp Đường Vịnh Hi đều tránh mặt của Tần Gia Uy, sáng sớm cô rời khỏi Tần Gia lúc Tần Gia Uy còn chưa dậy, tối đợi đến lúc anh ngủ rồi cô mới về.

Khi trở về biệt thự Tần gia, Đường Vịnh Hi diện cớ bận công việc của tập đoàn Đường Thị nên luôn ở trong thư phòng làm việc.

Tần Gia Uy vô cùng phẫn nộ với thái độ xem trời bằng vung của Đường Vịnh Hi, anh cố kiềm nén cơn thịnh nộ trong lòng mình.

Hôm nay Tần Gia Uy vừa cùng với Akio Kojima thủ lĩnh của bang Drangon, một trong những băng đảng xã hội đen đứng đầu trong thế giới ngầm tại Nhật Bản dùng buổi trưa xong.

Hắn vừa nhận được tin đám người của Kumamoto đã âm thầm bắt tay với Đoàn Vũ Sơn muốn trừ khử Tần Gia Uy.

Khi Tần Gia Uy chết đi Đoàn Vũ Sơn sẽ là người đứng đầu trong giới mafia.

Đổi lại với sự hổ trợ của Kumamoto, hắn sẽ đưa toàn quyền kinh doanh sòng bạc và dịch vụ gái mại dâm trong khu vực Châu Âu cho Kumamoto cai quản.

Chương 28: Tần Gia Uy Ghen

Ngồi trên xe trở về biệt thự Tần gia Tần Gia Uy với nét mặt thâm sâu khó lườn, anh không nói lời nào bàn tay đặt trên đùi thản nhiên xoay xoay chiếc bật lửa màu bạc hình con sói.

Sam đang lái xe nhìn vào kính chiếu hậu nói với giọng nghi ngờ.

"*Lão Đại, ngài thật sự tin những gì Akio Kojima vừa mới nói sao?.*"

Tần Gia Uy không trả lời Sam liền, nét mặt lạnh lùng càng tỏa ra sự nguy hiểm.

Nhật Trung, Trần Linh Giang và Doãn Kỳ nghe Sam nói vậy liền chuyển tầm mắt nhìn thẳng vào Tần Gia Uy.

Mỗi người trong lòng đều có lối suy nghĩ riêng của mình.

Nhật Trung không tin Akio Kojima tốt đến như vậy, từ Nhật cố tình bay sang Mỹ chỉ để báo cho Lão Đại biết về tin tức này.

Trần Linh Giang trong lòng nghi ngờ không biết Akio Kojima muốn giở trò gì, cô chỉ sợ người âm thầm bắt tay với Đoàn Vũ Sơn không phải là Kumamoto mà chính là Akio Kojima.

Doãn Kỳ suy ngẫm một chút trong lòng anh thầm nghĩ, Akio Kojima là một người với dã tâm khó lườn, hắn đến báo tin cho lão đại chắc chắn trong chuyện này hắn sẽ có lợi rất lớn.

Bàn tay đang mân mê cái bật lửa của Tần Gia Uy đột nhiên dừng lại, ánh mắt hiện lên tia tự đắc nhìn thẳng về con đường phía trước.

"*Tin!*

Tại sao lại không tin?

Akio Kojima muốn làm bá chủ trong giới hắc đạo Nhật Bản, hắn nhất định phải tìm cho mình một chỗ dựa hùng mạnh nhất.

Hiện tại trong thế giới ngầm này ngoài Tần Gia Uy ta ra, còn ai có năng lực đó."

Giọng nói trầm khàn thốt lên những lời bá đạo này của Tần Gia Uy làm cho thuộc hạ gật đầu trong vẻ khâm phục.

Chắc tìm hết trên thế gian này sẽ không có người nào ngông cuồng ngạo mạn hơn Tần Gia Uy nữa.

Nhưng cũng chính vì sự ngông cuồng tự cao tự đại này của Tần Gia Uy mới khiến anh trở thành người đứng đầu trong giới mafia, nắm trong tay thế lực hùng mạnh nhất trong hắc đạo đương thời.

Xe của họ chậm rãi dừng lại trước đèn giao thông màu đỏ, đột nhiên cặp mắt nguy hiểm của Tần Gia Uy hiện lên đằng đằng sát khí khi anh nhìn thấy Đường Vịnh Hi cùng một người đàn ông ở độ tuổi 25-26 có cử chỉ thân mật ngồi sát vào nhau ở phía sau của chiếc xe BMW màu đen đang đỗ bên cạnh xe của họ.

Bàn tay đang đặt trên đùi của Tần Gia Uy bất giác siết chặt lại thành nắm đấm, con người đen nhánh lúc này đã bao trùm bởi tia căm phẫn.

Tứ đại hộ pháp nhìn thấy nét mặt hung tợn này của Lão Đại, liền chuyển tầm mắt của mình theo hướng Tần Gia Uy đang nhìn, đập vào mắt họ là cảnh tượng hãi hùng này.

Đối với người khác nhìn thấy người phụ nữ của mình cùng với người đàn ông khác thân mật đó chỉ là chuyện nhỏ, nhưng đối với một Tần Gia Uy với tính chiếm hữu mạnh mẽ còn có bệnh ưa sạch sẽ thì đó quả thật là chuyện kinh thiên động địa.

Đèn giao thông vừa chuyển thành màu xanh, Sam bất đắc dĩ phải nhấn ga phóng về phía trước.

Nhìn thấy sắc mặt muốn giết người của Lão Đại trong lòng bọn họ cảm giác thấp thỏm không yên.

Lúc này không khí trên xe thật ngột ngạt, thở họ cũng không dám thở mạnh hơn chỉ sợ Tần Gia Uy sẽ lấy họ ra làm bia trút giận.

Tần Gia Uy với sắc mặt lạnh lùng như tảng băng ngàn năm, cả đọan Đường

về biệt thự Tần gia anh không nói lời nào.

Vì đang châm chú độc những tư liệu do Phan Minh Vũ mới điều tra được nên Đường Vịnh Hi không để ý đến những việc chung quanh.

Trong lúc đang đọc hồ sơ đột nhiên Đường Vịnh Hi rùng mình, một cơn lạnh phát ra từ tận xương tủy, cô cảm giác được có ánh mắt với sát khí đằng đằng đang nhìn chăm chăm vào cô y như một con sói đang rình rập con mồi của mình chờ đợi thời cơ để ăn tươi nuốt sống con mồi.

Đường Vịnh Hi nghi ngờ ngước khuôn mặt nghiêm túc lên quan sát chung quanh, nhưng không thấy có gì khả nghi.

Phan Minh Vũ nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Đường Vịnh Hi nhìn khắp nơi anh liền lên tiếng.

"*Chủ nhân, có chuyện gì?.*"

Đường Vịnh Hi lắc đầu nhếch môi lên cười nhẹ cặp mắt tiếp tục nhìn xuống phần hồ sơ trên tay mình.

"*Không có gì, chắc ta quá đa nghi.*"

Hôm nay cũng giống như ngày thường Đường Vịnh Hi đợi đến gần 12 giờ khuya cô mới về biệt thự Tần gia.

Đường Vịnh Hi đi nhẹ nhàng vào thư phòng, cô vươn tay bật đèn lên.

Đập vào mắt cô là Tần Gia Uy với nét mặt hung hăng đang ngồi uy nghiêm trên ghế sofa ngay chính giữa phòng.

Đường Vịnh Hi kinh ngạc cô không ngờ Tần Gia Uy lại có mặt ở đây.

Nhưng chỉ trong tích tắc Đường Vịnh Hi liền biết Tần Gia Uy cố tình chờ cô về.

"*Sao anh lại ở đây?.*"

Đường Vịnh Hi muốn biết Tần Gia Uy còn định giở trò gì, đường đường là một ông trùm mafia nắm trong tay thế lực hùng mạnh nhất nhưng lại giở trò bỉ ổi dùng thuốc kích dục trên người cô.

Sau khi nghe Quyển Ni báo cáo trong lọ tinh dầu hoa mẫu đơn có thành phần thuốc kích dục, trong lòng Đường Vịnh Hi tức đến muốn tìm Tần Gia Uy tính sổ.

Nhưng sau khi bình tĩnh lại cô cố gắn

dằn xuống cơn thịnh nộ trong lòng nên đã cố tình tránh mặt anh.

Càng nhìn Tần Gia Uy trong lòng Đường Vịnh Hi càng thêm phẫn nộ, sắc mặt cũng trở nên lạnh lùng hơn.

"*Đây là Tần Gia, tôi muốn ở đâu không đến phiên em quản."*

Tần Gia Uy nhìn thấy nét mặt hầm hầm của Đường Vịnh Hi trong lòng càng thêm tức giận.

Đường Vịnh Hi cười như không cười cô bước tới đặt túi sách lên trên bàn làm việc nói với giọng không quan tâm.

"Đúng!

Ở đây là Tần Gia, anh muốn ở đâu làm gì thì tuỳ anh thôi."

Đường Vịnh Hi thản nhiên nói, cô cầm một sắp văn kiện trên bàn lên chuẩn bị rời khỏi Tần Gia.

Đường Vịnh Hi tin chắc nếu cô còn ở lại chắc chắn hai người sẽ xảy ra xung đột.

Chương 29: Động Lòng

Nghe Đường Vịnh Hi nói ra những lời lãnh đạm này Tần Gia Uy nộ khí xung thiên.

Anh giận dữ đứng lên chụp lấy cánh tay của cô kéo về phía mình.

Đường Vịnh Hi không ngờ Tần Gia Uy lại có hành động này ngang ngược này, bàn tay mang găng tay bằng da của anh siết chặt tay cô làm cô mất thăng bằng ngã vào lồng ngực vạm vỡ của anh.

Lúc này một tay Tần Gia Uy cầm tay cô tay còn lại anh giữ chặt vòng eo nhỏ nhắn của Đường Vịnh Hi, ép thân thể của cô sát vào người mình không cho phép cô vùng vẫy.

"*Nói!*

Hắn là ai?."

Giọng nói máy móc của Tần Gia Uy vang lên chất vấn Đường Vịnh Hi.

Chỉ cần nghĩ đến vừa rồi cô và người đàn ông khác có những cử chỉ thân mật là anh muốn nổi điên lên.

Đường Vịnh Hi thật sự không hiểu Tần Gia Uy đang nói gì, người nên tức giận phải là cô mới đúng sao anh làm như cô mới là người có lỗi.

"*Anh đang nói gì tôi không hiểu?*

Buông tôi ra!"

Lúc này vì phẫn nộ nên bàn tay của Tần Gia Uy bất giác siết chặt hơn làm Đường Vịnh Hi đau.

Đường Vịnh Hi cố gắng cựa quậy trong lòng anh nhưng dù cô có dùng bao nhiêu sức lực cũng không thể lay chuyển được thân thể cường tráng của Tần Gia Uy.

Đường Vịnh Hi với ánh mắt chứa đựng sự khinh thường nhìn thẳng vào mặt

của Tần Gia Uy nói với giọng chán ghét.

"*Trước khi tôi vào Tần Gia, tôi còn nghĩ Tần Gia Uy anh là một người đàn ông quang minh lỗi lạc, đầu đội trời chân đạp đất.*

Hừ.....

Nhưng thật không ngờ anh lại là một kẻ tiểu nhân bỉ ổi."

Tần Gia Uy nghe cô nói vậy máu nóng trong người anh sôi lên sùng sục, bàn tay đang siết chặt eo cô đột nhiên siết mạnh hơn.

Tần Gia Uy giận đến mặt đỏ tía tai, anh nghiến răng ken két phun ra từng chữ một.

"*Đường.....Vịnh.....Hi.....*

Em dám nói lại một lần nữa xem!"

Tần Gia Uy gầm lên mấy chữ cuối cùng, ánh mắt ma quỷ hiện lên những tia máu đỏ nhìn thẳng vào khuôn mặt kiêu ngạo của Đường Vịnh Hi.

Nhìn vào ánh mắt của anh không biết vì sao trong lòng Đường Vịnh Hi lại hiện lên cảm giác xót xa, nhưng chỉ trong chốc lát cô đã che giấu bằng lời nói chua chát.

"*Tôi nói!*

Tần Gia Uy anh không xứng làm Lão Đại.

Một người có thể bỏ thuốc kích dục để chiếm tiện nghi của người khác, vậy anh nghĩ mình có xứng đáng đứng trên cao thống lĩnh hàng trăm thuộc hạ không?."

Đường Vịnh Hi với khuôn mặt không khuất phục, ánh mắt thất vọng xen lẫn tia xem thường buông ra những lời nói sắc bén làm Tần Gia Uy ngỡ ngành trong giây lát.

Tần Gia Uy không hiểu Đường Vịnh Hi đang nói gì, anh nhíu mày nhìn cô.

"*Em nói gì?*

Cái gì là thuốc kích dục?Tần Gia Uy tôi cần thiết phải bỏ thuốc kích dục sao?."

Tần Gia Uy với khuôn mặt ngạo mạn anh nhướng mày nhìn thẳng vào ánh mắt xem thường của Đường Vịnh Hi nói.

Nghe anh nói vậy Đường Vịnh Hi mới chợt nhận ra.

"Phải Tần Gia Uy là ai chứ.

Anh cần thiết phải làm như vậy sao?."

Ánh mắt thất vọng của Đường Vịnh Hi đột nhiên được thay thế bởi ánh mắt băn khoăn, khuôn mặt cô bất giác ửng hồng khi cô ý thức được tư thế hiện tại của hai người nhìn vào thật ám muội.

Thân thể cường tráng của Tần Gia Uy lúc này đang ôm trọn thân thể mảnh mai của Đường Vịnh Hi vào lòng, cô cảm nhận được cặp ngực căng tròn của mình lúc này đang cọ sát vào lồng ngực vạm vỡ của Tần Gia Uy.

Đột nhiên cả căn phòng trở nên yên tĩnh, hai người nhìn nhau bằng ánh mắt khó hiểu.

Tiếng hít thở nặng nề đã bao phủ cả cặn phòng làm cho lòng của hai người hiện lên tia dục vọng.

Tần Gia Uy nhìn xuống khuôn mặt ửng hồng vì xấu hổ ánh mắt mong lung nhìn anh không chớp của Đường Vịnh Hi.

Khuôn mặt anh tuấn không tự chủ tiến tới gần cô, trong lòng Đường Vịnh Hi không hề có cảm giác bài xích đối với anh, cô không biết phải làm sao đành đứng yên, nhắm thật chặt cặp mắt của mình lại không đám đối diện với khuôn mặt anh tuấn mang theo sự lạnh lùng của Tần Gia Uy.

Lúc này trên gương mặt của Tần Gia Uy đã không còn tia chết chốc nữa mà thay vào đó là khuôn mặt dịu dàng cùng với ánh mắt yêu thương.

Đột nhiên trái tim của Đường Vịnh Hi đập rối loạn, khi đôi môi mỏng đầy vẻ ngông cuồng của anh áp lên đôi môi đầy đặng của cô.

Toàn thân Đường Vịnh Hi mềm nũng, hai tay cô bất giác buông lỏng xuống hai bên.

Thân thể Tần Gia Uy cứng đờ anh thật không ngờ Đường Vịnh Hi không phản kháng lại nụ hôn của anh.

Phản ứng ngoan ngõan này của Đường Vịnh Hi trở thành động lực khiến Tần Gia Uy càng thêm bạo dạng hơn, anh dùng đầu lưỡi của mình tiếng sâu vào trong khoang miệng của cô.

Đôi môi mỏng nhẹ nhàng liếm láp môi cô, mút lấy mật ngọt thuộc riêng về cô.

Đôi tay mang găng tay của anh từ từ không kiềm chế được vén áo sơ mi của Đường Vịnh Hi lên sờ vào cặp ngực căng tròn của cô.

Tuy ngoài lớp găng tay bằng da nhưng cũng đã đủ kích thích làm vật nam tính của anh trổ dậy.

Trong lúc hai người đắm chìm trong dục vọng, đột nhiên Đường Vịnh Hi xô Tần Gia Uy ra.

Đường Vịnh Hi chợt bình tĩnh lại khi cô cảm nhận được vật to lớn của anh đã vì cô mà thức tỉnh cọ sát vào nơi tư mật nhất của cô.

Cô nhìn Tần Gia Uy lúc này còn đang ngơ ngát không hiểu phản ứng này của cô là sao.

Đường Vịnh Hi có thể nhìn thấy con ngươi đen nhánh của Tần Gia Uy giờ đã không còn sự lạnh lùng tàn nhẫn nữa mà thay vào đó là một tầng sương mù của dục vọng.

Đường Vịnh Hi không biết phải làm gì liền xoay người chạy ra khỏi thư phòng để lại một Tần Gia Uy với tâm trạng khó hiểu phải tắm nước lạnh để hạ hỏa.

Đường Vịnh Hi vừa đi cô vừa lấy điện thoại di động ra gọi cho Quyển Ni đến đón cô ngay, cô không biết phải đối mặt với Tần Gia Uy như thế nào.

Trong phòng tắm, Tần Gia Uy mặc cho những giọt nước lạnh như băng chảy xuống khuôn mặt lạnh lẽo của mình.

Trong lòng anh đang suy nghĩ đến từng câu từng chữ Đường Vịnh Hi vừa mới nói với anh.

Đột nhiên cặp mắt lạnh lùng của Tần Gia Uy chợt hiện lên một ngọn lửa, anh giận dữ đấm mạnh bàn tay vào bức tường đá lạnh lẽo trong nhà tắm.

Bây giờ anh mới hiểu vì sao cả tuần nay Đường Vịnh Hi luôn tránh né anh, thì ra cô nghĩ anh là người làm ra những trò vô liêm sỉ đó.

Chương 30: Bar Night Angel

Sau khi tắm xong, Tần Gia Uy mặc trên người bộ âu phục màu đen của thường ngày, anh cho thuộc hạ lái xe đưa anh đến tổng bộ của Tần Gia.

Vừa bước vào cửa Tần Gia Uy nhìn thấy Tần Gia Vỹ cùng với tứ đại hộ pháp đang huấn luyện bắn súng.

Tần Gia Uy không nghĩ ngợi gì liền hung hăng xông tới đấm liên tục mấy đấm vào khuôn mặt tuấn tú của Tần Gia Vỹ.

Tần Gia Vỹ không hề có sự phòng bị anh không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mấy cú đấm của Tần Gia Uy như từ trên trời giáng xuống làm Tần Gia Vỹ đau đớn ngã lặn về phía sau.

Tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn Lão Đại lúc này vô cùng độc ác sát khí từ trên người anh làm cả căn phòng rơi vào trạng thái băng lãnh.

Doãn Kỳ nhìn thấy Tần Gia Vỹ lúc này đang nằm thê thảm dưới mặt đất khuôn mặt anh tuấn đã bị Lão Đại đánh đến bầm tím máu từ khoé miệng chảy xuống cằm, anh liền bước tới đỡ Tần Gia Vỹ lên.

"*Anh hai, sao lại đánh em?"*

Tần Gia Vỹ thật sự không biết mình đã phạm sai lầm gì lại khiến anh hai nổi giận đến như vậy.

"Em đừng ỷ mình là em trai của tôi muốn làm gì thì làm, không xem ai ra gì.

Lần sao em còn làm ra những chuyện vô duyên đó tôi sẽ không tha cho em."

Tần Gia Uy nói với giọng lạnh như băng, rồi lập tức xoay người rời khỏi tổng bộ của Tần Gia.

Trần Linh Giang, Nhật Trung, Doãn Kỳ và Sam nhìn một màn vừa rồi trong lòng kinh ngạc.

Tuy Tần Gia Uy là Lão Đại nhưng từ trước tới giờ anh luôn dung túng đứa

em trai này.

Dù Tần Gia Vỹ có làm sai chuyện gì Tần Gia Uy cũng sẽ bỏ qua cho anh, nhưng lần này họ không biết Tần Gia Vỹ đã phạm phải sai làm gì lại khiến Lão Đại giận đến như vậy.

Sam và Doãn Kỳ đỡ Tần Gia Vỹ lúc này còn đang ngỡ ngàng với hành động vừa rồi của anh hai mình ngồi nặng nề xuống ghế sofa.

Trần Linh Giang cầm hộp dụng cụ y tế lấy ra thuốc khử trùng thấm vào một miếng gạc lau vết thương của Tần Gia Vỹ.

"*Nhị gia, anh đã làm gì lại khiến Lão Đại giận đến như vậy?."*

Trần Linh Giang vừa lau đi vết máu trên khoé miệng của Tần Gia Vỹ vừa hỏi.

Tần Gia Vỹ nhíu mày ngẫm nghĩ một chút trong miệng lẫm bẫm.

"*Chẳng lẽ là chuyện của thuốc kích dục?."*

Tuy Tần Gia Vỹ nói rất nhỏ nhưng tứ đại hộ pháp đều nghe rất rõ.

Sam kinh ngạc nhìn Tần Gia Vỹ bằng ánh mắt khó tin.

"*Nhị gia, anh đừng nói với tôi anh đã dùng thuốc kích dục trên người của chị dâu."*

Khi không có người ngoài họ sẽ kêu Đường Vịnh Hi là chị dâu.

Tần Gia Vỹ không nói gì anh chỉ cười cười bàn tay vươn lên sờ vào khuôn mặt sưng phù của mình.

Nhìn thấy biểu hiện này của Tần Gia Vỹ, tất cả mọi người đều biết câu trả lời.

"*Chắc chị dâu đã hiểu lầm Lão Đại, nên Lão Đại mới giận đến như vậy."*

Trần Linh Giang lên tiếng, cô biết hiện tại chỉ có Đường Vịnh Hi mới có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của Tần Gia Uy.

Tần Gia Vỹ nghe Trần Linh Giang nói vậy liền trầm mặt trong lòng suy nghĩ.

"*Mình đã rất cẩn thận thì làm sao Chị dâu lại biết được.*

Vậy lần sau mình phải cẩn thận hơn."

Hai tuần sau.....

9 giờ tối tại bar Night Angel, trong phòng VIP ngồi bốn người đàn ông ưu tú, một người là ông vui trong giới công nghệ thông tin, ba người còn lại chính là tam đại nhân vật trong hắc đạo.

Tần Gia Uy, Nam Liệt, Lôi Lạc Thiên

và Mạnh Hùng, ngồi thoải mái trên ghế sofa trên tay mỗi người thản nhiên cầm một ly rượu mạnh.

"*Hùng, cậu đến New York vào lúc nào?."*

Lôi Lạc Thiên tay lắc lắc ly rượu mạnh

nhìn Mạnh Hùng nói.

"*Mới bay đến sáng ngày hôm nay, Kiều Nhi, An Nhi và cả An Phong cũng đến."*

Chỉ cần nghĩ đến Kiều Nhi và hai tiểu bảo bối, nụ cười hạnh phúc không thể nào giấu được trên khuôn mặt thâm sâu của Mạnh Hùng.

"*Hùng, cậu đến đây là vì chuyện của lô hàng?."*

Tần Gia Uy nhìn Mạnh Hùng khẳng định nói, anh bắt được tin lô hàng của Mạnh Hùng đã xảy ra chuyện.

"*Lô vũ khí của Bang Bạch Hổ bị cướp trên đường đưa đến Syria vào hai ngày trước tại địa trung hải."*

Giọng nói trầm khàn mang theo sự nguy hiểm của Mạnh Hùng vang lên, cặp mắt của Nam Liệt chợt bừng sáng anh nhìn Mạnh Hùng với vẻ kinh ngạc.

"Ai mà to gan đến như vậy?

Hàng của Bang Bạch Hổ cũng dám động đến."

Nam Liệt uống một hớp rượu nhìn Mạnh Hùng nói với giọng khó tin.

"*Nghe nói là người của Mario.*

Nhưng chỉ là tin đồn còn chưa được chứng thực."

Mario là thủ lĩnh của gia tộc mafia gốc Hy Lạp, hắn là một người năng động hăng máu, sau khi tiếp nhận chức vị người cầm đầu hắn lập tức bành trướng thế lực của mình muốn tiêu diệt tất cả đối thủ, biến gia tộc của hắn trở thành gia tộc mafia đứng đầu thế giới.

"*Cậu qua đây để chứng thực về điều này?."*

Tần Gia Uy tay mân mê cái bật lửa hình con sói nhìn Mạnh Hùng nói với giọng lạnh như băng, anh biết lô vũ khí Bang Bạch Hổ bán cho Syria trị giá đến 300 triệu đô la, Mạnh Hùng sẽ không bỏ qua cho kẻ nào dám phỗng tay trên của anh.

"*Phải, Trần Siêu đã điều tra được lô vũ khí được cắt giấu tại Acharnes Hy Lạp."*

Mạnh Hùng nhíu mày tỏ ra tức giận, anh mà tìm được lô vũ khí đó, anh sẽ cho người san bằng cái bang phái không biết viết chữ chết ra làm sao của bọn họ.

"*Gia Uy, cậu có thể giúp tôi lần này, dạo gần đây Kiều Nhi không được khỏe nên tôi không thể rời khỏi em ấy."*

Mạnh Hùng nói với giọng bất lực, sau khi Kiều Nhi sinh An Phong, sức khỏe của cô vẫn chưa hồi phục lại nên trong lòng Mạnh Hùng rất lo lắng.

Mạnh Hùng biết Nam Liệt không thể rời khỏi Hàn Mạc vào giờ phút này.

Hiện tại chỉ có Tần Gia Uy mới có thể giúp được anh, số tiền 300 triệu đô la chẳng là gì cả nhưng chữ tín đối với anh mới là quan trọng nhất.

Tần Gia Uy trầm mặt suy nghĩ một chút, thật trùng hợp anh đang có việc

quan trọng cần sang Hy Lạp ngay.

Trong lòng anh còn đang suy nghĩ tìm cách gì để sang Hy Lạp mà không gây sự chú ý đến mọi người, nếu đã như vậy anh sẽ lấy cớ đi tìm lô hàng này của Bang Bạch Hổ đường đường chính chính bước chân đến Hy Lạp.

Đột nhiên giọng nói nghiêm túc của Tần Gia Uy vang lên.

"*Được, xem như cậu lại thiếu tôi thêm một món nợ ân tình.*

Doãn Kỳ cho người chuẩn bị máy bay, chúng ta sẽ khởi hành vào sáng mai."

Tần Gia Uy ra mệnh lệnh cho Doãn Kỳ, anh đã hứa với Đường Chấn Nam cuối tháng sẽ đưa Đường Vịnh Hi về dùng cơm nên Tần Gia Uy muốn giải quyết chuyện này càng sớm càng tốt.

Chương 31: Ám Sát

Sau khi tan sở Đường Vịnh Hi hẹn với Thiết An Lâm, bạn thân từ nhỏ của cô dùng cơm tối tại một nhà hàng Thái bên cạnh bar Night Angel.

Cô không muốn về nhà sớm sợ phải đụng mặt Tần Gia Uy, cô không biết phải đối mặt với anh như thế nào.

Thiết An Lâm trên người mặc quân phục cảnh đội, cô bước đi hối hả vào trong nhà hàng, nhìn thấy Đường Vịnh Hi đang ngồi chờ, cô liền lên tiếng.

"*Xin lỗi chị Vịnh Hi em đến trễ."*

Trên gương mặt xinh đẹp của Thiết An Lâm nở một nụ cười nịnh nọt, cô cúi đầu nâng tay đặt ngay trán làm động tác xin lỗi Đường Vịnh Hi.

Đường Vịnh Hi bực bội chau mày không vui, cô vươn tay nhìn vào chiếc đồng hồ trên cổ tay của mình.

"*Đại tiểu thư, em biết mình đã trễ bao lâu không?.*

Một tiếng đồng hồ, gọi điện thoại em lại tắt máy."

Đường Vịnh Hi nóng giận nhìn Thiết An Lâm cằn nhằn.

"*Em biết, nhưng vừa rồi có một nhiệm vụ đột xuất, nên phải tắt điện thoại.*

Thôi mà.....đừng giận nữa hôm nay em sẽ mờ chị."

Thiết An Lâm nhìn Đường Vịnh Hi bằng ánh mắt vô tội vừa cười vừa nói.

Thiết An Lâm là một cô gái khoảng chừng 21 tuổi, cô sở hữu khuôn mặt hình trái xoan xinh đẹp, cặp mắt to tròn sống mũi cao thẳng, dù là một mỹ nữ nhưng trên người cô lúc nào cũng tỏa ra sự chính trực của một nữ cảnh.

Thiết An Lâm nhỏ tuổi hơn Đường Vịnh Hi nên từ nhỏ đến lớn cô luôn xem Đường Vịnh Hi như một người chị.

Sau khi dùng cơm xong, Đường Vịnh Hi và Thiết An Lâm vừa nói chuyện

vừa bước ra khỏi cửa nhà hàng Thái.

Đột nhiên một chiếc xe thể thao Lamborghini màu đỏ chói, quẹo từ một con đường nhỏ phóng với tốc độ nhanh như chớp, xoáy bánh đậu trước mặt của hai cô.

Vì tốc động kinh hoàng này nên bánh xe mạ sát vào mặt đường nhựa tỏa ra mùi khét nồng nặc làm Đường Vịnh Hi và Thiết An Lâm bất giác nhíu mày trong vẻ khó chịu.

Cánh cửa xe được mở ra Tần Gia Vỹ hiên ngang bước xuống, anh thản nhiên quăng chìa khoá xe cho thuộc hạ của Nam Liệt lúc này đang đứng canh chừng nghiêm mặt trước cửa bar Night Angel.

"*Đứng lại!.*"

Giọng nói hung hăng của Thiết An Lâm vang lên từ phía sau của Tần Gia Vỹ, nhìn thấy thái độ hóng hách không xem pháp luật ra gì của anh làm cô tức đến phùn mang trợn mắt.

Tần Gia Vỹ không biết Thiết An Lâm đang nói chuyện với mình, bước chân lãnh đạm của anh vẫn hiển nhiên bước về phía trước.

Thiết An Lâm nhìn thấy anh không xem lời nói của cô ra gì, cô nóng giận rút súng từ bên hông ra chỉa thẳng vào người của Tần Gia Vỹ buông ra lời cảnh cáo.

"*Tên mặc quần jean, áo sơ mi xanh!.*

Anh còn không đứng lại tôi sẽ nổ súng ngay."

Cô đã làm cảnh sát ba năm, Tần Gia Vỹ là người đầu tiên công khai xem thường luật pháp như vậy.

Tất cả ánh mắt của mọi người chung quanh đều dồn hết trên người của Tần Gia Vỹ, anh bị ánh mắt của mọi người làm khó chịu.

"*Quần jean, áo sơ mi xanh.*"

Anh nhìn chung quanh không ai mặc như vậy cả, ai nấy đều mặc âu phục.

Lúc này Tần Gia Vỹ mới ý thức được ở đây chỉ có mỗi một mình anh mặc quần jean và áo sơ mi xanh.

Tần Gia Vỹ xoay người lại tay chỉ vào mặt của mình nói.

"*Cô đang nói chuyện với tôi."*

Đập vào mắt anh là một cô gái mặc quân phục cảnh đội trên tay cầm một khẩu súng, con ngươi đen nhánh của anh chợt hiện lên tia sáng.

Anh không ngờ phụ nữ mặc quân phục lại xinh đẹp hấp dẫn đến như vậy.

Nhìn thấy ánh mắt thăm dò thích thú của Tần Gia Vỹ, Thiết An Lâm càng thêm tức giận hơn.

Cô bắn dọa một phát dưới mặt đất cách chân anh 2 cm.

"*Pằng.....*"

Tiếng súng vang lên làm cho mọi người hoảng sợ, chỉ có Tần Gia Vỹ vẫn ung dung đứng yên tại chỗ trên khuôn mặt anh lại hiện lên ý cười.

Thiết An Lâm bước tới gần Tần Gia Vỹ, cô đưa tay ra trước mặt anh nói với giọng cộc lốc.

"*Bằng lái."*

"Không có!."

Tần Gia Vỹ nói một cách thẳng thắng, Doãn Kỳ vừa mới gọi cho anh, nói Tần Gia Uy đã uống say.

Anh sợ Tần Gia Uy sẽ gặp nguy hiểm nên gấp gáp rời khỏi nhà, lập tức phóng xe tới đây quên mang theo ví.

"*Không có?*

Vậy theo tôi về đồn lập biên bản."

Thiết An Lâm ghét nhất là những người ỷ mình có tiền xem thường luật pháp như anh.

"Cô tên gì, mai tôi sẽ đến tìm cô lập biên bản.

Hôm nay tôi bận không đi được."

Tần Gia Vỹ nhìn cô nói thật lòng, nhưng lời nói của anh lọt vào tai của Thiết An Lâm lại nghe thành những lời trêu chọc.

"*Cái tên này!*

Hắn nghĩ mình muốn mời hắn về đồn cảnh sát chơi sao?."

Thiết An Lâm thầm nghĩ trong lòng, cô nổi giận trợn mắt nhìn Tần Gia Vỹ nói.

"*Anh nghĩ tôi đang mời anh sao?*

Đây là sự bắt buộc."

Trong lúc hai người đang cãi vã Đường Vịnh Hi đứng một bên khoanh hai tay trước ngực chờ xem kịch vui.

Vừa rồi cô đã nhận ra Tần Gia Vỹ, cô không cản Thiết An Lâm lại vì cô muốn xem em trai của ông trùm Mafia bị một nữ cảnh sát làm khó sẽ như thế nào.

Vã lại Đường Vịnh Hi cũng muốn cho

Tần Gia Vỹ một bài học, vì cô đã biết người bỏ thuốc kích dục không ai khác hơn chính là cậu em chồng này.

Đột nhiên một đám người oai nghiêm từ trong bar Night Angel bước ra, Đường Vịnh Hi liền nhận ra Lôi Lạc Thiên, Nam Liệt và Mạnh Hùng.

Với lai lịch của bất kỳ nhân vật nào có thế lực lớn hay nhỏ trong hắc bạch lưỡng đạo, cô đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Trong lòng cô hiện lên tia nghi ngờ, không biết ngọn gió nào đã khiến ba ông trùm với lai lịch khủng như bọn họ, hôm nay lại tụ tập tại bar Night Angel này.

Trong lúc cô quan sát ba người đột nhiên trong lòng Đường Vịnh Hi hiện lên tia bối rối, khi cô nhìn thấy Tần Gia Uy.

Lúc này anh được Doãn Kỳ và Trần Linh Giang đỡ từ trong bar bước ra ngòai, anh đã ngà ngà say ánh mắt sắc bén không hề lộ ra sự lờ đờ vì men rượu, ngược lại còn sáng hơn cả những vì sao trên bầu trời, khuôn mặt yêu nghiệt càng tỏa ra sự mê hoặc làm Đường Vịnh Hi nhìn anh đến ngây cả người.

Lôi Lạc Thiên, Nam Liệt và Mạnh Hùng ba người được thuộc hạ của mình cung kính mở cửa xe, họ ngồi vào trong xe rời khỏi bar Night Angel.

Sau khi xe của bọn họ vừa rời khỏi đột nhiên năm chiếc xe gắn máy màu đen từ đâu xông tới, trên tay của bọn họ cầm những cây mã tấu Nhật nhắm thẳng vào người của Tần Gia Uy tấn công.

Trong tình huống đột ngột này, thuộc hạ của Tần Gia Uy phản ứng cực kỳ lẹ, họ dùng thân thể của mình tạo thành một bức tường phòng thủ chặn trước mặt anh, Doãn Kỳ và Trần Linh Giang lập tức rút bên hông ra khẩu súng tuỳ thân của bọn họ nhắm vào bánh xe gắn máy không ngừng nổ súng.

"*Păng.....pằng.....pằng.....*"

"Ahhhhhhhhhhhhh....."

Tiếng súng cùng với tiếng thét kinh hãi của những người đứng bên cạnh làm Thiết An Lâm giựt mình.

Cô nhìn theo hướng tiếng súng vang lên, Thiết An Lâm nhìn thấy một đám côn đồ trên tay cầm mã tấu muốn tấn công một người đàn ông, Thiết An Lâm không do dự liền vươn súng bắng vào bọn họ.

Tần Gia Vỹ thấy vậy liền xông tới đánh nhau với mấy tên vừa mới nhảy xuống từ trên xe gắn máy.

Chương 32: Ngưỡng Mộ

Lúc này Đường Vịnh Hi đang đứng cách Tần Gia Uy không xa, cô thản nhiên đứng đó cặp mắt nham hiểm không ngừng quan sát tình hình như máy camera đang giám sát hiện trường.

Từng hoạt động trong phạm vi trước mặt đều nằm rõ trong tầm mắt của Đường Vịnh Hi, cặp mắt thâm thuý không hề hiện lên tia dao động với tình cảnh hỗn loạn trước mắt.

Đột nhiên Đường Vịnh Hi nhìn thấy hai tên ngu xuẩn không biết chết là gì muốn đột kích Tần Gia Uy, một tên cầm mã tấu bước đi thận trọng từ từ tiến đến gần anh, tên còn lại cầm một khẩu súng lục ẩn núp sau một chiếc xe đậu trước mặt Tần Gia Uy.

Tuy vũ khí tuỳ thân của hắn chính là mã tấu, nhưng vì muốn giết Tần Gia Uy một cách nhanh và gọn hơn nên hắn mới dùng đến súng.

Cặp mắt sắc bén của Đường Vịnh Hi liền quan sát Doãn Kỳ và Trần Linh Gian, họ đang ứng phó với mười mấy tên tiếp diện nên không nhìn thấy.

Đường Vịnh Hi liền dùng tay trái ấn

lên cái nút màu bạc trên đồng hồ luôn được đeo trên cổ tay phải của cô, một cây kim tẩm kịch độc nằm gọn trong tay Đường Vịnh Hi.

Cặp mắt tàn nhẫn mang theo sự kiêu hãnh của Đường Vịnh Hi bất giác nhìn chung quanh không thấy ai để ý đến mình, cô liền vươn tay phóng cây kim tẩm kịch độc thẳng vào mi tâm của hắn.

Đường Vịnh Hi ra tay độc ác vừa nhanh vừa chuẩn, thần không biết quỷ không hay.

Tên cầm súng chết một cách không minh bạch, chính bản thân hắn cũng không biết vì sao mình lại bỏ mạng vô lý như vậy.

Thật ra hắn chết không phải vì cây kim đó, cái thật sự đã lấy mạng của hắn chính là chất độc được tẩm trên cậy kim.

Nó là một loại độc chỉ cần thấm vào da thịt sẽ lập tức phát tán và lấy mạng của đối phương trong tích tắc.

Sau khi xử lý xong tên đó Đường Vịnh Hi nhìn thấy tên cầm mã tấu đã tiến tới bên cạnh Tần Gia Uy, cô không thể ra tay giết chết hắn để cứu anh vì cô sợ thân phận của mình sẽ bại lộ, suy nghĩ một chút Đường Vịnh Hi liền gọi tên anh để thuộc hạ của Tần Gia Uy có sự cảnh giác hơn.

"*Gia Uy, cẩn thận."*

Trong lòng Đường Vịnh Hi thầm nghĩ, dù sao lần trước anh cũng đã xả thân để cứu cô, dù đợt đột kích đó vì anh mà ra.

Vã lại hiện tại Tần Gia Uy không thể nào xảy ra chuyện được, cô cần đến sự hỗ trợ của Tần Gia.

Thật ra những việc này chỉ là cái cớ do Đường Vịnh Hi tự dựng lên để che giấu sự quan tâm của cô đối với Tần Gia Uy, cô không muốn tiếp nhận sự thật rằng mình đã thật sự rung động trước người đàn ông ưu tú này.

Với tính cảnh giác của Tần Gia Uy làm sao anh lại không biết có người muốn đánh lén anh, nhưng anh thấy Đường Vịnh Hi đứng một bên nhìn mình nên muốn biết Đường Vịnh Hi sẽ có phản ứng gì, thì ra cô cũng quan tâm đến anh.

Tần Gia Uy không hề lo sợ với cảnh trước mắt này, việc bị ám sát thường xuyên xảy ra với anh, nhưng lần này lại khác, lần này Đường Vịnh Hi đang ở bên cạnh anh.Ánh mắt nguy hiểm chợt hiện lên tà khí, anh khom người nhặt lên cây mã tấu của một tên đối thủ bị giết chết nằm dưới mặt đất.

Con ngươi đen nhánh hiện lên một ngọn lửa tàn khốc, anh cau mày bàn tay nắm chặt cây mã tấu xoay người lại nhìn tên muốn đánh lén anh.

Hắn đụng phải ánh mắt hung bạo cùng với khuôn mặt ma quỷ của Tần Gia Uy, hắn cảm giác khiếp hãi trong lòng, bước chân đột nhiên dừng hẳn lại bàn tay đang cầm vũ khí run run toát mồ hôi lạnh.

Tần Gia Uy bước từng bước chậm rãi về phía hắn, chỉ trong tích tắc Tần Gia Uy đã vươn cây mã tấu không chút lưu tình chém xuống, anh ra tay nhanh như chớp tên đối thủ còn chưa kịp phản ứng, đã bị Tần Gia Uy giết chết bằng một nhát dao.

Đường Vịnh Hi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt trong lòng cô không còn lo lắng cho sự an nguy của anh nữa, cho dù đang say nhưng tinh thần anh vẫn minh mẫn và quyết đoán như ngày thường.

Ánh mắt của Đường Vịnh Hi tỏa sáng khi cô nhìn thấy sự độc ác cùng với tia tàn nhẫn ẩn tàng trong ánh mắt lạnh lùng không gợn sống của Tần Gia Uy, trong lòng cô lại hiện lên cảm giác ngưỡng mộ, phải cô ngưỡng mộ sự lãnh khốc của anh.

Trong lúc Đường Vịnh Hi và Tần Gia Uy đang chăm chú nhìn đối phương, một tên nhìn thấy Tần Gia Uy nhìn Đường Vịnh Hi bằng ánh mắt yêu thương.

Hắn liền cầm mã tấu xông tới muốn tấn công Đường Vịnh Hi, trong lòng hắn thầm nghĩ hắn sẽ dùng Đường Vịnh Hi để uy hiếp Tần Gia Uy.

Đàn ông dù có tài giỏi hay nguy hiểm đến đâu, cũng sẽ không tránh khỏi bị người phụ nữ của mình làm liên lụy.

Cặp mắt của Tần Gia Uy hiện lên sát khí đằng đằng giờ phút này con ngươi đen nhánh của anh đã bao trùm bởi những tia máu đỏ, anh như một con sói hung hăng phóng tới một tay kéo Đường Vịnh Hi vào lòng, tay còn lại đỡ lấy câu mã tấu đang từ trên chuẩn bị chém xuống thân thể mỏng manh của Đường Vịnh Hi.

Cây mã tấu sắc bén khứa qua găng tay bằng da cắt sâu vào lòng bàn tay của

Tần Gia Uy, những giọt máu đỏ sẫm chảy theo lưỡi dao nhỏ xuống mặt đất.

Tên cầm mã tấu bị một màn kinh hoàng này làm hắn sợ đến điếng người, trán toát mồ hôi lạnh hai chân run lẩy bẩy vì bị ánh mắt ma quỷ của Tần Gia Uy nhìn chăm chăm.

Tần Gia Uy không thể nào kiềm chế được cơn giận trong lòng, chỉ cần nghĩ đến Đường Vịnh Hi sẽ gặp nguy hiểm Tần Gia Uy sẽ mất đi lý trí.

Cho dù anh biết họ không thể nào làm hại được Đường Vịnh Hi.

"*Lão Đại.*"

Nhìn thấy Tần Gia Uy bị thương thuộc hạ của anh đồng thanh kêu lên.

Họ lập tức nhanh tay thủ tiêu những kẻ còn lại.

Chương 33: Quyết Định

Tần Gia Uy nghiến răng trợn mắt anh dùng sức bẻ một cái cây mã tấu lập tức gãy làm đôi, Tần Gia Uy cầm chặt nửa cây mã tấu nhanh như sét kéo rẹt một đường từ bên phải qua bên trái cổ của hắn.

Một vết thương rộng dài nhìn vào thật kinh tởm hiện ra trước mắt của Đường Vịnh Hi, thân thể mạnh mẽ của hắn lập tức ngã guỵ xuống kịch liệt dẫy dụa dưới mặt đất, những dòng máu đỏ sẫm không ngừng trào ra từ miệng vết thương, hắn chết ngay lập tức.

Chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi người của Tần Gia Uy đã giải quyết xông mười mấy tên dám ám sát anh.

Họ lập tức xông tới xem vết thương của Tần Gia Uy.

Tần Gia Uy không quan tâm đến thuộc hạ, anh chuyển tầm mắt của mình nhìn vào Đường Vịnh Hi lúc này còn đang đứng ngây người nhìn anh.

Đường Vịnh Hi không ngờ Tần Gia Uy lại không màng đến sự an toàn của bản thân mình để cứu cô.

Tần Gia Uy không nói gì anh vươn tay nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của Đường Vịnh Hi, kéo cô ngồi vào trong chiếc xe Cadillac màu đen đang ngang nhiên đỗ bên cạnh.

Đôi găng tay bằng da pha lẫn những giọt máu màu đỏ chạm vào bàn tay mềm mại của Đường Vịnh Hi làm trái tim cô đau nhói, một cảm giác lạ kỳ hiện lên trong lòng cô.

Đường Vịnh Hi bối rối cặp mắt hình hạnh nhân cụp xuống không dám nhìn thẳng vào Tần Gia Uy vội vàng rút tay về.

"*Em có sao không?*

Có chỗ nào bị thương không?."

Tần Gia Uy không biết vì sao mình lại nói ra những lời quan tâm với giọng điệu dịu dàng này.

Một người như Đường Vịnh Hi thì làm sao có thể vì những chuyện nhỏ này làm tổn thương được.

Không chỉ anh ngay cả thuộc hạ của anh cũng bất ngờ, trong lòng họ thầm nghĩ người vừa nói ra những lời này có phải là Lão Đại lạnh lùng như tảng băng ngàn năm của bọn họ không.

Giọng nói quan tâm của Tần Gia Uy làm lòng Đường Vịnh Hi chợt hiện lên tia dao động, trái tim cô bất giác nhảy loạn nhịp.

Cô siết chặt vạt áo cố ổn định lại hơi thở bất thường của mình, trong lòng cô không biết vì sao Tần Gia Uy lại đối xử tốt với cô như vậy, Đường Vịnh Hi không trả lời anh cô ngồi trầm mặt suy nghĩ một chút.

"*Không được!*

Mình không thể ở lại Tần Gia nữa, không thể đưa Tần Gia Uy vào cục diện nan giải. "

Sau một lúc dằn co với bản thân mình Đường Vịnh Hi đã đưa ra quyết định, cô phải ly hôn phải rời khỏi Tần Gia.

Cho dù cái giá phải trả chính là không được sự trợ giúp của Tần Gia và sẽ khiến ba mẹ cô thất vọng, cô cũng không thể nào làm tổn thương anh.

Đường Vịnh Hi biết nếu cô còn tiếp tục kế hoạch ban đầu của mình, không chỉ Tần Gia Uy mà ngay cả Tần Gia cũng sẽ bị cô làm luyên lụy.

Cục diện bây giờ rất hệ trọng không chỉ Hy Lạp và Nga bắt tay nhau muốn gây chiến với mọi người, trong nội bộ của chính phủ Mỹ cũng đã xuất hiện nội gián.

Điều quan trọng hơn chính là Đường Vịnh Hi sợ nếu cô còn tiếp tục ở lại bên cạnh anh, hai người nhất định sẽ xảy ra quan hệ, cô không thể nào có tình cảm với bất kỳ ai.

Người của Tần Gia Uy được huấn luyện vô cùng nghiêm ngặt, Lão Đại vừa mới ngồi vào trong xe thuộc hạ của anh liền tự giác thu doạn bãi chiến trường.

Chỉ trong tích tắc mấy chiếc xe van màu đen đã đậu trước cửa bar Night Angel.

Họ hành động một cách ngăn nắp khiêng từng cái xác của bọn người Kumamoto quăng vào chiếc xe van phóng đi một cách có trình tự, một hiện trường đẫm máu chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã trở về dáng vẻ bang đầu của nó.

Thiết An Lâm nhìn một màn trước mắt không khỏi thất kinh trong lòng, cô không biết bọn người này là ai sao lại làm việc một cách gọn ghẽ không để lại chút đầu dây mối nhợ gì cả.Trong lúc này Thiết An Lâm mới chợt nhớ đến Đường Vịnh Hi bị người đàn ông thần bí, nhìn vào giống như người cầm đầu của bọn người không rõ lai lịch này đưa định, cô lo lắng chạy theo nhưng lại bị Tần Gia Vỹ dùng tay đưa ra trước mặt cản cô lại.

"*Chị ấy sẽ không sao đâu cô không cần lo."*

Tần Gia Vỹ nhìn Thiết An Lâm cười tươi nói, vừa rồi khi anh nhìn thấy anh hai lo lắng cho chị dâu, trong lòng anh biết anh hai đã thật sự động lòng.

Nói xong Tần Gia Vỹ xoay người lại định đi, đột nhiên anh nhớ đến điều gì liền nhìn Thiết An Lâm nói với giọng nghiêm túc.

"Cô đừng quan tâm đến chuyện của ngày hôm nay.

Họ là những người cô không nên chọc tới."

"*Anh biết bọn họ là ai?."*

Thiết An Lâm kinh ngạc nhìn Tần Gia Vỹ hỏi.

Tần Gia Vỹ cười nhẹ, anh cúi đầu đặt khuôn mặt anh tuấn của mình sát vào mặt của Thiết An Lâm nói với giọng cà rỡn.

"*Biết thì sao?*

Không biết thì sao?

Dù sao họ cũng sẽ bị tiêu diệt toàn bộ."

Tần Gia Vỹ nói một cách vô cùng thản nhiên, đám người Kumamoto này

sớm muộn gì cũng sẽ bị Tần Gia giải quyết.

"*Anh đừng làm càn, nước Mỹ là một nơi có luật pháp."*

Thiết An Lâm nghe Tần Gia Vỹ nói vậy trong lòng thật khó tin, cái tên này không biết chết là gì ở trước mặt cảnh sát lại dám nói ra những lời phạm pháp.

Tần Gia Vỹ nghe cô nói vậy khuôn mặt phong lưu bất giác hiện lên một nụ cười khinh bỉ, anh khom người tới nói nhỏ vào tai cô.

"*Luật pháp?*

Tần Gia...chính là luật pháp."

Hơi thở nóng rán phà vào tai cô làm trái tim của Thiết An Lâm đập thình thịch, khuôn mặt cô đột nhiên trở nên ửng hồng.

Nói xong Tần Gia Vỹ đã xoay người ngồi vào trong chiếc xe Lamborghini của anh phóng đi thật nhanh như cơn lốc để lại một mình Thiết An Lâm đứng ngơ ngác nhìn theo.

"*Ay..... Anh còn phải theo tôi về đồn...lập biên bản."*

Thiết An Lâm chợt nhớ đến việc này liền hét lên.

Cả đoạn đường trở về biệt thự Tần gia không khí trong xe thật ngột ngạt không ai nói với nhau lời nào.

Đường Vịnh Hi cố tình làm mặt lạnh tỏ ra thái độ chán ghét.

Tần Gia Uy ngồi bên cạnh trong lòng anh hiện lên nộ khí, thái độ thờ ơ lãnh đạm này của cô là có ý gì.

Lần đầu tiên trong đời Tần Gia Uy lại có cảm giác khó chịu như bây giờ, một cảm giác làm anh không thể nào lý giải được.

Chương 34: Chúng Ta Ly Hôn

Xe vừa dừng lại trước cửa chính của Tần Gia, Đường Vịnh Hi đã vội vàng mở cửa xe đi thẳng vào trong.

Cô không quan tâm đến những lời chào hỏi của người giúp việc đi một mạch lên phòng.

" *Vịnh Hi....."*

Bác Phúc nhìn thấy cô đi vội vàng như vậy, ông buột miệng gọi cô.

Nhưng lời còn chưa nói hết câu đã bị ánh mắt phát ra tia lửa của Tần Gia Uy làm cho khựng lại.

"*Bác Phúc!*

Bác thật to gan, ai cho phép bác gọi Thiếu Phu nhân như vậy?."

Giọng nói máy móc mang theo sự cảnh cáo của Tần Gia Uy vang lên chất vấn Bác Phúc, ông lập tức cúi đầu trong sự sợ hãi trong lòng không hiểu vì sao hôm nay Thiếu Gia lại giận đến như vậy.

Thường ngày Tần Gia Uy luôn giữ thái độ tôn kính đối với ông, ở Tần Gia Bác Phúc muốn làm gì thì làm

anh sẽ nhắm một mắt mở một mắt không quan tâm.

"*Anh làm dữ với Bác Phúc để làm gì?*

Là tôi kêu bác ấy gọi tôi như vậy, ba từ Thiếu Phu nhân làm tôi cảm giác chán ghét vô cùng."

Thật sự trong lòng Đường Vịnh Hi không nghĩ vậy, cô chỉ không quen người khác gọi mình là Thiếu Phu nhân.

Nhưng cô cố tình nói ra những lời này để làm tổn thương anh.

Tất cả mọi người đều nín thở rùng mình theo lời nói xấc xược của Đường

Vịnh Hi, ánh mắt không tự chủ lén nhìn thiếu gia.

Tần Gia Uy bị lời nói chọc tức của cô làm nộ khí xông thiên, anh nóng giận vươn tay xô mạnh cái bình hoa bên cạnh xuống đất.

"*Rầm.....*"

Tiếng bình hoa vỡ nát vang lên làm cho mọi người đều kinh hãi, Nhật Trung, Trần Linh Giang, Sam và Doãn Kỳ đứng yên tại cửa không ai dám bước vào trong, họ vừa mới chứng kiến cảnh Tần Gia Uy giận cá chém thớt lấy Bác Phúc ra làm bia trút giận.

Đường Vịnh Hi giật mình với hành động này của anh, cặp mắt hiện lên vẻ khó tin nhìn Tần Gia Uy, cô không ngờ dáng vẻ nổi giận của anh lại đáng sợ đến như vậy.

Ánh mắt thâm sâu của Đường Vịnh Hi bất giác nhìn vào bàn tay bị thương của anh, lúc này vì dằn xuống cơn giận trong lòng nên Tần Gia Uy đã siết chặt bàn tay của mình, hành động này của anh càng khiến bàn tay chảy nhiều máu hơn, nhỏ từng giọt từng giọt xuống sàn nhà đá hoa cương màu trắng, động lại thành một vũng máu màu đỏ chói dưới mặt đất bên cạnh chân anh.

Đường Vịnh Hi cảm giác được trái tim của mình hơi khó chịu, cô cau mày xoay người lại đi lên phòng không muốn nhìn Tần Gia Uy nữa.

Tần Gia Uy càng thêm tức giận với phản ứng thờ ơ này của cô, chẳng lẽ dù anh có vì cô bị thương đi chăng nữa cô cũng sẽ không quan tâm.

Anh với nét mặt hầm hầm bước nhanh lên phòng để lại sau lưng không biết bao nhiêu cặp mắt tò mò nhìn theo bóng lưng cao lớn chứa đựng đằng đằng sát khí của anh.

Vừa bước vào cửa Tần Gia Uy nhìn thấy Đường Vịnh Hi đang thu dọn những đồ quan trọng chuẩn bị rời đi.

"*Em định làm gì?.*"

Tần Gia Uy gằn giọng nói một cách đầy nguy hiểm, cặp mắt sắc bén của Tần Gia Uy đã bị thái độ xem thường của Đường Vịnh Hi làm mờ đi, điều duy nhất còn tồn tại chính là sự vô tình khát máu giống như con sói đang hung hăng rình rập con mồi của mình.

Đường Vịnh Hi bị ánh mắt nhìn chằm chằm của anh làm cô trở nên luống cuống, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra vẻ kiêu ngạo của thường ngày.

"*Anh hỏi tôi định làm gì?*

Tôi không muốn ở lại nơi này, không muốn ở lại bên cạnh anh.

Tôi không biết anh là loại người gì, chúng ta vừa mới kết hôn được hai tháng, anh liền bị người ta ám sát hai lần."

Vừa nói Đường Vịnh Hi vừa cầm túi sách đi lướt qua anh định rời khỏi.

Bàn tay mang găng tay bằng da đang chảy máu của Tần Gia Uy chụp lấy cổ tay của Đường Vịnh Hi kéo cô lại, vì hành động bất thình lình này của anh làm Đường Vịnh Hi mất thăng bằng ngã vào lòng anh.

Ánh mắt sắc bén của Đường Vịnh Hi không thể nào rời khỏi bàn tay đầy máu của anh, lúc này vì dùng sức cầm chặt tay cô nên chảy rất nhiều máu.

"*Muốn ở hay đi, không đến phiên em quyết định.*

Trừ phi tôi cho phép em đi, bằng không cả đời này em cũng phải ở lại Tần Gia, ở lại bên cạnh tôi."

Lời nói bá đạo của Tần Gia Uy làm Đường Vịnh Hi không biết phải làm sao.

Cô ngước mặt lên nhìn thẳng vào ánh mắt điên cuồng mang theo sự ngạo mạn của Tần Gia Uy.

Đường Vịnh Hi kinh ngạc khi cô nhìn thấy dáng vẻ oai vệ ngông cuồng hiện tại của anh, nhìn vào thần sắc của Tần Gia Uy trên người anh tỏa ra khí chất của một thủ lĩnh, lời nói của anh chính là thánh chỉ từ trước tới giờ không một ai dám làm trái, chỉ riêng một mình Đường Vịnh Hi là ngoại lệ.

"*Chúng ta ly hôn."*

"Ha ha ha....."

Tần Gia Uy cười một cách đầy nguy hiểm anh đặt khuôn mặt ma quỷ của mình sát vào mặt cô nói với giọng lạnh như băng.

"*Ly hôn?*

Em đừng hồng.

Cả đời này tôi sẽ không ly hôn.

Em chỉ có thể làm vợ của Tần Gia Uy tôi."

Đường Vịnh Hi nghe Tần Gia Uy nói ra những lời ngông cuồng này trong lòng càng hiện lên nỗi bất an, đúng vậy với thế lực của anh nếu anh không chịu ly hôn thì dù cô có muốn cũng không thể.

Lúc này trong lòng Đường Vịnh Hi thầm nghĩ Tần Gia Uy là loại người chịu mềm không chịu cứng, muốn anh đồng ý ly hôn cô phải nói chuyện một cách tử tế.

"*Gia Uy với dung mạo quyền lực cùng với tài sản đồ sộ của anh, thiếu gì phụ nữ muốn dâng mình làm Tần Phu nhân.*

Anh cần gì phải tốn công phí sức trên một người phụ nữ, không có gì gọi là đặc sắc như tôi."

Trái tim băng lạnh của Tần Gia Uy cảm giác ấm áp hẳn lên khi anh nghe được hai từ Gia Uy thật ngọt ngào thốt ra từ miệng của Đường Vịnh Hi.

"*Nếu Đường Vịnh Hi em không có gì gọi là đặc sắc, thì trên thế giới này không có người phụ nữ nào được gọi là đặc sắc cả."*

Tuy trong lòng Tần Gia Uy nghĩ vậy nhưng ngòai mặt anh vẫn tỏ ra thái độ kiên định cứng như núi Thái Sơn.

Đường Vịnh Hi nhìn thấy Tần Gia Uy nhìn mình bằng ánh mắt dịu dàng cô bối rối lập tức rút tay khỏi bàn tay đang chảy máu của anh.

Do dự một chút Đường Vịnh Hi vươn tay cầm cái cà vạt đang treo trong tủ áo bên cạnh, tay còn lại cô cầm lấy bàn tay bị thương của Tần Gia Uy băng lại vết thương cho anh.

Hành động này của Đường Vịnh Hi làm cả hai trong lòng đều kinh ngạc, Đường Vịnh Hi không biết vì sao mình lại quan tâm đến Tần Gia Uy, cô chỉ

biết khi nhìn thấy máu từ vết thương của anh nhuộm đỏ cổ tay của cô trong lòng cô cảm giác đau như dao cắt.

Tần Gia Uy nghi ngờ anh nheo cặp mắt sắc bén của mình lại nhìn Đường Vịnh Hi bằng ánh mắt thăm dò, trong lòng Tần Gia Uy thầm nghĩ không biết Đường Vịnh Hi đang muốn giở trò gì.

Sau khi băng bó qua loa vết thương cho anh, Đường Vịnh Hi ngước khuôn mặt dịu dàng nhìn anh cất giọng khe kẽ.

"*Tần Gia Uy tôi không có cảm giác với anh, tôi không yêu anh.*

Sao anh phải cố chấp đến như vậy?."

Tần Gia Uy không hề để lời nói của Đường Vịnh Hi vào tai, chỉ duy nhất câu "Tôi không yêu anh" của cô khiến cơn điên tiết trong lòng Tần Gia Uy xông đến tận đỉnh đầu, bàn tay mạnh mẽ của anh đột nhiên vươn tới túm lấy cổ tay của Đường Vịnh Hi làm cô nhíu mày vì đau đớn.

Chương 35: Chọc Tức

Anh giận dữ quăng Đường Vịnh Hi mạnh lên giường, cặp mắt giận đến những tia máu đỏ cũng hiện lên rõ ràng.

"Từ hôm nay trở đi, em không được rời khỏi tôi nửa bước.

Việc của Đường Thị em không cần quan tâm, tôi sẽ an bài ổn thỏa."

Nói xong Tần Gia Uy lấy điện thoại di động trong túi áo vest ra gọi cho Đường Chấn Nam.

"*Hello..."*

Giọng nói uy nghiêm của Đường Chấn Nam vang lên từ trong điện thoại.

"*Ba, Vịnh Hi sẽ không về công ty nữa, con sẽ thu sếp người xử lý việc của Đường Thị, ba không cần lo."*

Nói xong Tần Gia Uy liền cúp máy, anh hung hăng quăng chiếc điện thoại di động xuống giường.

Đường Vịnh Hi ngồi trên giường nhìn Tần Gia Uy bằng ánh mắt khó tin, cô không thể nào ngờ anh lại phản ứng mạnh mẽ đến như vậy, trong lòng cô không hiểu.

"*Nếu lúc đầu cuộc hôn nhân này chỉ là vì lợi ít của hai bên.*

Cái Tần Gia Uy muốn có được chính là hợp đồng độc quyền cung cấp vũ khí cho quân đội Mỹ.

Cô biết hiện tại nó đã thuộc về anh, vậy tại sao Tần Gia Uy vẫn không chiệu ly hôn?

Chẳng lẽ anh còn muốn gì ở Đường Gia, ở cô?."

Suy nghĩ một chút Đường Vịnh Hi mặc kệ ý đồ của Tần Gia Uy là gì, việc hiện tại cô cần làm chính là rời khỏi Tần Gia.

"*Tần Gia Uy, tôi biết thật ra anh không yêu thương gì tôi cả.*

Chỉ cần anh chịu ly hôn, anh muốn tôi làm gì cũng được."

Đường Vịnh Hi với bộ mặt bất đắc dĩ nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng, xuống nước nhỏ năn nỉ anh.

Càng nhìn vào khuôn mặt tỏ ra vô tội của Đường Vịnh Hi, Tần Gia Uy càng thêm tức giận.

"*Vì muốn ly hôn với anh nên cô mới cố tình diễn ra một màn kịch này, chẳng lẽ ở lại bên cạnh anh làm cô khó chịu đến như vậy sao?"*

Tần Gia Uy với khuôn mặt nguy hiểm ánh mắt hiện lên sát khí bổ nhào lên người của Đường Vịnh Hi, đè cô xuống giường.

Thân thể mạnh mẽ của anh khoá chặt thân thể mảnh mai của Đường Vịnh Hi dưới thân mình.

Tần Gia Uy áp khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận sát vào mặt của Đường Vịnh Hi.

"*Ly hôn?*

Nghĩ em cũng đừng nên nghĩ tới."

Lúc này Đường Vịnh Hi không thể nào chịu nổi với sự kiêu căng của Tần Gia Uy nữa cô bực bội nói với lòng.

"*Tần Gia Uy thật sự anh muốn gì?*

Cứng không được mềm cũng không xong.

Vậy tội tình gì tôi phải giả vờ đáng yêu trước mặt anh."

Trong lòng vừa nghĩ vậy thân thể mảnh mai của Đường Vịnh Hi đã dùng hết sức vùng vẫy dưới thân anh.

Đường Vịnh Hi nghiến răng trợn mắt khuôn mặt chợt hiện lên tia độc ác, cô vươn chân lên định đá vào hạ thân của Tần Gia Uy nhưng đã bị anh nhìn thấu tâm tư của cô, anh nhếch môi lên thành một nụ cười vừa ý rất hài lòng

với phản ứng mạnh mẽ này của Đường Vịnh Hi.

"*Giang sơn dễ đổi bản tính nan di, dù em có che giấu giỏi đến đâu Đường Vịnh Hi vẫn chính là Đường Vịnh Hi."*

Tần Gia Uy tự nói với bản thân mình, phản ứng của anh cực kỳ nhanh, anh dùng chân phải đè lên hai chân của cô, giữ chặt không cho cô nhúc nhích.

Hiện tại thân thể của hai người vì hành động này của Tần Gia Uy nên cò sát vào nhau, nam trên nữ dưới nhìn vào thật ám muội.

Đường Vịnh Hi đỏ bừng cả mặt khi cô nhìn thấy cặp ngực căng tròn của mình đang cọ sát vào lồng ngực vạm vỡ của anh.

Đường Vịnh Hi tiếp tục cựa quậy cô phải mau chống ra khỏi tư thế này, thật nguy hiểm.

Tần Gia Uy nhìn thấy Đường Vịnh Hi với khuôn mặt ửng hồng cô dùng hết sức muốn thoát khỏi sự chế ngự của anh đến cả cổ tay cũng vì vậy đã trở nên bầm tím.

Trong lòng Tần Gia Uy chợt hiện lên cảm giác thương xót, anh định buông Đường Vịnh Hi ra đột nhiên giọng nói cứng rắn của cô vang lên.

"*Tần Gia Uy tôi không yêu anh.*

Thân thể này đã thuộc về người đàn ông khác, anh đừng nên ép buộc tôi."

Đường Vịnh Hi cố tình nói như vậy vì cô biết Tần Gia Uy sợ nhất là bẩn, cô tin chắc anh sẽ không động đến cô, nhưng thật không ngờ lời chọc tức này lại khiến Tần Gia Uy nổi điên lên.

Tần Gia Uy nghe Đường Vịnh Hi nói vậy con ngươi phẳng lặng đột nhiên hiện lên từng cơn sóng dữ, anh không thể kiềm chế được cơn thịnh nộ trong lòng mình.

Anh nhớ đến cảnh Đường Vịnh Hi cùng người đàn ông thân mật ngồi trong xe, tuy anh đã ra lệnh Nhật Trung điều tra hắn, biết hắn và cô không có quan hệ gì mập mờ gì cả.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến cô và người đàn ông khác có sự tiếp xúc thận thể,

anh đã không thể kiềm chế được lòng mình.

Đúng Tần Gia Uy đang ghen, anh không thích người khác đụng vào người phụ nữ của anh.

Vừa nói xong Đường Vịnh Hi nhìn thấy con ngươi đen nhánh của Tần Gia Uy hiện lên một ngọn lửa căm phẫn nét mặt lạnh lùng trở nên lãnh khốc hơn.

Lúc này Đường Vịnh Hi mới ý thức được mình đã đưa ra một quyết định sai lầm, với một người nguy hiểm và tính chiếm hữu mạnh mẽ như Tần Gia Uy cô không nên có hành động khiêu khích.

Sự anh minh sáng suốt của Tần Gia Uy bị ngọn lửa ghen tuông làm nhòa đi, anh vươn tay xé toang áo sơ mi của Đường Vịnh Hi ra.

"*Rèt.....*"

Cặp ngực căn tròn được che lại bởi nội y màu đỏ hiện ra trước mặt anh, làm yết hầu của Tần Gia Uy bất giác chuyển động lên xuống không ngừng.

Đường Vịnh Hi kinh hãi khi cô nhìn Tần Gia Uy lúc này đã bị cô chọc tức đến không còn lý trí.

Tần Gia Uy hung hăng cuối đầu áp đôi môi lạnh lẽo của mình lên môi cô, anh ra sức thô bạo mút lấy mật ngọt thuộc về riêng Đường Vịnh Hi.

Cảm giác này mùi hương này đã inh sâu vào tâm trí của anh, sau lần anh hôn Đường Vịnh Hi trong thư phòng lần trước.

Đường Vịnh Hi không thể nào ngờ Tần Gia Uy lại có hành động ngang tàng như vậy, cô phản ứng kịch liệt lại với hành động chiếm đoạt này của anh.

Đường Vịnh Hi dùng hết sức quăng những cú đấm mạnh bạo không chút lưu tình lên thân thể cường tráng của Tần Gia Uy.

Với người bình thường có lẽ họ sẽ bình tĩnh lại khi Đường Vịnh Hi dùng những quyền phản kích mạnh bạo này, nhưng với một Tần Gia Uy trái tim đã băng lạnh từ lâu, dù người ở trước mặt anh có khóc lóc cầu xin thảm thết như thế nào cũng không thể làm lay chuyển được tâm tình của anh, huống hồ gì vì lời nói thách thức vừa rồi của Đường Vịnh Hi đã khiến Tần Gia Uy mất đi kiểm soát.

Sự căm phẫn đã khiến Tần Gia Uy trở thành một con soái hung hăng tàn bạo chỉ biết công kích kẻ địch để thỏa mãn lòng tự tôn của mình.

Chương 36: Chiếm Đoạt (H)

CHÚ Ý: Cảnh 18++++++++++++

Đường Vịnh Hi nóng giận cắn thật mạnh vào môi anh, làm cả hai đều cảm giác khó chịu vì mùi máu tanh nồng nặc trong miệng.

Tần Gia Uy bất giác buông đôi môi sưng đỏ của Đường Vịnh ra, anh xoay khuôn mặt anh tuấn của mình sang một bên, phun một ngụm máu từ trong miệng xuống mặt đất.

Cặp mắt nguy hiểm nheo lại nhìn Đường Vịnh Hi lúc này với nét mặt quật cường nhìn anh bằng mắt tức giận.

Càng nhìn vào khuôn mặt bất khuất của Đường Vịnh Hi trong lòng Tần Gia Uy càng hiện lên cảm giác chiếm hữu.

Một ngọn lửa tình đột nhiên chiếm lấy toàn bộ tâm trí cùng với thể sát của anh.

Tần Gia Uy mất đi lý trí vươn tay xé luôn chướng ngại vật còn lại trên người của Đường Vịnh Hi.

Cái váy công sở màu đen bị anh hung hăng xé quăng xuống mặt đất, Đường Vịnh Hi kinh hãi khép chặt hai chân của mình lại, cô vội vàng rút tay về che đi nơi tư mật nhất của mình, lúc này chỉ còn lại cái quần lót chữ T màu đỏ phơi bày ra trước mặt anh.

Tần Gia Uy nhìn thấy Đường Vịnh Hi có hành động bài xích như vậy trong lòng càng thêm nóng giận, một tay anh giữ chặt hai tay của Đường Vịnh Hi trên đỉnh đầu, tay còn lại anh cầm lấy quần lót bằng ren màu đỏ quyến rũ của cô kéo mạnh một cái thành ra hai mảnh.

Nơi tư mật nhất của Đường Vịnh Hi hiện ra trước mắt anh, một bức tranh diễm lệ làm toàn thân Tần Gia Uy bốc lên ngọn lửa dục vọng.

Đường Vịnh Hi tức đến muốn giết người, cô trợn mắt bàn tay đang nằm trong sự chế ngự của Tần Gia Uy bất giác ấn vào nút trên đồng hồ đeo tay.

Một cây kim tẫm kịch độc nằm gọn trong lòng bàn tay của Đường Vịnh Hi, cô cầm cây kim định đâm thẳng vào bàn tay của Tần Gia Uy lúc này đang giữ chặt tay cô, nhưng khi cây kim còn chưa chạm vào da thịt của anh, một cảm giác do dự hiện lên trong lòng cô làm Đường Vịnh Hi bối rối.

Chỉ cần Đường Vịnh Hi vô tình ấn mạnh cây kim vào tay của Tần Gia Uy, chất độc sẽ lấy mạng của anh ngay lập tức.

Trên thế giới này không một ai có năng lực dùng độc giỏi hơn Đường Vịnh Hi, nếu cô nhận kỹ thuật dùng độc của mình là hạng nhì thì không ai dám đứng ra nhận mình là hạng nhất cả.

Trong lúc Đường Vịnh Hi đang do dự không biết phải làm gì, giết Tần Gia Uy thì cô không nỡ, không giết anh thì cô không có cách nào ngăn cản hành động chiếm đoạt này của anh.

"*Ahhhhhhhhhh*....."

Đường Vịnh Hi hét lên vì đau đớn khi nơi tư mật nhất của cô đã bị vật nam tính của Tần Gia Uy dùng sức xâm nhập.

Vì còn là xử nữ nên hạ thân của cô không thể nào chịu nổi vật to lớn của Tần Gia Uy, lúc này tòan thân của Tần Gia Uy cứng đờ anh hốt hoảng lập tức dừng lại động tác chiếm đọat của mình, lúc này vật nam tính của anh đang nằm gọn trong cơ thể khít chặt của Đường Vịnh Hi.

Cảm giác tự trách xen lẫn ấy náy ăn mòn trái tim lạnh như băng của anh.

Tần Gia Uy thật không ngờ anh là người đàn ông đầu tiên của cô, trong lòng anh vừa cảm giác xót xa vừa cảm giác sung sướng đến tận trời mây, một cảm giác độc chiếm làm thỏa mãn sự kiêu ngạo của anh.

Đường Vịnh Hi bàng hoàng với hành động này của Tần Gia Uy, bàn tay đang cầm cây kim độc đột nhiên buông lỏng ra, cây kim trong tay bất giác rơi xuống mặt đất.

Đúng thật như câu "nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân mình" bây giờ Đường Vịnh Hi mới hiểu rõ cái ý nghĩa trong câu nói huyền thoại này.

Cô đau đớn nhắm mắt lại cắn chặt môi của mình, Đường Vịnh Hi đã từng

học qua khi nam nữ ái ân với nhau cảm giác thoả mãn sung sướng làm cả hai đều muốn trãi nệm, nhưng sao bây giờ lại đau đến như vậy.

Tần Gia Uy từ trên nhìn xuống nét mặt tái xanh của Đường Vịnh Hi lúc này trán cô vì đau đớn nên đã lắm tắm những giọt mồ hôi lạnh.

Tần Gia Uy đau lòng anh khom xuống áp khuôn mặt anh tuấn của mình sát vào khuôn mặt kiều điễm của Đường Vịnh Hi.

"*Cả đời này Tần Gia Uy anh chỉ yêu duy nhất một người, đó chính là Đường Vịnh Hi em."*

Nói xong anh dịu dàng đặt lên trán của Đường Vịnh Hi một nụ hôn thâm tình, nụ hôn này của anh chỉ để chứng tỏ tình yêu của anh đối với cô, không hề xen lẫn tia dục vọng.

Lời tuyên bố ngông cuồng của Tần Gia Uy làm trái tim Đường Vịnh Hi rung động, cô từ từ mở cặp mắt sắc bén của mình ra nhìn vào khuôn mặt của Tần Gia Uy, lúc này đã không còn sự lạnh lùng tàn khốc nữa mà thay vào đó là khuôn mặt dịu dàng yêu thương.

Nhìn thấy phản ứng của Đường Vịnh Hi, Tần Gia Uy biết cô đã chấp nhận tình cảm của anh, anh cúi xuống đặt lên môi của Đường Vịnh Hi một nụ hôn cuồng nhiệt mà anh đã đè nén từ đêm tân hôn đến bây giờ.

Tần Gia Uy dùng môi mút nhẹ nhàng môi cô, nụ hôn của anh không dịu dàng không đậm đà không kỹ xảo ngược lại còn có chút vụng về luống cuống nhưng lại làm Đường Vịnh Hi vui vẻ trong lòng.

Cô biết từ trước tới giờ Lão Đại của Tần Gia, chưa từng tiếp cận với phụ nữ.

Nhìn thấy vẻ mặt lúng túng của Tần Gia Uy, Đường Vịnh Hi khóc dỡ mếu dỡ không ngờ lần đầu tiên của hai người lại ở trong tình cảnh không chuẩn bị này.

Tần Gia Uy nhìn thấy Đường Vịnh Hi dùng ánh mắt gợi tình nhìn anh, khuôn mặt tuấn lãnh chợt hiện lên một nụ cười mê người cuốn hút cả tâm hồn lẫn thể xác của Đường Vịnh Hi.

"*Vịnh Hi, anh sẽ cẩn thận."*

Tần Gia Uy cảm giác được toàn thân anh bị thân thể mê người của Đường Vịnh Hi làm cho kích thích đến tột đỉnh, vật to lớn của anh lúc này đã cương cứng càng lúc càng lớn hơn muốn xé toang thân thể khít chặt của Đường Vịnh Hi ra.

Tần Gia Uy dùng sức nhẹ nhàng di chuyển vật nam tính của mình sâu hơn vào trong cơ thể của Đường Vịnh Hi, vì sự khít chặt của cô nên Tần Gia Uy phải dùng thêm chút sức.

Đường Vịnh Hi cảm giác được anh ở trong cơ thể của mình như con mảnh long muốn vươn lên xé toạc ra thân thể của cô, cô bậm môi hai tay níu chặt áo sơ mi trên người của Tần Gia Uy cố chịu đựng sự đau đớn.

Sau khi ra vào vài lần hạ thân của Đường Vịnh Hi đã vì sự kích thích đã trở nên ẩm ướt làm Tần Gia Uy dễ dàng ra vào hơn.

Sự đau đớn đã không còn nữa mà thay vào đó là sự khoái cảm sung sướng một cảm giác lăng lăng làm hai người không tài nào chịu nổi.

Tần Gia Uy không thể nào khống chế bản thân mình, anh vội vàng vươn tay lính quýnh cởi bỏ quần áo còn lại trên người mình, lúc này trên người anh chỉ còn lại duy nhất cái áo cánh màu trắng che đi phần ngực vạm vỡ của anh.

Chương 37: Đêm Tân Hôn

Hiện ra trước mắt của Đường Vịnh Hi là thân thể cường tráng cùng với cơ bấp cuồn cuộn trên bấp tay của Tần Gia Uy làm Đường Vịnh Hi không thể nào dời khỏi tầm mắt của mình.

Tần Gia Uy cảm thấy đắc ý khi anh nhìn thấy Đường Vịnh Hi nhìn mình bằng ánh mắt khát khao, anh nở một nụ cười mê hồn nhìn vào người phụ nữ với thân hình tuyệt mỹ dưới thân mình.

Anh không thể nào chằn chờ được nữa liền khom xuống liếm nhẹ nhàng đỉnh hồng nhạy cảm của cô lúc này đã vì anh mà nở rộ.

Anh dùng đầu lưỡi lưu lóat trêu đùa đỉnh hồng của cô, Tần Gia Uy dùng tay sờ lên đường công quyến rũ của Đường Vịnh Hi, làm cô nhíu mày khó chịu khi đôi găng tay thô nhám chạm vào làn da trắng như sữa mịn màng của cô.

Tần Gia Uy thu hết biểu cảm trên gương mặt của Đường Vịnh Hi anh lập tức tháo bỏ đôi găng tay quăng sang một bên.

Bàn tay trắng nõn cùng với những ngón tay thon dài chạm nơi tư mật nhất của Đường Vịnh Hi làm toàn thân cô mềm nhũn, cô bất giác co hai bàn chân của mình lại vì cảm giác kích tích do Tần Gia Uy mang lại cho cô.

Đôi môi mỏng đầy vẻ ngông cuồng từ từ thăm dò từng tất da trên cơ thể của Đường Vịnh Hi.

Đàn ông đúng là loại động vật được trời ban thiên phú làm phụ nữ chìm đấm trong dục vọng, họ không cần học hỏi hay tìm tòi cũng biết được nơi mẫn cảm nhất của phụ nữ và biết cách chinh phục họ một cách triệt để.

Từng nơi đôi môi mỏng của Tần Gia Uy chạm vào đều để lại giấu ấn thuộc về riêng anh, một màu đỏ xinh đẹp như những cánh hoa bỉ ngạn nở rộ trên làn da trắng nõn của Đường Vịnh Hi.

Hai người từ từ hưởng thụ sự hưng phấn từ đối phương đem lại cho mình.

Đến khi Tần Gia Uy gầm nhẹ một tiếng, phóng thích bản thân trong cơ thể của Đường Vịnh Hi.

Sau một trận mây mưa long trời lỡ đất tinh thần của Tần Gia Uy thật sảng khoái, anh bế Đường Vịnh Hi lúc này đã không còn sức lực nằm trên giường vào trong phòng tắm, lau sạch những giọt hồng đã khiến Đường Vịnh Hi trở thành niềm kiêu hãnh nhất của anh.

Nằm trên giường lớn Tần Gia Uy với chiếc áo thung ba lỗ che đi phần ngực vạm vỡ của mình, bàn tay thản nhiên vuốt ve tấm lưng trần của Đường Vịnh Hi, lúc này cô y như một con tiểu bạch thỏ ngoan ngoãn nằm yên trên lồng ngực ấm áp của anh.

Hai thân thể trần truồng được phủ lên bởi một lớp chăn mỏng.

Trong lòng Đường Vịnh Hi hiện lên nhiều điều khó xử.

"*Bây giờ cô phải làm sao đây?.*

Cô đã yêu anh, một người tuyệt đối không thể có tình cảm với bất kỳ ai đã bị một Tần Gia Uy lạnh lùng chinh phục."

Trong lúc này đột nhiên điện thoại di động đặt trên đầu giường của Tần Gia Uy vang lên.

"*Reng..... Reng.....reng....."*

Anh để mặc nó đổ chuông Tần Gia Uy không hề có ý định bắt máy, điện thoại reng một lúc chợt ngừng lại.

Nhưng chỉ sau vài giây ngắn ngủi lại đổ chuông thêm một lần nữa, Tần Gia Uy chau đôi mày râm của mình lại, anh bực bội khom tới cầm lấy điện thoại di động lên vươn tay định ném nó vào bức tường phía trước, nhưng hành động này của anh đã bị Đường Vịnh Hi dùng tay chặn lại.

Cô nhìn anh lắc đầu, Đường Vịnh Hi biết hiện tại Tần Gia Uy không muốn ai làm phiền đến đêm tân hôn của hai người.

Ngày hôm nay đối với hai người mới chính thức là đêm tân hôn.Tần Gia Uy không nói ra miệng nhưng trong lòng anh đã quyết định, sau khi xử lý xong công việc anh sẽ tổ chức một hôn lễ bụ lại cho Đường Vịnh Hi.

Lần này anh sẽ khiến tất cả phụ nữ trên thế giới này vừa ganh tị vừa hâm mộ

cô.

"*Chuyện gì?."*

Giọng nói không vui của Tần Gia Uy vang lên trong điện thoại làm Trần Linh Giang im lặng vài giây, trong lòng cô thầm nghĩ không biết có phải Đường Vịnh Hi đã chọc tức đến lão đại không.

"*Lão đại, 9 giờ sáng ngày mai chúng ta khởi hành sang Hy Lạp."*

Trần Linh Giang nói với giọng tôn kính, cô và Sam đã điều tra và tham khảo địa hình bên Hy Lạp để tránh có việc rủi ro.

"*Tôi biết."*

Nói xong Tần Gia Uy lập tức cúp máy, anh quăng điện thoại sang một bên bàn tay bất giác ôm chặt Đường Vịnh Hi vào lòng.

Tần Gia Uy trầm mặt suy nghĩ một chút rồi chuyển tầm mắt của mình nhìn vào Đường Vịnh Hi, lúc này khuôn mặt cô ửng hồng cặp mắt sáng lung linh cùng hàng mi dài công chớp chớp nhìn anh làm trái tim của Tần Gia Uy bất giác nhảy loạn nhịp.

Anh yêu thương cúi đầu đặt lên trán Đường Vịnh Hi một nụ hôn thâm tình.

"*Ngày mai em đi cùng anh sang Hy Lạp."*

Tần Gia Uy buông Đường Vịnh Hi ra, anh với khuôn mặt nghiệm túc thân thể trần truồng chỉ được che bởi cái áo cánh màu trắng đi đến quầy bar rót cho mình một ly rượu mạnh, bàn tay cường tráng với những ngón tay thon dài nhìn vào thật hấp dẫn cầm ly rượu làm động tác lắc lắc.

Lúc này Đường Vịnh Hi ngồi trên giường cô vươn tay kéo tấm chăn che lại thân thể không mảnh vải che thân của cô.

Cặp mắt sắc bén quan sát kỹ bàn tay của anh, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh không mang găng tay.

Lúc đầu cô còn tưởng tay của Tần Gia Uy rất kinh tởm chắc có một vết sẹo không muốn người khác nhìn thấy nên mới dùng đôi găng tay bằng da để che lại.

Nhưng cô thật không ngờ bàn tay của anh thật hoàn hảo không một vết xước còn ngược lại rất mềm mại mịn màng.

Nhìn thấy ánh mắt thăm dò của Đường Vịnh Hi nhìn mình, Tần Gia Uy cong môi lên thành một nụ cười nhẹ, ánh mắt gợi tình nhìn cô thiết tha, cử chị dịu dàng cùng với nụ người mê người của anh làm trái tim của Đường Vịnh Hi đập thình thịch.

"*Anh ấy cũng biết cười, nhưng phải công nhận nụ cười của anh ấy là nụ cười đẹp nhất mà mình đã từng nhìn thấy."*

Tần Gia Uy thấy cô nhìn mình như vậy dục vọng trong lòng chợt trổ lên, anh biết vừa rồi anh đã hành hạ cô, nên sợ thân thể mảnh mai của Đường Vịnh Hi sẽ chịu không nổi lần hai.

"*Khuya rồi, em ngủ đi."*

Nói xong Tần Gia Uy uống cạn ly rượu mạnh trên tay của mình, chất lỏng màu hổ phách chảy xuống cổ họng hiện lên cảm giác nóng ran khó chịu làm anh bất giác nhíu mày.

Trong lòng Tần Gia Uy cố đè nén cảm giác mãnh liệt của vừa rồi khi bàn tay anh chạm vào thân thể mê người của Đường Vịnh Hi, lúc này còn vương vấn trong lòng anh.

Chương 38: Thân Phận Của Đường Vịnh Hi

Tần Gia Uy ôm trong lòng sự khao khát đặt mạnh ly rượu thủy tinh trống rỗng không còn giọt rượu xuống mặt bàn.

Đường Vịnh Hi ngồi trên giường tuy cặp mắt có vẻ thờ ơ nhưng thật ra cô đang quan sát vết thương trên bàn tay anh, nhìn thấy cái cà vạt lúc này đã nhuộm đỏ bởi máu của anh trong lòng cô cảm giác đau nhói.

Đường Vịnh Hi bước xuống giường cô thuận tay cầm cái chăn mỏng quấn một vòng che lại thân thể trần truồng của mình, chỉ để lộ ra ngoài bờ vai trần trắng nõn cùng với xương quai xanh xinh đẹp làm Tần Gia Uy nhìn thấy bất giác nuốt một ngụm nước bọt.

Bàn chân trần bước trên sàn nhà ấm áp tao nhã tiến đến gần Tần Gia Uy, nhìn thấy Đường Vịnh Hi đến gần mình trong lòng Tần Gia Uy cảm giác ảo não.

Anh phải khổ sở lắm mới có thể đè nén dục vọng trong lòng mình, nếu Đường Vịnh Hi cứ ở trước mặt anh nhìn quyến rũ như vậy anh sẽ cầm lòng không được ăn sạch cô.

Đường Vịnh Hi không biết trong lòng Tần Gia Uy khó chịu đèn nén, cô vươn tay cầm lấy bàn tay không bị thương của Tần Gia Uy kéo anh ngồi xuống ghế sofa bên cạnh.

Trước ánh mắt khó hiểu của Tần Gia Uy Đường Vịnh Hi vươn tay cầm lấy bàn tay bị thương của anh, cô nhẹ nhàng tháo ra cái cà vạt lúc này đã ướt đẫm vì máu.

Một vết thương sâu thẳm hiện ra trước mắt của Đường Vịnh Hi, đối với cô vết thương này chẳng là gì cả những cảnh thường kinh hòang này Đường Vịnh Hi đã chứng kiến vô số lần.

Nhưng lần này thì khác người bị thương chảy nhiều máu chính là Tần Gia Uy, nên trong lòng Đường Vịnh Hi không khỏi thương xót.

"*Anh còn đau không?"*

Giọng nói nhỏ nhẹ pha lẫn chút đau lòng làm Tần Gia Uy cảm giác ngọt ngào đến khó tả.

Anh mỉm cười lắc đầu nhìn Đường Vịnh Hi bằng ánh mắt yêu thương.

"*Vết thương này đối với anh chẳng là gì cả."*

Tần Gia Uy nói một cách vô cùng thản nhiên, nhưng lại khiến trái tim của Đường Vịnh Hi thắt lại.

"*Đúng người như anh và cô, những chuyện này đối với hai người vốn dĩ chỉ là chuyện nhỏ.*

Với thân phận của anh, chắn chắc có rất nhiều kẻ địch cho người ám toán.

Chỉ trong vòng hai tháng cô ở bên cạnh anh, anh đã bị ám sát hai lần."

Vừa nghĩ đến việc này cặp mắt dịu dàng yêu thương của Đường Vịnh Hi chợt hiện lên sát khí.

"*Bắt đầu từ hôm nay, ai dám đối đầu với Tần Gia Uy cũng chính là kẻ địch của Đường Vịnh Hi cô."*

Từng thần sắc biến đổi trên khuôn mặt xinh đẹp của Đường Vịnh Hi, đều bị Tần Gia Uy thu hết vào trong ánh mắt nguy hiểm của mình.

Trong lòng anh biết những nỗi lo âu hiện giờ của cô đều do anh mà ra.

Anh yêu thương vươn tay nâng cằm của Đường Vịnh Hi lên, để khuôn mặt yêu kiều của cô đối diện với khuôn mặt anh tuấn cùng với ánh mắt dịu dàng của anh.

"*Em không cần vì anh mà lo lắng, việc duy nhất em cần làm chính là ngoan ngoãn ở lại bên cạnh Tần Gia Uy anh."*

Tần Gia Uy nói xong không đợi Đường Vịnh Hi nói gì, liền cúi đầu áp đôi môi mỏng của mình lên môi cô.

Có trời mới biết hiện tại những nỗi lo lắng trong lòng anh đều phát sinh từ

Đường Vịnh Hi mà ra.

Thà rằng Đường Vịnh Hi và anh không nảy sinh tình cảm, vậy thì việc của cô anh sẽ không quan tâm, nhưng bây giờ cô đã là người phụ nữ của anh, đã thuộc về anh thì thất cả mọi chuyện có liên quan đến cô anh đều quản.

Đường Vịnh Hi ngơ ngát không biết hiện tại trong lòng Tần Gia Uy đang nghĩ gì, nhưng điều cô biết chắc chắn chính là thân thể cường tráng của anh đã có phản ứng với nụ hôn này, cô vội vàng đẩy anh ra nhìn anh bằng ánh mắt nghiêm túc.

"*Gia Uy, để em băng bó lại vết thương cho anh trước."*

Đường Vịnh Hi nhìn vào ánh mắt thâm thuý của Tần Gia Uy nói, trong lòng thầm nghĩ.

"*Không biết anh là loại người gì mà dồi dào sức lực đến như vậy?.*

Nếu cứ tiếp tục triền miên như thế này, cô sẽ không tránh khỏi bị Tần Gia Uy hành hạ thêm một lần."

Sau khi băng bó lại vết thương cho anh, Đường Vịnh Hi viện cớ mệt mỏi nên muốn ngủ trước.

Tần Gia Uy yêu thương để Đường Vịnh Hi nằm trên ngực mình chìm vào giấc ngủ say.

Nửa đêm khi Đường Vịnh Hi xác thực Tần Gia Uy đã ngủ say cô mới vén chăn bước xuống giường.

Đường Vịnh Hi mở cửa nhẹ nhàng bước ra ngoài bang công, ngòai trời đêm khuya tĩnh mịch mang theo cơn gió lạnh lẻo thổi phất phới mái tóc dài cùng với váy ngủ của cô.

Đường Vịnh Hi bật lên ứng dụng GPS trên đồng hồ đeo tay của cô để liên lạc về tổng bộ.

"*Minh Vũ, cậu có điều tra được lý do vì sao Tần Gia Uy lại sang Hy Lạp không?"*

Đường Vịnh Hi nói với giọng nhỏ nhẹ vì cô sợ kinh động đến Tần Gia Uy.

"*Chủ nhân, Quyển Ni và thuộc hạ đã điều tra được, Tần Gia Uy sang Hy Lạp để tìm lại lô hàng của Bang Bạch Hổ đã bị người của Mario cướp đi."*

Nghe Phan Minh Vũ nói vậy Đường Vịnh Hi trầm mặt một chút, cô suy nghĩ mọi việc thật cẩn thận.

"*Cậu chắc chắn họ không phải vì vi-rút Anthrax 001 nên mới đến Hy Lạp?."*

Tuần trước cô nhận được mật báo, người của Santos bên Hy Lạp đang nghiêng cứu một loại vũ khí sinh học được cải biến từ thành phần vi-rút Anthrax (bệnh than) nhằm để dùng vào những vụ tấn công khủng bố sinh học.

Nếu họ thật sự nghiêng cứu thành công vi-rút Anthrax 001 này, nó sẽ có quy lực cấp trăm lần so với vi-rút Anthrax đã lấy mạng không biết bao nhiêu người vào Đệ Nhất Thế Chiến.

Chương 39: Thân Phận Của Đường Vịnh Hi. 2

Cô phải sang Hy Lạp để tìm cách lấy cho bằng được nó, bằng không khi họ đã thành công nghiêng cứu ra kháng thể của vi-rút Anthrax 001, nó sẽ trở thành một loại vũ khí hùng mạnh nhất trên thế giới.

Tới chừng đó dù những quốc gia có quân đội hùng mạnh nhất như nước Mỹ cũng không thể chống cự được khủng bố sinh học này.

Một trận thảm sát sẽ diễn ra tiêu diệt loài người, chỉ có những người chiệu đầu hàng dưới chân họ mới có thể sống sót.

"*Thuộc hạ đã điều tra, không phát hiện Tần Gia Uy có liên quan gì đến bọn khủng bố."*

Phan Minh Vũ trả lời một các nghiêm túc, anh biết Đường Vịnh Hi đang lo lắng về điều gì.

Nếu Tần Gia Uy có dã tâm muốn chiếm vi-rút Anthrax 001 làm của riêng, chuyện sẽ càng trở nên phức tạp hơn.

Tới lúc đó Đường Vịnh Hi không biết phải xử như thế nào.

Cô không thể vì anh mà phản bội đất nước và quên đi trách nhiệm của mình.

Nhưng cô cũng không thể vì tổ chức mà làm hại đến người đàn ông cô yêu.

"*Tôi sẽ đi cùng với Tần Gia Uy sang Hy Lạp, cậu và Quyển Ni âm thầm qua đó hổ trợ tôi."*

Nghe Đường Vịnh Hi nói vậy trong lòng Phan Minh Vũ cảm thấy không an tâm.

"*Chủ nhân, ngài không biết Tần Gia Uy là địch hay bạn, làm như vậy sẽ rất nguy hiểm."*

Nếu có thể Phan Minh Vũ thà tự mình anh và Quyển Ni bước vào hang hùm

cũng không muốn Đường Vịnh Hi phải mạo hiểm.

"*Cậu yên tâm, người của Tần Gia Uy sẽ không làm hại đến tôi.*

Ngược lại ở bên cạnh họ tôi sẽ an toàn hơn."

Đường Vịnh Hi biết tình cảm của Tần Gia Uy đối với mình, nên cô tin chắc anh sẽ không làm hại đến cô.

Nghe Đường Vịnh Hi nói vậy, Phan Minh Vũ đành nghe theo mệnh lệnh của cô.

Sau khi cắt liên lạc với Phan Minh Vũ, Đường Vịnh Hi đứng một mình trong đêm tối.

Cặp mắt thận trọng nhìn thẳng ra bầu trời xa xôi, cô để mặc cho làng gió lạnh như băng thổi thẳng vào khuôn mặt kiều diễm của mình.

Từ lúc cô 13 tuổi cho đến 19 tuổi, Đường Vịnh Hi luôn âm thầm làm việc cho tổ chức trong bóng tối, ngay cả ba và mẹ cô cũng không biết.

Tổ chức thần bí được Phan Minh Khải ba của Phan Minh Vũ thống lĩnh.

Ông che giấu thân phận của mình, người ngoài chỉ biết ông là viện trưởng của trường đại học nổi tiếng New York university.

Ông âm thầm quan sát học viên, chỉ cần họ có năng lực ông sẽ chiêu nạp họ ngay và huấn luyện họ thành một sát thủ chuyên nghiệp.

Trong suốt thời gian 3 năm Đường Vịnh Hi không được phép xuất đầu lộ diện, cô được đưa đến một hòn đảo hoang để huấn luyện.

Từ vũ khí, công nghệ thông tin, võ thuật cho đến lễ nghi và thời trang,

Phan Minh Khải đào tạo cô thành một sát thủ hàng đầu trong tổ chức.

Quyển Ni, Phan Minh Vũ, Ý Anvà cô là bốn thuộc hạ xuất sắc nhất của ông, nhưng Đường Vịnh Hi thật sự là một thiên tài năng lực của cô vượt trội tất cả mọi người.

Lúc cô 19 tuổi Phan Minh Khải bị trúng mai phục, ông đã không do dự giao

lại chức thủ lĩnh cho Đường Vịnh Hi mà không giao lại cho con trai của ông.

Phan Minh Vũ không hề oán trách, ngược lại anh còn tâm phục khẩu phục Đường Vịnh Hi.

Cho đến năm cô 20 tuổi cô mới chính thức lên vị trí người cầm đầu của tổ chức thần bí Shadow.

Trong lúc Đường Vịnh Hi nghĩ đến những chuyện đã qua, đột nhiên một cái áo choàng ấm áp được phủ trên đôi vai mảnh mai của cô.

Đường Vịnh Hi giựt mình xoay người lại đập vào mắt cô là Tần Gia Uy, không biết anh đã bước ra bang công từ lúc nào, cặp mắt băn khoăn muốn giấu đi nỗi lo lắng trong lòng.

Đường Vịnh Hi cụp mặt không dám nhìn thẳng vào ánh mắt thăm sâu của anh.

Cô sợ, phải cô sợ rằng Tần Gia Uy sẽ nhìn thấu tâm tư của cô.

Từ trước tới giờ Đường Vịnh Hi luôn cho rằng tài diễn xuất của mình là siêu đẳng nhất, nhưng không biết vì sao khi nhìn vào ánh mắt của Tần Gia Uy.

Đường Vịnh Hi có cảm giác cặp mắt của anh giống y như tia x quang, chỉ cần anh nhìn kỹ một chút sẽ nhìn thấu lòng cô.

"*Gió ngòai này rất lạnh, em vào trong nghỉ ngơi sáng ngày mai chúng ta sẽ khởi hành sớm."*

Vừa nói bàn tay cường tráng của Tần Gia Uy đã vươn tới choàng qua vòng eo nhỏ của Đường Vịnh Hi kéo cô sát vào lòng.

Tấm lưng lạnh lẽo của cô đụng vào lồng ngực ấm áp của Tần Gia Uy làm lòng cô hiện lên cảm giác hạnh phúc.

Thật sự với bất kỳ người phụ nữ nào, dù họ có là một người yếu đuối hay mạnh mẽ, đến cuối cùng họ cũng cần có một bờ vai rộng vững chãi của người đàn ông làm điểm tựa.

Tần Gia Uy đặt cằm mình trên vai cô, khuôn mặt yêu nghiệt áp sát vào khuôn mặt kiều diễm của Đường Vịnh Hi.

Tần Gia Uy nhắm mắt lại hít vào hương thơm thoang thỏang tỏa ra từ trên người cô, cảm giác thỏa mãn làm lòng anh luyến tiếc.

Nếu anh biết trước hạnh phúc của anh là do Đường Vịnh Hi mang lại, anh sẽ không đợi đến ngày hôm nay mới thể hiện tình yêu của mình.

Anh sẽ ra sức theo đuổi cô từ cái ngày đầu tiên anh gặp cô.

"*Anh vào nghỉ ngơi trước đi, em muốn ở đây thêm một chút."*

Đường Vịnh Hi nói với giọng nhỏ nhẹ, cô xoay người đặt trên môi anh một nụ hôn ngọt ngào.

Thân thể của Tần Gia Uy liền có phản ứng với nụ hôn của cô, anh từ bị động chuyển thành chủ động.

Tần Gia Uy dùng môi tách đôi môi đầy đặn của Đường Vịnh Hi ra anh đưa đầu lưỡi của mình vào trong khoang miệng của cô.

Anh mặc kệ vết thương trên tay mình, bàn tay đang ôm eo cô bất giác siết chặt hơn để thân thể của hai người hoà lẫn vào nhau.

Đường Vịnh Hi đẫy Tần Gia Uy ra, cô nhìn anh bằng ánh mắt lung linh, nụ cười sung sướng khiến khuôn mặt của Đường Vịnh Hi càng tỏa sáng như những vì sao đang lấp lánh trên bầu trời giữa đêm khuya.

"*Ở ngoài này gió rất lớn, em cẩn thận đừng để mình bị cảm anh sẽ đau lòng."*

Tần Gia Uy yêu thương nói bàn tay lưu luyến buông Đường Vịnh Hi ra xoay người lại đi vào trong phòng.

Chương 40: Đường Vịnh Hi Phiền Não

Đường Vịnh Hi mỉm cười nhìn theo bóng lưng uy nghiêm của Tần Gia Uy, đến khi bóng dáng của anh khuất dần sau tấm màn mỏng.

Lúc này khuôn mặt xinh đẹp của Đường Vịnh Hi trở nên nghiêm túc hơn, cô bước tới đặt hai tay lên thành ban công, khi bàn tay mềm mại đụng vào ban công lạnh giá một luồn khí lạnh chạy thẳng vào cơ thể của cô làm Đường Vịnh Hi bất giác rùng mình.

Tâm trí của Đường Vịnh Hi cũng vị nỗi lạnh buốt này làm cho tĩnh táo.

Bàn tay mềm mại theo thối quen vươn lên sờ vào mặt dây chuyền trên cổ, cô bất ngờ khi bàn tay sờ vào mảnh trống không.

Đường Vịnh Hi lắc đầu nở một nụ cười yếu ớt, khi cô chợt nhớ ra cô đã tháo sợ dây chuyền trên cổ xuống.

"*Cũng may mình đã cất sợ dây chuyền, bằng không khi anh nhìn thấy chắc chắn sẽ sanh ra nghi ngờ."*

Sự phiền não của cô không vì vậy mà tiêu tan, lúc này trong đầu cô càng hiện lên nhiều nghi vấn.

"*Vừa rồi không biết anh có nghe được đối thoại giữa Phan Minh Vũ và cô không?"*

Mục đích của anh qua Hy Lạp là gì?

Anh có nghi ngờ về thân phận của cô không?

Anh sẽ nghĩ gì khi anh biết được thân phận thật sự của cô?."

Càng nghĩ tâm trí của Đường Vịnh Hi càng thêm rối loạn, cuối cùng cũng không có đáp án Đường Vịnh Hi đành bất đắc dĩ ủ rũ bước nhẹ nhàng vào trong, cặp mắt lập tức nhìn vào Tần Gia Uy.

Lúc này anh đã nằm yên trên giường nhắm mắt ngủ, Đường Vịnh Hi cởi áo choàng của anh ra tay cô dịu dàng đặt áo choàng lên ghế rồi vén chăn lên nằm xuống bên cạnh anh.

Mùi hương thoang thoảng của Đường Vịnh Hi làm Tần Gia Uy cảm giác khoan khoái trong lòng, anh vươn tay kéo Đường Vịnh Hi sát vào người, để đầu cô tựa lên cánh tay mạnh mẽ của anh.

Đường Vịnh Hi thoải mái chỉnh lại tư thế nằm của mình cô xoay qua vùi khuôn mặt xinh đẹp vào lồng ngực vạm vỡ của anh, tay cô thản nhiên chòang qua eo anh chìm vào trong giấc ngủ say.

Đã rất lâu Đường Vịnh Hi không hề có được một giấc ngủ an lành đến như vậy, từ lúc Tần Gia Uy xuất hiện cô cũng ít khi mơ thấy cơn ác mộng kia.

Đường Vịnh Hi ngủ một giấc đến tận trời sáng nhưng thật tội nghiệp cho Tần Gia Uy, bị con tiểu bạch thỏ cọ qua cọ lại trên người mình làm anh cả đêm chỉ lo đè nén dục vọng nên không hề chợp mắt.

Sáng ngày hôm sau khi Đường Vịnh Hi tỉnh giấc, cô mở to cắp mắt trong sáng của mình nhìn lên đồng hồ treo trên tường.

" *11 giờ sáng, chết đã trễ."*

Đường Vịnh Hi nhìn chung quanh không thấy Tần Gia Uy đâu, cô liền ngồi bật dậy tung tấm chăn màu trắng lên, vội vàng chạy vào trong phòng tắm làm vệ sinh cá nhân.

Đường Vịnh Hi lật đật đi xuống lầu, vừa đi cô vừa càu nhàu với bản thân của mình.

"*Sao mình lại ngủ say đến như vậy?."*

Khi cô vừa bước xuống lầu liền nhìn thấy Tần Gia Uy với khuôn mặt lạnh lùng, anh đang ngồi nghiêm trang tại phòng khách đọc báo.

Nghe được bước chân hối hả của cô anh tao nhã đặt tờ báo trên tay xuống bàn, cặp mặt lạnh lùng được thay thế bởi ánh mắt dịu dàng nhìn vào dáng vẻ gấp gáp của cô.

Tần Gia Uy bất giác nở một nụ cười nhẹ anh đứng lên chỉnh lại y phục của

mình.

"*Đi*."

Ánh mắt bất ngờ của Đường Vịnh Hi liền quan sát chung quanh, lúc này tứ đại hộ pháp cùng Tần Gia Vỹ đang ngồi trên bàn ăn, nghe anh nói vậy liền thận trọng đứng lên.

Tần Gia Uy không quan tâm đến sự hiện diện của mọi người, anh thản nhiên bước tới choàng tay qua eo của Đường Vịnh Hi cùng cô bước ra ngoài.

Tất cả mọi người đều sững sờ trong giây lát, họ không ngờ chỉ qua một đêm ngắn ngủi Lão Đại đã có thể thuần phục được chị dâu.

Tần Gia Vỹ nhìn Tần Gia Uy cười cười, cuối cùng anh hai cũng biết chữ yêu viết làm sao.

"*Ừ....um....*"

Tần Gia Uy bực bội hắng giọng khi anh không nghe được bước chân của bọn họ sau lưng anh.

Biết mình thất lễ bọn họ lập tức cung kính bước theo sau, Tần Gia Vỹ đi ngang qua Đường Vịnh Hi anh nhìn cô bằng ánh mắt tán thưởng.

"*Chị hay lắm, chị là người đầu tiên có thể làm ảnh hưởng đến quyết định của anh hai.*"

Tần Gia Vỹ vừa nói vừa đưa ngón cái của mình lên khen ngợi Đường Vịnh Hi.

Đáng lẽ ra mọi người sẽ xuất phát vào 9 giờ sáng nhưng vì Đường Vịnh Hi còn đang ngon giấc nên Tần Gia Uy đã dời lại thời gian đợi cô thức dậy mới khởi hành.

Lúc này Đường Vịnh Hi mới hiểu, thì ra anh đã trì hoãn giờ bay để chờ cô.

Bước vào chiếc máy bay riêng của Tần Gia Uy, Đường Vịnh Hi phải chắt lưỡi khen ngợi Tần Gia Uy thật biết tiêu tiền.

Chiếc máy bay Air Force One này là loại mới nhật trên thị trường, giá trị của

nó khỏi cần phải nói nếu trong tay không cầm trên 660 triệu đô la thì nhìn cũng không thể nhìn tới.

Đường Vịnh Hi và Tần Gia Uy ngồi ở khoang trước, thuộc hạ của anh đều ngồi thận trọng ở phía sau.

"*Sao anh không gọi em dậy?."*

Đường Vịnh Hi cúi đầu nói trong miệng, giọng nói khe khẽ nhưng cũng đủ để Tần Gia Uy nghe.

"*Để làm gì?."*

Cặp mắt sắc bén của Tần Gia Uy đang chăm chú nhìn vào cái iPad trên tay nói.

"Để làm gì?

Cái anh này sao lại hỏi cô như vậy, thì dậy sớm để theo anh qua Hy Lạp chứ để làm gì."

Chương 41: Tề Phong Và Đường Tam

Đường Vịnh Hi tự nói với mình, cô bực bội xoay qua nhìn anh bằng ánh mắt khó chịu.

"*Em không muốn mọi người phải chờ một mình em."*

Tần Gia Uy vẫn như cũ cặp mắt không hề rời khỏi màn hình iPad.

"*Người chờ em là anh, không liên quan gì đến bọn họ."*

Đường Vịnh Hi thật bó tay với Tần Gia Uy ngang ngược này.

"*Thật tức chết!*

Anh không đi thì làm sao họ dám đi.

Như vậy cũng đồng nghĩa là họ chờ cô."

Đường Vịnh Hi tự nói với lòng cô không thèm nói tiếp với anh nữa, nói chuyện với anh thật hại não, lúc này cặp mắt sắc bén của cô theo thói quen quan sát màn hình iPad trên tay anh.

Cô nhìn thấy Tần Gia Uy đang nhắn tin với Lôi Lạc Thiên, nhưng cô không biết họ đang nói về chuyện gì.

Sau khi trả lời vài câu Tần Gia Uy đặt iPad xuống cái bàn trước mặt, anh vươn tay chòang qua eo cô ôm sát cô vào lòng, đầu anh thản nhiên ngã về phía sau nhắm mắt lại dưỡng thần.

Nhìn thấy nét mặt mệt mỏi này của Tần Gia Uy, cô biết mình chính là thủ phạm.

Đường Vịnh Hi biết tính nết khi ngủ của mình vô cùng xấu, chắc chắn cô đã quấy rầy anh cả đêm bằng không anh cũng không mệt mỏi như bây giờ.

"*Xin lỗi, tối hôm qua em đã hành hạ anh cả đêm."*

"Ừm."

Tần Gia Uy không mở mắt chỉ ừm một tiếng, cô thấy anh như vậy cũng không muốn làm phiền anh.

Trần Linh Giang ngồi ở phía sau cô nghe toàn bộ đối thoại của hai người, trong lòng cô hiện lên nỗi mất mát khó tả.

Nhưng cô biết Tần Gia Uy và cô không cùng chung một loại người, được ở bên cạnh anh là cô đã mãn nguyện.

Nếu đã như vậy chỉ cần Tần Gia Uy hạnh phúc cô cũng sẽ hạnh phúc theo, nếu Tần Gia Uy đã yêu Đường Vịnh Hi, vậy cô sẽ dùng hết sức lực của mình để bảo vệ người anh yêu.

Trong lúc Đường Vịnh Hi đang nghĩ về chuyến đi Hy Lạp này, đột nhiên một đĩa bánh mình bơ thơm ngon cùng với một tách cafe nóng hỏi từ đâu xuất hiện trước mặt cô.

Đường Vịnh Hi kinh ngạc ngước mặt lên nhìn vào người đã đem thức ăn cho mình, đập vào mắt cô là một cô tiếp viên xinh đẹp.

Cô ta nhìn Đường Vịnh Hi nở một nụ cười lịch sự.

"*Chị dâu, Lão Đại đã căn dặn thuộc hạ chuẩn bị điểm tâm sáng cho người."*

**Thuộc hạ trong hắc bang của Tần Gia Uy đều gọi anh là Lão Đại và Đường Vịnh Hi là Chị dâu.*

Nói xong cô tiếp viên lập tức rời đi, Đường Vịnh Hi với khuôn mặt vui vẻ nụ cười ngọt ngào không thể che giấu

được trên khuôn mặt duyên dáng của cô.

Đường Vịnh Hi xoay qua nhìn vào khuôn mặt mệt mỏi của Tần Gia Uy, trong lòng hiện lên cảm giác ấm áp vô cùng, cô không ngờ một Tần Gia Uy thường ngày như khúc gỗ không biết thương hoa tiếc ngọc là gì, nhưng lại là một người đàn ông tỉ mỉ chu đáo, anh biết cô chưa ăn sáng nên mới cố tình cho người chuẩn bị cho cô.

12 tiếng sau máy bay đáp xuống sân bay Quốc Tế Hy Lạp, Đường Vịnh Hi vừa bước ra khỏi khoang máy bay liền nhìn thấy một nam một nữ đang đứng cung kính chờ Tần Gia Uy.

Theo ánh mắt sắc bén của Đường Vịnh Hi quan sát thì hai người này là một đôi.

Nhưng cũng thật lạ hai người nhìn vào hòan tòan đối lập với nhau, người đàn ông nhìn vào thật nghiêm chỉnh thận trọng thâm sâu còn cô gái thì vô cùng thông minh hoạt bát, trong ánh mắt của cô ta Đường Vịnh Hi có thể nhìn thấy tia tinh nghịch.

"Tần Lão Đại, thuộc hạ được chủ nhân căn dặn theo bên cạnh hỗ trợ ngài."

Tề Phong cung kính cúi đầu trước mặt Tần Gia Uy nói.

Tần Gia Uy không hề kinh ngạc, Lôi Lạc Thiên đã nhắn tin cho anh biết, Lôi Lạc Thiên sẽ phái thuộc hạ thân cận nhất của mình chờ anh tại Hy Lạp.

Tần Gia Uy đảo cặp mắt nguy hiểm của mình nhìn vào cô gái bên cạnh, Lôi Lạc Thiên chỉ nói phái một mình Tề Phong mà thôi.

Đường Tam thật thông minh cô nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Tần Gia Uy nhìn mình liền bước tới cười cười nói.

"*Anh Gia Uy, anh Lạc Thiên nói sợ khúc gỗ này làm hỏng đại sự của anh, nên mới kêu em theo bên cạnh canh chừng anh ấy."*

Đường Tam cười một cách khoái chí chỉ vào Tề Phong nói, cô biết ở trước mặt Tần Gia Uy anh không thể nổi giận với cô.

Ai bảo vừa rồi khi cô đòi theo anh, anh lại không đồng ý nhưng mặc kệ anh có đồng ý hay không một khi Đường Tam cô đã muốn đi theo, dù trời có sập xuống cũng không cản nổi huống hồ gì một Tề Phong luôn bị cô chèn ép.

Tề Phong đứng bên cạnh nghe những lời Đường Tam vừa nói ra, khuôn mặt nghiêm nghị liền trở nên tái xanh, anh biết cô cố tình ở trước mặt của Tần Gia Uy nói như vậy.

Tứ đại hộ pháp đứng phía sau nghe Đường Tam nói vậy trong ánh mắt chợt hiện lên ý cười nhưng ngoài mặt vẫn giữ nguyên thái độ nghiêm chỉnh.

Họ đã nghe danh của Tề Phong từ lâu biết anh là một người nghiêm túc tuy tính tình có hơn bồng bột nhưng là một người dám nói dám làm, là thuộc hạ đắc lực nhất của Lôi Lạc Thiên.

Nhưng thật không ngờ bây giờ một Tề Phong danh tiếng lại bị cô gái này trêu chọc như vậy.

Tần Gia Vỹ lắc đầu mỉm cười bội phục cô tiểu sư muội này của anh, từ lúc anh hai lên nắm quyền Tần Gia liền triệu anh từ Mỹ trở về Italy cũng đã năm năm.

Trong suốt thời gian năm năm này anh không hề gặp lại Đường Tam, Đường Tam cùng anh học chung một trường đại học tuy cô nhỏ hơn anh 2 lớp nhưng hai người rất hợp rơ nên Tần Gia Vỹ luôn xem Đường Tam như cô em gái của mình.

Chương 42: Tần Gia Uy Hống Hách

Tần Gia Uy nghe Đường Tam gọi mình bằng Anh Gia Uy, trong ánh mắt anh chợt hiện lên sự không vui, anh trầm mặc không nói gì.

Đường Vịnh Hi nhìn Đường Tam bằng ánh mắt thích thú, cô gái này thật thú vị.

Nhìn vào Đường Tam, Đường Vịnh Hi có cảm giác Đường Vịnh Hi mà tất cả mọi người đều biết chính là phiên bản sau của Đường Tam.

Một Đường Vịnh Hi mà cô đã mô phỏng ra để che giấu bản tính và thân phận thật sự của mình, một cô gái cực kỳ thông minh lanh lẹ lại kèm theo tia tinh nghịch.

Đường Tam nhìn một cái là biết ngay Tần Gia Uy có thái độ không hài lòng với cách xưng hô vừa rồi của cô.

Đường Tam chợt nhớ đến nét mặt của Lôi Lạc Thiên, lần đầu tiên cô gọi Lôi Lạc Thiên bằng Anh Thiên anh cũng có phản ứng tương tự.

Đường Tam thở dài trong lòng thầm nghĩ.

"*Hazzzzz....*

Hai người này sao lại giống nhau như vậy, hai người đều lạnh lùng y như nhau."

Nhưng khi Đường Tam quan sát kỹ Tần Gia Uy trong lòng cô liền nhận ra, Lôi Lạc Thiên tuy lạnh lùng nhưng lại mang theo phần tà mị.

Còn Tần Gia Uy cũng lạnh lùng không thua gì với Lôi Lạc Thiên, nhưng

trên người anh lại tỏ ra sự nguy hiểm cùng với sát khí làm người đối diện với ánh mắt ma mị của anh phải rùng mình bất giác toát mồ hôi lưng.

Quan sát Tần Gia Uy xong Đường Tam nhún vai cười một cách sáng lạng, anh thích hay không là việc của anh, còn cô gọi anh như thế nào là việc của cô.

Lúc này Đường Tam mới chuyển tầm mắt của mình vào cô gái đang đứng ngoan ngoãn bên cạnh Tần Gia Uy.

Cặp mắt thăm dò của Đường Tam bất giác hiện lên sự e dè.

"*Cô gái này tuy ngoài mặt tỏ ra không có gì là đặc sắc ngoài nét đẹp không thể nào che giấu được, những chuyện khác cô ấy đều che đậy một cách vô cùng khéo léo.*

Mình phải tìm hiểu thêm về cô ấy."

Sau khi quan sát xong Đường Vịnh Hi cô mới nâng mặt nhìn vào những người đứng phía sau của Tần Gia Uy, ngoài mặt cô đòi đi theo Tề Phong chơi nhưng thật sự Trình Lam đã phái cô theo để bảo vệ Tần Gia Uy và Tần Gia Vỹ.

Trình Lam đã hứa với Gia Duyên rằng cô sẽ không để anh hai và anh ba của Gia Duyên gặp nguy hiểm.

Sau khi cô biết về kế hoạch của Lôi Lạc Thiên và Tần Gia Uy trong lòng cô rất lo lắng nên đã phái Đường Tam theo bên cạnh.

Đường Tam nhìn thấy nét mặt muốn cười của bọn họ liền tức giận, ai cho phép bọn họ xem thường Tề Phong của cô.

Tề Phong chỉ để một mình cô bắt nạt người khác đừng hòng cười chê anh.

Trong lúc Đường Tam phùn mang trợn mắt nhìn họ, đột nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên.

"*Tam Nhi."*

Tần Gia Vỹ bước tới gọi cô một cách thân mặt, cặp mắt của Đường Tam tỏa sáng khi cô nhìn thấy người gọi mình chính là Vince.

"*Vince sao anh lại ở đây?."*

Đường Tam vừa nói vừa cười rạng rỡ nhào vào lòng của Tần Gia Vỹ, hành động này của cô làm sắc mặt của Tề Phong từ xanh chuyển sang tím.Anh giận dữ nghiến răng khen két, nhưng vì ở trước mặt Tần Lão Đại anh không

thể nào thể hiện ra cơn thịnh nộ trong lòng mình.

Tần Gia Vỹ cười cười cô em này lúc nào cũng cư xử manh động như vậy hết, anh đã thu hết nét mặt giận dữ của Tề Phong.

Tần Gia Vỹ đẩy Đường Tam ra, anh sợ mình còn ôm ấp cô nữa chắc chắn một viên đạn sẽ bay về phía của hai người.

"*Xin tự giới thiệu, anh là Tần Gia Vỹ em trai của Tần Gia Uy cũng là nhị gia của Tần Gia."*

Tần Gia Vỹ nhìn Đường Tam nghiêm túc nói, vì thân phận đặc biệt của anh nên khi sang Mỹ học anh phải đổi tên, sợ có người thừa dịp bắt anh làm con tin để uy hiếp Tần Gia.

Đường Tam nghe anh nói vậy khuôn mặt không khỏi hiện lên vẻ bất ngờ, thì ra Vince mà cô quen biết chính là anh ba của Gia Duyên.

Trong lúc mọi người bị Đường Tam náo loạn, một tốp người oai phong từ từ tiến đến gần bọn họ.

Người của gia tộc Dukas đã có mặt sẵn tại sân bay để đón tiếp Tần Gia Uy.

Một cô gái với dáng người cao khuôn mặt xinh đẹp như nữ thần Hy Lạp, cặp mắt màu nâu sâu hun hút cùng với cái mũi cao làn da rám nắng mướt rượt, mái tóc đen bồng bềnh.

Sophia bước đi uyển chuyển đến trước mặt của Tần Gia Uy, thuộc hạ của cô thận trọng bước theo sau.

Sophia dùng ánh mắt hiếu kỳ quan sát Tần Gia Uy, cô thật kinh ngạc với sự hấp dẫn của anh, khuôn mặt nghiêm nghị anh tuấn, dưới ánh đèn màu trắng trong màn đêm đen tối càng tôn lên sự ngông cuồng tìm ẩn trong ánh mắt của anh.

Khi cô nghe ba nói về Tần Gia Uy cô còn nghĩ Tần Gia Uy chắc là một người đàn ông khoảng chừng 50 tuổi.

Nhưng thật không ngờ Tần Gia Uy chỉ mới ngoài 30, một người tuổi trẻ nhưng lại nắm trong tay quyền lực tối cao cùng với khối tài sản khủng làm người ta vừa kính nể vừa ganh tị.

"*Xin chào Tần Lão Đại."*

Sophia cười ngọt ngào chào Tần Gia Uy, cô bước tới vươn tay định ôm Tần Gia Uy chào hỏi theo lễ nghi xã giao.

Nhưng thật không ngờ Tần Gia Uy không hề nể mặt mỹ nữ Hy Lạp Sophia, anh lui mình về phía sau để tránh cái ôm chào hỏi của cô.

Thuộc hạ của Sophia đều sửng sờ với hành động từ khước này của Tần Lão Đại, nếu đổi lại là họ được ôm ấp mỹ nhân hàng đầu của Hy Lạp thì còn gì bằng.

Thuộc hạ của Tần Gia Uy không hề ngạc nhiên với thái độ hống hách này của Lão Đại, họ quá hiểu tính tình ưa sạch sẽ của Tần Gia Uy.

Ngoài chị dâu ra chắc không còn người phụ nữ nào được tiếp xúc thân thể với anh.

Đường Vịnh Hi ngỡ ngàng với hành động của anh, cô nhìn anh bằng ánh mắt tán thưởng.

"*Quả thật xứng danh ông trùm mafia, không bị nữ sắc làm mê muội."*

Nói là nói vậy nhưng không biết vì sao khi cô nhìn thấy ánh mắt hờ hững của Tần Gia Uy khi nhìn vào Sophia trong lòng cô lại cảm giác rất vui.

Sophia thật bình thản, cô không vì hành động bất nhã của Tần Gia Uy mà tức giận.

Cô mỉm cười ngọt ngào liếc nhìn người con gái đứng bên cạnh anh, một cô gái Phương Đông vô cùng xinh đẹp.

Sophia đã từng gặp mặt rất nhiều người phụ nữ đẹp, nhưng không ai có thể khiến cô xem trọng cả.

Sophia là một cô gái vừa xinh đẹp vừa tài giỏi, nên đối với cô phụ nữ không chỉ phải đẹp còn phải thông minh.

Chương 43: Đường Vịnh Hi Suy Nghĩ Chu Toàn

Sophia quan sát Đường Vịnh Hi cô phải công nhận cô gái này là một mỹ nhân, từ dáng người cho đến những đường nét trên khuôn mặt cô không nhìn ra một khuyết điểm, đẹp thì có đẹp nhưng cũng chỉ là một người phụ nữ chân yếu tay mềm không có gì gọi là nổi bật cả.

Sophia thật khinh thường những cô gái nhu nhược chỉ biết dựa dẫm vào đàn ông.

"*Tần Lão Đại, ba tôi đã chờ ngài rất lâu."*

Sophia vừa nói vừa vươn tay làm động tác mời Tần Gia Uy ngồi vào trong chiếc xe Rolls-Royce màu đen đậu bên cạnh.

Tần Gia Uy không nói gì anh thản nhiên vươn tay choàng qua eo của Đường Vịnh Hi, bước đi oai nghiêm về phía trước ngồi vào trong xe.

Lúc này Sophia định khom người ngồi vào chung xe với Tần Gia Uy, đột nhiên Trần Linh Giang vươn tay chặn cô lại.

"*Xin lỗi Sophia tiểu thư, lão đại không có thói quen ngồi cùng xe với người khác.*

Mời tiểu thư ngồi vào xe phía sau."

Lời nói của Trần Linh Giang làm cho thuộc hạ của Sophia tức giận trong lòng.

Ở đây là Hy Lạp địa bàn của nhà Dukas, không phải Italy mà Tần Gia Uy có thể hành sự ngang tàng như vậy.

Sophia nhìn thấy nét mặt tối sầm của thuộc hạ cận thân của mình, cô liền ra hiệu cho họ không được làm càn.

Tần Gia Uy không phải là người bọn họ có thể chọc đến.

Đường Vịnh Hi nghe Trần Linh Giang nói vậy, cô liền quan sát sắc mặt của Sophia.

Sophia không hề tỏ ra tức giận hay kinh ngạc với thái độ hống hách này của Tần Gia Uy.

Ngược lại biểu cảm bình thản trên khuôn mặt cô làm Đường Vịnh Hi cảm giác bất an trong lòng.

"*Cô gái này không đơn giản."*

Đường Vịnh Hi thầm nghĩ nếu đổi lại là mấy cô thiên kim tiểu thư khác, khi bị Tần Gia Uy đối xử như vậy, họ sẽ giận dữ không thể kiềm chế được biểu cảm không hài lòng.

Sophia mỉm cười ánh mắt dịu dàng nhìn Tần Gia Uy nói với giọng khách khí.

"*Không sao nếu Tần Lão Đại có thói quen đó, tôi sẽ ngồi vào xe khác.*

Hẹn gặp Tần Lão Đại tại biệt thự Dukas."

Nói xong Sophia cúi đầu lịch sự chào Tần Gia Uy rồi xoay người lại cùng thuộc hạ ngồi vào trong xe phía sau.

Chiếc xe Rolls-Royce của cô dẫn đầu 5 chiếc xe còn lại đi đến biệt thự Dukas.

Nhìn thấy mọi người đã ngồi vào trong xe, Tề Phong bước tới túm lấy cánh tay của Đường Tam kéo cô vào trong một chiếc xe ở phía sau, nói với giọng hùng hồn.

"*Em và Tần Gia Vỹ có quan hệ gì?"*

Tề Phong gằng giọng nhìn Đường Tam nói, Đường Tam không hề sợ nộ khí của anh.

Cô nở một nụ cười nịnh nọt nhìn Tề Phong dịu dàng nói.

"*Anh Phong.....*

Anh làm người ta đau muốn chết."

Giọng nói ngọt ngào õng à õng ẹo của Đường Tam vang lên làm nguôi đi cơn giận trong lòng anh.

Tề Phong lắc đầu trong vẻ bất lực, lần nào anh cũng thua thê thảm dưới tay cô.

Tề Phong buông tay Đường Tam ra anh nhìn cô nghiêm túc nói.

"*Em và hắn có quan hệ gì?"*

Đường Tam nhìn thấy nét mặt của Tề Phong, cô biết anh đang ghen nên không muốn chọc anh nữa.

Sau khi nghe Đường Tam kể lại chuyện giữa Tần Gia Vỹ và cô, cơn tức giận trong lòng Tề Phong mới vơi đi.

"*Lão đại, thuộc hạ thấy người của gia tộc Dukas không đơn giản, nhất là cô tiểu thư Sophia này."*

Doãn Kỳ ngồi bên ghế phụ xoay đầu lại nhìn Tần Gia Uy thận trọng nói.

"*Người của gia tộc Dukas..... hiện tại đối với chúng ta vẫn chưa phải là mối đe dọa."*

Tần Gia Uy lạnh lùng buông ra một câu, anh vẫn bình thản ánh mắt

nguy hiểm không hề tỏ ra hiếu kỳ hay quan tâm đến cô gái được gọi là Sophia.

Tay Tần Gia Uy ngang nhiên ôm eo của Đường Vịnh Hi, ánh mắt thích thú xem cô vợ nhỏ của mình có ý nghĩ gì với người phụ nữ khác bên cạnh anh.

Lúc này Đường Vịnh Hi đang dựa đầu vào người anh, ánh mắt tập trung quan sát hoàn cảnh bên ngoài cửa sổ nên không để ý đến Tần Gia Uy.

Trong lòng anh thầm nghĩ, không biết Đường Vịnh Hi đang nhìn cái gì lại tập trung đến như vậy.

Anh nhìn theo ánh mắt của cô, chỉ là phong cảnh bình thường không có gì

gọi là đặc sắc, tại sao lại cuốn hút được sự chú ý của cô.

Đường Vịnh Hi thu hết mọi phong cảnh bên ngoài, từ những con đường vắng vẻ xe chạy ngang qua cho đến địa hình trong phạm vi của gia tộc Dukas.

Cô phải chuẩn bị một con đường lui chắc chắn nhất cho Tần Gia Uy, lỡ người của gia tộc Dukas muốn nổi loạn làm hại đến anh, cô sẽ giúp anh an toàn rời khỏi.

Nửa tiếng sau đoàn xe 5 chiếc tiến vào địa bàn của gia độc Dukas, trong màn đêm những ngọn đèn đường màu trắng tỏa ra ánh sáng rực rỡ chiếu thẳng xuống con đường nhựa nơi xe của bọn họ chạy qua.

Xe dừng lại trước ngôi biệt thự hoành tráng, Trần Linh Giang mở cửa bước xuống xe, cô cung kính mời Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi.

Đường Vịnh Hi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, mấy mươi tên thuộc hạ của gia tộc Dukas, cầm súng hung hăng canh chừng trước cửa.

Đường Vịnh Hi tỏ ra sợ hãi trước tình hình này, cô lập tức nép người sát vào Tần Gia Uy tay cô quýnh quáng chòang qua tay anh siết chặt lại.

Ánh mắt của Tần Gia Uy chợt hiện lên ý cười, trong lòng anh thầm nghĩ tài diễn xuất của vợ anh càng ngày càng xuất sắc.

Họ đi đến trước cửa lớn, một người đàn ông ở độ tuổi 60 trên tay cầm một cây gậy, ông uy nghiêm đứng trước cửa lớn chờ Tần Gia Uy.

Đứng bên cạnh ông là Josphep anh hai của Sophia, cũng là người thừa kế duy nhất của gia tộc Dukas.

"*Tần Lão Đại, cuối cùng ngài cũng đã tới."*

Ông Dukas nhìn Tần Gia Uy nói với giọng ân cần, hôm qua người của Tần Gia Uy đã báo cho ông biết Tần Gia Uy sẽ đến Hy Lạp vào 9 giờ tối, vì muốn tỏ ra lòng thành ông đã cho con gái của mình ra sân bay chờ anh.

Nhưng thật không ngờ sáng nay thuộc hạ của Tần Gia Uy gọi điện nói họ sẽ đến trễ ba tiếng.

Chương 44: Cô Ấy Là Vợ Của Tần Gia Uy Tôi

Trong lòng ông Dukas hiện lên nhiều nỗi hoài nghi, ông đã quen biết Tần Gia Uy rất lâu.

Tần Gia Uy là một người nói một là một, từ trước tới giờ anh chưa từng vì ai hay vì lý do gì mà thay đổi thời gian anh đã định.

Josphep đứng bên cạnh ánh mắt lờ đờ đột nhiên phát sáng, khi hắn bị thu hút bởi nét đẹp hoàn hảo dáng người mảnh mai, ánh mắt tự tin cùng với biểu cảm của quyền lực tối cao trên người phụ nữ Phương Đông đi bên cạnh Tần Gia Uy.

Trên người Đường Vịnh Hi tỏa ra sự hấp dẫn hớp hồn mà hắn chưa từng nhìn thấy qua ở bất kỳ người phụ nữ nào.

Ánh nhìn của hắn không hề rời khỏi người của Đường Vịnh Hi, cho dù hắn đã có vợ nhưng cũng không vì vậy mà ngăn cản sự ham muốn trong lòng hắn.

Tần Gia Uy nhìn thấy sự khát vọng trong ánh mắt của Josphep, trong lòng anh hiện lên cơn thịnh nộ.

Josphep bị ánh nhìn sắc bén như lưỡi gươm của Tần Gia Uy làm hắn hỏang hốt, lập tức thu hồi lại ánh mắt say mê của mình.

Ông Dukas là một người vô cùng sáng suốt, khi ông nhìn thấy sự thay đổi trong ánh mắt nguy hiểm của Tần Gia Uy, ông liền biết anh không hài lòng với ánh mắt dò xét của con trai mình trên người phụ nữ kia.

Ông Dukas nâng cây cậy trong tay lên, ấn mạnh xuống mặt đất phát ra âm thanh lớn.

"*Cụp.....*"

Ông dùng hành động để nhắc nhở con trai mình, không nên có cử chỉ thất lễ trước mặt Tần Gia Uy, đối với thế lực của Tần Gia, gia độc Dukas của ông

chỉ là hạt cát trong sa mạc mênh mông.

"*Tần Lão Đại, thứ lỗi cho sự vô lễ của tôi."*

Josphep nở một nụ cười giả lả cúi đầu lịch sự nhìn Tần Gia Uy nói.

Tần Gia Uy không hề để hắn vào trong ánh mắt ngạo mạn của mình, anh nhìn ông Dukas cất giọng lạnh lùng.

"*Chào ngài Dukas, đã lâu không gặp."*

Nét mặt Josphep liền xụ xuống khi hắn nhìn thấy cử chỉ khinh bỉ của Tần Gia Uy đối với mình, trong lòng hận sao có thể cho Tần Gia Uy một bài học cho chừa cái thói phách lối.

Ông Dukas biết tâm tư của con trai mình, liền lên tiếng phá vỡ bầu không khí căng thẳng giữa hai người.

"*Phải....*

Phải đã lâu chúng ta không gặp mặt."

Giọng nói già nua mang theo khí thế uy quyền của một người cầm đầu vang lên, ông Dukas vừa nói bàn tay vừa đưa ra trước mặt Tần Gia Uy.

Tần Gia Uy vươn bàn tay mang găng tay bằng da tới bắt lấy tay ông một cách sảng khoái.

Sau khi ông Dukas bắt tay với Tần Gia Uy, cặp mắt sắc bén liền quan sát những người theo bên cạnh anh.

Ánh mắt hiếu kỳ dừng lại trên người của Đường Vịnh Hi, lúc này còn đang khẩn trương ôm chặt cánh tay của Tần Gia Uy.

Ông biết quy luật của Tần Gia Uy ngoài thuộc hạ cận thân của anh ra, không ai được phép chạm vào người anh.

Nhưng theo ông nhận xét cô gái này không giống như là thuộc hạ của anh.

"*Tần Lão Đại, vị tiểu thư này là....."*

Ông Dukas nhìn Tần Gia Uy vừa cười vừa nói, cặp mắt tò mò không hề rời khỏi người của Đường Vịnh Hi.

"*Cô ấy là vợ của Tần Gia Uy tôi."*

Giọng nói vô cảm kèm theo sự tuyên ngôn của Tần Gia Uy vang lên, anh vừa nói bàn tay mạnh mẽ vừa chòang qua eo Đường Vịnh Hi kéo cô sát vào người của mình.

Hành động này của Tần Gia Uy muốn nói cho ai đó biết Đường Vịnh Hi chính là của anh.

Không ai được phép dòm ngó đến dù chỉ là suy nghĩ cũng không được.

Đường Vịnh Hi vui vẻ nép mình vào lồng ngực vạm vỡ của anh.

Cô biết Tần Gia Uy đang tức giận với thái độ vô lễ vừa rồi của Josphep, không chỉ Tần Gia Uy ngay cả cô cũng bực bội với vẻ mặt ham muốn cùng với ánh mắt thèm khát của hắn, giống y như một con dê đực háo sắc.

Tất cả mọi người đều biết Tần Gia Uy vừa mới tuyên bố với bọn họ Đường Vịnh Hi là của anh, những gì đã thuộc về quyền sở hữu của Tần Gia Uy dù có muốn nhìn cũng không thể, đừng nói chi đến những suy nghĩ mờ ám.

Lời nói của Tần Gia Uy làm cho mọi người đều kinh ngạc nhất là Sophia.

Cô không ngờ một người xuất sắc như Tần Gia Uy, lại để ý đến một cô gái tầm thường không có gì đặc biệt như Đường Vịnh Hi.

Josphep nghe Tần Gia Uy nói vậy trong ánh mắt của hắn hiện lên nổi mất mát, trong lòng hắn thầm nghĩ cho dù Đường Vịnh Hi có thuộc về ai đi chăng nữa hắn cũng sẽ không từ thủ đoạn để chiếm lấy cô cho bằng được.

Nhưng người này lại là Tần Gia Uy một người dù hắn muốn, cũng không bao giờ đấu nổi.

"*Chào Tần Phu nhân."*

Ông Dukas nhìn Đường Vịnh Hi lịch sự chào hỏi, với ánh mắt nhìn người lâu năm của ông.

Ông tin chắc cô gái này không phải là người tầm thường, dù nhìn bề ngoài cô không có gì nổi bật cả nhưng ông dám khẳng định người phụ nữ có thể lọt vào mắt xanh của Tần Gia Uy không thể nào là người đơn giản.

Cũng giống như ông Đường Vịnh Hi cũng dùng ánh mắt thăm dò quan sát ông Dukas, cô muốn biết một lão già có quyền lực trong hắc đạo như ông, thật sự là địch hay bạn của Tần Gia Uy.

"*Chào ông."*

Đường Vịnh Hi mỉm cười nhìn ông Dukas nói.

Sau khi chào hỏi xong, ông Dukas dẫn đường đưa mọi người vào trong biệt thự.

Bước vào phòng ăn tất cả mọi người đều ngồi xuống ghế tại một cái bàn ăn hình chữ nhật sang trọng, ông Dukas đã chuẩn bị một buổi tối thịnh soạn để chào đón Tần Gia Uy.

Tứ đại hộ pháp dù được ông Dukas buông lời mời cũng không dám ngồi cùng, bốn người cung kính đứng sau lưng Tần Gia Uy, cặp mắt thận trọng quan sát tình hình chung quanh.

"*Chào mừng Tần Lão Đại đến Hy Lạp."*

Ông Dukas nhìn Tần Gia Uy nói, bàn tay thản nhiên nâng ly rượu lên làm động tác cụng ly.

Tần Gia Uy với nét mặt vô cảm đưa ly rượu lên cụng ly với ông Dukas, bàn tay mang găng tay ưu nhã đưa ly rượu đến mép môi của mình nhắm nháp một chút.

Trong lúc mọi người đang trò chuyện vui vẻ, Đường Vịnh Hi rất trầm lặng.

Cặp mắt như tia x quang nhìn khắp nơi, cô đang ghi nhớ sơ đồ của toà biệt thự này.

Đường Vịnh Hi có một khả năng siêu nhiên, đầu cô giống y như một cái máy vi tính, bất cứ thứ gì chỉ cần cô nhìn qua một lần cô sẽ ghi nhớ rất rõ.

Toà biệt thự rất lớn nếu người bình thường đi vào sẽ không nhớ nổi lối ra,

không chỉ vậy trên trần nhà có lắp rất nhiều máy camera theo dõi.

Cô phải ghi nhớ từng cái một để khi cô lén ra ngoài không bị phát hiện.

Đường Vịnh Hi phải nghĩ ra một cách chu tòan để đi đến địa bàn của bang Santos, cô phải tìm ra nơi nghiên cứu vi-rút Anthrax 001.

Chương 44: Cô Ấy Là Vợ Của Tần Gia Uy Tôi.

Trong lòng ông Dukas hiện lên nhiều nỗi hoài nghi, ông đã quen biết Tần Gia Uy rất lâu.

Tần Gia Uy là một người nói một là một, từ trước tới giờ anh chưa từng vì ai hay vì lý do gì mà thay đổi thời gian anh đã định.

Josphep đứng bên cạnh ánh mắt lờ đờ đột nhiên phát sáng, khi hắn bị thu hút bởi nét đẹp hoàn hảo dáng người mảnh mai, ánh mắt tự tin cùng với biểu cảm của quyền lực tối cao trên người phụ nữ Phương Đông đi bên cạnh Tần Gia Uy.

Trên người Đường Vịnh Hi tỏa ra sự hấp dẫn hớp hồn mà hắn chưa từng nhìn thấy qua ở bất kỳ người phụ nữ nào.

Ánh nhìn của hắn không hề rời khỏi người của Đường Vịnh Hi, cho dù hắn đã có vợ nhưng cũng không vì vậy mà ngăn cản sự ham muốn trong lòng hắn.

Tần Gia Uy nhìn thấy sự khát vọng trong ánh mắt của Josphep, trong lòng anh hiện lên cơn thịnh nộ.

Josphep bị ánh nhìn sắc bén như lưỡi gươm của Tần Gia Uy làm hắn hỏang hốt, lập tức thu hồi lại ánh mắt say mê của mình.

Ông Dukas là một người vô cùng sáng suốt, khi ông nhìn thấy sự thay đổi trong ánh mắt nguy hiểm của Tần Gia Uy, ông liền biết anh không hài lòng với ánh mắt dò xét của con trai mình trên người phụ nữ kia.

Ông Dukas nâng cây cậy trong tay lên, ấn mạnh xuống mặt đất phát ra âm thanh lớn.

“Cụp.....”

Ông dùng hành động để nhắc nhở con trai mình, không nên có cử chỉ thất lễ trước mặt Tần Gia Uy, đối với thế lực của Tần Gia, gia độc Dukas của ông

chỉ là hạt cát trong sa mạc mênh mông.

“Tần Lão Đại, thứ lỗi cho sự vô lễ của tôi.”

Josphep nở một nụ cười giả lả cúi đầu lịch sự nhìn Tần Gia Uy nói.

Tần Gia Uy không hề để hắn vào trong ánh mắt ngạo mạn của mình, anh nhìn ông Dukas cất giọng lạnh lùng.

“Chào ngài Dukas, đã lâu không gặp.”

Nét mặt Josphep liền xụ xuống khi hắn nhìn thấy cử chỉ khinh bỉ của Tần Gia Uy đối với mình, trong lòng hận sao có thể cho Tần Gia Uy một bài học cho chừa cái thói phách lối.

Ông Dukas biết tâm tư của con trai mình, liền lên tiếng phá vỡ bầu không khí căng thẳng giữa hai người.

“Phải....

Phải đã lâu chúng ta không gặp mặt.”

Giọng nói già nua mang theo khí thế uy quyền của một người cầm đầu vang lên, ông Dukas vừa nói bàn tay vừa đưa ra trước mặt Tần Gia Uy.

Tần Gia Uy vươn bàn tay mang găng tay bằng da tới bắt lấy tay ông một cách sảng khoái.

Sau khi ông Dukas bắt tay với Tần Gia Uy, cặp mắt sắc bén liền quan sát những người theo bên cạnh anh.

Ánh mắt hiếu kỳ dừng lại trên người của Đường Vịnh Hi, lúc này còn đang khẩn trương ôm chặt cánh tay của Tần Gia Uy.

Ông biết quy luật của Tần Gia Uy ngoài thuộc hạ cận thân của anh ra, không ai được phép chạm vào người anh.

Nhưng theo ông nhận xét cô gái này không giống như là thuộc hạ của anh.

“Tần Lão Đại, vị tiểu thư này là.....”

Ông Dukas nhìn Tần Gia Uy vừa cười vừa nói, cặp mắt tò mò không hề rời khỏi người của Đường Vịnh Hi.

“Cô ấy là vợ của Tần Gia Uy tôi.”

Giọng nói vô cảm kèm theo sự tuyên ngôn của Tần Gia Uy vang lên, anh vừa nói bàn tay mạnh mẽ vừa chòang qua eo Đường Vịnh Hi kéo cô sát vào người của mình.

Hành động này của Tần Gia Uy muốn nói cho ai đó biết Đường Vịnh Hi chính là của anh.

Không ai được phép dòm ngó đến dù chỉ là suy nghĩ cũng không được.

Đường Vịnh Hi vui vẻ nép mình vào lồng ngực vạm vỡ của anh.

Cô biết Tần Gia Uy đang tức giận với thái độ vô lễ vừa rồi của Josphep, không chỉ Tần Gia Uy ngay cả cô cũng bực bội với vẻ mặt ham muốn cùng với ánh mắt thèm khát của hắn, giống y như một con dê đực háo sắc.

Tất cả mọi người đều biết Tần Gia Uy vừa mới tuyên bố với bọn họ Đường Vịnh Hi là của anh, những gì đã thuộc về quyền sở hữu của Tần Gia Uy dù có muốn nhìn cũng không thể, đừng nói chi đến những suy nghĩ mờ ám.

Lời nói của Tần Gia Uy làm cho mọi người đều kinh ngạc nhất là Sophia.

Cô không ngờ một người xuất sắc như Tần Gia Uy, lại để ý đến một cô gái tầm thường không có gì đặc biệt như Đường Vịnh Hi.

Josphep nghe Tần Gia Uy nói vậy trong ánh mắt của hắn hiện lên nổi mất mát, trong lòng hắn thầm nghĩ cho dù Đường Vịnh Hi có thuộc về ai đi chăng nữa hắn cũng sẽ không từ thủ đoạn để chiếm lấy cô cho bằng được.

Nhưng người này lại là Tần Gia Uy một người dù hắn muốn, cũng không bao giờ đấu nổi.

“Chào Tần Phu nhân.”

Ông Dukas nhìn Đường Vịnh Hi lịch sự chào hỏi, với ánh mắt nhìn người lâu năm của ông.

Ông tin chắc cô gái này không phải là người tầm thường, dù nhìn bề ngoài cô không có gì nổi bật cả nhưng ông dám khẳng định người phụ nữ có thể lọt vào mắt xanh của Tần Gia Uy không thể nào là người đơn giản.

Cũng giống như ông Đường Vịnh Hi cũng dùng ánh mắt thăm dò quan sát ông Dukas, cô muốn biết một lão già có quyền lực trong hắc đạo như ông, thật sự là địch hay bạn của Tần Gia Uy.

“Chào ông.”

Đường Vịnh Hi mỉm cười nhìn ông Dukas nói.

Sau khi chào hỏi xong, ông Dukas dẫn đường đưa mọi người vào trong biệt thự.

Bước vào phòng ăn tất cả mọi người đều ngồi xuống ghế tại một cái bàn ăn hình chữ nhật sang trọng, ông Dukas đã chuẩn bị một buổi tối thịnh soạn để chào đón Tần Gia Uy.

Tứ đại hộ pháp dù được ông Dukas buông lời mời cũng không dám ngồi cùng, bốn người cung kính đứng sau lưng Tần Gia Uy, cặp mắt thận trọng quan sát tình hình chung quanh.

“Chào mừng Tần Lão Đại đến Hy Lạp.”

Ông Dukas nhìn Tần Gia Uy nói, bàn tay thản nhiên nâng ly rượu lên làm động tác cụng ly.

Tần Gia Uy với nét mặt vô cảm đưa ly rượu lên cụng ly với ông Dukas, bàn tay mang găng tay ưu nhã đưa ly rượu đến mép môi của mình nhắm nháp một chút.

Trong lúc mọi người đang trò chuyện vui vẻ, Đường Vịnh Hi rất trầm lặng.

Cặp mắt như tia x quang nhìn khắp nơi, cô đang ghi nhớ sơ đồ của toà biệt thự này.

Đường Vịnh Hi có một khả năng siêu nhiên, đầu cô giống y như một cái máy vi tính, bất cứ thứ gì chỉ cần cô nhìn qua một lần cô sẽ ghi nhớ rất rõ.

Toà biệt thự rất lớn nếu người bình thường đi vào sẽ không nhớ nổi lối ra,

không chỉ vậy trên trần nhà có lắp rất nhiều máy camera theo dõi.

Cô phải ghi nhớ từng cái một để khi cô lén ra ngoài không bị phát hiện.

Đường Vịnh Hi phải nghĩ ra một cách chu tòan để đi đến địa bàn của bang Santos, cô phải tìm ra nơi nghiên cứu vi-rút Anthrax 001. Đăng bởi: admin

Chương 45: Tần Gia Uy Tỉ Mỉ.

Lúc này người giúp việc đem lên món chính của đêm nay, đĩa thức ăn vừa đặt xuống trước mặt cô.

Đường Vịnh Hi liền cảm giác khó chịu, cô nhíu mày cố dằn xuống cơn buồng nôn.

Mùi hôi nồng nặc của miếng thịt trừu con nướng trên đĩa làm Đường Vịnh Hi muốn nôn ngay.

Đột nhiên đĩa thịt trừu con kinh tởm trước mặt cô, được thay thế bởi một đĩa thịt bò beefsteak thơm ngon.

Lúc này Đường Vịnh Hi mới ngước mặt lên, cô nhìn Tần Gia Uy bằng ánh mắt kinh ngạc.

Tần Gia Uy vẫn như cũ nét mặt ngàn năm không thay đổi nhìn thẳng vào ông Dukas, như việc đổi đĩa thức ăn vừa rồi không liên quan gì đến anh.

Ông Dukas đã chuẩn bị cho Tần Gia Uy món thịt bò vì ông biết anh không thích ăn thịt trừu.

Khi Đường Vịnh Hi nhìn xuống đĩa thịt bò trước mặt hòn ngọc đen nhánh trong ánh mắt cô loé lên tia sáng, trong lòng hiện lên nỗi hòai nghi, không biết từ lúc nào Tần Gia Uy đã cắt sẵn miếng thịt bò beefsteak ra từng mảnh nhỏ cho cô.

“Sao anh ấy lại biết, mình không thích ăn thịt trừu?”

Trong lúc Đường Vịnh Hi đang suy nghĩ, đột nhiên giọng nói trầm khàn mang theo sự sủng ái của Tần Gia Uy vang lên.

“Em mau ăn đi, trên máy bay em đã không ăn gì cả.”

Lời nói quan tâm của Tần Gia Uy làm cho tất cả mọi người đều dừng động tác đang cắt miếng thịt trên đĩa của mình lại, ngước mắt lên nhìn Tần Gia Uy bằng ánh mắt nghi ngờ.

Trong lòng họ thầm nghĩ, từ khi nào một Tần Gia Uy lạnh lùng nguy hiểm lại có giọng điệu dịu dàng và biết quan tâm người khác như thế này.

Sophia nhìn Đường Vịnh Hi bằng ánh mắt hiếu kỳ, trong lòng bất giác hiện lên ý niệm.

“Mình phải giúp ba đoạt lấy địa bàn Mã Cơ Đốn nằm ở lãnh thổ Nam Âu của Hy Lạp, nơi mà hầu hết tất cả hoạt động ngầm đều trú ngụ, đang thuộc về quyền sở hữu của Tần Gia.

Sẵn dịp mình phải thử xem cô gái này có gì đặc biệt, lại thuần phục được một con sói khát máu hung bạo như Tần Gia Uy, một người tiếng tăm vang dội trong giới hắc đạo.”

Đường Vịnh Hi nghe anh nói vậy liền cầm nĩa lên bắt đầu ăn, từ sáng đến giờ cô chỉ ăn chút thức ăn sáng, đồ ăn trên máy bay không hợp khẩu vị của cô.

Nhìn thấy Đường Vịnh Hi ngoan ngoãn nghe lời, con ngươi lạnh lẽo của Tần Gia Uy chợt hiện lên ý cười.

Đường Tam nhìn thấy cử chỉ quan tâm tỉ mỉ của Tần Gia Uy đối với Đường Vịnh Hi trong lòng cảm giác tức tưởi.

Đường Vịnh Hi thật hạnh phúc được người đàn ông của mình quan tâm đến như vậy, cô cũng có nhưng tại sao người đàn ông của cô lại là một khúc gỗ.

Trong đầu nghĩ như vậy, bàn tay liền đẩy đĩa thịt của mình đến trước mặt của Tề Phong.

Tề Phong biết trong lòng Đường Tam đang nghĩ gì, thật ra Tề Phong không phải là một khúc gỗ như Đường Tam nghĩ.

Anh rất hiểu tâm tư của Đường Tam, chỉ là anh dùng phương thức khác để thể hiện sự quan tâm của anh đến với cô, không biểu lộ trắng trợn ra ngoài.

“Em không đói sao?

Sao em không ăn, lại đưa đĩa thức ăn của mình cho anh?.”

Tề Phong bày ra bộ mặt khó hiểu nhìn Đường Tam nói, khuôn mặt Đường

Tam hết trắng rồi xanh cô tức giận không biết phải nói gì, liền kéo đĩa thịt của mình lại trước mặt.

Cô hung hăng cầm cây nĩa đâm liên tục lên miếng thịt của mình.

Nhìn thấy Đường Tam trút hết cơn giận trong lòng lên miếng thịt, môi Tề Phong bất giác công lên thành mộ nụ cười ngọt ngào.

Đường Vịnh Hi đang thưởng thức miếng thịt bò thơm ngon mềm mại trong miệng ánh mắt không hề lơ là, cô thận trọng quan sát chung quanh.

Nhìn thấy Tề Phong và Đường Tam như vậy cô cười thầm.

Người ngoài nhìn vào cứ ngỡ Đường Tam là người bắt nạt Tề Phong, nhưng trên thực tế Tề Phong mới chính là người ăn hiếp Đường Tam.

Chỉ có Tề Phong mới trị được một Đường Tam ngang ngược tinh quái này.

Đường Vịnh Hi ăn xong liền xoay qua nhìn Tần Gia Uy bằng ánh mắt cảm kích, nhìn thấy anh không hề đụng đến đĩa thức ăn trước mặt chỉ tao nhã nâng ly rượu trong tay lên hớp từng ngụm một.

Trong lòng Đường Vịnh Hi bất giác hiện lên nỗi xót xa.

“Sao anh không biết chăm sóc cho bản thân mình, bụng đối uống rượu sẽ hại đến sức khỏe.”

Đột nhiên ly rượu trên tay của Tần Gia Uy bị một bàn tay trắng nõn nà đoạt lấy.

Tần Gia Uy kinh ngạc ánh mắt hiện lên tần sương lạnh lùng nhìn vào người đã cả gan đoạt lấy ly rượu của anh.

Đập vào mắt anh là khuôn mặt kiều diễm của Đường Vịnh Hi, hàng mi dài khẽ công chớp chớp nhìn Tần Gia Uy nhẹ giọng nói.

“Bụng đối uống nhiều rượu sẽ hại đến sức khỏe.”

Chỉ một câu nói với giọng dịu dàng như nước mềm mại như lụa của Đường Vịnh Hi, đã sưởi ấm trái tim một thời băng lạnh của Tần Gia Uy.

Ngược lại với thường ngày lúc này đôi môi mỏng ngông cuồng nguy hiểm của Tần Gia Uy chợt hiện lên một nụ cười hạnh phúc.

Có trời mới biết đây là lần đầu tiên ở trước mặt người khác Đường Vịnh Hi cô mới bạo gan có hành động âu yếm này.

Tần Gia Vỹ ngồi thoải mái dựa lưng vào ghế, bàn tay thản nhiên lắc lắc ly rượu đỏ trên tay mình.

Đôi môi hấp dẫn nhếch lên thành một nụ cười nhàn nhạt, khoé mắt loé lên tia vui vẻ khi anh nhìn thấy tình cảm giữa anh hai và chị dâu đã tiến triển thêm một bước.

Sau khi dùng buổi tối xong Sophia đề nghị tất cả mọi người đi đến phòng tập bắn, để thử súng do Tần Gia vừa mới chuyển qua vào tuần trước.

“Hay quá, chúng ta đi mau.”

Đường Tam vui vẻ nói, cũng đã lâu cô không được thử cách loại vũ khí mới.

Lần trước sau khi cô theo Trần Siêu đến tổng bộ Bang Bạch Hổ thử súng và bom vừa mới được chế tạo ra.

Cô vô tình làm nổ tung cả tổng bộ của Bang Bạch Hổ, từ đó về sau Mạnh Hùng đã không cho phép cô bước chân vào đó nữa.

Vì họ đã ngồi máy bay 12 tiếng Tần Gia Uy sợ Đường Vịnh Hi mệt nên

không đồng ý ngay, anh nhìn cô nói với giọng dịu dàng.

“Vịnh Hi, em mệt không?”

Đường Vịnh Hi đang ở trong lòng Tần Gia Uy, cô ngước mặt lên nhìn anh bằng ánh mắt trìu mến.

Trong lòng Đường Vịnh Hi biết anh đang suy nghĩ cho cô, quả thật hiện giờ cô rất mệt.

Đường Vịnh Hi định lên tiếng từ chối liền bị Đường Tam chặn lại.

Đường Tam chạy tới lay lay cánh tay của Đường Vịnh Hi nói với giọng

nhõng nhẽo.

“Chị Vịnh Hi, đi một chút thôi.

Có được không chị, một chút thôi.”

Đường Tam bày ra bộ mặt đáng yêu, nhìn Đường Vịnh Hi nói.

Đường Tam biết ở đây mệnh lệnh của Tần Gia Uy là lớn nhất nhưng thật ra người có tác động nhất chính là Đường Vịnh Hi, chỉ cần Đường Vịnh Hi đồng ý Tần Lão Đại cũng sẽ đồng ý thôi. Đăng bởi: admin

Chương 46: Đấu Súng.

Đường Vịnh Hi thấy Đường Tam năn nỉ mình như vậy, cô không nở làm Đường Tam thất vọng đành miễn cưỡng gật đầu.

Khi mọi người đến khu luyện tập, Sophia nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng của Tần Gia Uy nghiêm túc nói.

“Để thêm phần đặc sắc chúng ta hãy tỷ thí với nhau.

Tôi sẽ chọn 3 người bên phía Tần Lão Đại, Tần Lão Đại cũng chọn 3 người bên tôi để đấu với nhau.”

Dừng một chút Sophia vươn tay nhận lấy hai khẩu súng do thuộc hạ đưa cho cô.

“Ở đây là hai loại súng, một loại là do Tần Gia sản xuất loại còn lại là do chúng tôi sản xuất.

Bây giờ người của Tần Lão Đại sẽ dùng súng của các người, còn chúng tôi sẽ dùng súng của chúng tôi.”

Đường Vịnh Hi nhíu đôi mày thanh tú của mình lại, trong ánh mắt hiện lên nộ khí, vì hàm ý trong lời nói sắc bén của Sophia.

Đường Vịnh Hi không thích người khác xem thường chồng mình, cô biết Sophia muốn ra oai với Tần Gia Uy, Sophia muốn cho Tần Gia Uy biết cái mà Tần Gia làm được gia tộc Dukas cũng làm không thua.

“Sophia tiểu thư có chắc không?

Theo tôi được biết vũ khí do Tần Gia sản xuất chính là loại đứng đầu thế giới.

Còn về phần gia tộc Dukas, tôi chưa từng nghe qua.”

Đường Vịnh Hi nhìn Sophia cười ngọt ngào nói với giọng mỉa mai.

Cô cố tình không dùng từ súng nhưng lại dùng từ vũ khí để chèn ép Sophia.

Vì Tần Gia không chỉ đơn giản sản xuất các loại súng mà còn là nhà sản xuất vũ khí hàng đầu trên tòan thế giới, từ vũ khí quân sự, xe tăng các loại chiến hạm cho đến thiết giáp và máy bay chiến đấu.

Tề Phong đứng một bên ánh mắt phát sáng theo lời nói của Đường Vịnh Hi,

trong lòng thầm tán thưởng cô vợ này của Tần Lão Đại.

“Lời nói sắc bén thốt ra từ miệng của cô ấy, không thua gì với Chị dâu Trình Lam.”

Sophia mỉm cười không quan tâm đến lời nói khiêu khích của Đường Vịnh Hi, ánh mắt gian trá quan sát Tần Gia Uy, lúc này khuôn mặt ngông cuồng vẫn như thường ngày lạnh lùng không đổi sắc, làm Sophia hơi bối rối vì không thể dò xét được tâm tư của Tần Gia Uy.

“Ai trong thời gian ngắn nhất bắn rơi tất cả 10 bia trước mặt sẽ là người thắng cuộc.

Kẻ thua cuộc phải giao ra địa bàn ở Hy Lạp trong tay mình cho kẻ thắng.”

Nghe Sophia nói vậy Sam tức đến nghiến răng ken két bàn tay đang đặt bên hông bất giác siết chặt lại, anh bước tới định cho Sophia một bài học cho chừa cái thói không xem ai ra gì.

Ai cho phép cô ta nói chuyện với Lão Đại ngang hàng như vậy, dù ba cô ta ở trước mặt Lão Đại cũng phải nói chuyện dè dặt huống hồ gì là cô ta.

Tần Gia Uy nhìn thấy vậy liền phất tay ý bảo Sam lui xuống, ánh mắt ma mị hiện lên sự thích thú nhìn Sophia.

Anh muốn xem một con cọp giấy định giở trò gì trước mặt anh.Tần Gia Uy không hề phẫn nộ với sự phách lối của Sophia, cặp mắt sắc bén nhìn xuống Đường Vịnh Hi lúc này đang ở trong lòng anh.

“Vịnh Hi, em nghĩ sao?.”

Sophia nghe Tần Gia Uy hỏi Đường Vịnh Hi, cô nhíu mày trong vẻ khó hiểu.

Chuyện này nhìn bề ngoài chỉ là cuộc đọ sức bình thường, nhưng trên thực thế là một cuộc so tài giành lấy địa bàng.

Thật ra ông Dukas muốn chiếm lấy địa bàn Mã Cơ Đốn từ lâu, nhưng họ không dám chọi thẳng trở mặt với Tần Gia.

Sophia muốn thừa dịp này bắt Tần Gia Uy đường đường chính chính giao Mã Cơ Đốn lại cho cô.

Ông Dukas đứng một bên nghe Sophia nói vậy trong lòng lo lắng, ông biết thuộc hạ của Tần Gia Uy đều là tin anh, khó có ai sánh bằng.

Josphep nhìn thấy sự do dự trong ánh mắt của ông, anh liền bước tới vỗ vỗ bàn tay mình lên mu bàn tay ông, lúc này đang run rẩy đặt trên tay cầm cây gậy để trấn an.

Đường Vịnh Hi không nói gì chỉ gật đầu tỏ ra đồng ý, nghe lời nói của Sophia, Đường Vịnh Hi liền biết ý đồ của cô ta.

Đường Vịnh Hi tin chắc Sophia nhất định sẽ chọn cô và Đường Tam vì Sophia tin rằng hai cô không phải là thuộc hạ của Tần Gia Uy.

Thấy Đường Vịnh Hi gật đầu trong lòng Sophia liền mở cờ, lần này địa bàn đó nhất định sẽ lọt vào trong tay cô.

Đúng như dự liệu của Đường Vịnh Hi, Sophia chọn Đường Tam, Trần Linh Giang và cô.

Ngược lại với Sophia, Tần Gia Uy thật kiêu ngạo anh chọn Sophia, Josphep và một thuộc hạ đắc lực nhất của cô ta.

Tần Gia Uy muốn dùng khí thế của mình chèn ép gia tộc Dukas, anh sẽ cho họ thua một cách tâm phục khẩu phục.

Trong lòng Sophia và Josphep hiện lên sự nghi ngờ.

“Chẳng lẽ Tần Gia Uy không biết bọn cô cố tình muốn chiếm lấy địa bàn thuộc về anh.

Tại sao lại chọn ba người dùng súng giỏi nhất của gia tộc Dukas?.”

Sophia mặc kệ tâm tư của Tần Gia Uy là gì, việc cô cần làm chính là hạ gục người của Tần Gia.

Tần Gia Vỹ và tứ dại hộ pháp nghe Sophia chọn 3 cô liền tức giận.

“Anh hai, vậy sao được chứ!

Trong ba người chỉ có Linh Giang biết dùng súng, chị dâu và Tam Nhi không biết dùng súng không cần đấu cũng biết sẽ thua.”

Tần Gia Vỹ phẫn nộ lên tiếng, nói cho dễ nghe là công bằng đấu súng nhưng trên thực tế muốn hiên ngang chiếm lấy địa bàn của Tần Gia.

Tần Gia Uy vẫn như cũ nét mặt không thay đổi, anh đã nghe qua tài nghệ dùng vũ khí của Đường Tam, những chuyện nhỏ này làm sao có thể làm khó được cô.

Còn về phần Đường Vịnh Hi, anh tuyệt đối tin tưởng.

Tần Gia Uy cúi xuống đặt lên trán của Đường Vịnh Hi một nụ hôn nhẹ nói với giọng yêu thương.

“Em cứ làm hết sức, thắng thua không quan trọng.”

Nghe Tần Gia Uy nói vậy Sophia kinh ngạc trong lòng, thật sự Tần Gia Uy là người như thế nào, một địa bàn mà tất cả mọi người muốn chiếm được, anh lại nói không quan trọng.

Đường Vịnh Hi mỉm cười gật đầu trong sự bất đắc dĩ, cặp mắt bối rối nhìn hoàn cảnh chung quanh.

Tần Gia Vỹ thở dài nói với giọng chán nản.

“Hazzzzzzz.....

Xem như mình tự tay giao ra địa bàn đó cho xong.”

Tề Phong không nói gì anh đứng dựa lưng vào bức tường phía sau, khoanh hai tay trước ngực, đôi môi bất giác cong lên thành một nụ cười khoái chí.

Trong lòng thầm nghĩ, Đường Tam nhất định sẽ cho bọn họ một bất ngờ.

Sáu người trên tay cầm đứng vào vị trí của mình chuẩn bị tư thế chiến đấu.

Một tên thuộc hạ của Sophia đứng một bên bất đầu điếm ngược.

“3.....2.....1.....”

Hắn vừa dứt lời những tiếng súng chói tai lần lượt vang lên.

“Doang.....Doang....Doang.....”

Mười cái bia trước mặt di chuyển với tốc độ nhanh như chớp, từng cái bia một bị những viên đạn với tốc độ xé gió bắn trúng trọng tâm.

Trần Linh Giang, Josphep, Sophia,và tên thuộc hạ của cô ta bắn vừa nhanh vừa chuẩn.

Mép môi của Sophia bất giác cong lên thành một nụ cười đắc ý, khi cô liếc qua nhìn thấy Đường Vịnh Hi và Đường Tam vẫn chưa nổ súng.

Đường Tam không hề gấp gáp cô lấy trong túi áo ra mấy viên đạn màu đen, thay vào mấy viên đạn trong khẩu súng Sophia đưa cho cô.

Đường Tam vươn súng lên nhắm một mắt canh thẳng vào mục tiêu phía trước, trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, viên đạn Đường Tam bắn ra thật chính xác.

Nhưng việc làm họ thất kinh trong lòng không phải vì Đường Tam biết dùng súng mà vì khi viên đạn của Đường Tam còn cách mục tiêu khỏang chừng 10cm, đột nhiên được bung ra thành 6 viên đạn nhỏ, một phát của Đường Tam đã bắn trúng bốn bia cùng một lúc.

Ông Dukas đứng một bên quan sát, ánh mắt già nua hiện lên sự kinh hòang, ông thật không ngờ trên thế giới này lại có loại đạn với chức năng siêu việt như vậy. Đăng bởi: admin

Chương 47: Tần Gia Uy Tin Tưởng

Sophia và Josphep vừa nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng này trong lòng liền hiện lên sự lo lắng, họ phải mau chống giải quyết mấy cái bia còn lại.

"*Chị dâu, chị còn chần chờ gì mà không nổ súng."*

Tần Gia Vỹ nôn nóng lên tiếng khi anh nhìn thấy Đường Vịnh Hi vẫn đang bình tĩnh nhìn bọn họ.

Cặp mắt của Đường Vịnh Hi cụp xuống con ngươi sắc bén che giấu sự hưng phấn trong lòng, cũng đã lâu cô không chạm vào đám bạn thân này.

Đường Vịnh Hi không như Đường Tam cầm súng một cách quả quyết nhắm thẳng vào bia, tay cô cầm khẩu súng chỉa xuống mặt đất.

"*Tiêu rồi...tiêu rồi...*

Nhìn một cái là biết ngay Chị dâu chưa từng cầm súng."

Tần Gia Vỹ ảo não nói, trong lòng hận sao có thể cho đám người của gia tộc Dukas một bài học.

Sophia nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối của Đường Vịnh Hi, trong lòng càng thêm khinh thương.

Cô còn nghĩ mình đã nhận xét sai về Đường Vịnh Hi, nhưng thật không ngờ Đường Vịnh Hi chỉ là một người phụ nữ trói gà không chặt, vậy làm sao có thể đứng sau lưng ủng hộ Tần Gia Uy.

"*Chị dâu, mau nổ súng."*

Tần Gia Vỹ nhìn thấy Sophia chỉ còn lại ba bia, liền quýnh quáng kêu lên.

Đường Vịnh Hi tỏ ra hoảng hốt cô vươn khẩu súng lên nhắm về phía trước.

Đường Vịnh Hi sợ hãi nhắm mắt lại ngón trỏ ấn mạnh vào cò súng, tiếp theo với tiếng súng vang dội là tiếng hét chói tai của Đường Vịnh Hi.

"*Doang.....Doang.....*

Ahhhhhhhhhhhhh....."

Hai phát súng vang lên, Đường Vịnh Hi vội vàng quăng khẩu súng trong tay xuống mặt đất, như nó là vật kinh tởm nhất trên thế gian nay.

Sự thỏa thích hiện lên rõ ràng trong ánh mắt bình tĩnh vô tình của Tần Gia Uy, anh nhếch môi lên nở một nụ cười vừa ý, bước nhanh tới ôm Đường Vịnh Hi vào lòng.

Đột nhiên cái đèn màu đỏ trên trần nhà trước vị trí bia của Đường Vịnh Hi chớp liên tục kèm theo là những tiếng kêu bíp bíp.

"Bíp.....bíp.....bíp....."

Khẩu súng trong tay của năm người còn lại lần lượt hạ xuống, sau khi nghe được tiếng còi báo hiệu có người đã bắn trúng hết 10 bia.

Trong lòng họ hiện lên sự thất vọng não nùng, ánh mắt nhìn vào vị trí nơi đèn đỏ chiếu sáng.

Tất cả mọi người đều ngỡ ngàng trước sự thật trước mắt, 10 cái bia lúc này đang nằm ở cùng một vị trí.

Họ chỉ nhìn thấy một vết đạn khoảng chừng 5mm ngay trọng tâm bia.

Sophia với khuôn mặt trắng bệt,

trong ánh mắt hiện lên nỗi khó tin cùng với sự tức giận, cặp mắt phẫn nộ nhìn sang Đường Vịnh Hi lúc này đang ngoan ngoãn ở trong vòng tay mạnh mẽ của Tần Gia Uy.

Tần Gia Vỹ với nét mặt kinh ngạc miệng há thành chữ O.

Anh thật không ngờ Chị dâu lại may mắn đến như vậy, vừa rồi rõ ràng anh nhìn thấy vì kinh hãi nên Đường Vịnh Hi đã nhắm mắt lại khi nổ súng.

Nhìn Đường Vịnh Hi cũng chưa từng nhìn thới, 10 cái bia đang lướt qua lướt lại trước mắt cô.

"*Lão Đại, Chị dâu đã bắn trúng 10 bia.*

Chị dâu đã thắng."Sam nhìn Tần Gia Uy nói với nét mặt hứng hỡ, trong lòng Sam cũng giống như Tần Gia Vỹ nghĩ lần này họ sẽ hai tay dâng miếng bánh béo mở này cho gia tộc Dukas.

Sam biết địa bàn đó đối với Tần Gia chỉ là bù nhìn vì hoạt động chính của nó là sản xuất coca Plant một loại cây dùng để chế tạo cocaine (Á phiện trắng) cái mà Tần Gia Uy tuyệt đối không chạm vào, có cũng được không cũng chẳng sao.

Cái bọn họ không muốn thua cũng không thể thua, chính là danh tiếng cùng với mặt mũi của Tần Gia.

Đường Tam nghe Sam nói vậy liền bỏ súng xuống chạy tới kiểm tra bia của Đường Vịnh Hi, ánh mắt tỏ sáng nhìn vào bia rồi nhanh chống nhìn sang Đường Vịnh Hi, sau đó lại quay đầu nhìn vào tấm bia thêm một lần nữa để xác thực điều mình nhìn thấy chính là sự thật.

Tần Gia Uy không hề kinh ngạc trước việc vừa xảy ra, anh tuyệt đối tin tưởng vào cô vợ của mình.

Anh biết chắc Đường Vịnh Hi sẽ không để người khác hạ bệ danh dự của Tần Gia.

Sophia không chịu khuất phục cô bước tới bên cạnh của Đường Tam kiểm tra lại mấy cái bia.

Bàn tay cô sờ vào vết tích nơi viên đạn để lại, vừa rồi cô đã nghe được Đường Vịnh Hi nổ tổng cộng 2 phát súng nhưng trên 10 cái bia chỉ có một vết tích mà thôi.

Đường Tam cũng giống như Sophia trong lòng nghi ngờ làm sao có thể như vậy được, dù với tài nghệ điêu luyện dùng các loại vũ khí của cô hay tài nghệ dùng súng của Trình Lam cũng không thể một phát bắn trúng trọng tâm của 10 bia.

Bắn trúng 10 bia không nhúc nhích là chuyện quá dễ, nhưng khi 10 bia đồng lượt di chuyển với tốc độ nhanh như sét thì không thể, huống hồ gì chỉ một phát là trúng hết.

Đường Tam cầm 10 cái bia vứt sang một bên, hiện ra trước mặt của mọi người chỉ là một viên đạn ghim sâu vào bức tường phía sau.

Đường Tam kiểm tra thêm một lần nữa tìm kiếm viên đạn còn lại do Đường Vịnh Hi bắn ra.

"*Anh hai, Chị dâu thật sự là phúc tinh của anh.*

Chị ấy chỉ làm càng cũng đã giúp anh có thêm một địa bàn tốt."

Tần Gia Vỹ vừa cười vừa nói ánh mắt liếc nhìn ba cha con nhà Dukas lúc này sắc mặt người nào cũng tối sầm lại.

"*Ha ha ha.....*

Không sao, cuộc thi tài này chỉ nhằm để góp vui cho ngày hôm nay.

Thắng thua không quan trọng, với giao tình giữa chúng ta, không nên câu nệ mấy cái địa bàn nho nhỏ."

Ông Dukas nở một nụ cười rạng rỡ nhìn Tần Gia Uy nói, ông không thể đắc tội với Tần Gia Uy.

Lần này đúng như câu tiền mất tật mang, ông không biết Tần Gia Uy muốn lấy địa bàn nào thuộc về gia tộc Dukas.

"*Tần Lão Đại, ngài muốn địa bàn nào cứ nói?"*

Sophia phóng khoáng lên tiếng, dù trong lòng thật sự không cam tâm nhưng ngoài mặt vẫn giữ thái độ dám chơi dám chịu.

Tần Gia Uy trầm mặc ngẫm nghĩ một chút nét mặt không cảm xúc làm ông Dukas rối rắm trong lòng.

Ông sợ Tần Gia Uy sẽ chọn Pluto, địa bàn lớn nhất trong tay ông.

"*Montono*!"

Một từ ngắn gọn làm cho mọi người đều sững sờ trong giây lát, không ai hiểu vì sao Tần Gia Uy lại muốn lấy vùng đất hoang vu đó.

Montono chỉ là miếng đất không thu nhập không lợi nhuận gì cả.

Tuy thuộc hạ của Tần Gia Uy không hiểu rõ tâm tư của Lão Đại, nhưng mặc kệ là vì lý do gì chỉ cần Lão Đại muốn thì bọn thuộc hạ không dám nghi ngờ.

Đường Vịnh Hi nhíu mày cặp mắt mang theo sự nghi vấn hơi nheo lại, trong lòng không hiểu nếu cô là Tần Gia Uy cô nhất định lấy cho bằng được Pluto.

Nơi phồn hoa nhất cũng là nơi có thu nhập cao nhất nằm trong quyền cai quản của gia tộc Dukas bao gồm cả sòng bạc và khách sạn.

Chương 48: Tinh Dầu

CHÚ Ý: 18++++++++++++

Ông Dukas nghe Tần Gia Uy nói liền thở phào nhẹ nhõm, trong lòng ông không quan tâm đến nguyên nhân thật sự của Tần Gia Uy là gì, ông chỉ biết địa bàn đó nếu Tần Gia Uy thích ông sẽ hân hoan hai tay dâng nó cho anh.

"*Được!*

Vậy Montona từ nay về sau sẽ thuộc về Tần Lão Đại."

Ông Dukas nói với giọng dứt khoát, ông chỉ sợ Tần Gia Uy sẽ thay đổi ý định.

"*Chắc mọi người đã mệt, để tôi cho người đưa các vị về phòng."*

Sophia mỉm cười ngọt ngào nói, cũng may gia tộc Dukas không vì sự năng động nhất thời của cô làm hao tổn lợi ích.

Tần Gia Uy không nói gì, anh chỉ lạnh lùng gặt đầu một cái rồi ôm Đường Vịnh Hi bước về phía cửa.

Đường Tam đứng yên tại chỗ không chịu đi, cặp mắt nghi ngờ nhìn chung quanh tìm kiếm viên đạn thứ hai do Đường Vịnh Hi bắn ra.

Trước khi cùng Tần Gia Uy bước ra khỏi phòng, ánh mắt sắc bén của Đường Vịnh Hi liếc nhìn vào gốc bên phải trên trần nhà.

Khoé môi cô nhếch lên thành một nụ cười đắc ý, khi cô nhìn thấy con thằn lằn đã chết dưới viên đạn của cô.

"*Tam Nhi, chúng ta đi thôi."*

Tề Phong bước tới nắm lấy bàn tay mềm mại của Đường Tam, kéo cô đi theo đám người của Tần Gia Uy.

Đường Tam bất đắc dĩ bước theo anh, nhưng trong lòng vẫn còn đang thắc mắc.

"*Viên đạn thứ hai đang nằm ở đâu?.*"

Ông Dukas cho thuộc hạ đưa mọi người về phòng ông đã chuẩn bị sẵn.

Thuộc hạ của Tần Gia Uy được ông sắp sếp ở tầng 4, còn về phần Tần Gia Uy ông dành riêng cả tầng 5 cũng là tầng cao nhất cho một mình Tần Gia Uy sử dụng.

Ông biết tính tình của Tần Gia Uy không thích người khác đến gần mình, nên đã căn dặn thuộc hạ nếu không được Tần Gia Uy cho phép không ai được bước chân lên tầng 5 dù chỉ là nửa bước.

Cho dù đã trải qua một ngày buôn ba mệt mỏi, thuộc hạ của Tần Gia Uy vẫn giữ thái độ nghiêm chỉnh.

Lúc nào tứ đại hộ pháp cũng thận trọng thay phiên nhau đứng canh chừng trước cửa phòng ngủ của Tần Gia Uy để bảo vệ sự an toàn cho anh.

Cho dù họ biết với năng lực của Lão Đại không ai có thể đến gần anh.

Đường Vịnh Hi vừa trong phòng tắm bước ra ngoài, vì thời tiết ở Hy Lạp lúc này là mùa hè nên rất nóng trên người cô chỉ mặc duy nhất cái đầm ngủ mỏng manh màu xanh nhạt.

Đường Vịnh Hi nhìn chung quanh căn phòng không thấy Tần Gia Uy đâu, ánh mắt thăm dò nhìn ra cánh cửa thông ra ban công.

Lúc này anh đang ngồi ngẫm nghĩ điều gì đó, một tay sờ vào ly rượu thủy tinh chứa đựng chất lỏng màu đỏ sẫm trên bàn, tay còn lại thản nhiên vui đùa với cái bật lửa hình con sói mà anh thích nhất.

Đường Vịnh Hi thấy vậy cô bước đi nhẹ nhàng ra ngoài, bàn tay cầm cái khăn tắm tự nhiên lau khô mái tóc dài mềm mại lúc này còn ướt đẫm.

Tần Gia Uy cảm giác được sự hiện diện của Đường Vịnh Hi, mùi tinh dầu cám dỗ của loài hoa Bỉ Ngạn thoang thoảng tỏa ra từ trên người cô làm Tần Gia Uy cảm giác thoải mái vô cùng.

Ngược lại với những người phụ nữ khác, Đường Vịnh Hi không thích dùng nước hoa hay sữa tắm, cô chỉ dùng tinh dầu của hoa Bỉ Ngạn do cô tự điều

chế ra, một mùi tinh dầu chỉ thuộc về riêng Đường Vịnh Hi cô.

Mùi hương quyến rũ nhẹ nhàng nhưng lại mang theo sự mê hoặc làm thần trí Tần Gia Uy dao động mỗi lúc ở bên cạnh cô.

Đôi mày rậm đang cau lại thành đường thẳng bất giác thả lỏng ra, khi anh xoay lại nhìn thấy Đường Vịnh Hi với dáng vẻ quyến rũ mặc trên người cái đầm ngủ mỏng, nút áo trước ngực vô tình không gài lại để lộ một phần ngực trắng nõn căn tròn đầy đặn ra ngoài.

Đột nhiên toàn thân Tần Gia Uy cảm giác nóng ran, yết hầu bật giác chuyển động lên xuống, Tần Gia Uy nuốt một ngụm nước bọt nhìn Đường Vịnh Hi bằng ánh mắt lu mờ bởi dục vọng.

Đường Vịnh Hi không biết sự say đắm của nhục dục đã chiếm lấy tâm hồn anh, cô vẫn thản nhiên cầm khăn lau đi lau lại mái tóc dài của mình, vì hành động vô ý này của cô đã kẹp lại bầu ngực lớn của mình để lộ khe ngực hấp dẫn ra trước mắt anh.

Tần Gia Uy không nghĩ ngợi lập tức đặt cái bật lửa trong tay xuống mặt bàn, anh bá đạo vươn tay cầm lấy bàn tay mềm mại của cô kéo mạnh một cái, thân thể mê người của Đường Vịnh Hi thuận theo hành động của anh ngồi gọn trên cặp đùi rắn chắc của Tần Gia Uy.

Đường Vịnh Hi còn chưa hoàng hồn lại với hành đồng đột ngột này của anh, đôi môi mềm mại đã được phủ lên bởi đôi môi mỏng đầy vẻ ngạo mạn của anh.

Anh hiên ngang đưa đầu lưỡi vào trong thăm dò khoang miệng của cô, Tần Gia Uy nhắm mắt lại hưởng thụ mật ngọt cùng với mùi hương mê luyến thuộc về riêng cô.

Trong không gian tĩnh mịch giữa đêm khuya, ánh trăng sáng trên bầu trời mênh mong rội thẳng vào hai thân thể lúc này đang quấn lấy lẫn nhau ngoài ban công rộng lớn, tiếng hít thở nặng nề cùng với mùi hương của tình dục càng tô điểm cho bầu không khí nóng bức của Hy Lạp trở nên mờ mịt mơ mộng hơn.

Tần Gia Uy lưu loát sửa lại tư thế ngồi của Đường Vịnh Hi đôi môi của hai người vẫn không rời nhau, anh xoay người cô lại để cô ngồi đối diện với mình, giăng hai chân Đường Vịnh Hi ra quấn lấy vòng eo mạnh mẽ của anh.

Hai tay của Đường Vịnh Hi bất giác choàng qua cổ anh, cặp ngực căng tròn phập phòng lên xuống vì sự kích thích do Tần Gia Uy mang lại, không ngừng cọ qua cọ lại vào lồng ngực rắn chắc của anh.

Bàn tay Tần Gia Uy bất đầu không yên phận anh mân mê vào trong váy ngủ của Đường Vịnh Hi sờ lên bầu ngực mềm mại săn chắc của cô, động tác dịu dàng lúc sờ lúc nắn làm toàn thân Đường Vịnh Hi cảm giác tê dại, thân thể của cô cự kỳ nhạy cảm với sự đụng chạm cùng với từng động tác năng niu của anh làm nơi tư mật nhất của Đường Vịnh Hi tiết ra những tinh hoa ngọt ngào chỉ thuộc về riêng một mình Tần Gia Uy mà thôi.

Đường Vịnh Hi cảm giác được vật nam tính của Tần Gia Uy từ từ thức tỉnh, cô buông đôi môi hấp dẫn của anh ra thở hổn hển, cặp mắt mông lung hàng mi dài khiêu gợi nhìn anh trong vẻ đắm đuối làm toàn thân Tần Gia Uy phát hỏa.

Đường Vịnh Hi nhích mông của mình lên, tay cô uyển chuyển tháo khoá quần tây của anh ra, vật nam tính của Tần Gia Uy đang bị sự ràng buộc bởi cái quân lót màu đen kiêu ngào phóng thích ra ngoài.

Chương 49: Ao Ước Của Tần Gia Uy

CHÚ Ý: 18+++++++++++++++

Sorry nhe chị viết cảnh H chỉ được như vậy thôi.....

Tần Gia Uy áp khuôn mặt tuấn lãnh của mình vào cái cổ thơm phứt của Đường Vịnh Hi, môi anh nhẹ nhàng mút lấy làn da trắng nõn của cô, tay không tự chủ xé thoang cái quần lót mỏng màu đỏ của Đường Vịnh Hi quăng xuống mặt đất.

Tần Gia Uy dùng tay nâng thân thể của Đường Vịnh Hi lên để nơi tư mặt nhất của cô bao trùm vật nam tính của mình.

Thân thể của Đường Vịnh Hi vừa mới bao phủ anh, hơi thở của Tần Gia Uy lập tức trở nên nặng nề, anh vươn tay xé toang cái áo ngủ khiêu gợi của cô để lộ thân thể trắng như sữa mịn màn ra ngoài.

Tần Gia Uy vùi khuôn mặt ngông cuồng của mình vào cặp ngực của Đường Vịnh Hi, miệng ngậm lấy mút nhẹ nhàng đỉnh hồng nhạy cảm, tay anh không ngừng chuyển động nâng thân thể tuyệt mỹ của Đường Vịnh Hi lên xuống theo thiết tấu.

Mỗi lần vật nam tính của Tần Gia Uy đi sâu vào trong cơ thể của cô, Tần Gia Uy cảm giác khó thở, anh mởi miệng hít vào một hơi thật sâu cảm giác cực khoái làm toàn thân Tần Gia Uy tê cứng máu huyết sôi trào.

Anh không ngờ Đường Vịnh Hi lại có thể khiến tâm hồn lẫn thể xác của anh thỏa mãn đến cực điểm.

Tay của Tần Gia Uy bất giác di chuyển lên xuống nhanh hơn, Đường Vịnh Hi không thể nào tự chủ được thốt lên những tiếng rên rỉ mê người.

"Um....um.....ummmmmm.....Gia Uy.....Um....."

Vì tiếng nhạc vu vơ mê hoặc cùng với cảnh ái ân tuyệt mỹ này, đã khiến bầu trời êm ái dán xuống những hạt mưa bụi nhẹ để hạ nhiệt cho cả hai lúc này

đã không còn mảnh vải che thân.

Thân thể cường tráng với cơ bắp cuồn cuộn ôm gọn thân thể mềm nhũn của Đường Vịnh Hi lúc này vì hoan ái đã toát đầy mồ hôi.

Càng nghe những tiếng ngâm nga động lòng người của Đường Vịnh Hi trong lòng Tần Gia Uy càng thêm hưng phấn.

Anh nhắm mắt lại ngã đầu về phía sau gầm lên một tiếng oai hùng, lập tức phóng thích bản thân của mình trong cơ thể của Đường Vịnh Hi, vào giờ phút này ao ước duy nhất trong đầu Tần Gia Uy chính là phải chăng lần này anh có thể để lại mầm móng của mình trong cơ thể của cô.

Sau cuộc ái ân toàn thân Đường Vịnh Hi không còn sức lực, trên người cô lấm tấm những giọt mồ hô.

Lúc này ngoài trời dù đã khuya nhưng vì ánh trắng sáng nên hai người có thể nhìn rõ đối phương.

Gương mặt yêu nghiệt của Tần Gia Uy lúc này đã không còn vẻ lạnh lùng nguy hiểm nữa, thay vào đó là một gương mặt dịu dàng yêu thương.

Cô biết chỉ có khi ở trước mặt cô Tần Gia Uy mới thể hiện ra bộ mật đáng yêu này.

Tần Gia Uy nhìn vào dáng vẻ hạnh phúc của Đường Vịnh Hi môi anh bất giác công lên thành một nụ cười hấp dẫn, anh vươn tay ôm chặt Đường Vịnh Hi vào lòng.

Lúc này Đường Vịnh Hi với thân thể trần truồng, cô quyến rũ nằm gọn trên người anh.

Vì khu vực phòng của anh là khu cấm không ai được phép bước vào nên Tần Gia Uy để mặc cho Đường Vịnh Hi không mặc gì.

Đường Vịnh Hi vươn tay cầm lấy cái khăn trên bàn định lau người cô, đột nhiên Tần Gia Uy đoạt lấy khăn từ trên tay cô.

"*Để anh.*"

Giọng nói trầm khàn làm Đường Vịnh Hi ngây người trong giây lát, cô nhìn

anh bằng vẻ mặt khó tin.

Tần Gia Uy nhếch môi lên thành một nụ cười nhẹ, trong lòng anh thầm nghĩ từ lúc nào chăm sóc Đường Vịnh Hi lại trở thành niềm hạnh phúc của anh.

Ánh mắt trìu mến nhìn cô cười tươi, anh không để ý đến ánh mắt bất ngời của Đường Vịnh Hi.

Tần Gia Uy thản nhiên cầm khăn lau cơ thể mềm nhũn của cô.Những giọt dung dịch do anh để lại trên người cô đều được anh cẩn thận lau sạch.

Đường Vịnh Hi ngồi yên hưởng thụ sự sủng ái của Tần Gia Uy, đột nhiên giọng nói khe khẽ nhỏ nhẹ của Đường Vịnh Hi vang lên.

"*Vừa rồi anh đang nghĩ gì lại nhập tâm đến như vậy?."*

Vừa rồi khi bước ra ban công cô nhìn thất vẻ mặt nghiêm nghị đang suy nghĩ chuyện gì đó rất thận trọng của anh, trong lòng cô tò mò không biết chuyện gì có thể làm khó được Tần Lão Đại.

"*Không có gì, anh chỉ suy nghĩ đến chuyện của ngày mai."*

Nói đến đây Tần Gia Uy im lặng trong giây lát bàn tay đang lau người cô bất giác dừng lại, ánh mắt thâm thuý hơi nheo lại nói với giọng thận trọng.

"*Ngày mai anh có chuyện quan trọng cần phải giải quyết em ở lại đây, người của ông Dukas sẽ bảo vệ tốt cho em."*

Ngày mai Tần Gia Uy sẽ cùng thuộc hạ đi cướp về lô hàng của Bang Bạch Hổ.

Anh đang phân vân không biết có nên để Đường Vịnh Hi đi cùng hay không, nếu Đường Vịnh Hi đi theo anh cô nhất định sẽ gặp nguy hiểm, còn để cô ở lại một mình trong lòng anh lại cảm giác không an tâm.

Tần Gia Uy thật không ngời chỉ trong thời gian ngắn như vậy Đường Vịnh Hi đã thành công hạ gục trái tim băng lãnh của anh một cách triệt để.

Hiện tại chỉ có một mình Đường Vịnh Hi mới có thể làm anh lo lắng phân tâm.

Sự an toàn của anh chẳng là gì cả, nhưng chỉ cần nghĩ đến Đường Vịnh Hi sẽ bị chút tổn thương gì trái tim của anh lập tức hiện lên những cơn đau đớn mà chính bản thân anh cũng không rõ đó là gì.

Nghe Tần Gia Uy nói vậy, Đường Vịnh Hi mới biết thì ra sự phiền muộn trong lòng anh là vì cô mà ra, cô nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng.

"*Em không muốn ở lại đây một mình, em muốn theo bên cạnh anh."*

Đường Vịnh Hi nhìn Tần Gia Uy nói một cách chân thành, cô muốn theo bên cạnh để bảo vệ anh, đồng thờ cô cũng muốn thừa dịp này đi ra ngoài để điều tra về vi-rút Anthrax 001.

Tần Gia Uy ngẫm nghĩ một chút anh nhìn thẳng vào ánh mắt chờ mong của Đường Vịnh Hi.

"*Anh lo em sẽ gặp nguy hiểm."*

Tần Gia Uy nói ra sự do dự trong lòng mình, anh sợ cô vì muốn che giấu thân phận nên không thể phát huy năng lực thật sự của mình.

"*Em không sợ, em biết anh sẽ bảo vệ cho em."*

Đường Vịnh Hi nhìn Tần Gia Uy nói một cách quả quyết, cô nhất định phải theo bên cạnh anh, cô sẽ tuyệt đối không để Tần Gia Uy xảy ra chuyện gì.

Đường Vịnh Hi nói xong cô trưng ra bộ mặt đáng yêu nhìn Tần Gia Uy bằng ánh mắt cầu khẩn chờ anh ra đưa ra quyết định, cô biết nếu anh không đồng ý dù cô muốn cũng khó có thể rời khỏi được nơi này.

"*Được!.*"

Tần Gia Uy nói với giọng yêu thương, chỉ có khi Đường Vịnh Hi ở bên cạnh anh, anh mới an tâm.

Hai người cứ như vậy ngồi đó nhìn ra vòm trời bao la, đêm khuya ở Hy Lạp rất đẹp bầu trời được bao phủ bởi muôn ngàn vì sao lấp lánh làm cho tâm trạng của hai người cũng bình thản hơn.

Chắc có lẽ đêm nay là đêm thoải mái nhất của hai người trong suốt thời gian qua.

Nhưng không biết vì sao Đường Vịnh Hi lại có cảm giác bất an trong lòng, một dự cảm chẳng lành về hành động ngày mai của anh cứ thôi thúc trong lòng cô, cặp mắt bồn chồn lén nhìn Tần Gia Uy.

Chương 50: Montono

Ngày hôm sau ông Dukas đã chuẩn bị sẵn cho Tần Gia Uy, 6 chiếc xe Jeep hùng mạnh cùng với vũ khí tối tân nhất.

Tần Gia Uy cùng với Đường Vịnh Hi ngồi vào trong chiếc xe Jeep do Sam lái, Đường Tam, Tề Phong, ngồi phía trước Doãn Kỳ và Trần Linh Giang ngồi phía sau, ánh mắt thận trọng của mọi người không ngừng quan sát chung quanh.

Nhật Trung và Tần Gia Vỹ được Tần Gia Uy giao cho nhiệm vụ khác nên không đi cùng với bọn họ.

Tần Gia Uy với nét mặt ngàn năm không thay đổi ngồi nghiêm chỉnh ngay chính giữa, tuy khuôn mặt cùng với ánh mắt thật phẳng lặng nhưng từ trên người anh lại tỏa ra mị lực khiến trái tim của Đường Vịnh Hi thấp thỏm không yên.

Không biết từ lúc nào khi ở bên cạnh Tần Gia Uy cô đã buông xuống bức tường phòng thủ, thói quen đề cao cảnh giác của một thủ lĩnh với bất kỳ ai, đã không còn hiện hữu đối với anh.

Cô thật thoải mái tựa đầu lên bờ vai vững chãi của Tần Gia Uy, cho dù anh không làm gì cả chỉ yên lặng ngồi đó để Đường Vịnh Hi dựa dẫm vào, nhưng cũng đã đủ khiến trái tim bé bỏng của cô đặt trọn niềm tin cùng với sự ỷ lại lên người anh.

Đường Vịnh Hi đang ngồi bên cạnh Tần Gia Uy nhưng tầm nhìn sắc bén phóng ra ngoài cửa sổ quan sát địa hình từng nơi xe của bọn họ vừa chạy qua.

Từng con đường đất nhỏ cho đến những vùng ngoại ô hẻo lánh Đường Vịnh Hi đều ghi nhớ rất rõ, cô muốn biết người của Mario có bài binh bố trận đón tiếp Tần Gia Uy không.

Một đoàn xe Jeep chạy qua trung tâm thành phố Athens chậm rãi tiến vào

địa phận của Montono, nơi Tần Gia Uy vừa mới đoạt được từ trong tay của gia tộc Dukas, một vùng nhỏ nằm ngay chính giữa Athens và Acharnes.

Đột nhiên Đường Vịnh Hi ngồi bật dậy cặp mắt tỏa sáng, ánh mắt long lanh chớp chớp nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Tần Gia Uy thấy hành động của Đường Vịnh Hi môi anh bất giác cong lên thành một nụ cười sủng nịnh.

"Dừng xe!."

Giọng nói trầm khàn mang theo tia nuông chiều của Tần Gia Uy làm Sam đang lái xe sửng sờ trong giây lát.

"*Thì ra lý do Lão Đại ra lênh cho mình lái xe ngang qua nơi này là vì Chị dâu."*

Khi Sam nhìn thấy phong cảnh trước mắt anh mới hiểu tâm tư của Tần Gia Uy, lúc đầu khi Tần Gia Uy ra lệnh cho Sam đi đường vòng anh nghĩ mãi cũng không ra lý do, nếu từ Athens đi đường tắt qua Acharnes chỉ mất một tiếng đồng hồ, nhưng nếu muốn đi ngang qua Montono Sam phải đi đường vòng mất tới ba tiếng đồng hồ mới đến Acharnes.

Sau vài giây định thần lại Sam mới ấn bàn chân vào phanh xe, đoàn xe 6 chiếc hiên ngang đậu lại bên ven đường.

Không biết từ lúc nào Tần Gia Uy đã xuống xe, anh đi vòng qua cửa bên trái, Trần Linh Giang theo anh nhiều năm nên chỉ cần nhìn một cái cô liền biết Tần Gia Uy đang nghĩ gì, cô vội vàng bước tới mở cửa xe cho Đường Vịnh Hi.

Nhưng thật không ngờ Tần Gia Uy nhìn thấy liền phất tay ra lệnh cho Trần Linh Giang lui xuống.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tần Gia Uy phong nhã tự tay mở cửa xe cho Đường Vịnh Hi.

Phong cảnh tuyệt đẹp trước mắt đã thu hút toàn bộ sự chú ý của Đường Vịnh Hi, đến khi một bàn tay mạnh mẽ mang găng tay bằng da màu đen đưa đến trước mặt cô.

Đường Vịnh Hi mới hoàng hồn lại nâng khuôn mặt sắc xảo của mình lên, đập vào mắt cô là một Tần Gia Uy phong độ đang đứng trước mặt cô.

Khuôn mặt yêu nghiệt được ánh mặt trời chói chang rội thẳng vào càng tôn lên vẻ ngông cuồng xen lẫn tia ngạo mạn, trong ánh mắt thâm thúy của Tần Gia Uy giờ phút này đã không còn ẩn tàng bản tính hung hăng tàn bạo của loài sói dữ giữa khu rừng hoang mà thay vào đó chính là sự dịu dàng yêu thương kèm theo tia nuông chiều thái quá.

Đường Vịnh Hi nhìn anh chăm chú nét mặt ngỡ ngàng cũng vì sự dịu dàng trong ánh mắt anh đã chuyển sang ấm áp hơn, một lát sau cô mới đưa tay ra nắm lấy bàn tay cường tráng của anh.

Tần Gia Uy dìu Đường Vịnh Hi đứng trước một biển hoa Bỉ Ngạn lúc này đang tranh nhau nở một cách rực rỡ.

Thật không ngờ tại một vùng đất tọa lạc nơi hoan vu không người qua lại, được bao phủ bởi những cành hoa Bỉ Ngạn màu đỏ như máu, không chỉ riêng Đường Vịnh Hi phàm là phụ nữ ai nấy đều bị cảnh tượng diễm lệ trước mắt hấp dẫn.

Tần Gia Uy biết Đường Vịnh Hi thích nhất là hoa Bỉ Ngạn nên không lấy Pluto nơi có thể đem đến cho anh lợi nhuận hàng trăm triệu một năm, anh cố tình chọn Montono một nơi vô giá trị ngoài biển hoa Bỉ Ngạn ra không có gì đáng giá cả.Anh ra lệnh cho Sam lái xe bọc vòng qua đây, lần trước khi anh qua Hy Lạp trong dịp tình cờ anh đi ngang qua nơi này và đã nhìn thấy biển hoa Bỉ Ngạn với phong cảnh thần thoại này.

Nhưng lúc đó nhìn Tần Gia Uy cũng không thèm liếc nhìn tới, đối với anh những cảnh đẹp lung linh huyền ảo này vốn chỉ là vô vị.

Nhưng bây giờ lại khác bây giờ anh đã có Đường Vịnh Hi, bây giờ trái tim của Tần Gia Uy biết thổn thức, biết rung động biết thương xót đồng thời tâm tình của anh cũng bị khuấy động bởi Đường Vịnh Hi.

"*Em có thích không?.*"

Tần Gia Uy vừa nói anh đã ngang nhiên choàng tay qua eo cô ôm cô thật chặt vào lòng, đôi môi mỏng đặt lên trán của Đường Vịnh Hi một nụ hôn ấm áp.

Đường Vịnh Hi kinh ngạc với lời nói của anh, cô ngước mặt lên nhìn anh bằng cặp mắt ngập nước, vì ánh sáng chói chang của mặt trời đã khiến

Đường Vịnh Hi hơi nheo mắt của mình lại.

Tần Gia Uy nhìn thấy vậy anh yêu thương dùng tay che đi ánh mặt trời đã khiến mắt của Đường Vịnh Hi cảm thấy khó chịu.

Lúc này Đường Vịnh Hi nhìn thấy vẻ mặt ma mị cùng với cái cằm cao ngạo đôi môi mỏng khiêu gợi khẽ cong nhẹ khi anh nhìn thấy nét mặt mít ướt cảm động này của cô.

Tề Phong đứng một bên nắm tay Đường Tam lúc này cũng bị những cành hoa Bỉ Ngạn làm mê hoặc.

Tay anh thản nhiên siết chặt tay Đường Tam, Đường Tam đang nhìn vào biển hoa trước mắt bất giác ngước lên nhìn anh.

Hai người nhìn nhau không nói gì, nhưng ánh mắt cũng đã đủ khiến người khác phải hâm mộ bởi tình cảm sâu đậm không cần lời nói của hai người.

Sam đứng nhàn nhạt dựa lưng vào chiếc xe Jeep ánh mắt yêu thương lén quan sát Trần Linh Giang, lúc này cô đang nghiêm trang đứng một bên nét mặt lạnh lùng không một tia dao động với cảnh tượng yêu mị trước mắt.

Trong long Trần Linh Giang nghĩ những chuyện hoa cỏ này không đến phiên cô yêu thích, trách nhiệm của cô chính là bảo vệ Lão Đại và Chị dâu.

Trong lòng sam hơi buồn bả ánh mắt cụp xuống nhìn vào bàn chân đang nhịch những hòn đá dưới mặt đất trong lòng thầm nghĩ.

"*Linh Giang, đến khi nào em mới chịu tiếp nhận tình cảm của anh."*

Gạt bỏ suy nghĩ trong lòng Sam bước tới nhìn Đường Vịnh Hi nói với giọng tôn kính, anh sợ chị dâu không hiểu tâm tư của Lão Đại.

"*Chị dâu, lão đại cố tình căn dặn thuộc hạ lái xe ngang qua đây, để chị dâu ngắm cảnh tượng diễm lệ này*."

Nghe Sam nói vậy một giọt nước mắt rơi xuống khuôn mặt kiêu hãnh của Đường Vịnh Hi, Tần Gia Uy đau lòng anh tháo đôi găng tay bằng da ra dùng tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên gương mặt xinh đẹp của mặt cô.

"*Sao vậy?*

Em không thích?"

Tuy Tần Gia Uy rất kiệm lời nhưng trong lời nói của anh, Đường Vịnh Hi có thể nghe ra sự yêu thương cùng với nỗi thất vọng.

Có trời mới biết đây là lần đầu tiên anh chuẩn bị thứ gì đó để tạo cho phụ nữ ngạc nhiên, anh còn nghĩ Đường Vịnh Hi sẽ cảm động không kèm được nhào vào lòng anh, nhưng thật không ngờ cô lại khóc.

Trong lòng Tần Gia Uy thầm nghĩ.

"*Khi trở về anh sẽ trừng phạt Tần Gia Vỹ, nếu không phải vì nghe theo lời của Tần Gia Vỹ nói.*

Cái gì là phải tạo ngạc nhiên và lãng mạn, phụ nữ nhất định sẽ cảm động.

Anh sẽ không bày ra những chuyện vô duyên này khiến Đường Vịnh Hi phải đau lòng."

Chương 51: Truyền Thuyết Hoa Bỉ Ngạn

Trong lúc Tần Gia Uy đang chìm đắm trong suy nghĩ riêng của mình, đột nhiên giọng nói dịu dàng của Đường Vịnh Hi hơi rung nhẹ vì xúc động với tấm chân tình của Tần Gia Uy vang lên.

"*Gia Uy.....em rất thích.....*"

Dừng một chút Đường Vịnh Hi nhìn thẳng vào ánh mắt khó hiểu của Tần Gia Uy, cất giọng khe khẽ.

"*Trước đây em không có tình yêu không có anh, nên mới yêu thích lòai Hoa Bỉ Ngạn.*

Nhưng bây giờ trái tim em đã biết yêu đã có anh, em lại rất sợ loài hoa Bỉ Ngạn này.

Anh có từng nghe qua truyền thuyết về hoa Bỉ Ngạn chưa?."

Ánh mắt đau thương mang theo sự lo lắng của Đường Vịnh Hi nhìn Tần Gia Uy hỏi, Tần Gia Uy không nói gì anh cúi đầu đặt lên má của Đường Vịnh Hi một nụ hôn thâm tình lặng lẽ gật đầu.

"Anh đã từng nghe qua về truyền thuyết hoa Bỉ Ngạn, một câu chuyện tình yêu thắm thiết giữa võ tướng tên Hoa, và cô công chúa tên gọi Châu Nhi.

Hai người yêu nhau nhưng bị Thiên Đế ngăn cản không cho hai người ở bên cạnh nhau.

Khi hai người bỏ trốn Thiên Đế biết được vô cùng phẫn nộ liền sai Thiên binh Thiên tướng đuổi theo giết cùng đuổi tận.

Trong lúc Hoa và Châu Nhi đường cùng lối cạn trong tình cảnh tuyệt vọng nhất, hai người không muốn rời xa đối phương, đời đời kiếp kiếp luôn muốn ở bên cạnh nhau.

Hoa liền khai triển phép thuật biến hai người trở thành một loài hoa.

Châu Nhi trở thành cánh hoa màu trắng tinh khiết còn Hoa biến mình thành những tán lá xanh um tùm ôm lấy nụ hoa màu trắng.

Khi Thiên binh Thiên tướng đuổi đến chỉ nhìn thấy một loài hoa vô cùng xinh đẹp thuần khiết, liền đặc tên cho loài hoa này là Mạn Châu Sa Hoa.

Cứ tưởng rằng hai người đã được ở bên nhau vĩnh viễn, nhưng không ngờ Thiên Đế lòng dạ thiển cạn liền thi triển thần chú.

"Mạn Chau Sa Hoa, hoa ngàn năm rụng, lá ngàn năm chết.

Hoa rụng lá nở hoa nở lá liền tàn, đời đời kiếp kiếp hoa lá không bao giờ gặp được nhau, dù ở gần nhau trong gan tắc cùng chung một cành hoa nhưng vĩnh viễn không được gặp đối phương."

Một lời nguyền độc ác cứ như vậy đã trôi qua ngàn năm, cuối cùng lời thần chúa của Thiên Đế cũng nhạt đi từ từ, có một ngày hoa và lá bừng nở cùng một lúc, vì tình yêu sâu đậm của hai người cuối cùng Hoa và Châu Nhi cũng được gặp lại nhau.

Thiên Đế biết được liền nổi trận lôi đình, lập tức sai Thiên binh Thiên tướng, giết cho bằng được Mạn Châu Sa Hoa.

Người của Ma vực bị tình yêu của hai người làm thương tâm, cùng với sự ganh ghét đối với sự hống hách của Thiên Đế liền đứng ra bên vực.

Hai bên đánh nhau quyết liệt máu chảy thành sông, không ngờ máu tươi của binh sĩ đã bị cánh hoa trắng tinh khiết của Mạn Châu Sa Hoa hút hết, biến thành một cánh hoa màu đỏ rực của màu máu tươi nhìn vào thật diễm lệ yêu dị vô cùng, làm người ta nhìn vào cũng phải thương tâm.

Đột nhiên máu được Mạn Châu Sa Hoa thu nập bay vọt lên trời, trong tích tắc đã biến những binh sĩ trở thành tro bụi.

Cuối cùng Thiên Đế cùng ba vị thần vì Mạn Châu Sa Hoa trên người còn mang nhiều oán khí không thể nào tiêu tan được, đành ra lệnh cho Mạn Châu Sa Hoa từ nay về sau phải mộc hai bên cầu Nại Hà, suối Hoàng Tuyền để dẫn độ vong hồn của những cặp tình nhân đã chết còn vươn vấn nghiệp chướng của trần gian.

Sau này loài hoa xinh đẹp với màu đỏ rực rỡ như máu yêu dị, cứ nở rộ được người đời gọi là Hoa Bỉ Ngạn."

Nghe anh kể lại truyền thuyết bi ai này trong lòng Đường Vịnh Hi càng thêm sầu não, hai người yêu nhau nhưng lại vì một lời nguyền tàn ác đã biến hai người đời đời kiếp kiếp dù có trải qua bao nhiêu lần luân hồi cũng không thể ở bên cạnh nhau.

Đường Vịnh Hi sợ vì yêu thích loài hoa yêu diễm này, sẽ mang lại sự chia ly và không may đến với tình yêu của anh và cô.

Nhìn thấy nỗi âu sầu trong ánh mắt đượm buồn của Đường Vịnh Hi, trong lòng Tần Gia Uy cảm giác xót xa.

"*Vịnh Hi em không cần vì anh hay vì tình yêu của chúng ta mà thay đổi gì cả, em chỉ cần hạnh phúc ở bên cạnh anh.*

Còn những chuyện níu giữ tình yêu và hạnh phúc của chúng ta, em cứ giao hết cho anh.

Nếu có ngày tình yêu của chúng ta giống như trong truyền thuyết Mạn Châu Sa Hoa, anh sẽ không như Hoa biến mình thành lá bao bộc cánh hoa màu trắng tinh khiết là em.

Anh sẽ tự hủy diệt bản thân mình để máu của anh thấm vào cánh hoa trắng tinh khiết nhuộm thành màu đỏ rực rỡ của máu, đời đời kiếp kiếp hoà lẫn vào nhau không chia lìa."

Bàn tay đang ôm Đường Vịnh Hi cứ theo lời nói của anh siết chặt hơn, cặp mắt kiên định cùng với lời nhất bá đạo nhất Đường Vịnh Hi từng nghe qua, nhìn ra biển hoa Bỉ Ngạn màu đỏ rực rỡ như máu trước mắt.

Trong lòng Đường Vịnh Hi chết lặng trái tim đau nhói, theo từng chữ thốt ra từ miệng của anh.

Tần Gia Uy không cần buông ra những câu thề non hẹn ước sông cạn đá mòn, lời nói vừa rồi của anh đã đủ chứng tỏ tình yêu sâu đậm anh dành cho cô.

Đường Vịnh Hi gặt đầu nhìn Tần Gia Uy cười rực rỡ, nhưng bất giác hai hàng lệ nóng hổi rơi xuống khuôn mặt hạnh phúc của cô.

Phải cô sẽ không vì truyền thuyết bi thương đó mà không thích hoa Bỉ Ngạn nữa, cũng giống như Tần Gia Uy dù sau này có xảy ra chuyện gì cô cũng sẽ đấu tranh như Châu Nhi để được ở bên cạnh người mình yêu đến trường tồn bất diệt.

Lúc này tất cả mọi người đều đứng sau lưng Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi, cảnh tượng hoàng hôn tuyệt đẹp bao trùm cả bầu trời trở thành một màu cam ấm áp, chiếu thẳng xuống biển hoa Bỉ Ngạn cùng với cái bóng huyền ảo của hai người đang ôm nhau đắm đuối, tạo thành một bức tranh diễm lệ làm tất cả mọi người có mặt không thể nào quên được.

Sau khi hoàng hôn buông xuống mọi người đều ngồi vào trong xe tiếp tục cuộc hành trình

Chương 52: Ancharnes

Lời của tác giả Lan Hồ Điệp 134:

**Hôm nay chị đăng hai chương, thứ ba mới đăng tiếp nhe các em.*

Chúc các em một cuối tuần vui vẻ.

Xe của bọn họ chạy vào địa bàn của Mario, một vùng nối liền với Athens nhưng không được phồn hoa và nhộn nhịp như thủ đô Athens, những người sống tại đây rất bảo thủ chỉ cần nhìn thấy người ngòai họ liền đề cao cảnh giác.

Mỗi một nơi đều có quy luật riêng của nó, ở Athens không ai không kính nể gia tộc Dukas, còn ở Acharnes này chỉ cần nghe đến cái tên Mario mọi người liền e dè sợ hãi.

Xe của Tần Gia Uy vừa tiến vào ranh giới của Acharnes, người của Mario đã biết, họ có tai mắt khắp nơi để tránh có người tạp kích bọn họ.

Đột nhiên đoàn xe của Tần Gia Uy chia thanh hai ngã, ba chiếc xe tiến thẳng vào trung tâm thành phố để đánh lạc hướng của đám người Mario.

Hai chiếc xe còn lại chạy theo sau xe của Tần Gia Uy đi đến nơi ngoại thành.

Đường Vịnh Hi nhìn ra ngoài cửa sổ, cô nhìn thấy xe của bọn họ rẽ qua đường khác, trong lòng cô hiện lên nhiều thắc mắc, Đường Vịnh Hi liền chuyển tầm mắt của mình nhìn sang Tần Gia Uy.

Nét mặt của anh thật bình thản như mọi chuyen đều nằm gọn trong lòng bàn tay của anh, Tần Gia Uy thong thả

bấm gì đó trên cái iPad trên tay cặp mắt thâm thuý lúc phẳng lặng lúc như cơn sống dập dịu trên biển cả làm Đường Vịnh Hi thật sự không thể đóan ra tâm tư của anh.

Người đàn ông này dù ở trong trạng thái gì đi chăng nữa khuôn mặt anh vẫn như tảng băng ngàn năm.

Một lúc sau trên gương mặt nghiêm nghị của Tần Gia Uy chợt lướt qua tia hung hãn, giọng nói lạnh lùng vang lên ra lệnh cho Sam.

"*Rẽ trái, tăng tốc bằng mọi giá cũng phải cắt đuôi bọn họ."*

Nghe Tần Gia Uy nói vậy Sam liền ấn chân mạnh xuống cần ga, chiếc xe phóng vọt về phía trước như cơn lóc.

Lúc này Đường Vịnh Hi mới nhìn thấy mấy chiếc xe của bọn người Mario đang đuổi theo sau bọn họ.

Nhìn ra ngoài cửa sổ điều duy nhất Đường Vịnh Hi có thể nhìn thấy chính là một bầu trời đầy dẫy cát bụi, vì mấy chiếc xe đang phóng trên đường đất với tốc độ khiếp người nên đã khiến bụi bay mịt mù.

Tần Gia Uy ngồi thỏai mái dựa lưng vào ghế một tay cầm IPad tay còn lại chòang qua eo Đường Vịnh Hi ôm cô sát vào người.

"*Doãn Kỳ, liên lạc với xe sau ra lệnh cho bọn họ dừng xe lại ngay."*

Tần Gia Uy nét mặt vẫn không đổi sắc buông ra mệnh lệnh, anh vừa nói dứt lời Doãn Kỳ đã liên lạc với xe sau.

Mấy chiếc xe của bọn người Mario đang truy đuổi Tần Gia Uy với tốc độc 150km một giờ, đột nhiên hai chiếc xe trước mặt bất thình lình thắng gấp, làm họ hốt hoảng lập tức ấn vào phanh xe, theo phản ứng tự nhiên họ liền đánh tay lái sang một bên để tránh đâm thẳng vào hai chiếc xe của Tần Gia Uy.

Vì hành động ngu xuẩn này mấy chiếc xe của bọn người Mario va chạm mạnh vào nhau rỉ xăng bốc lửa, đột nhiên những tiếng nổ lớn vang lên ầm trời, tiếp theo sau là tiếng xe thắng gấp.

"Boom.....boom.....boom.....

Kétttttttttttt....."

Mười mấy tên thuộc hạ của Mario nhìn thấy cảnh tượng này trong lòng không khỏi kinh hã, họ lập tức nhảy từ trên mấy chiếc xe phía sau ra ngoài, sau khi an toàn đứng dưỡng trên mặt đất họ liền định thần lại rút súng ra nã đạn về hướng xe của Tần Gia Uy.

"*Pằng.....pằng.....pằng.....pằng...."*

Một trận mưa bơm bảo đạn bất đầu diễn ra, Sam đạp mạnh ga bỏ lại hai chiếc xe của bọn thuộc hạ, để họ giải quyết đám người của Mario, chiếc xe Jeep như một con báo lao nhanh vào khu vực cắm của Acharnes.

"Rẽ trái chay theo con đường đá đến cuối đường rẽ phải.

2 km sau dừng lại các cậu sẽ nhìn thấy một hang động, hang động đó chính là nơi cất giống lô hàng của Bang Bạch Hổ."

Đột nhiên giọng nói lạnh lùng nhàn nhạt của Lôi Lạc Thiên vang ra từ trong iPad.

Lúc này Đường Vịnh Hi mới biết thì ra vừa rồi Tần Gia Uy đang liên lạc với Lôi Lạc Thiên, cô đã điều tra về lai lịch của người này.

Ở trong thế giới hacker ngòai Lôi Lạc Thiên và Trình Lam ra, không ai có năng lực qua nổi thủ lĩnh của tổ chức Shadow là Peace cũng chính là Đường Vịnh Hi cô.

Sam nghe theo lời của Lôi Lạc Thiên, anh dừng xe lại cách hang động khoảng chừng 500m.

Lúc này một chiếc xe Jeep đang đậu cách bọn họ không xe, nhìn thấy xe của Tần Gia Uy tiến đến gần Tần Gia Vỹ vội vàng cùng Nhật Trung bước xuống xe đi đến tụ hợp với bọn họ.

Bảy người cùng nhau bước xuống xe,

Trần Linh Giang lập tức phóng tầm nhìn sắc bén của mình quan sát chung quanh thật kỹ, sau khi cô xác định không có người mai phục cô mới nhìn Sam và Doãn Kỳ bằng ánh mắt an tâm.

Trần Linh Giang nhìn thấy Tần Gia Vỹ và Nhật Trung bước tới gần bọn họ, cô cung kính cúi đầu hành lễ với

Tần Gia Vỹ.

"*Nhị gia."*

Tần Gia Vỹ không trả lời Trần Linh Giang anh chỉ gật đầu một cái, rồi lập tức đi đến bên cạnh Tần Gia Uy nói nhỏ vào tai anh.

"Anh hai em đã điều tra Mario, hắn không có liên quan đến Santos hay

vi-rút Anthrex 001."

Tần Gia Uy phái Tần Gia Vỹ điều tra Mario, nếu hắn có chút gì liên quan đến bọn người của Santos, anh sẽ thừa dịp cướp về lô vũ khí của Bang Bạch Hổ đường đường chính chính trừ khử hắn một cách triệt để.

Con ngươi nguy hiểm của Tần Gia Uy thu nhỏ lại khi anh nghe được những gì Tần Gia Vỹ vừa mới điều tra được.

Ánh mắt của Tần Gia Uy loé lên sự hài lòng, cất giọng lạnh lùng.

"*Nếu đã như vậy chúng ta cũng không nên đuổi chó vào đường cùng.*

Chỉ cần đoạt lại lô vũ khí, không cần kinh động đến Mario."

Việc quan trọng nhất khi đến Hy Lạp lần này không phải vì lô hàng của Bang Bạch Hổ, nguyên nhân chính là vì vi-rút Anthrex 001.

Tần Gia Uy thật hài lòng dù sao Mario cũng biết việc gì nên làm viec gì không nên, anh bất được tin đám người của Santos đã liên lạc với Mario.

Họ muốn lôi kéo thế lực của hắc đạo về phe của bọn họ, nên đã đưa ra điều kiện rất bất mắt làm người ta nghe rồi không khỏi trầm trồ.

Nghe Tần Gia Uy nói vậy tứ đại hộ pháp liền cuối đầu đồng thanh lên tiếng.

"*Thuộc hạ đã rõ."*

Tuy trong lòng bốn người không hiểu nguyên nhân vì sao Tần Gia Uy lại bỏ qua cho Mario lần này.

Theo như kinh nghiệm của bọn họ mỗi khi hành động, Tần Gia Uy sẽ ra mệnh lệnh truy sát giết cùng đuổi tận.

Chương 53: Truy Hồn

Tất cả mọi người đều cầm lấy vũ khí tùy thân của mình, lúc này đột nhiên Tần Gia Uy cầm một khẩu súng lục màu bạc đưa đến trước mặt của Đường Vịnh Hi.

"*Vịnh Hi em cầm lấy Truy Hồn để phòng thân, nếu em gặp nguy hiểm đừng ngần ngại phải nổ súng giết kẻ địch ngay."*

Tần Gia Uy nghiêm túc nói với Đường Vịnh Hi, anh chỉ sợ cô sẽ bị thương vì do dự không dám ra tay trước mặt anh.

Nghe Tần Gia Uy nói ra cái tên của khẩu súng, Đường Vịnh Hi ngỡ ngàng trong giây lát.

Cô biết khẩu súng này là do Hàn Mạc tặng cho Tần Gia Uy, thường ngày anh xem nó như báu vật không cho phép bất kỳ ai đụng vào.

Càng ở bên cạnh người đàn ông này, Đường Vịnh Hi càng vì sự quan tâm chu đáo của anh làm tan chảy.

"*Dạ*."

Đường Vịnh Hi không biết phải nói gì hơn cô nhìn anh bằng ánh mắt kiên định gật đầu trong sự quả quyết, cô muốn cho Tần Gia Uy một lời cam kết không muốn anh phải vì cô nên phân tâm.

Tần Gia Vỹ nhìn thấy Đường Vịnh Hi đứng đờ người nhìn Anh hai, trong lòng anh thầm nghĩ chắc Chị dâu không biết dùng súng nên mới hoảng sợ khi nhìn thấy khẩu súng Truy Hồn.

Tần Gia Vỹ cầm chặt khẩu súng trên tay mình nhắm thẳng vào mục tiêu phía trước, đứng với tư thế chuẩn bị chiếc đấu.

"*Chị dâu, đối với kẻ địch chị không nên có lòng trắc ẩn, nếu hắn không chết thì người chết chính là chị.*

Chị cầm súng nhắm vào mục tiêu, ngón tay ấn mạnh vào cò súng.

Nhớ phải cầm thật chặt và mở mắt nhìn vào mục tiêu bằng không sẽ không bắn trúng."

Tần Gia Vỹ đã từng lãnh giáo qua tài nghệ bắn súng khi nhắm mắt của Đường Vịnh Hi, tại trận đấu súng với gia tộc Dukas.

Tần Gia Vỹ kiên nhẫn hướng dẫn cô sử dụng súng, Đường Vịnh Hi muốn bật cười nhưng không dám khi cô nhìn thấy nét mặt thận trọng chưa từng có của Tần Gia Vỹ vì sợ cô không hiểu.

"*Tôi biết rồi."*

Đường Vịnh Hi nhìn Tần Gia Vỹ gật đầu nói, cô cầm chặt khẩu súng trên tay để chứng minh mình đã hiểu.

Trong lòng Đường Vịnh Hi thầm nghĩ, tuy thường ngày Tần Gia Vỹ luôn tỏ ra

thiếu chín chắn, nhưng đến khi anh bày ra bộ mặt nghiêm túc cũng không thua gì với Tần Gia Uy là bao nhieu.

Tần Gia Uy đứng bên cạnh ánh mắt không hề rời khỏi cô vợ của mình, đôi môi mỏng khẽ cong lên khi anh nhìn thấy nét mắt muốn cười nhưng lại cố tỏ ra nghiêm túc của cô.

Sau khi bước tới gần miệng hang động, tất cả mọi người đều ẩn mình sau những hòn đá lớn, mỗi người giải quyết một tên thuộc hạ của Mario đang đứng canh chừng trước cửa hang động.

Lúc này Đường Vịnh Hi luôn chú ý đến Tần Gia Uy, anh thật bình tĩnh phong thái vô cùng ngạo mạn như việc tiến vào địa bàn của người khác cướp lại lô hàng, chỉ là việc đi đến một nơi công cộng vậy.

Sau khi xử lý xong sáu tên thuộc hạ của Mario đứng canh chừng trước cửa họ bắt đầu tiến vào bên trong, tay mỗi người cầm một cái đèn pin do Sam chuẩn bị trước dùng để làm ánh sáng.

Họ đi theo một con đường nhỏ tối đen như mực chỉ có ánh sáng lờ mờ tỏa ra từ cây đèn pin sôi đường, càng đi sâu vào bên trong Đường Vịnh Hi càng cảm giác có điều gì đó không đúng.

Một nơi dùng để cất giấu lô hàng quan trọng như vậy, tại sao lại để bọn họ đi vào quá dễ dàng.Họ không cần phải tốn công phí sức gì cũng có thể đi vào được nơi đây.

Trong lúc này Đường Vịnh Hi không ngừng quan sát chung quanh, đột nhiên bước chân của mọi người đều dừng hẳn lại, trước mặt họ là hai lối rẽ.

"*Lão đại, chúng ta đi hướng nào?"*

Trần Linh Giang nhìn hai con đường, cả hai đều giống y như nhau.

Tần Gia Uy trầm mặc suy nghĩ, đột nhiên giọng nói nhỏ nhẹ của Đường Vịnh Hi vang lên từ bên cạnh anh.

"*Sao tôi thấy chúng ta đi vào đây quá dễ dàng, tôi chỉ sợ đám người của Mario đang cố tình dụ chúng ta vào đây*."

Đường Vịnh Hi không muốn họ nghi ngờ về thân phận của cô, nên chỉ nhắc nhở bọn họ một chút.

Tần Gia Uy đã suy nghĩ đến vấn đề này từ lúc anh bước chân vào hang động, anh tin chắc Mario đã biết việc anh đến đây.

Nghe Đường Vịnh Hi nói vậy tất cả mọi người lập tức đứng với tư thế chuẩn bị chiến đấu đề phòng có kẻ đột kích.

"*Phải!*

Chị Vịnh Hi nói đúng, ở một nơi quan trọng như thế này tại sao chỉ có mấy tên vô danh tiểu chốt canh chừng."

Đường Tam tán thành với lối suy nghĩ của Đường Vịnh Hi, trong lòng cô thầm nghĩ đợi đến khi bọn cô lấy được lô hàng của Mạnh Hùng.

Cô sẽ dùng bơm mini do cô vừa mới chế tạo ra, biến chỗ này thành bình địa.

Trong lúc mọi người đang quan sát tình hình, đột nhiên Tần Gia Uy quăng cái đèn pin anh đang cầm vào con đường bên phải.

"*Rầm.....*"

Cây đèn pin vừa chậm mặt đất một tiếng rầm vang lên, cơ quang trong con đường bên phải bất đầu khởi động, hai bức tường bằng đá nặng ngàn cân đột nhiên hạ xuống chặn phía trước và phía sau của cái đèn pin.

"*Pằng.....pằng.....pằng.....pằng...*"

Hàng loạt tiếng súng vang lên liên tục,

trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người chính là sự khiếp hãi, nếu vừa rồi họ đi vào con đường đó chắc chắn bọn họ sẽ bị bắn thành tổ ong.

Nét mặt của Tần Gia Uy lúc này tối đen như mực con ngươi đen nhánh hiện lên sạt khí đằng đằng làm Đường Tam đứng bên cạnh cũng phải rùng mình sởn gáy.

Đường Vịnh Hi không hề kinh động với cảnh tượng trước mắt, cặp mắt sắc bén loé lên tia độc ác.

Cô nghiến răng bàn tay bất giác siết chặt khẩu súng Truy Hồn.

"*Nếu Gia Uy bị chút tổn thương gì, Mario ngươi hãy tìm sẳn chỗ để chôn thân.*"

Đường Vịnh Hi tự nói với bản thân mình.

Chương 54: Khói Độc

Trần Linh Giang thấy vậy cô cũng làm theo Tần Gia Uy, cô quăng cây đèn pin của mình vào con đường còn lại.

Mọi người đứng yên tại chỗ chờ xem có cơ quan nào khởi động không, đợi một lúc không thấy động tĩnh gì Nhật Trung và Doãn Kỳ bắt đầu mở đường cho Tần Gia Uy.

Tất cả mọi người đi một cách thận trọng Doãn Kỳ và Nhật Trung đi phía trước yểm trợ cho Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi.

Tần Gia Vỹ, Đường Tam và Tề Phong đi giữa còn về phần Trần Linh Giang và Sam hai người đi cuối để bảo vệ cho mọi người, phòng có người tấn công bọn họ từ phía sau.

Đi khoảng chừng 5 phút đột nhiên họ đụng phải con đường cùng, tất cả mọi người đều nhìn nhau bằng ánh mắt kinh ngạc.

"*Tìm xem có chốt mở cửa không?.*"

Tần Gia Uy lên tiếng, Lôi Lạc Thiên

đã cho anh xem bản đồ địa hình của nơi này, tuy họ không có thông tin về những con đường nhỏ, nhưng bản đồ đã ghi rõ ở bên trong là một không gian rất lớn nơi cất giấu lô vũ khí.

Tần Gia Uy biết chắc chắn phải có đường thông vào bên trong.

Tứ đại hộ pháp bắt đầu tìm kiếm, một tay cầm đèn pin tay còn lại sờ soạn khắp nơi trên bức tường đá để tìm ra chốt mở cửa.

Trong lúc này đột nhiên Trần Linh Giang đụng phải một hòn đá thô nhám, nhô lên từ bức tường lạnh lẽo.

"*Dừng tay*!

Đừng đụng....."

Đường Vịnh Hi nhìn thấy liền kêu lên, lời nói còn chưa dứt câu Trần Linh Giang đã nhanh tay ấn vào hòn đá.

Nghe Đường Vịnh Hi hoảng hốt kêu lên Tần Gia Uy liền biết có chuyện không ổn xảy ra, anh chuyển tầm mắt nguy hiểm của mình nhìn sang Đường Vịnh Hi, bàn tay chuẩn bị sẵn tư thế để bảo vệ cô.

Đột nhiên một làn khói trắng tỏa ra từ trong bức tường đá, làm cả không gian trở nên mờ mịt khó thở cảnh tượng trước mắt thật mơ hồ.

"*Khói độc cẩn thận."*

Tần Gia Uy vừa lên tiếng bàn tay rộng lớn đã phủ lên miệng và mũi của Đường Vịnh Hi.

Đường Vịnh Hi kinh ngạc với hành động che chở này của anh, cặp mắt bất ngờ bao phủ sự ngọt ngào khó tả nhìn vào khuôn mặt điềm tĩnh của Tần Gia Uy.

Lần đầu tiên trong đời có người đứng ra bảo vệ và bao bọc cô như bây giờ, thường ngày ở trước mặt thuộc hạ cô luôn tỏ ra thái độ cứng rắn mạnh mẽ không cần sự che chở của bất kỳ ai.

Tần Gia Uy với khuôn mặt nghiêm nghị cặp mắt nguy hiểm không tìm thấy tia hoang mang, ngược lại trong ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn càng tỏa ra sự lãnh khốc thay cho lời cảnh cáo của anh đến bọn người của Mario.

Đường Vịnh Hi chợt nhớ đến điều gì, liền nhón chân lên dùng tay che mũi và miệng của anh lại trong lòng thầm nghĩ.

"*Cái người này sao lại ngông cuồng đến như vậy?*

Anh nghĩ mình độc bất khả xâm nhập sao?."

Bàn tay mềm mại của cô vừa chạm vào đôi môi mỏng của anh, hơi thở nóng ran phà vào bàn tay Đường Vịnh Hi làm cô cảm giác băn khoăn trong lòng.

Một lúc sau làn khói trắng từ từ tiêu tan, lúc này mọi người mới nhìn rõ Lão đại và Chị dâu.

Trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc vậy mà hai người vẫn có thể thể hiện

sự lo lắng cho đối phương.

Lúc này Trần Linh Giang mới thật sự tin rằng, Đường Vịnh Hi đã chiếm một vị trí quan trọng trong trái tim của Tần Gia Uy.

Đường Vịnh Hi nhìn thấy ánh mắt thăm dò của mọi người, cô ngượng ngùng rút tay về lảng sang chuyện khác."*Các người hãy cẩn thận đừng làm càn, ở một nơi như thế này có rất nhiều cơ quan."*

Đường Vịnh Hi tức giận lên tiếng cô không hiểu thuộc hạ của anh được huấn luyện như thế nào, chuyện đơn giản như vậy cũng không biết.

Nghe Đường Vịnh Hi nói vậy ánh mắt của Tần Gia Vỹ đột nhiên hiện lên sự nghi ngờ.

"*Sao Chị dâu lại biết nhiều điều về nơi này đến như vậy?."*

Đường Vịnh Hi không quan tâm đến ánh mắt nghi ngờ của Tần Gia Vỹ, điều duy nhất trong lòng cô chính là tìm cách để giúp Tần Gia Uy mau chống đoạt lại lô vũ khí và rời khỏi nơi này.

Nhìn thấy một ngọn đèn với ánh sáng lờ mờ bên phải, Đường Vịnh Hi liền bước nhanh tới dùng tay sờ lên nó tìm kiếm nút mở cửa, sau một lúc Đường Vịnh Hi đột nhiên xoay một cái cánh cửa bằng đá nặng trĩu lập tức chuyển động.

"*Rắc.....rắc....."*

Tiếng khởi động lớn của cánh cửa cùng với sự lay chuyển làm mặt đất rung rinh nhẹ, cũng vì vậy nên đã khiến những hạt cát trên trần rơi lả chả xuống người của bọn họ.

Nhìn thấy mình đã thành công mở được cửa, đôi môi mỏng của Đường Vịnh Hi bất giác cong lên thành một nụ cười đắc ý.

Lúc cô được huấn luyện trên hòn đảo hoang, đã ra vào những hang động như cái này rất nhiều lần, tuy mỗi hang động đều khác nhau nhưng những cơ quan ở bên trong đều tương tựa với nhau.

Nghĩ đến quá khứ đầy dẫy những đợt huấn luyện đẫm máu, nụ cười đắc ý trên khuôn mặt sinh đẹp của Đường Vịnh Hi đột nhiên tắt ngủm, thay vào đó

là nét mặt lạnh lùng không cảm xúc.

Nếu cô đoán không lầm khi họ bước vào khu vực chính, họ sẽ phải đối đầu với muôn trùng nguy hiểm.

Những thứ này chỉ là phần tráng miệng do Mario chuẩn bị sẵn để chào đón Tần Gia Uy, phần ăn chính còn nằm ở phía sau.

Sau khi cánh cửa được mở ra, mọi người với sự e dè cẩn trọng bước vào trong, tiếp đón bọn họ là mấy mươi tên thuộc hạ của Mario.

Trên tay mỗi người cầm vũ khí, từ súng cho đến những cây kiếm dài sắc bén chờ bọn người của Tần Gia Uy bước vào.

"*επίθεση"*

"Tấn công."

Tên cầm đầu của bọn họ liền lên tiếng nói gì đó bằng tiếng Hy Lạp, thuộc hạ của hắn lập tức xông tới.

"*Cẩn thận hắn ra lệnh cho bọn họ tấn công."*

Đường Vịnh Hi hiểu được tiếng Hy Lạp, cô liền lên tiếng cho người của Tần Gia Uy chuẩn bị phản kích.

"*Pằng.....pằng.....pằng...."*

Hai bên lập tức chiến đấu, những tiếng súng vang lên từ hai phía làm cả hang động hiện lên đằng đằng sát khí, một trận huyết chiến liền xảy ra khi thân thể thuộc hạ của Mario lần lượt ngã quỵ xuống mặt đất.

Những chuyện đánh nhau quyết liệt như thế này đối với thuộc hạ của Tần Gia Uy chẳng nhằm nhò gì cả.

Chỉ trong tích tắc họ đã giải quyết hơn phân nửa đám thuộc hạ của Mario,

Đường Tam cầm một lọ thuốc trên tay, Tề Phong vừa hạ cục tên nào cô liền tìm cơ hội thảy một viên thuốc màu trắng vào trong miệng hắn.

Chỉ trong giây lát những tên đó liền ngã lăn xuống, dẫy dụa dưới mặt đất

miệng sùi bọt mép nở một nụ cuời quỷ dị rồi chết ngay lập tức.

"*Phong, anh xem nè thuốc độc em vừa mới chế ra đã thành công."*

Đường Tam vui mừng chay đến cầm lấy cánh tay của Tề Phong vui vẻ nói.

Chương 55: Nụ Cười Thần Chết

Đường Vịnh Hi đứng yên tại chỗ ánh mắt thích thú nhìn một màn hỗn loạn trước mắt, cặp mắt sắc bén đột nhiên tỏa sáng khi cô nhìn thấy hành động gian xảo mang theo sự độc ác của Đường Tam.

Đường Vịnh Hi thưởng thức nhất loại người như Đường Tam, với kẻ địch không bao giờ tồn tại hai từ nương tay.

Nếu đã gọi là kẻ địch thì nhất định phải ra tay một cách tàn độc nhất.

Nhìn một cái Đường Vịnh Hi biết ngay, viên thuốc trong tay Đường Tam chính là "Nụ cười Thần Chết" một loại kịch độc chế biến từ cây cần độc được tìm thấy tại lĩnh thổ Địa Trung Hải.

Một loại cây với những bong hoa màu trắng xinh đẹp nhưng lại mang trong mình chất kịch độc, có thể lấy mạng của một người trong tích tắc.

Đặc tính của loại độc này không phải vì sự kịch độc khiến người trúng độc chết ngay lập tức, đặc điểm của nó chính là khi người trúng độc chết đi, cho dù đang trải nghiệm nỗi đau xé thịt xé gan trên miệng họ vẫn nở một nụ cười quái gở.

Bởi vì lý do này nên cái tên "Nụ cười Thần Chết" mới được gắn liền với cây cần độc.

Nhưng điều làm Đường Vịnh Hi tán thưởng nhất chính là khi cây cần độc được qua tay Đường Tam chế biến, chất độc càng mạnh hơn gấp năm lần so với chất độc lúc ban đầu.

Hứng thú lớn nhất của Đường Vịnh Hi chính là dùng độc, trên người cô đã từng tiếp xúc với đủ các loại kịch độc khác nhau, nên làn khói độc trong hang động vừa rồi đối với cô chỉ là những trò cỏn con không đáng kể.

Đường Vịnh Hi ung dung đứng một bên, ánh mắt hiếu kỳ hết thăm dò Đường Tam liền chuyển sang quan sát Tần Gia Uy.

Anh thật bình tĩnh ánh mắt không hề gợn sóng trước tình huống trước mặt, ngược lại anh đứng thản nhiên đút hai tay vào túi quần tây của mình đợi chờ

thuộc hạ giải quyết bọn họ.

Đột nhiên cặp mắt sắc bén của Đường Vịnh Hi hiện lên sát khí, khi cô nhìn thấy một tên ẩn núp phía sau một tảng đá lớn, trên tay hắn cầm khẩu súng nhắm vào phía sau gáy của Tần Gia Uy.

Đường Vịnh Hi nhanh tay rút từ trong cái đồng hồ đeo trên cổ tay ra một cây kim tẩm kịch độc, chỉ trong tích tắc Đường Vịnh Hi đã ra tay phóng cây kim thẳng vào mi tâm của hắn, cây súng trên tay cùng với thân thể vạm vỡ của hắn lập tức ngã xuống mặt đất chết ngay tại chỗ.

Qua vài phút thuộc hạ của Tần Gia Uy vẫn chưa giải quyết hết bọn người của Mario, nét mặt Tần Gia Uy trở nên tối sầm tỏ ra không hài lòng, đôi mày rậm bất giác nhíu lại thành đường thẳng vì sự thiếu kiên nhẫn, anh xoay qua nhìn Đường Vịnh Hi.

"*Ngoanở đây chờ anh."*

Nói xong Tần Gia Uy cởi bỏ áo vest màu đen trên người đưa cho Đường Vịnh Hi cầm, lúc này khuôn mặt điềm tĩnh vừa rồi được thay thế bởi nét mặt hung hăng khát máu nhìn vào thật đáng sợ.

Anh giống y như một con sói dữ tợn, dáng người cao lớn mạnh mẽ xông tới dùng sức mạnh phi thường cùng với những đòn quyền nhanh như chớp đánh vào điểm yếu của bọn họ một cách tàn bạo.

Một quyền dán xuống liền lấy mạng của kẻ địch ngay.

Đường Vịnh Hi với ánh mắt ngưỡng mộ không hề rời khỏi bóng dáng oai vệ của anh, trong lòng cô hiện lên cảm giác người đàn ông này đúng là tinh anh trong tinh anh, một người xuất chúng độc nhất vô nhị.

Tần Gia Uy là người đầu tiên có thể khiến thủ lĩnh của Shadow phải kính nể.

Sau khi toàn bộ thuộc hạ của Mario đã chết dưới tay họ, Tần Gia Uy liền bước tới một tay cầm áo vest trên tay cô, tay còn lại thản nhiên choàng qua eo của Đường Vịnh Hi ôm cô sát vào lòng.Không biết từ lúc nào Tần Gia Uy lại có thói quen kỳ lạ này, chỉ cần có Đường Vịnh Hi bên cạnh anh liền muốn được ôm ấp cô trong lòng anh.

Đường Vịnh Hi cũng giống như anh, việc Tần Gia Uy ôm cô trước mặt

người khác đã là chuyện bình thường hơn cả bình thường, nên Đường Vịnh Hi không hề có phản ứng kháng cự với hành động thân mật này của anh.

Tất cả mọi người nhìn chung quanh khi tìm thấy được vị trí của lô hàng

Sam liền chạy đến kiểm tra, khi Sam

xác thực lô vũ khí đó chính là hàng của Bang Bạch Hổ, anh quay lại cung kính báo cáo với Tần Gia Uy.

"*Lão đại toàn bộ lô hàng nằm ở đây."*

"*Tốt, liên lạc với Trần Siêu, để cậu ấy đến đây nhận lấy lô hàng."*

"*Dạ, Lão Đại."*

Sam cúi đầu cung kính nói, anh lập tức lấy điện thoại di động ra liên lạc trực tiếp với Trần Siêu.

Bọn họ phải ở lại hang động một đêm chờ sáng ngày hôm sau Trần Siêu và thuộc hạ đến chuyển lô hàng sang Syria.

Cho dù thời tiết ở Hy Lạp vào ban ngày rất nóng nhưng trong hang động này vào ban đêm nhiệt độ lại hạ rất thấp, Trần Linh Giang đã nhặt được một ít củi khô để nhóm lửa.

Lúc này trong hang động chỉ còn lại một mình Tần Gia Uy và cô, tứ đại hộ pháp đứng ngoài cửa hang động cẩn thận canh chừng, phòng đám người của Mario sẽ tập kích bọn họ đột xuất.

Tần Gia Vỹ, Tề Phong và Đường Tam ba người đi chung quanh dò xét tình hình, nói là dò xét tình hình nhưng trên thực tế cô nàng Đường Tam nghịch ngợm muốn đi chung quanh tìm xem có thứ gì đặc biệt có thể chế thành vũ khí hay chất độc để giết người.

Trong hang động Đường Vịnh Hi đang ngồi trước đám lửa đang bừng bừng cháy, bàn tay cô xoè ra trước ngọn lửa để giữ ấm.

Ánh lửa màu cam lòe loẹt phản chiếu vào khuôn mặt kiều diễm của Đường Vịnh Hi càng tôn lên sự huyền bí ẩn sâu trong đáy mắt sắc bén của cô, làm Tần Gia Uy ngồi bên cạnh cảm giác khó chịu trong lòng.

Anh càng yêu Đường Vịnh Hi càng không thể chấp nhận việc cô che giấu anh về thân phận thật sự của mình.

Trước mặt Đường Vịnh Hi anh không hề che giấu chuyện gì cũng không cần thiết phải giấu giếm điều gì.

Anh muốn Đường Vịnh Hi tin tưởng anh, cũng giống như anh tin thưởng cô vô điều kiện.

Đường Vịnh Hi cảm nhận được một cặp mắt lạnh lẽo mang theo tia nguy hiểm, như một con sói đang chăm chú quan sát con mồi của mình, cô bối rối cụp mắt không dám nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng của Tần Gia Uy, trong lòng Đường Vịnh Hi cảm giác bất an vô cùng.

"*Em đối bụng muốn tìm chút gì đó để ăn."*

Cô không thể nào chịu nổi bầu không khí ngột ngạt này nên vội vàng đứng lên viện cớ bước ra ngoài.

Chương 56: Tra Hỏi

Mới vừa đứng lên quay người lại bàn tay mang đôi găng tay lạnh lẽo của Tần Gia Uy đã vươn tới cầm lấy cổ tay cô, anh dùng sức khéo một cái thân thể mãnh mai của Đường Vịnh Hi nằm gọn trong lòng anh.

Ánh mắt lãnh đạm xen lẫn tia phức tạp nhìn Đường Vịnh Hi làm cô cảm thấy bối rối không biết trong lòng anh đang nghĩ gì.

"*Chẳng lẽ anh đã nghi ngờ về thân phận của mình?.*"

Vừa rồi Tần Gia Uy đã nhìn thấy Đường Vịnh Hi ra tay trừ khử tên thuộc hạ của Mario, trong lòng anh cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Cô vì cứu anh đã không ngần ngại để lộ thân phận của mình.

Tần Gia Uy là một người thâm sâu khó lường, anh không thích sự mờ mịch không rõ ràng nên muốn chứng thực suy nghĩ của mình.

Anh ra lệnh cho Nhật Trung âm thầm điều tra về lai lịch về mặt dây chuyền hình Peace anh vẽ ra và giữ kính việc này, mặc dù Nhật Trung cũng không biết Tần Gia Uy đã nhìn thấy mặt dây chuyền này ở đâu.

Sau khi Nhật Trung điều tra được, Nhật Trung liền báo cáo với Tần Gia Uy.

Mặt dây chuyền hình Peace tượng trưng cho thủ lĩnh của tổ chức thần bí Shadow, một người có quyền lực nhất trong thế giới sát thủ.

Khi Tần Gia Uy nhìn thấy mặt dây chuyền đó, anh đã đoán được phần nào về thân phận thật sự của Đường Vịnh Hi.

Với ánh mắt nhìn người uyên thâm và cảm giác nhạy cảm của loài sói, Tần Gia Uy làm sao không biết Đường Vịnh Hi cố tình đống kịch trước mặt anh nhưng từ tận trong đáy lòng, anh mong rằng có một ngày Đường Vịnh Hi chính miệng nói cho anh biết về thân phận thật sự của cô.

Tần Gia Uy biết đến lúc đó anh mới thật sự nắm giữ trái tim của Đường Vịnh Hi.

Tần Gia Uy nhíu mày trong vẻ không vui, tay anh giữ chặt cái cằm thanh tú của Đường Vịnh Hi thản nhiên nâng lên, không cho phép cô trốn tránh ánh mắt tỏa ra sự uy hiếp rõ ràng của anh, giọng nói nghiêm túc nhả ra từng chữ một.

"*Em có giấu giếm anh điều gì không*?."

Đầu óc Đường Vịnh Hi cảm giác quay mòng mòng theo từng chữ Tần Gia Uy vừa thốt ra.

Cô hít vào một hơi thật sâu ổn định lại tinh thần, nhìn Tần Gia Uy bằng ánh mắt vô tội.

"*Không*!"

Đường Vịnh Hi cất giọng dứt khoát kèm theo, cái lắc đầu đầy kiên định.

"*Anh sẽ có phản ứng gì khi anh biết được, lúc ban đầu cô tiếp cận anh là vì mục đích."*

Trong đầu Đường Vịnh Hi lúc này cứ văng vẳng câu hỏi mà chính bản thân cô cũng cảm giác sợ hãi khi tìm thấy câu trả lời.

Một người ngông cuồng kiêu ngạo như Tần Gia Uy, chỉ cần thuộc hạ của anh nói dối dù chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể, Tần Gia Uy cũng sẽ nổi trận lôi đình giết chết hắn để làm gương.

Đường Vịnh Hi thật sự không dám tưởng tượng Tần Gia Uy sẽ phẫn nộ đến cỡ nào.

"*Gia Uy thật ra em chính là Peace, thủ lĩnh của tổ chức thần bí Shadow."*

Suy nghĩ đến nét mặt muốn ăn tươi nuốt sống người khác của Tần Gia Uy khi nghe cô nói ra sự thật, Đường Vịnh Hi lập tức vứt bỏ ý nghĩ điên cuồng đó trong đầu.

Lúc này khuôn mặt của hai người gần nhau trong gan tấc, Tần Gia Uy nhìn thấy Đường Vịnh Hi với nét mặt ủ rũ anh biết trong lòng cô đang nghĩ gì, nét mặt hung dữ lạnh lùng của Tần Gia Uy dần dần giản ra, anh yêu thương cong đôi môi mỏng lên thành một nụ cười nhẹ, vì anh biết Đường Vịnh Hi đang tìm cách để nói ra sự thật, vậy anh sẽ không ép buộc cô.

Không biết từ lúc nào Tần Gia Uy đã tháo bỏ đôi găng tay thô nhám, bàn tay ấm áp của anh bất giác sờ vào khuôn mặt diễm lệ của Đường Vịnh Hi.

Hai người nhìn nhau bằng ánh mắt khó hiểu, Tần Gia Uy cúi xuống phủ đôi môi mỏng mang theo tính cách ngông cuồng lên đôi môi đầy đặn mềm mại của cô, tay anh thản nhiên choàng qua eo của Đường Vịnh Hi áp thân thể mềm nhũn của cô vào lòng.

Đường Vịnh Hi không hề có sự kháng cự ngược lại cô thuận theo hành động của anh, tay cô tự nhiên siết chặt vòng eo mạnh mẽ của anh.

Khi môi hai người chạm vào nhau một luồn điện chạy khắp nơi trên cơ thể của hai người, Tần Gia Uy nhẹ nhàng hôn vào môi trên rồi di chuyển xuống bờ môi dưới, anh tận hưởng cảm giác ẩm ướt mềm mại ngọt ngào từ đôi môi cô, anh không dùng lưỡi chỉ dùng môi dịu dàng mút lấy đôi môi gợi cảm của Đường Vịnh Hi, cảm giác mật ngọt của hai người hoà quyện vào nhau làm thân thể cả hai nóng lên vì nụ hôn mãnh liệt này.

Trong lúc Tần Gia Uy nhẹ nhàng mút lấy môi cô, anh không ngờ Đường Vịnh Hi lại đáp trả một cách nhiệt tình, cô dịu dàng dùng đầu lưỡi liếm nhẹ môi anh và tiếp nhận mật ngọt từ miệng anh.

Cảm giác tê dại khi hai thân thể chạm vào nhau làm trái tim của hai người bất giác nhảy loạn nhịp.

Toàn thân Tần Gia Uy cứng đờ vật nam tính cũng vì sự kích thích này làm cho cương cứng.

Hơi thở nặng nề của anh cùng với đôi đồng tử co rút dữ dội làm Đường Vịnh Hi bất giác chợt bình tĩnh lại, cô lính quýnh đẩy Tần Gia Uy ra.

Nhìn thấy khuôn mặt thất vọng cùng với ánh mắt mất mát của Tần Gia Uy, đôi môi gợi cảm của Đường Vịnh Hi bất giác cong lên thành một nụ cười ngọt ngào, cô biết Tần Gia Uy đang nghĩ gì.

Cô nép khuôn mặt kiều diễm của mình sát vào lồng ngực ấm áp của anh, tay cô dịu dàng vuốt ve tấm lưng rắn chắc muốn xoa dịu huyết khí trong lòng anh.

"*Ở đây không được.*"

Lúc này Tần Gia Uy mới hiểu ý của cô, chắc có lẽ vừa rồi Đường Vịnh Hi lo lắng anh sẽ không kiềm chế được dục vọng trong lòng mình.

Anh nhắm mắt lại ôm cô thật chặt cảm giác thỏa mãn làm Tần Gia Uy lưu luyến không muốn buông cô ra.

Trần Linh Giang vừa bước vào trong, cô nhìn thấy cảnh hai người âu yếm, trong lòng xen lẫn giữa cảm giác vui mừng cùng với sự mất mát.

Trần Linh Giang nở mòt nụ cười bất đắc dĩ xoay người lại đi ra ngoài để lại không gian riêng tư cho họ.

Chương 57: Trần Siêu

Sáng ngày hôm sau khi Đường Vịnh Hi tỉnh dậy từ trong giấc ngủ say, đập vào mắt cô chính là khuôn mặt nghiêm nghị của Tần Gia Uy.

Đường Vịnh Hi cảm giác dưới mông mình rất mềm mại, không giống cảm giác cứng ngắc của mặt đất.

Đường Vịnh Hi nhìn xuống lúc này cô mới ý thức được toàn thân mình đang nằm gọn trên người của Tần Gia Uy, không biết từ lúc nào Tần Gia Uy đã bế cô lên đặt trên đùi anh để cô thoải mái ngủ trong lòng.

Cảm giác ngọt ngào chiếm lấy toàn bộ trái tim cô, không ngờ một nguời cô từng cho là một khúc gỗ không biết thương hoa tiếc ngọc là gì, lại trở thành một người đàn ông dịu dàng nhất mà cô từng gặp qua.

Đường Vịnh Hi vốn vĩ không biết sự dịu dàng này của Tần Gia Uy chỉ dành riêng cho một mình cô mà thôi.

Cặp mắt long lanh mở thật to nhìn thẳng vào khuôn nghiêm nghị của Tần Gia Uy, lúc này đầu anh hơi ngã về phía sau dựa vào bức tường đá cặp mắt nhắm nghiền hơi thở nguy hiểm phà vào khuôn mặt kiều diễm có phần cảm kích của cô.

Đường Vịnh Hi chợt giật mình, không biết từ lúc nào khi ở bên cạnh Tần Gia Uy cô lại ngủ ngon đến như vậy, đến cả việc có người chạm vào người mình cô cũng không hay biết.

Đường Vịnh Hi không biết thân thể của cô chỉ lơ là với mùi hương cùng hơi thở nguy hiểm của Tần Gia Uy.

Người khác chỉ cần đến gần cô một chút, Đường Vịnh Hi liền có phản ứng phòng thủ ngay.

"Em đang nghĩ gì?."

Đột nhiên giọng nói trầm khàn của Tần Gia Uy vang lên làm cô giật nẩy mình, nhưng chỉ trong chốc lát Đường Vịnh Hi liền đều chỉnh lại tâm trạng, cô nhìn anh cười ngọt ngào.

"*Chào buổi sáng."*

Nụ cười rạng rỡ như ánh sáng mặt trời của Đường Vịnh Hi làm trái tim Tần Gia Uy đập rộn rịch, anh nâng tay vén mấy sợi tóc che đi khuôn mặt tuyệt mỹ của cô về phía sau.

Tần Gia Uy khom tới phủ môi mình lên môi cô.

"*Chào buổi sáng."*

Giọng nói tràn đầy sức sống khác một trời một vực với giọng nói âm lãnh của thường ngày, làm cho thuộc hạ của anh vừa bước vào cửa nghe thấy liền nhìn nhau bằng ánh mắt bất ngờ.

Họ tò mò nhìn vào Lão Đại và Chị dâu, ánh mắt khó tin liền chuyển sang bàng hoàng, lúc này cảnh Chị dâu đang năm một cách thỏai mái trong lồng ngực của Lão đại, y như một con mèo ngoan nằm gọn trên người của chủ nhân mình.

Bàn tay rộng lớn của Lão Đại thản nhiên vuốt ve mái tóc dài của cô, cảnh tượng ngàn năm hiếm thấy này làm bọn họ sửng sờ trong giây lát.

Đường Vịnh Hi bỡ ngỡ bởi ánh mắt thăm dò của tứ đại hộ pháp, cô ngại ngùng ngồi dậy nhưng vừa mới gượng người lên Tần Gia Uy lập tức siết chặt vòng eo của cô không cho cô nhúc nhích.

"*Lão đại, Trần Siêu đã tới."*

Doãn Kỳ lịch sự nhìn sang chỗ khác anh biết phụ nữ da mặt rất mỏng nên không muốn khiến Đường Vịnh Hi cảm giác ái ngại.

"*Các người ra ngoài chờ tôi."*

Nghe Tần Gia Uy nói vậy bốn người liền xoay người lại bước nhanh ra ngoài chờ lệnh.

Sau khi Tần Gia Uy chỉnh lại y phục của mình, anh và cô cùng nhau bước ra ngoài hang động.

Ánh mắt dò xét của Đường Vịnh Hi quan sát người đàn ông có tên gọi là

Trần Siêu, đang đứng trước mặt hai người.

Một người đàn ông đẹp trai lịch lãm trong ánh mắt của anh ta cô có thể nhìn thấy sự trầm tĩnh cùng với tia quả quyết, không hổ danh là cánh tay phải của Mạnh Hùng.

Không chỉ riêng Đường Vịnh Hi, Trần Siêu cũng dùng ánh mắt thích thú liếc nhanh qua người phụ nữ đang ở trong lòng Tần Gia Uy.

Trần Siêu hơi sửng sờ với dung mạo kiêu sa của cô em họ Tràn Hạo.

Anh đã nghe Mạnh Hùng nói qua về cô vợ của Tần Gia Uy, con gái duy nhất của Đường Chấn Nam, hôm nay là lần đầu tiên anh gặp mặt cô, khi nhìn vào Đường Vịnh Hi không biết vì sao trong lòng anh lại hiện lên cảm giác lạ lạ, mà chính bản thân anh cũng không thể nào phân giải được.

"*Uh..um.....*"

Tần Gia Uy nhíu mày hắng giọng kèm theo nộ khí, khi anh nhìn thấy ánh mắt thăm dò của Trần Siêu đối với Đường Vịnh Hi.

Trần Siêu biết mình đã thất lễ liền trấn tĩnh lại tâm trạng của mình, nhìn Tần Gia Uy cung kính nói.

"*Tần Lão Đại, Mạnh Tổng kêu tôi chuyển lời với ngài.*

Bên Mạnh Tổng đã chuẩn bị sẵn sàng chỉ cần tìm ra sơ hở, Mạnh Tổng sẽ cho người thông báo với Tần Lão Đại ngay."

Lần này bốn người Tần Gia Uy, Mạnh Hùng, Nam Liệt và Lôi Lạc Thiên bắt tay nhau giải quyết chuyện này.

Tần Gia Uy nghe lời nhắn của Mạnh Hùng anh trầm mặc trong giây lát, bàn tay không ngừng đùa bỡn cái bật lửa hình con sói trong tay.

"*Cậu về nói với Hùng, chuyện bên này tôi sẽ giải quyết trong nay mai.*

Sau khi xử lý xong chúng tôi sẽ lập tức quay trở về Mỹ."

Trần Siêu nghe Tần Gia Uy nói vậy, liền gật đầu chào một cái rồi lập tức ra hiệu cho thuộc hạ bắt đầu chuyển lộ vũ khí từ trong hang động ra mấy chiếc

máy bay quân sự đang hiên ngang đậu phía trước.

"*Đi*."

Tần Gia Uy đã xử lý xong chuyện Mạnh Hùng nhờ vả bay giờ anh phải đi giải quyết chuyện quan trọng hơn, chuyện đã khiến các anh phải đứng ngồi không yên.

Đám người của Tần Gia Uy ngồi vào trong chiếc xe Jeep phóng đi thật nhanh về một vùng ngoại ô.

Đường Vịnh Hi ngồi bên cạnh anh, cặp mắt quan sát hoàn cảnh bên ngòai.

Nhìn thấy Tần Gia Uy không để ý đến mình chỉ lo chăm chú nhìn vào màn hình iPad trên tay, Đường Vịnh Hi liền bấm vào một cái nút trên cái đồng hồ đeo trên cổ tay của cô.

Một chấm nhỏ màu đỏ hiện lên trên màn hình, Đường Vịnh Hi đã bật ấn dụng theo dõi GPS để liên lạc với Quyển Ni và Phan Minh Vũ.

Ánh mắt của Đường Vịnh Hi đột nhiên bị những thông tin trên ứng dụng GPS làm cô ngỡ ngàng, tại sao xe của bọn họ lại chạy về hướng Tây Nam của Hy Lạp, càng lúc bọn họ càng đến gần nơi thí nghiệm vi-rút Anthrax 001 của Santos.

Cô nhíu mày chuyển tầm mắt khó hiểu nhìn sang Tần Gia Uy, lúc này anh thật trầm tĩnh ánh mắt không hề gợn sống làm Đường Vịnh Hi đoán không ra tâm tư của anh.

Cô trầm tư ngẫm nghĩ về hệ lụy của sự việc này, nếu Tần Gia Uy muốn chiếm vi-rút Anthrax 001 do Santos nghiên cứu ra làm của riêng vậy cô sẽ phải xử lý như thế nào.

"*Ra tay tiêu diệt toàn bộ những người có liên quang đến vi-rút Anthrax 001, không để lại mối đe dọa dài lâu, nhưng.....*"

Đường Vịnh Hi trong lòng đang phân vân cô không nở, không nở làm tổn thương đến Tần Gia Uy.

Nhưng đó là chức trách của cô, một khi đã lên được vị trí người cầm đầu lòng dạ phải trở nên sắc đá không thể bị tình cảm riêng tư làm ảnh hưởng.

Trong lúc Đường Vịnh Hi đang suy nghĩ, đoàn xe Jeep đột nhiên dừng lại tại một rừng cây lá kim, là khu rừng sồi lớn nhất nằm trong thành phố đơn vị Foloi phía Tây Nam của Hy Lạp.

Chương 58: Bạch Tử Long Và Phi Dạ

Tất cả mọi người đều lần lượt bước xuống xe, cung kính đứng sau lưng Tần Gia Uy.

Tần Gia Uy với dáng người cao lớn uy nghiêm đứng đút hai tay vào túi quần tây của mình, ánh mặt trời giữa trưa chiếu thẳng xuống dáng người mạnh mẽ của anh, tạo ra cái bóng dài thường thược dưới mặt đất càng tôn lên khí thế oai hùng trên người anh.

Tần Gia Uy với khuôn mặt vô cảm xúc ngẩn cao đầu nhìn lên bầu trời mênh mông, giống như đang chờ đợi thứ gì đó chuẩn bị từ trên trời dán xuống.

Đường Vịnh Hi đứng bên cạnh nhìn theo hướng ánh mắt của Tần Gia Uy, cặp mắt hơi nheo lại vì không thích nghi với ánh sáng chói chang rội thẳng vào mắt cô.

Tay cô bất giác đưa ra trước mặt để che lại ánh sáng mặt trời, lúc này tuy cô không nhìn rõ tình hình phía trước nhưng những tiếng động lớn phát ra từ hàng loạt chiếc máy bay quân sự càng lúc càng tiến đến gần bọn họ hơn.

Lúc này những cây sồi bên cây đột nhiên lung lay chuyển động một cách điên cuồng, vì bị ảnh hưởng bởi mấy cánh họat đang xoay chuyển với tốc độ khiếp người của bốn chiếc máy bay quân sự.

Luồn gió mạnh xoáy tung lên cát bụi dưới mặt đắt cùng tiếng vù vù của gió tạo thành bởi cánh hoạt làm thân thể mảnh mai của Đường Vịnh Hi muốn cuốn theo cơn gió.

Một thân hình cao lớn vạm vỡ không biết từ lúc nào đã áp sát vào người cô, bảo bọc cô trong vòng tay cường tráng.

Tần Gia Uy ôm cô thật chặt, chặt đến nổi cô không thể nào cử động được.

Sau khi máy bay đã an tòan đáp xuống khu đất trống trước mặt bọn họ, không gian chung quanh lập tức trở lại sự bình lặng của vừa rồi.

Lúc này Đường Vịnh Hi mới nhìn kỹ những người lần luợt buớc xuống mấy chiếc mấy bay quân sự vĩ đại đó.

Bạch Tử Long và Phi Dạ cùng với mười mấy tên thuộc hạ bước xuống từ bốn chiếc máy bay.

Họ thành thạo đem những dụng cụ quân đội đặt xuống mặt đất, đối với những người bình thường khi nhìn thấy mấy thứ này họ chắc chắn không biết đó là gì.

Nhưng chỉ cần Đường Vịnh Hi nhìn sơ qua một cái, cô liền biết ngay những thứ đó là gì, nào là liều vải, lương thực được chế biến đặc biệt để dùng trong thời gian dài cho binh lính khi xuất trận, nào là máy mốc kiểm tra vi-rút nào là vũ khí tối tân nhất đều được thuộc hạ của Tần Gia Uy cẩn thận chuyển xuống từ mấy chiếc máy bay.

Trong lòng Đường Vịnh Hi hơi sững sốt với sự chuẩn bị của Tần Gia Uy.

Anh đã toan tín mọi việc trước khi đến Hy Lạp lần này.

"*Chẳng lẽ mục đích thật sự của chuyến đi Hy Lạp này, không phải vì lô hàng của Bang Bạch Hổ mà là vì vi-rút Anthrax 001 sao?.*"

Trong lúc Đường Vịnh Hi ngẫm nghĩ về chuyện này, thuộc hạ của Bạch Tử Long và Phi Dạ đã thành thạo lấp ráp xông mấy cái liều và chuẩn bị đem dụng cụ cần thiết đặt vào bên trong.

Bạch Tử Long và Phi Dạ bước tới trước mặt của Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi cung kính chào hỏi.

"*Tần Lão Đại, tòan bộ dụng cụ cần thiết đã chuyển hết đến đây.*"

Vì chuyện lần này không đơn giản nên Lôi Lạc Thiên đã cho Mạnh Hùng và Nam Liệt biết về kế hoạch của Tần Gia Uy.

Nam Liệt liền phái Bạch Tử Long và Phi Dạ sang Hy Lạp để giúp Tần Gia Uy một tay.

Dù sao hai người cũng đã được huấn luyện để sinh tồn và chiến đấu trong những khu rừng rùng rờn như thế này.

Nam Liệt đã liên lạc với Tần Gia Uy bảo anh xem Bạch Tử Long và Phi Dạ như thuộc hạ của mình, dù có chết họ cũng sẽ phục thùng mệnh lệnh của anh.

Đường Vịnh Hi hơi ngây người, cô nghi ngờ chẳng lẽ không chỉ Tần Gia Uy, ngay cả Nam Liệt, Mạnh Hùng và Lôi Lạc Thiên cũng muốn cướp lấy vi-rút Anthrex 001 này.

"*Lần này thật khó đối phó."*

Đường Vịnh Hi vươn tay dây dây huyệt thái dương của mình, trong lòng đang rối beng lên.

Cục diện bây giờ càng lúc càng lộn xộn hơn, cô đứng ngay chính giữa một bên đối phó với đám người của Santos và Nga, bên còn lại là Tần Gia Uy, Mạnh Hùng, Lôi Lạc Thiên và Nam Liệt, chưa nói đến tên nội gián của quốc gia.

Trong lúc Đường Vịnh Hi đang chìm vào suy nghĩ của riêng mình, đột nhiên giọng nói lạnh như băng của Tần Gia Uy vang lên."*Đêm nay chúng ta nghỉ ngơi tại đây, sáng sớm ngày mai chúng ta bắt đầu tiến vào phạm vi của Santos."*

Tần Gia Uy với khuôn mặt lạnh lùng nhìn thuộc hạ đưa ra mệnh lệnh, bây giờ trời đã sụp tối họ không thể mạo hiểm tiến vào khu rừng không rõ địa hình, để cho an toàn sáng ngày mai sẽ là thời điểm thích hợp nhất.

Đừng nói chi đến bọn người của Santos, chỉ cần nghĩ đến những con dã thú đang ẩn mình trong bóng đêm chờ thời cơ để vồ lấy con mồi của mình, cũng đã đủ khiến người nghe rùng mình sởn gáy.

Nói xong Tần Gia Uy thản nhiên ôm eo của Đường Vịnh Hi bước vào trong túp liều vải đầu tiên.

Bước vào liều Đường Vịnh Hi hơi ngỡ ngàng với cảnh trước mắt.

Cô không ngờ Bạch Tử Long và Phi Dạ lại tỉ mỉ như vậy, ngay chính liều đặt một cái bàn xếp, hai cái ghế bên cạnh là một cái giường đôi.

Thật ra những thứ này đều do đích thân Tần Gia Uy cho người chuẩn bị.

Lúc trước khi anh đi xa hành động Trần Linh Giang là người lo lắng mọi thứ cho anh, nào là y phục thức ăn cho đến nơi nghỉ ngơi đều do đích thân Trần Linh Giang chuẩn bị, nhưng lúc trước Tần Gia Uy chỉ căn dặn cô sắp xếp qua lo, không giống lần này cầu kỳ như vậy.

Đường Vịnh Hi ở trong lồng ngực ấm áp của Tần Gia Uy, ngước mặt lên nhìn anh nói với giọng khó tin.

"*Anh đi đến đây nghỉ mát hay sao, lại mang theo nhiều thứ đến như vậy?."*

Mỗi khi cô ra ngoài hành động, nếu gặp trường hợp giống như hôm này, cô sẽ tìm đại một góc cây lớn ngồi dựa lưng đợi trời sáng, chứ không giống như anh chuẩn bị nơi nghỉ ngơi tử tế như thế này.

Tần Gia Uy nhếch môi lên cười nhẹ, anh cúi xuống hôn lên trán cô đáp.

"*Là vì em."*

Ba chữ thật đơn giản như lại làm trái tim Đường Vịnh Hi náo nức.

"A*nh cho người chuẩn bị những thứ này là vì cô?."*

Đường Vịnh Hi ngây người trong giây lát, đầu còn đang tiêu hoá lời nói của anh, không ngờ lúc này Tần Gia Uy đã đứng trước mặt cô.

"*Em đã mệt mau thay đồ chuẩn bị dùng buổi tối."*

Vừa nói Tần Gia Uy vừa đưa ra trước mặt của Đường Vịnh Hi một bộ đồ mới.

Đường Vịnh Hi kinh ngạc nhìn xuống bộ đồ trên tay anh, rồi lập tức ngước mặt lên nhìn thẳng vào ánh mắt thăm sâu của Tần Gia Uy.

Tần Gia Uy nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của cô, con ngươi đen nhánh bất giác hiện lên ý cười, bàn tay nâng lên xoa đầu cô một cách dịu dàng.

"*Ngoan thay đồ đi."*

Nhìn thấy ánh mắt thúc dục của anh, Đường Vịnh Hi vươn tay ngoan ngoãn cầm lấy bộ đồ đi về phía sau.

Đường Vịnh Hi đảo mắt nhìn một vòng chung quanh căn phòng, cô không tìm ra một chỗ khuất để thay y phục.

Tần Gia Uy nhìn thấy Đường Vịnh Hi với nét mặt băn khoăn đứng yên tại chỗ.

"*Sao em không thay đồ?.*"

Đường Vịnh Hi đỏ bừng cả mặt, cụp mắt nhìn xuống mặt đất, giọng nói khe khẽ vang lên.

"*Anh ở đây làm sao em thay đồ được.*"

Cho dù hai người đã có quan hệ với nhau, nhưng cô vẫn chưa quen với việc thay đồ trước mặt anh.

Chương 59: Bệnh Ưa Sạch Sẽ

Vừa nói hai tay cô vừa siết chặt bộ đồ trên tay, Tần Gia Uy nhìn thấy biểu hiện ngại ngùng của cô sắc mặt trở nên xám xịt con ngươi đen nhánh chợt hiện nộ khí.

"*Em muốn anh giúp em thay đồ?."*

Giọng nói trầm khàn của Tần Gia Uy làm Đường Vịnh Hi sửng người trong giây lát, cô trợn mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt tối sầm của anh.

Tần Gia Uy tỏ ra không vui vì sự e dè của cô, có chỗ nào của cô anh chưa từng nhìn thấy qua.

"*Không!*

Không.... Không cần em tự thay được."

Đường Vịnh Hi vội vàng lên tiếng, rồi lập tức cởi bỏ quần áo trên người mình.

Lúc này nét mặt hung tợn của Tần Gia Uy mới từ từ chuyển sang ôn hoà hơn, anh thản nhiên ngồi xuống ghế bên cạnh.

Tần Gia Uy sở hữu một thân hình cao lớn vạm vỡ, cái lều rộng lớn đã vì sự hiện diện của anh trở nên chặt hẹp hơn.

Anh ngồi uy nghiêm ngay chính giữa, cặp mắt bình thản không hề mang theo tia dục vọng nhìn chăm chăm vào cô.

Đường Vịnh Hi vừa thay đồ cặp mắt không ngừng quan sát Tần Gia Uy, từ trên người anh toát lên sự chững chạc ngông cuồng một cách nguy hiểm kèm theo tia ngạo mạn, càng nhìn anh Đường Vịnh Hi càng thêm cãm phục.

Sau khi thay vào bộ đồ mới Đường Vịnh Hi cảm thấy thoải mái vô cùng, từ hôm qua đến bây giờ trên người cô cảm giác khó chịu vì bộ đồ dơ này.

Tần Gia Uy hài lòng đưa tay ra trước mặt ý bảo Đường Vịnh Hi đến bên cạnh anh.

"*Cảm ơn anh."*

Đường Vịnh Hi vừa nói bàn tay đưa đến nắm lấy bàn tay của Tần Gia Uy, anh thản nhiên kéo một cái khiến thân thể mảnh mai của Đường Vịnh Hi ngồi gọn trên đùi anh.

Tâm trạng Tần Gia Uy vui hẳn lên khi anh nhìn thấy sự hài lòng trên khuôn mặt thanh tú của Đường Vịnh Hi.

Anh cúi xuống nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, giọng nói nghiêm túc pha lẫn tia nuông chiều vang lên đều đều.

"*Chỉ cần em thích, cái gì anh cũng sẽ cho em."*

Tần Gia Uy nói xong anh vươn bàn tay cường tráng được bao bọc bởi đôi găng tay bằng da choàng qua eo cô ôm cô thật chặt vào lòng.

"*Lão đại, thức....."*

Trần Linh Giang trên tay cầm khay thức ăn bước vào, bước chân và lời nói chưa hết câu đột nhiên khựng lại khi cô nhìn thấy cảnh hai người đang ôm nhau.

Ngượng người một chút Trần Linh Giang liền đều chỉ lại tâm trạng của mình.

Cô phải làm quen với hành động nuông chiều Chị dâu của Lão Đại.

Hai người vẫn giữ nguyên tư thế của mình, Tần Gia Uy chuyển tầm mắt lãnh đạm nhìn sang Trần Linh Giang nói với giọng lạnh như băng.

"*Ra lệnh cho mọi người canh giữ chặt chẽ, không được lơ là đề phòng có kẻ đột kích."*

Trần Linh Giang nghe anh nói vậy liền đặt từng dĩa thức ăn xuống bàn, cô cung kính cúi đầu trước mặt Tần Gia Uy.

"*Dạ thuộc hạ đã rõ."*

Cặp mắt sắc bén quét ngang qua người Đường Vịnh Hi, do dự một chút Trần

Linh Giang thận trọng nói tiếp.

"Lão đại, nhị gia có chuyện muốn bàn với ngài."

Nhìn thấy cử chỉ khó xử của Trần Linh Giang, Tần Gia Uy nhíu mày cặp mắt đột nhiên được bao phủ bởi một tầng sương lạnh giá, không cần nghĩ Tần Gia Uy cũng biết Tần Gia Vỹ muốn nói gì với anh.

"*Được, sau khi dùng buổi tối xong, tôi sẽ qua ngay."*

Tần Gia Uy cất giọng lãnh đạm ánh mắt không hề nhìn đến Trần Linh Giang, anh thản nhiên cầm đũa gấp thức ăn đặt vào đĩa cho Đường Vịnh Hi.

"*Dạ*."

Trần Linh Giang cúi đầu đáp rồi lập tức quay người lại đi ra khỏi lều.

Đường Vịnh Hi không nói gì, trong lòng cô biết Tần Gia Vỹ muốn gặp anh là vì cô.

Đường Vịnh Hi ngồi yên trên đùi anh cặp mắt vô tình nhìn xuống đĩa thức ăn trước mặt, trong lòng kinh ngạc đến không nói nên lời.

Cô ngước mặt lên nhìn Tần Gia Uy bằng ánh mắt khó tin, cô thích nhất là ăn cơm chiên dương châu nhưng lại không thích ăn đậu, thật không ngờ Tần Gia Uy đã lựa ra tất cả đậu trong đĩa cơm chiên ra.

Anh bị ánh nhìn chằm chằm của cô làm mất tự nhiên, Tần Gia Uy với khuôn mặt tuấn lãnh nhìn Đường Vịnh Hi bằng ánh mắt sủng nịnh.

"*Sao lại nhìn anh như vậy?*."

Với những người đàn ông khác, họ sẽ dùng lời nói cùng với cử chỉ ân cần ga lăng để làm trái tim phụ nữ thổn thức, đối với Tần Gia Uy sự hấp dẫn của anh không chỉ dừng lại tại dung mạo anh tuấn của mình, Tần Gia Uy thu hút phái nữ bằng sự lạnh lùng bá đạo.

Cái khiến Đường Vịnh Hi yêu anh đến chính bản thân cô cũng không biết đó là cho dù Tần Gia Uy có lạnh lùng tàn nhẫn với tất cả mọi người trên thế gian này nhưng chỉ ấm áp với một mình Đường Vịnh Hi cô.

"*Sao anh biết em không thích ăn đậu?.*"

Đường Vịnh Hi hỏi anh, ngoài ba mẹ và Thiết An Lâm ra, không ai biết cô không thích ăn đậu.

"*Mọi chuyện về em, anh đều biết cả."*

Tần Gia Uy nói đơn giản một câu, nhưng hàm ý trong lời nói của anh thật sâu xa.

"*Anh muốn cho cô biết, anh đã biết về thân phận thật sự của cô hay sao?."*

Lúc này trong đầu Đường Vịnh Hi hiện lên nhiều nỗi lo, cô hoang mang không biết Tần Gia Uy biết về cô bao nhiêu, nếu anh biết cô là thủ lĩnh của tổ chức Shadow, vậy anh tiếp cận với cô là vì anh thật sự yêu cô hay vì mục đích gì khác.

"*Em nghĩ gì lại thất thần đến như vậy?."*

Giọng nói trầm khàn làm cô giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ của mình.

"*Ah....ah..... Không em đang nghĩ anh biết nhiều về em như vậy, nhưng em không biết gì về anh cả."*

Đường Vịnh Hi không biết phải nói gì, đành tìm đại cái gì đó để tránh anh phải nghi ngờ.

"*Anh Tần Gia Uy con trai trưởng của Tần Gia, năm nay 30 tuổi cao 1,9cm, từ trước tới giờ ngoài em ra chưa từng tiếp xúc với phụ nữ.*

Anh thích nhất là màu đen, thích ăn bò bít tết còn lòng đào, thích uống rượu mạnh.

Là một người cực kỳ ưa sạch sẽ, không thích người khác chạm vào người của mình.

Với bạn bè thì đối xử hết lòng với kẻ địch thì tàn nhẫn vô nhân đạo.

Những lời này anh chỉ nói một lần, em nên nhớ cho kỹ."

Tần Gia Uy sổ ra một tràn làm cô bất ngờ theo lời nói của anh, anh có bệnh

sạch sẽ.

Nghe anh nói vậy cô chợt nhớ đến lần đầu tiên cô gặp anh, hèn gì khi cô đụng vào người của anh, anh lại phản ứng mãnh liệt đến như vậy.

Cô mỉm cười nhìn anh gật đầu, nói với giọng dịu dàng.

"*Em nhớ rồi."*

Đường Vịnh Hi chỉ nói vậy thôi chứ những chuyện liên quan đến anh cô đều nhớ rất rõ.

Với người khác việc tìm hiểu về Lão Đại mafia một người đã phong tỏ tất cả thông tin về mình quả thật là việc mò kim đáy biển, nhưng đối với Peace một cao thủ hacker, những chuyện này chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể.

Chương 60: Dù Cô Ấy Có Chết Cũng Phải Chết Bên Cạnh Tôi

Sau khi dùng cơm xong, Tần Gia Uy bảo Đường Vịnh Hi nghỉ ngơi sớm, anh có chuyện gần phải giải quyết.

Tần Gia Uy vừa rời khỏi không bao lâu Đường Vịnh Hi lập tức lén theo sau anh, cô biết giác quan của Tần Gia Uy rất nhạy bén nên không dám theo sát anh.

Đường Vịnh Hi đứng từ xa quan sát tình hình, cô núp thân thể mảnh mai vào một góc khuất chờ thuộc hạ canh chừng trước cái lều Tần Gia Uy vừa mới bược vào thay ca, cô mới nhanh chân lách qua một bên ẩn mình phía sau cái lều vải.

"*Rầm.....*"

Đứng bên ngòai Đường Vịnh Hi nghe được một tiếng rầm thật lớn, cô kinh ngạc xoay nhẹ chiếc nhẫn trên tay mình, một cộng dây bạc sắc bén hiện ra.

Đường Vịnh Hi nhanh tay rạch một chữ thập khoảng chững 5 cm trên lều vải, một khe hở lập tức xuất hiện đủ để Đường Vịnh Hi nhìn thấy mọi việc diễn ra bên trong lều.

Đập vào mắt cô là một Tần Gia Uy đang nổi giận đùng đùng, anh giận dữ đập mạnh bàn tay của mình lên cái bàn thêm một lần nữa, khiến nó thật thê thảm bị sức lực kinh người của anh làm nứt ra làm đôi.

"*Rầm.....*

Tôi đã nói, Vịnh Hi sẽ đi cùng chúng ta."

Tứ đại hộ pháp đứng trước mặt anh, khuôn mặt lo lắng không dám nhìn thẳng vào nét mặt hung hăng muốn giết người của Lão Đại.

Đây là lần đầu tiên họ chứng kiến cảnh Tần Gia Uy căm phẫn đến như vậy.

Nộ khí tỏa ra từ trên người anh, làm họ bất giác toát mồ hôi lạnh.

"*Anh hai, em đề nghị để chị dâu ở lại đây là vì nghĩ tốt cho mọi người.*

Là vì chúng ta cũng vì chị ấy.

Mình đi vào nơi đó rất nguy hiểm nếu chị ấy đi theo sẽ làm vướng bận chúng ta, và chị ấy cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Nếu anh lo lắng em có thể sắp xếp cho Linh Giang ở lại để bảo vệ chị ấy."

Tần Gia Vỹ nói thật lòng mình, họ chuẩn bị đánh vào khu nghiên cứu vũ khí sinh học bí mật nhất của Hy Lạp, một khu do Santos thành lập và cũng là khu được phòng thủ nghiêm ngặt nhất.

Đi vào nơi này rất nguy hiểm vì nếu lỡ bị nhiễm vi-rút Anthrax 001 sẽ không có cách chữa, với những người được huấn luyện như bọn họ còn phải e dè thận trọng, huống hồ gì là một cô gái chân yếu tay mềm như Đường Vịnh Hi.

Nghe Tần Gia Vỹ nói vậy thần sắc của Tần Gia Uy càng thêm lạnh lẽo hơn.

"*Tôi đã nói, Vịnh Hi sẽ đi theo chúng ta.*

Dù cô ấy có chết cũng phải chết bên cạnh tôi."

Một lời nói vô cùng bá đạo thốt ra từ miệng của Tần Gia Uy, làm bọn thuộc hạ cứng miệng không nói nên lên.

Anh biết chuyến đi này sẽ gặp không ít nguy hiểm nhưng cô đã nói muốn theo anh, vậy anh nhất định sẽ để cô đi cùng.

Chỉ cần những gì Đường Vịnh Hi nói muốn, dù có liều cả mạng anh cũng sẽ thi hành.

Đường Vịnh Hi đứng bên ngoài nghe toàn bộ cuộc đối thoại giữa bọn họ, cô biết Tần Gia Vỹ đang lo lắng về điều gì.

Với tính tình của Tần Gia Uy, nếu lỡ cô gặp nguy hiểm dù Tần Gia Uy có chết cũng sẽ bảo vệ cho cô.Tần Gia Vỹ là vì anh nên mới nêu ra đề nghị này.

"*Em không muốn ở lại đây một mình, em muốn theo bên cạnh anh."*

Cô thật không ngờ chỉ vì một lời nói vô tình trước đây của cô, lại khiến Tần Gia Uy phải cố chấp đến như vậy, dù anh biết cô là gánh nặng cũng không màng.

Nói xong Tần Gia Uy không cho họ cơ hội nói thêm lời nào, anh liền đứng lên sải bước ra ngoài để lại một đám người với tâm trạng thấp thỏm không yên.

Tần Gia Uy quay trở về lều của hai người, anh vén miếng vải che ngay cửa bước vào trong.

Đập vào mắt anh là một Đường Vịnh Hi đang thoải mái nằm ngủ trên cái giường đôi đưa lưng về phía cửa.

Anh bước đi nhẹ ngàng đến gần cô, Tần Gia Uy thản nhiên cởi bỏ áo vest, găng tay và giày đặt sang một bên.

Anh cẩn thận vén chăn nằm xuống bên cạnh Đường Vịnh Hi, tòan thân cô cảm giác căng thẳng, hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Đường Vịnh Hi cố hít thở đều đều ổn định lại tinh thần của mình, cô không muốn anh biết cô còn thức sợ anh sẽ nghi ngờ.

Thật ra vừa rồi khi Đường Vịnh Hi đứng bên ngoài lều nghe lén bọn họ nói chuyện, anh đã biết nhưng anh không quan tâm dù cô có nghe hay không anh cũng sẽ nói như vậy.

Đột nhiên một bàn tay mạnh mẽ từ phía sau vươn tới thò vào cái áo ngủ rộng thùng thình, chòang qua vòng eo thon nhỏ của cô kéo cô sát vào lồng ngực rắn chắc của anh.

Cảm giác mịn màng từ đôi tay cường tráng chạm vào làn da mềm mại ngay bụng làm toàn thân Đường Vịnh Hi cứng đờ, cái ôm từ phía sau này là thông điệp của sự kiên định và che chở Tần Gia Uy muốn truyền đến cho cô.

Cứ ở tư thế như vậy cuối cùng cũng đã trôi qua một đêm dài đằng đẵng, một người thức dậy với tinh thần sảng khoái, một người ủ rũ vì cả đêm không thể nào chợp mắt.

Tần Gia Uy với khuôn mặt tươi tắn không biết vì sao mỗi khi ôm Đường Vịnh Hi vào lòng, cảm giác thoải mái làm anh ngủ rất ngon.

Đường Vịnh Hi ngồi bực bội trên giường khuôn mặt tiều tụy vì cả đêm luôn suy nghĩ đến lời nói của Tần Gia Uy.

"*Dù cô ấy có chết cũng phải chết bên cạnh tôi."*

Sau khi Đường Vịnh Hi làm vệ sinh cá nhân, cô vén miếng vải che ở cửa bước ra ngoài.

Lúc này cô nhìn thấy Tần Gia Uy và thuộc hạ đang đứng chung quanh một cái bàn tròn, thân thể cao lớn hơi khom xuống cùng đám thuòc hạ đắc lực xem xét tấm bản đồ địa hình của khu rừng này.

Cô bước tới đứng bên cạnh anh, Tần Gia Uy bất giác ngẩn đầu lên khi anh cảm nhận được sự hiện diện của cô.

Nhìn thấy cặp mắt thăm quần của Đường Vịnh Hi nhìn mình, anh biết cả đêm cô không tài nào ngủ được.

Đôi môi mỏng đầy vẻ ngông cuồng bất giác cong lên thành một nụ cười nhẹ.

Tần Gia Vỹ với nét mặt tức giận, hít thở một cách nặng nề, trong lòng còn đang bất phục với quyết định của Tần Gia Uy để Đường Vịnh Hi đi cùng.

Tần Gia Vỹ với ánh mắt hiếu kỳ quan sát Đường Vịnh Hi một lần thật kỹ, anh không biết Đường Vịnh Hi có gì đặc biệt lại khiến anh hai phải vì cô kể cả mạng sống cũng không màng.

"*Uh....Ừm.."*

Tần Gia Uy hắng giọng trong vẻ bực bội khi anh nhìn thấy mọi người không tập trung vào bản đồ, tất cả đều dồn hết sự chú ý của mình trên người cô vợ yêu của anh.

Chương 61: Tiến Vào Khu Rừng

Biết được Tần Gia Uy đang cảnh cáo bọn họ, tất cải mọi người liền cúi đầu nhìn xuống bản đồ trước mặt.

Tần Gia Uy cầm một cây bút lông màu đỏ khoanh tròn một khu trên bản đồ, Đường Vịnh Hi nhanh mắt nhìn vào địa điểm anh vừa khoanh tròn, đó chính là căn cứ bí mật của Santos.

Cô nhìn kỹ bản đồ địa hình để ghi nhớ rõ hoàng cảnh chung quanh, lỡ bọn họ bị lạc đường cô có thể nhắm hướng đưa Tần Gia Uy an tòan rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Khu vực bọn họ muốn đến tọa lạc rất sâu trong khu rừng, cô tin chắc muốn đi đến được địa điểm đó ít nhất phải mất đến hai ngày thời giang.

Trong lòng Đường Vịnh Hi hiện lên nhiều nỗi lo âu, nếu họ phải ở lại qua đêm trong khu rừng nhất định sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm.

Họ phải phòng thủ sự đột kích của Santos và phải đề phòng thú hoang trong khu rừng vào ban đêm.

"*Gia Vỹ, Nhật Trung và một số thuộc hạ ở lại đây tiếp diện, tất cả người còn lại chuẩn bị khởi hành."*

Giọng nói uy nghiêm của Tần Gia Uy vang lên phân phối mệnh lệnh cho thuộc hạ.

"*Dạ, lão đại."*

Tất cả mọi người đồng thanh hô lên, rồi lập tức tản ra theo hàng theo lối đi đến vị trí của họ một cách nghiêm chỉnh.

Đường Vịnh Hi phải công nhận thuộc hạ của anh được huấn luyện rất xuất sắc.

Cặp mắt ngưỡng mộ không hề rời khỏi người anh, càng tiếp xúc với Tần Gia Uy trong lòng Đường Vịnh Hi càng thêm kính nể anh.

Tần Gia Uy không dùng quyền lực của mình để đàn áp thuộc hạ như những thủ lĩnh hắc bang khác, cái anh dùng chính là nghĩa khí là đạo nghĩa, cô có thể nhìn ra tất cả bọn họ đều thật lòng tôn kính anh.

Tần Gia Uy nhìn chung quanh không thấy Đường Vịnh Hi đâu, lúc này cô mới từ trong lều vội vàng chạy ra.

"*Chúng ta đi."*

Đường Vịnh Hi nhìn anh gật đầu nói, vừa rồi cô vội vàng quay trở về lều để liên lạc với Quyển Ni và Phan Minh Vũ, kêu họ phải theo sát nhất cử nhất động của Tần Gia Uy và cô.

Nếu bọn cô gặp nguy hiểm họ phải lập tức tiếp diện, quan trọng nhất phải lấy cho bằng được vi-rút Anthrax 001 và bảo vệ cho Tần Gia Uy.

Cô đã bật lên ứng dụng GPS tòan cầu trên đồng hồ đeo tay của mình, dù hành động lần này có thất bại tổng bộ cũng sẽ xác thực được vị trí chính xác của nơi nghiêng cứu vũ khí sinh học này.

Doãn Kỳ cùng với Sam mở đường phía trước họ đi theo bản đồ trên tay, lần mò theo hướng dẫn Lôi Lạc Thiên đã cho bọn họ.

Càng đi sâu vào trong, sự cảnh giác của mọi người đạt đến cực độ, Trần Linh Giang đi bên cạnh Đường Vịnh Hi.

Nhiệm vụ lần này của cô không phải là vi-rút Anthrax 001 mà là bảo vệ cho sự an toàn của Đường Vịnh Hi.

Dù trong tình cảnh gì bất kể, Đường Vịnh Hi sống cô sẽ sống, Đường Vịnh Hi chết cô cũng phải chết theo.

Tuy Tần Gia Uy không ra mệnh lệnh như vậy, nhưng Trần Linh Giang biết Đường Vịnh Hi là người quan trọng nhất trong lòng anh. Nếu lần này cô thất trách cô sẽ tự tay kết liểu bản thân mình để chuộc tội.

"*Anh đi vào nơi này để làm gì?."*

Đường Vịnh Hi đi bên cạnh, cô ngước mặt nhìn anh hỏi.

Tần Gia Uy cặp mắt vẫn đang nghiêm túc quan sát tình hình tứ phía anh

xoay qua nhìn cô cất giọng trầm trầm.

"*Là vì vi-rút Anthrax 001."*

Tần Gia Uy thản nhiên nói anh chưa từng có ý nghĩ phải che giấu cô bất cứ việc gì, chỉ cần cô hỏi anh sẽ trả lời một cách thật lòng.

"*Vi-rút Anthrax 001."*

Đường Vịnh Hi lẩm bẩm ba từ này trong miệng, không cần Tần Gia Uy nói cô cũng biết, nhưng không biết vì sao khi nghe đích miệng anh nói ra lại khiến lòng cô hiện lên cảm giác sợ hãi.

Đúng cô sợ, sợ anh sẽ trở thành kẻ địch lớn nhất của cô, sợ người cô phải đối phó không phải là Santos mà chính là Tần Gia Uy anh.

Nhìn thấy ánh mắt rối bờ cùng với biểu cảm khó xử trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, không biết vì sao trong lòng anh lại vui hẳn lên.

Tần Gia Uy vươn tay nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của cô, anh cẩn thận bẻ đi những cành cây chặn trước mặt tránh làm cô bị thương.

Đi hết nửa ngày họ mới tiến vào ranh giới của khu vực thí nghiệm, nói là bước vào ranh giới của khu vực thí nghiệm nhưng trên thực tế từ chỗ họ đang đứng đến phòng thí nghiệm phải đi cả một ngày đường.

Khu rừng này rất lớn nên dù nhìn vào bản đồ khoảng cách giữa bọn họ không xa, nhưng thật ra là mấy trăm km.

Mặt trời cũng đã lặng cảnh tượng trước mắt tức khắc trở nên mơ hồ. Thuộc hạ của anh lập tức lấy đèn pin ra soi đường, họ không ngờ chỉ trong tích tắc bầu trời đã trở nên tối đen như mực, tiếng kêu rùng rợn của thú hoang cùng với tiếng rì rào của những cành cây bị gió thổi mạnh làm người ta cảm giác rùng mình sởn gáy.

Tay Đường Vịnh Hi bất giác nắm chặt con dao nhỏ được cất giấu trong tay áo của mình, giờ này dù có ánh sáng từ đèn pin cũng không thể nào nhìn rõ hòang cảnh chung quanh, bây giờ họ chỉ có thể nhờ vào trực giác nhạy bén của mình để đề cao cảnh giác.

Đường Vịnh Hi cảm giác được sự nguy hiểm đang xoay quanh mình, cô nhớ

đến điều gì đó liền thò tay vào trong túi áo lấy ra một viên thuốc nhỏ màu cam.

Cô kẹp viên thuốc giữa hai đầu ngón tay dùng sức bóp nát nó.

Đường Vịnh Hi thừa lúc Tần Gia Uy không để ý rãi bột thuốc trên tay mình lên người của Tần Gia Uy.

"*Click....*"

Trong lúc mọi người đang âm thầm tiến chậm rãi về phía trước, một tiếng

Click nhỏ vang lên thu hút sự chú ý của mọi người.

Đột nhiên chân của Sam đạp trúng một vật gì đó dưới mặt đất vang lên âm thanh click, anh lập tức dừng lại tất cả động tác của mình đứng im tại chỗ, anh nhẹ nhàng vươn tay lên ra hiệu cho mọi người dừng lại.

"*Cẩn thận, tôi nghĩ mình đã đạp chúng mìn."*

Lời nói của Sam làm mọi người hốt hoảng, chỉ duy nhất một mình Tần Gia Uy vẫn giữ nét mặt lạnh lùng không đổi sắc, ánh mắt thâm thuý nhìn chung quanh.

Trong lòng mọi người thật kinh ngạc, không ngờ Santos lại dùng mìn để đề phòng có kẻ xâm nhập.

Trần Linh Giang lo lắng chạy đến cầm đèn pin rọi thẳng xuống bàn chân của Sam lúc này đang đạp lên mìn.

"*Em đừng đụng vào rất nguy hiểm, tránh xa anh một chút."*

Sam lo lắng trong lòng anh sợ lỡ mìn nổ bất tử sẽ làm Trần Linh Giang bị thương.

Trần Linh Giang vẫn như cũ nét mặt lạnh lùng không quan tâm gì đến lời nói của Sam, cô vươn tay vén ống quần tây của Sam lên quan sát mìn thật kỹ.

"*Lão đại, Sam đã đạp trúng mìn chống người, là một loại mìn sát thương có quy luật rất lớn."*

Chương 62: Cứu Sam

Nghe Trần Linh Giang nói vậy Doãn Kỳ lập tức chạy đến bên cạnh Sam,

Doãn Kỳ cầm đèn pin rọi vào mìn.

"*Sam, cậu đừng dùng sức vì khi trọng lượng từ chân của cậu quá nặng mìn sẽ lập tức khởi hoạt*."

Nghe Doãn Kỳ nói vậy Sam bất giác siết chặt khẩu súng trên tay mình, trong lòng anh cảm giác căng thẳng toàn thân toát mồ hồi lạnh đứng yên tại chỗ.

Đường Tam hiếu kỳ muốn chạy đến xem, nhưng chưa kịp bước đi đã bị Tề Phong túm lại.

"*Mìn, em không thể đùa được."*

Giọng nói nghiêm túc của Tề Phong làm Đường Tam bất giác bĩu môi.

"Mìn!

Có gì phải sợ, thuốc nổ TNT em cũng đã từng chơi qua cái này có nhằm nhò gì."

Tuy miệng nói vậy nhưng Đường Tam vẫn ngoan ngoãn đứng yên bên cạnh Tề Phong.

Tần Gia Uy chỉ vào một nơi cách chỗ hai người đứng khỏang tầm 20 bước, anh nhìn Đường Vịnh Hi nói với giọng nghiêm túc.

"Em đứng ở đó chờ anh."

Nói dứt câu anh lập tức ra hiệu cho thuộc hạ đưa Đường Vịnh Hi đi đến phạm vi an toàn, anh đã tín tóan rất kỹ dù mìn có nổ cũng sẽ không thể tổn thương đến cô.

Sau khi Đường Vịnh Hi được thuộc hạ cẩn thận đưa đến vị trí Tần Gia Uy ấn định, họ lập tức đứng thành một hàng thẳng trước mặt cô tạo thành bức tường bia.

Đường Vịnh Hi đã từng được huấn luyện về mìn nên cũng biết sơ qua về loại mìn chống người này.

Lúc cô định lên tiếng giúp đỡ, Tần Gia Uy đã cầm trên tay một tảng đá, anh chọn một tảng đá không quá nặng nhưng một bên phải bằng phẳng.

"*Lui xuống hết."*

Giọng nói âm lãnh của Tần Gia Uy vang lên, làm mọi người kinh ngạc.

"*Lão Đại không được!."*

Doãn Kỳ và Trần Linh Giang đồng thanh kêu lên, họ biết Tần Gia Uy đang định làm gì.

Lúc này Bạch Tử Long và Phi Dạ đã đứng chặn trước mặt của Tần Gia Uy.

"*Tần Lão Đại, để chúng tôi."*

Tuy Tần Gia Uy không phải Lão Đại của hai người, nhưng Nam Liệt đã ra lệnh cho bọn họ phải bảo vệ tốt Tần Gia Uy.

Nếu lỡ Tần Gia Uy xảy ra chuyện gì, hai người không biết phải ăn nói làm sao với chủ nhân.

"*Tránh ra!"*

Tần Gia Uy phẫn nộ cặp mắt trợn lên nhìn họ, nhìn thấy hai người không có ý định đứng sang một bên, giọng nói lạnh lùng của Tần Gia Uy vang lên.

"*Các người không có khả năng đó."*

Nghe Tần Gia Uy nói vậy Doãn Kỳ liền bước tới đẩy Bạch Tử Long và Phi Dạ sang một bên.

Anh hiểu ý của Lão Đại, theo Tần Gia Uy một thời gian anh biết năng lực cùng với sức mạnh của Tần Gia Uy không một ai có mặt ở đây có thể sánh bằng.

Tần Gia Uy nhíu mày trong vẻ tức giận cặp mắt tỏ ra sát khí quét ngang

người của Trần Linh Giang.Lúc này Trần Linh Giang vì lo lắng cho Sam nên đã khong nghe theo mệnh lệnh của anh, với thuộc hạ Tần Gia Uy chưa bao giờ phải nói lần hai.

Trần Linh Giang nhìn thấy nộ khí trong ánh mắt anh, cô hỏang hốt bất đắc dĩ đi đến đứng bên cạnh Đường Vịnh Hi.

Sau khi Tần Gia Uy xác định rằng mọi người đã lui khỏi phạm vi có thể bị ảnh hưởng bởi lực sát thương của mìn, anh chuyển tầm mắt nguy hiểm nhìn thẳng vào Sam, lúc này Sam thật bình tĩnh ánh mắt không còn tia bối rối của vừa rồi.

Sam biết lúc này anh không thể hoang mang bằng không sẽ luyên lụy đến Lão Đại.

Ánh mắt sắc bén của Tần Gia Uy nhìn Sam nói với giọng nghiêm túc.

"*Cậu nghe cho kỹ, khi tôi đếm đến 3 cậu phải lập tức chạy về hướng 9 giờ ẩn mình sau gốc cây lớn."*

Sam nghe Tần Gia Uy nói vậy liền gật đầu đầy quả quyết.

"*Dạ, lão đại."*

Vừa rồi khi nghe Trần Linh Giang nói Sam đạp chúng mìn, anh thật bình tĩnh quan sát chung quanh.

Chỉ khi anh chắc chắn có thể cứu được Sam anh mới mạo hiểm, tính mạng của thuộc hạ đối với anh rất quan trọng.

Anh xem thuộc hạ như người trong nhà nên Tần Gia Uy thường nói, "có phước cùng hưởng có hoạ cùng mang" anh sẽ không vì mạng sống của mình bỏ lại anh em đã từng vào sinh ra tử với anh.

Nếu sống thì cùng nhau sống, nếu chết thì cùng nhau chết.

Tần Gia Uy và Sam rất ăn ý, khi Tần Gia Uy để nhẹ nhàng tảng đá xuống bên cạnh chân sam, Sam từ từ nhích nhẹ chân của mình sang một bên.

Đường Vịnh Hi đứng phía sau thuộc hạ cặp mắt sắc bén không ngừng quan sát từng cử chỉ của Tần Gia Uy.

Cô phải công nhận Tần Gia Uy thật dũng cảm khi đối đầu với sự sống chết trên khuôn mặt anh không hề lộ ra tia sợ hãi hay bối rối.

Anh thật bình thản nét mặt ngông cuồng tỏa ra sự quả quyết làm cho thuộc hạ càng kính nể và đặt tất cả niềm tin lên người anh.

"*Một....Hai.....Ba.....*"

Tần Gia Uy đếm đến tiếng thứ ba Sam liền rút bàn chân ra khỏi mìn, thay vào đó là tảng đá trên tay của Tần Gia Uy.

Hai người như một cơn lốc phóng thật nhanh về nơi Tần Gia Uy đã định sẵn, ẩn mình sau một gốc cây thật lớn.

"*Boom.....*"

Một tiếng nổ long trời lỡ đất kinh động cả khu rừng, những con thú hoang vì tiếng nổ làm kinh hãi chạy tán loạn tạo nên những tiếng xột xẹt từ tứ phía.

Theo phản ứng tự nhiên mọi người lập tức khom xuống hai tay che lại tai của mình, tiếng nổ còn chưa dứt Đường Vịnh Hi đã ngước mặt lên nhìn cảnh kinh hoàng trước mắt, điều đầu tiên cô tìm kiếm chính là bóng dáng của Tần Gia Uy.

Cô lo lắng không biết anh có bị thương không, cho dù với người như cô được huấn luyện đặc biệt để chiến đấu với bom và mìn, cũng không thể tránh khỏi đôi lúc gặp chuyện sai sót huống hồ gì là Tần Gia Uy, những việc nguy hiểm này vốn dĩ không cần thiết đích thân anh phải đứng ra giải quyết.

Đường Vịnh Hi nhíu mày cặp mắt phát ra tia lửa nhìn một vòng chung quanh, không nhìn thấy Tần Gia Uy đâu trong lòng cô đột nhiên hiện lên cảm giác bất an, cô đứng lên đoạt lấy cây đèn pin từ trên tay của tên thuộc hạ trước mặt.

Trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, Đường Vịnh Hi không quan tâm đến chung quanh còn có mìn không, cô liền xông tới nơi hỗn độn trước mặt để tìm Tần Gia Uy.

Cặp mắt sắc bén cùng với ánh sáng tỏa ra từ cây đèn pin đảo một vòng, tay cầm đèn pin chợt dừng lại nơi những giọt máu màu đỏ trải dài dưới mặt đất.

Cô hốt hoảng lần theo những giọt máu đến phía sau một cái cây lớn, lúc này cô nhìn thấy Tần Gia Uy đang bị thương ngồi dựa lưng vào thân cây.

Sam quỳ gối bên cạnh tay cẩn thận băng bó vết thương trên cánh tay của Tần Gia Uy.

Tất cả mọi người nhìn thấy gương mặt nguy hiểm lúc này được bao phủ bởi tà khí của Đường Vịnh Hi liền xông tới xem.

Chương 63: Nôn Nóng

Doãn Kỳ hơi ngỡ ngàng khi nhìn thấy Tần Gia Uy bị thương, anh lập tức nhìn sang Sam.

Nhìn thấy tia tự trách hiện lên rõ ràng trong ánh mắt của Sam, Doãn Kỳ liền hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Trong đám thuộc hạ của Tần Gia Uy Sam được xem là một trong những người xuất sắc nhất, nhưng sức mạnh và tốc độ của Sam so với Tần Gia Uy vẫn còn thua xa.

Lúc đầu khi Tràn Hạo ra lệnh cho Doãn Kỳ theo bên cạnh Tần Gia Uy, xem Tần Gia Uy là chủ nhân của mình.

Tuy Doãn Kỳ không phản kháng với mệnh lệnh của Tràn Hạo, nhưng trong lòng thật sự không phục.

Anh biết Tần Gia Uy là thủ lĩnh băng đảng xã hội đen khét tiếng nhất Italy, nhưng trong lòng Doãn Kỳ nghĩ Tần Gia Uy cũng chỉ là người bình thường lên được vị trí ông trùm Mafia là vì anh là con trai trưởng của gia tộc Tần Gia.

Nhưng khi Doãn Kỳ ở bên cạnh Tần Gia Uy, anh nhìn thấy cách thống lĩnh thuộc hạ của anh, cách anh huấn luyện bọn họ, cách anh ra tay với kẻ địch, cách anh đối đãi với bạn bè, cách anh xã thân vì đạo nghĩ, Doãn Kỳ mới thật sự kính phục Tần Gia Uy.

Khi Doãn Kỳ nhìn thấy Tần Gia Uy tham gia những cuộc huấn luyện đẫm máu, cùng với bọn họ trong lòng Doãn Kỳ mới hiểu.

Lôi Lạc Thiên có mưu có dũng là một người lạnh lùng bá đạo, Mạnh Hùng sức mạnh hơn người lại mang trong mình sự nguy hiểm, Nam Liệt ra tay nhanh như chớp là một người vô tình tàn nhẫn, Tràn Hạo thâm sâu khó lường.

Mỗi người đều có điểm mạnh của riêng mình, nhưng Tần Gia Uy thì khác.

Tần Gia Uy giống như được hội tụ lại những điểm đặc sắc nhất của bốn

người kia, anh mang trong mình sự lạnh lùng nguy hiểm, kèm theo vẻ ngông cuồng tàn nhẫn xen lẫn sự bá đạo cùng với nỗi thâm sâu khó lường.

Tần Gia Uy có sức mạnh hơn người ra quyền nhanh đến nổi đối phương còn chưa kịp nhìn rõ đã bị anh đánh gục.

"*Gia Uy, anh có sao không?."*

Đường Vịnh Hi ngồi xuống bên cạnh lo lắng hỏi.

Tần Gia Uy không nói gì bàn tay rộng lớn mang đôi găng tay vươn tới nắm chặt tay cô.

"*Vừa rồi khi mìn bị khởi hoạt tôi không đủ nhanh để ẩn mình vào phạm vu an toàn do Lão Đại ấn định.*

Lão Đại đã dùng thân mình để che chở cho tôi.

Cũng vì vậy nên tay của Lão Đại mới bị mìn làm tổn thương."

Sam nghiến răng nghiến lại nói với giọng tự trách pha lẫn tia tức giận, trong lòng tự nói với bản thân mình.

"*Santos tốt nhất các người đừng lọt vào trong tay của tôi, bằng không tôi sẽ cho các người chết một cách vô cùng thê thảm."*

"Cậu đang làm gì vậy?."

Đường Vịnh Hi tức giận quát Sam, khi cô nhìn thấy Sam băng lại vết thương cho anh.

"*Chị Dâu, tôi đang băng bó vết thương cho lão đại."*

Sam nhíu mày không vui nhìn Đường Vịnh Hi nói, hiện tại lòng của anh nóng như lửa đốt khi nhìn thấy lão đại đã vì anh nên bị thương, vậy mà Đường Vịnh Hi còn hỏi anh làm gì, cô không thấy anh đang băng bó vết thương hay sao.

Tần Gia Uy không nói gì ánh mắt hiếu kỳ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt khẩn trương của Đường Vịnh Hi, không biết vì sao hai từ Chị Dâu thốt ra từ miệng Sam lại nghe thuận tai đến như vậy.

"*Tôi có mắt nên nhìn thấy anh đang băng bó vết thương, nhưng anh làm như vậy không phải là cứu người mà là giết người."*

Đường Vịnh Hi nóng giận âm điệu cũng trở nên nặng nề hơn, khi nó ra những lời này.

Lúc này Doãn Kỳ, Trần Linh Giang, Bạch Tử Long, Phi Dạ, Tề Phong, Đường Tam và đám thuộc hạ đã đứng bên cạnh họ.

Trần Linh Giang nhìn thấy Tần Gia Uy bị thương liền khẩn trương xông tới bên cạnh xem vết thương của anh.

Cặp mặt sắc bén của Đường Vịnh Hi đột nhiên hiện lên vẻ không vui, khi cô nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Trần Linh Giang nhìn Tần Gia Uy.

Phụ nữ là loại động vật nhạy cảm nhất, chỉ cần nhìn một cái Đường Vịnh Hi biết ngay Trần Linh Giang có ý với anh, chỉ có đầu gỗ như Tần Gia Uy mới không nhận ra điều này.

"*Chị dâu, chị nói vậy là có ý gì?."*

Doãn Kỳ nghe Đường Vịnh Hi nói vậy liền thắc mắc hỏi cô.Đường Vịnh Hi không quan tâm đến họ, cô vươn tay tháo bỏ miếng vải Sam vừa mới băng lại vết thương của Tần Gia Uy, lúc này đã ướt đẫm máu quăng sang một.

Cô biết Sam làm như vậy là để giúp Tần Gia Uy cầm máu cũng để tránh vết thương bị nhiễm trùng.

Đối với vết thương bình thường thì quả thật đó là cách tốt nhất, nhưng đối với vết thương bị mìn nổ trúng thì việc làm của Sam cũng đồng nghĩ với việc giết Tần Gia Uy một cách chạm rãi.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Đường Vịnh Hi lấy từ trong túi áo ra một viên thuốc màu trắng.

Cô đưa đến trước mặt của Tần Gia Uy.

"*Anh uống nói đi."*

"Đây là gì?."

Trần Linh Giang lo lắng nhìn Đường Vịnh Hi hỏi, cô muốn cho lão đại uống thuốc gì.

"*Là thuốc giảm đau."*

Đường Vịnh Hi không thèm nhìn đến Trần Linh Giang, cặp mắt sắc bén có phần nôn nóng nhìn Tần Gia Uy nói.

Tần Gia Uy vẫn như cũ nét mặt lạnh lùng không cảm xúc, từ trước tới giờ vết thương như thế này không làm khó được anh.

Tần Gia Uy anh là ai, cần gì phải dùng đến thuốc giảm đau.

"*Không cần....."*

Tần Gia Uy còn chưa nói dứt câu một viên thuốc màu trắng đã bay thẳng vào miệng anh.

Ánh mặt giận dữ của Tần Gia Uy nhìn Đường Vịnh Hi như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Thuộc hạ của anh ngồi bên cạnh thầm cầu nguyện cho Đường Vịnh Hi, cô là người đầu tiên to gan đến như vậy.

Nhìn thấy sự phẫn nộ trong ánh mắt của Tần Gia Uy, Đường Vịnh Hi nhếch môi cười nhẹ.

Cô không ngờ khi anh giận lên càng tôn lên vẻ nam tính.

"*Đó không chỉ là thuốc giảm đau mà còn chứa thành phần Pê-ni-xi-lin, thuốc kháng sinh."*

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, thì ra cô cho anh uống thuốc trụ sinh.

Không biết từ lúc nào trên tay của Đường Vịnh Hi đã cầm sẵn môt con dao nhỏ.

"*Có bật lửa không?."*

Đường Vịnh Hi vừa nói dứt câu Tần Gia Uy đã đưa ra trước mặt cô cái bật lửa hình con sói màu xám.

Cho dù tất cả mọi người có mặt không biết Đường Vịnh Hi đang muốn làm gì, nhưng Tần Gia Uy biết.

Trong ánh mắt ngông cuồng của anh giờ phút này chỉ có sự tin tưởng tuyệt đối, trong lòng anh chưa từng nghi ngờ đến việc Đường Vịnh Hi sẽ làm hại đến anh.

Nhìn thấy cái bận lửa trong lòng Đường Vịnh Hi hiện lên sự tọc mạch.

"Cô biết Tần Gia Uy không có thối quen hút thuốc, nhưng tại sao anh lại mang bên mình cái bật lửa này?."

Thấy Đường Vịnh Hi ngây người Doãn Kỳ liền sốt ruột lên tiếng.

" *Chị dâu, chị định làm gì?."*

Một thiên kim tiểu thư chân yếu tay mềm, giờ phút này cô đang định làm gì với lão đại.

Đường Vịnh Hi bị lời nói của Doãn Kỳ làm tĩnh táo lại, cô vươn tay nhận lấy cái bật lửa từ trên tay của Tần Gia Uy.

Đường Vịnh Hi bật lửa lên cô cầm con dao hơ qua hơ lại lưỡi dao sắc bén trên ánh lửa màu xanh leo loét.

Chương 64: Bị Tấn Công

Đột nhiên Đường Vịnh Hi cầm lấy cánh tay mạnh mẽ đang không ngừng chảy máu của Tần Gia Uy, đặt trên đùi của cô.

Đường Vịnh Hi có thể nhìn thấy được một phần của mảnh vụn mìn, đang ghim sau vào trong bắp tay của Tần Gia Uy.

Đường Vịnh Hi không để Tần Gia Uy chuẩn bị, cô ra tay nhanh như chớp ấn con dao sắc bén lên cánh tay của Tần Gia Uy, cô dùng sức ấn thật mạnh rạch một đường khỏang chừng 4 cm trên làn da mận mà của anh, máu từ miệng vết thương chảy theo con dao nhỏ xuống bấp chân của Đường Vịnh Hi.

Mảnh vụn mìn hiện ra trước mắt của Đường Vịnh Hi, cô cẩn thận lấy mảnh vụn đang nằm sâu trong tay anh ra.

Sắc mặt lạnh lùng của Tần Gia Uy lúc này càng lạnh lẽo hơn, Đường Vịnh Hi biết Tần Gia Uy chắc chắn rất đau, nhưng trong ánh mắt anh không hề hiện lên tia dao động, điều duy nhất Đường Vịnh Hi có thể nhìn thấy chính là sự nguy hiểm xen lẫn tia kiêu ngạo.

Kiêu ngạo một cách ngông cuồng làm cho tất cả mọi người đối diện cũng vì sự bá đạo của anh, làm lây chuyển không dám toả sáng trước mặt anh.

Cảm giác ấm áp khi máu của Tần Gia Uy thấm vào lớp vải quần chạm vào làn da mềm mại của Đường Vịnh Hi càng khiến trái tim cô lạnh giá.

Từng giọt máu chảy ra từ trên người anh, cũng giống như con dao nhọn đâm thẳng vào trái tim cô.

Đường Vịnh Hi tự nói với bản thân mình.

"*Đường Vịnh Hi tôi xin thề, tôi nhất định sẽ sang bằng trụ sở của Santos. Bắt hắn phải trả gấp trăm lần gấp ngàn lần món nợ của ngày hôm nay."*

Đường Vịnh Hi nghiến răng ken két, cặp mắt hiện lên sát khí khi cô nhìn thấy vết thương thật sâu của Tần Gia Uy.

"*Rẹt.....*"

Trong không gian yên tĩnh, lúc mọi người đang im lặng trong lòng khẩn trương chăm chú nhìn Đường Vịnh Hi, một tiếng rẹt vang lên làm tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đường Vịnh Hi đã nhanh tay xé một mảnh vải trên áo sơ mi của Doãn Kỳ ra, cô không quan tâm đến mọi người liền băng bó lại vết thương cho Tần Gia Uy.

Bàn tay mềm mại trắng nõn của cô thật dịu dàng làm trái tim của Tần Gia Uy rung động, một cảm giác chỉ cần Đường Vịnh Hi chịu ở lại bên cạnh anh, anh sẽ hết mực yêu thương và bảo vệ cô.

Sau khi băng bó xong vết thương cho Tần Gia Uy, cặp mắt lạnh lùng của Đường Vịnh Hi mới nhìn mọi người nói với giọng nghiêm túc.

"*Ở đây rất nguy hiểm có rất nhiều mìn, tôi nhắc nhở các người hãy nên cẩn thận."*

Ai nấy đều nhìn nhau, họ không phải kinh ngạc vì lời nói của Đường Vịnh Hi, mà là vì hành động của cô.

Trong lòng mọi người đều thắc mắc, tại sao một thiên kim tiểu thư lại hiểu biết nhiều đến như vậy, nhìn vào kỹ thuật Đường Vịnh Hi lấy ra mảnh vụn mìn vừa rồi rất điêu luyện.

Còn thành thạo hơn cả bọn họ những người đã được lớn lên trong cảnh mua bom bảo đạn, nếu họ đoán không lầm Đường Vịnh Hi chắc chắn đã tiến hành tiểu phẫu này không dưới 10 lần.

"*Chúng ta nghỉ ngơi tại đây, chờ trời sáng mới đi tiếp."*

Giọng nói lạnh lùng của Tần Gia Uy vang lên trong màn đêm, hiện tại nếu còn đi tiếp sẽ rất nguy hiểm.

Dù có đèn pin soi sáng, họ cũng không tài nào nhìn rõ hoàng cảnh xung quanh.

"*Dạ, lão đại."*

Mọi người đồng thanh lên tiếng, họ lập tức tản ra đứng thành một vòng tròn

chung quanh Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi để bảo vệ cho hai người.

Lúc này Tần Gia Uy đột nhiên vươn tay nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, kéo cô về phía của anh.

Đường Vịnh Hi giật mình kinh ngạc với hành động mạnh bạo này của Tần Gia Uy, trong lòng Đường Vịnh Hi thầm nghĩ.

"*Người đàn ông này bị đứt sợi dây thần kinh đau hay sao.*

Vừa mới tiến hành tiểu phẫu trên tay anh cơ mà."

"*Em cũng nghỉ ngơi một chút."*

Tần Gia Uy nhìn Đường Vịnh Hi nói với giọng yêu thương, anh không quan tâm đến vết thương trên tay của mình, dùng sức bế Đường Vịnh Hi lên đặt cô ngồi trên đùi anh.Đường Vịnh Hi nhìn vào khuôn mặt tuấn lãnh lúc nào cũng hiện lên sự ngông cuồng ngạo mạn, giống như nó xuất phát từ tận xương tủy của anh.

Đường Vịnh Hi cong môi cười nhẹ gật đầu một cái, khuôn mặt thanh tú lập tức nép vào lồng ngực rắn chắn của anh.

Đường Vịnh Hi làm như mình thật sự thoải mái vô ưu nghỉ ngơi, nhưng trên thực tế thất cả giác quan nhạy bén của cô đều cùng nhau hoạt động để đề phòng kẻ địch.

Hiện tại cho dù thuộc hạ của anh đang nghiêm ngặt canh chừng, nhưng ở trong khu rừng lớn nhất Hy Lạp này việc gì cũng có thể xảy ra.

Tất cả mọi người thật căng thẳng chờ đợi từng giây từng phút trôi qua trong cực hình, thời gian qua đi thật chậm rốt cuộc một đêm dài đằng đẳng cũng đã qua đi một cách an toàn.

Nhìn thấy bầu trời hiện lên ánh sáng mờ nhạt, trong lòng mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Cảm nhận được Đường Vịnh Hi nhúc nhích trong lòng mình, Tần Gia Uy liền lên tiếng.

"*Đi*."

Đường Vịnh Hi nhìn một vòng xung quanh, thuộc hạ của anh đã chuẩn bị sẵn sàng để đi tiếp.

Đường Vịnh Hi đứng lên, cô chỉnh lại y phục của mình nhìn Tần Gia Uy gật đầu.

Đi được một tiếng đột nhiên Tần Gia Uy nghe được những tiếng kêu lạ, cho dù rất nhỏ nhưng Tần Gia Uy vẫn có thể nghe được.

"zzzzzz...zzzzzzzz.....zzzzzz"

"Cẩn thận."

Tần Gia Uy lên tiếng khi anh nghe được những tiếng zzzzzzz...zzzz vang lên khắp nơi, nghe Tần Gia Uy nói vậy tất cả mọi người lập tức cẩn trọng hơn.

Họ cảm giác được có gì đó đang từ từ tiếp cận đến bọn họ một cách đầy nguy hiểm, mọi người lập tức đề cao cảnh giác tay bất giác cầm chặt khẩu súng chuẩn bị sẵn sàng tư thế để chiến đấu.

Cho dù mọi người đều cảm giác được sự nguy hiểm đang vây quanh mình, nhưng họ không vì vị mà cảm giác hốt hoảng bước chân vẫn tiếp tục bước về phía trước.

Chỉ cần Lão Đại chưa lên tiếng thì bọn họ vẫn tiếp tục tiến sâu vào trong khu rừng.

Đường Vịnh Hi đang bước đi một cách thận trọng, cặp mắt không chỉ quan sát xung quanh cô phải để ý dưới mặt đất phòng đạp trúng mìn.

Trong lúc này đột nhiên một chai nước suối xuất hiện trước mặt Đường Vịnh Hi.

"*Em uống một chút nước."*

Tần Gia Uy một tay cầm chai nước nhìn Đường Vịnh Hi nói, bàn tay còn lại vươn lên lau đi những giọt mồ hôi trên trán cô.

"*Cảm ơn anh."*

Đường Vịnh Hi mỉm cười cầm lấy chai nước đưa đến miệng hớp một ngụm.

Đột nhiên một bầy rắn độc từ tứ phía xông đến tấn công bọn họ, Tần Gia Uy phản ứng cực nhanh anh khom tới xoay người ôm Đường Vịnh Hi gọn vào lòng để bảo vệ cô.

Chai nước suối trên tay của Đường Vịnh Hi cũng vì hành động đột ngột này của Tần Gia Uy văng ra một bên nằm thê thảm dưới mặt đất.

"*Cẩn thận rắn độc."*

Giọng nói lạnh lùng của Tần Gia Uy vang lên, tiếp theo sau là những tiếng súng của bọn thuộc hạ.

"*Pằng....pằng...pằng...."*

Mấy con rắn bị hàng loạt viên đạn màu bạc bắn đứt thành hai mảnh, máu văng ra tứ tung dẫy lộp độp dưới mặt đất.

Nhưng không biết vì sao càng giết, mấy con rắn càng xuất hiến nhiều hơn.

Chương 65: Cô Nguy Hiểm Hơn

Đường Tam nhìn thấy mấy con rắn độc giống như điên lên, chỉ cần nhìn thấy người liền hung hăng xông tới tấn công.

Suy nghĩ một chút Đường Tam liền lấy trong túi áo ra một lọ thủy tinh chứa đựng thành phần than gỗ.

Đi đâu Đường Tam cũng đem theo than gỗ bên mình, vì thành phần này kết hợp với diêm tiêu và lưu huỳnh có thể chế tạo thành thuốc súng.

Đường Tam vội vàng rãi bột than gỗ dưới mặt đất tạo thành một cái vòng tròn thật lớn, cô nhanh tay kéo Tề Phong đứng vào bên trong.

Đường Tam liền nhìn mọi người lên tiếng.

"*Mau!*

Đứng vào trong vòng này."

Tất cả mọi người nghe vậy liền chạy nhanh tới, đứng vào bên trong.

Bạch Tử Long và Phi Dạ đang đối phó với một bầy rắn độc bên phải nghe Đường Tam nói vậy liền quay đầu chạy về hướng cái vòng tròn, vừa chạy Bạch Tử Long vừa dùng chân đạp mạnh lên đầu của mấy con rắn độc, dù đã bị họ bắn ra thành hai khúc nhưng nó vẫn cử động còn chưa chết.

Muốn giết chết nó một cách triệt để, họ phải tấn công phá hoại phần đầu của con rắn.

Bạch Tử Long và Phi Dạ vừa an tòan nhảy vào trong cái vòng tròn, Đường Tam liền dùng bật lửa đốt lên bột than gỗ cô vừa rãi dưới mặt đất.

Ngọn lửa từ chỗ Đường Tam chăm lên lập tức lan tỏa cháy theo cái vòng tròn cô vừa tạo ra.

Mấy con rắn độc nhìn thấy lửa không dám tiến đến gần, bọn họ từ từ chuyển hướng vào mục tiêu khác.

Trước ánh mắt kinh hoàng của mọi người, một bầy rắn độc hung hăng tiến đến hướng của Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi lúc này đang đứng cách bọn họ tầm 10 bước.

"*Lão Đại!*

Cẩn thận."

Sam, Doãn Kỳ và Trần Linh Giang kêu lên, họ hướng nòng súng bắn vào những con rắn đang trổ lên thú tánh độc ác của bọn họ chậm rãi tiến đến gần Tần Gia Uy.

Tần Gia Uy nhìn thấy bọn thuộc hạ chuẩn bị xông ra khỏi cái vòng lửa để cứu anh.

Tần Gia Uy liền cau mày cất giọng lạnh lẽo.

"*Không cần!."*

Nghe Tần Gia Uy nói vậy, cho dù bọn họ muốn xông ra cứu người cũng không dám.

"*Em sợ không?."*

Tần Gia Uy cúi xuống nhìn vào khuôn mặt bình tĩnh một cách lạ thường của Đường Vịnh Hi hỏi.

"*Không*!"

Đường Vịnh Hi nhìn thẳng vào cặp mắt hiện lên đằng đằng sát khí của Tần Gia Uy, đáp một cách vô cùng bình thản trong lòng thầm nghĩ.

"*Mấy con rắn độc này, không nguy hiểm bằng cô."*

Nghe Đường Vịnh Hi nói vậy trong ánh mắt của Tần Gia Uy bất giác hiện lên ý cười, tay anh vươn lên xoa đầu Đường Vịnh Hi một cách dịu dàng.

"*Tốt*."

Nói xong Tần Gia Uy vươn cánh tay cường tráng của mình ôm Đường Vịnh Hi vào lòng, tay còn lại rút ra con dao nhỏ được cất giấu trong đôi giày ống

quân đội ra.

Con dao sắc bén thuận theo hành động nhanh như gió của anh, chém ngang qua từng con rắn độc trước mặt.

Tay anh không ngừng quơ qua quơ lại, chân liên tục đạp lên phần đầu của mấy con rắn bị đứt ra làm đôi nằm ghê tởm dưới mặt đất.

Trước ánh mắt kinh ngạc của bọn thuộc hạ, mấy con rắn độc dù có làm hùm làm hổ muốn tấn công mục tiêu của nó, nhưng không biết vì sao khi họ hung hăng tiến đến gần Tần Gia Uy đột nhiên mấy con rắn độc, lập tức do dự không dám tiến đến gần hơn."*Các người có thấy không?*

Hình như mấy con rắn rất sợ anh Gia Uy."

Đường Tam với nét mặt khó tin cặp mắt sáng quắc nhìn Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi, trong lòng cô hiện thắc mắc.

"*Tại sao mấy con rắn lại tỏ ra sợ sệt đến như vậy?."*

"*Phải, hình nhưng trên người của Lão Đại có thứ gì đó, khiến bọn họ không dám tiến đến gần hơn."*

Trần Linh Giang nhìn Tần Gia Uy lúc này thật hăng hái giết chết đám rắn độc trước mặt một cách tàn bạo.

Đường Vịnh Hi không hề kinh ngạc, nhìn thấy nét mặt bàng hòang của bọn thuộc hạ, trong lòng muốn cười nhưng cố kiềm chế.

Vừa rồi cô đã rãi thuốc cô tự điều chế ra để giết các loài động vật bò sát lên người của Tần Gia Uy, nên không có loại vật bò sát nào dám tiến đến gần anh cả.

Chỉ cần ngửi thấy mùi hương của thuốc, mấy con rắn độc liền sợ hãi muốn quay đầu lẩn tránh.

Đột nhiên Đường Vịnh Hi cảm giác được sự ấm áp từ cánh tay đang choàng qua eo, cô nghi ngờ nhìn xuống.

Lúc này Đường Vịnh Hi mới chợt nhớ ra Tần Gia Uy đang bị thương, bây giờ còn dùng sức để giết mấy con rắn độc làm kinh động đến vết thương trên

tay anh.

Đường Vịnh Hi không còn tâm trạng để suy nghĩ đến bất cứ điều gì nữa, cô lập tức lấy trong túi ra vài viên thuốc âm thầm bóp nát nó.

Trong lúc mọi người đang dồn hết sự chú ý của mình trên người của Tần Gia Uy, Đường Vịnh Hi ra tay nhanh như chớp thần không biết quỷ không hay, cô thản nhiên rãi bột thuốc trên tay mình lên mấy con rắn độc.

Chỉ trong tích tắc mấy mươi con rắn lập tức xụ bọt mép chết ngay trước mặt của bọn họ.

Ánh mắt của mọi người không thể giấu được nỗi kinh ngạc trong lòng, không ai biết vì sao đột nhiên mấy con rắn độc lại chết một cách thần bí như vậy.

Chỉ có một mình Đường Tam mới biết, mấy con rắn độc là do thuốc độc của Đường Vịnh Hi giết chết.

Cho dù Đường Vịnh Hi ra tay rất nhanh nhưng cũng không thể qua được ánh mắt sắc bén của Đường Tam.

Thật ra trước khi Trần Siêu rời khỏi anh đã kêu Đường Tam phải chú ý đến Đường Vịnh Hi.

Không biết vì sao trong lòng Trần Siêu lại có cảm giác Đường Vịnh Hi không phải là một người đơn giản.

Anh nhờ Đường Tam quan sát nhất cử nhất động của Đường Vịnh Hi, tránh việc Đường Vịnh Hi có mưu đồ bất chính muốn làm hại đến Tần Gia Uy.

Dù sao Tần Gia Uy cũng là anh hai của Gia Duyên, dù họ không vì Gia Duyên cũng sẽ vì Tràn Hạo mà bảo vệ Tần Gia Uy.

Ánh mắt thích thú của Đường Tam không thể nào rời khỏi Đường Vịnh Hi, trong lòng cô thật vui không ngờ một cô gái xinh đẹp như Đường Vịnh Hi lại ra tay còn ác độc hơn cô nữa, trong lòng Đường Tam bất đầu có thiện cảm với cô Chị dâu này.

Sau khi bầy rắn độc chết hết tuy trong lòng tất cả mọi người còn rất nhiều nghi vấn, nhưng mặc kệ vì sao mấy con rắn độc đột nhiên chết hết, bây giờ

việc quan trọng nhất chính là phải nhanh chống đi đến khu căng cứ bí mật của Santos.

Khi mọi người tiến sâu vào trong khu rừng, Sam nhìn thấy cách bọn họ không xa là một đám thuộc hạ của Santos.

Trên tay họ cầm những khẩu súng trường tấn công do Đoàn Gia sản xuất, đi qua đi lại canh giữ thứ gì đó.

Sam nhíu mày khó hiểu anh nhìn Tần Gia Uy nói nhỏ.

"*Lão đại, tại sao người của Santos lại có được những vũ khí này?."*

"Hừ....."

Tần Gia Uy hừ lạnh một tiếng giọng nói mỉa mai vang lên.

"*Đoàn Vũ Sơn thật ngây thơ, hắn nghĩ hợp tác với Santos, có thể củng cố địa vị của hắn trong hắc đạo.*

Hắn thật ngu xuẩn khi đưa ra quyết định này."

Chương 66: Ngõ Cụt

Nghe Tần Gia Uy nói vậy bọn thuộc hạ liền gật đầu tỏ ra khâm phục, chỉ có Lão Đại mới có năng lực nhìn thấu tâm tư của kẻ khác.

Bọn thuộc hạ nghiêm túc nhìn Tần Gia Uy, chờ anh phân phối mệnh lệnh.

"*Doãn Kỳ cậu và thuộc hạ tấn công đám người này quấy nhiểu sự chú ý của bọn họ, tất cả người còn lại theo tôi tiến vào bên trong."*

Tần Gia Uy muốn dùng chiêu điệu hổ ly sơn dụ bọn thuộc hạ của Santos sang chỗ khác, để anh dễ dàng đi vào khu nghiên cứu.

Hiện tại còn chưa phải lúc cho Santos thấy rõ thực lực của Tần Gia.

"*Dạ*."

Vừa nghe xong mệnh lệnh của Tần Gia Uy, Doãn Kỳ và thuộc hạ cận thân lập tức xông tới tấn công không cho bọn thuộc hạ của Santos có cơ hội trở tay.

Doãn Kỳ chạy nhanh tới, hai tay anh chụp lấy đầu một tên đứng gần nhất, anh dùng sức xoay mạnh qua bên phải.

"*Rắc.....*"

Tiếng xương bị gãy vang lên Doãn Kỳ đã bẻ gãy cổ của hắn, anh liền xô hắn sang một bên, nâng khẩu súng trong tay lên bắn vào những kẻ còn lại.

"*Pằng....pằng....pằng"*

Tiếng súng vang lên khắp nơi, từng tên thuộc hạ của Santos ngã quỵ xuống mặt đất.

Cho dù trên tay họ đang cầm những khẩu súng trường tấn công tối tân nhất nhưng vì thuộc hạ của Tần Gia Uy được huấn luyện theo trường lớp, ra tay vừa nhanh vừa chuẩn chỉ nhắm vào vào chỗ hiểm để tấn công, chẳng hạng như đầu, yết hầu, trái tim làm một đám người dù có hung hăng tàn bạo cũng không tài nào chống cự nổi.

Trong lúc Doãn Kỳ cùng thuộc hạ tập trung đối phó với mấy tên trước mắt, đột nhiên hàng loạt tiếng súng vang lên từ tứ phía.

"*Pằng.....pằng.....pằng.....*"

Doãn Kỳ kinh ngạc nép người sang một bên tìm chỗ che khuất để núp, cặp mắt độc ác đảo một vòng tìm kiếm người đã nã đạn, nhìn thấy trên không trung nơi những nhánh cây sồi lớn ẩn núp bọn thuộc hạ của Santos, Doãn Kỳ liền lên tiếng.

"*Cẩn thận bọn họ ở trên cây bắn xuống.*"

Nghe Doãn Kỳ nói vậy bọn thuộc hạ lập tức ẩn mình sau những cây sồi lớn, nhắm khẩu súng trên tay bắn vào mục tiêu đã ngụy trang để âm thầm đánh lén bọn họ.

"*Pằng....pằng....pằng...*"

Dù Doãn Kỳ và thuộc hạ đã không ngừng nã đạn, nhưng thuộc hạ của Santos thật sự rất khó đối phó, Doãn Kỳ và thuộc hạ chỉ có thể phản ứng theo cảm tính vì thật sự họ không tài nào nhìn rõ vị trí chính xác của bọn họ.

"*Bịt....bịt.....bịt....*"

Đột nhiên từng tên một trên cây sồi lớn rơi xuống mặt đất, trước mặt Doãn Kỳ và thuộc hạ của anh.

Doãn Kỳ và thuộc hạ kinh ngạc nhìn nhau bằng ánh mắt ngỡ ngàng vì trên thực thế bọn họ không phải do Doãn Kỳ và thuộc hạ anh giết chết.

Sau một lúc Doãn Kỳ không còn nghe tiếng súng của đối phương anh cùng thuộc hạ thận trọng bước tới những cái xác đang nằm la liệt dưới mặt đất trước mặt họ.

Thuộc hạ thân cận của Doãn Kỳ thắc mắc khom người kiểm tra xác của đối phương.

"Tứ gia, thuộc hạ không tìm thấy vết thương trí mạng của bọn họ."

Doãn Kỳ nghe thuộc hạ báo cáo liền nhíu mày trong vẻ khó tin, anh quỳ gối

xuống bên cạnh xác chết kiểm tra thật kỹ.

Lúc này nét mặt của Doãn Kỳ liền tối sầm lại, quả thật Doãn Kỳ không tìm thấy viết thương chí mạng của bọn họ.

Nhưng khi Doãn Kỳ quan sát kỹ anh mới nhìn thấy, sắc mặt của họ chuyển sang màu tím đậm môi thâm đen.

"*Họ chết vì trúng kịch độc."*

Giọng nói nghiêm túc của Doãn Kỳ vang lên, làm đám thuộc hạ càng thêm khó hiểu.

"*Kịch độc?*

Vũ khí chúng ta dùng đều là súng ở đâu tìm thấy kịch độc?."

Một tên thuộc hạ lên tiếng, Doãn Kỳ không trả lời hắn cặp mắt sắc bén liền quan sát chung quanh, trong lòng Doãn Kỳ thầm nghĩ.

"*Trong khu rừng này không chỉ có người của Santos và Tần gia, còn có một thế lực đang âm thầm theo sát nhất cử nhất động của bọn anh."*

Lúc này đám người của Tần Gia Uy đã thành công tiến vào bên trong.

Tất cả mọi người thật kinh ngạc khi Tần Gia Uy dẫn đầu bọn họ đi vào cánh cửa khu căn cứ bí mật của Santos, được thông vào phòng thí nghiệm.

Cửa chính được Santos ngụy trang thành một cái cây lớn được phủ lên bởi những nhánh cây um tùm.

Nếu Tần Gia Uy không nói cho họ biết lối vào khu vực thí nghiệm này, bọn họ nhất định không thể tìm ra cửa chính.

Hoàn cảnh bên trong làm cho mọi người sửng sờ trong giây lát, họ chằn chờ quan sát xung quanh thật kỹ trước khi tiến sâu vào trong.

Con đường hầm tối tâm được thấp sáng bởi những ngọn đèn màu cam rực rỡ như ngọn lửa đang bừng bừng cháy, khiến họ cảm giác bồn chồn căng thẳng.

Họ đi một lúc trong lòng hơi băn khoăn khi không thể nhìn thấy được đến

cuối con đường hầm.

Lúc này trên tay mỗi người đều cầm chặt khẩu súng tùy thân của mình, phòng có người của Santos đột xuất tấn công.

Tất cả mọi người bước đi một cách thận trọng, rút kinh nghiệm của lần trước bọn thuộc hạ của Tần Gia Uy không dám sờ soạng bậy bà sợ mình sẽ lỡ tay khởi động cơ quang trong đường hầm.

Bàn tay to lợn ấm áp của Tần Gia Uy nắm thật chặt bàn tay mềm mại của Đường Vịnh Hi, mỗi bước chân anh bước tới đều thể hiện sự uy quyền độc đoán của một lão đại làm cô càng thêm kính nể anh.

Đi theo sau Tần Gia Uy nhưng cặp mắt sắc bén của Đường Vịnh Hi để ý từng cảnh vật họ vừa lướt qua, cho dù là lớn hay nhỏ cô đều nhớ rất kỹ.

Càng đi sâu vào bên trong họ càng thấy chỗ này không đơn giản, tuy bên ngoài có sự phòng vệ rất nghiêm ngặt nhưng bên trong họ không tìm thấy bóng dáng của một người.

Trong lòng Đường Vịnh Hi thầm nghĩ, Santos là một con cáo già lão luyện, hắn nhất định đã bày ra một màn hay để chào đón Tần Gia Uy.

Người ta thường nói sự yên tĩnh lạ thường là điềm báo trước của một trận cuồng phong bão táp.

Đúng như cô dự liệu, đi một lúc họ đụng phải một ngõ cụt không còn đường để bước tới.

Dưới chân bọn họ là một cái hố sâu thăm thẳm, hai bên là bức tường đá lạnh lẽo.

Trần Linh Giang quan sát tình hình cô nhìn Tần Gia Uy báo cáo.

"*Lão đại, từ chỗ chúng ta đứng cho đến mặt đất phía bên kia cách nhau khoảng chừng 4m.*

Muốn nhảy từ bên này qua đến bên kia là việc không thể nào."

Nghe Trần Linh Giang nói vậy, Tần Gia Uy liền xa sầm mặt, anh trầm mặc suy nghĩ ánh mắt nguy hiểm đảo một vòng xung quanh.

Con ngươi đen nhánh hiện lên tia sáng khi anh nhìn thấy một vật gì đó khác thường trên bức tường phía bên kia.

Tần Gia Uy tin chắc đó là cơ quang, chỉ cần anh qua được phía bên đó anh nhất định sẽ tìm ra cách.

"*Để tôi qua đó xem sao."*

Chương 67: Thứ Gì Là Quan Trọng Nhất

Giọng nói âm lãnh của Tần Gia Uy vang lên, lúc này Doãn Kỳ đã cùng thuộc hạ vội vàng theo tới.

Anh nghe Tần Gia Uy nói vậy trong lòng hiện lên sự khó tin.

Doãn Kỳ nhìn khoảng cách mặt đất bên này với mặt đất phía bên kia, anh liền nhìn xuống cái hố sâu trước mặt.

Đường Tam lúc này đang ngoan ngoãn đứng bên cạnh Tề Phong, đột nhiên khom người nhặt lên một hòn đá nhỏ.

Cô bước tới đứng bên cạnh Đường Vịnh Hi lúc này đang nghiêm túc quan sát tình hình, Đường Tam thản nhiên quăng hòn đá trên tay xuống cái hố sâu tối đen như mực không thấy đáy.

Tất cả mọi người đều im lặng cố gắng lắng nghe tiếng động phát ra từ dưới cái hố sâu.

Đợi một lúc họ vẫn không nghe được âm thanh của hòn đá va chạm với mặt đất, Đường Tam liền lên tiếng.

"*Nếu lỡ rơi vào cái hố này, chắc chắn sẽ tan xương nát thịt."*

Nghe Đường Tam nói vậy Doãn Kỳ liền tính toán trong đầu, khoảng cách này quá xa, anh nhìn Sam lắc đầu ý bảo không thể nào được.

Tần Gia Uy là người bình thường không phải là siêu nhân, làm sao có thể phóng từ bên này qua tới bên kia được, sẽ rất nguy hiểm.

Lúc này nét mặt của Đường Vịnh Hi còn đen hơn cả đáy nồi, cô không ngờ chỉ mới bước vào đây Santos đã bày ra thứ này để đón tiếp bọn họ.

Đường Vịnh Hi bình tĩnh đứng bên cạnh, không biết vì sao khi nghe Tần Gia Uy nói vậy, trong lòng Đường Vịnh Hi không hề nghi ngờ đến năng lực của anh, ánh mắt thâm thuý tràn đầy sự tin tưởng làm Trần Linh Giang khó hiểu

trong lòng.

"*Chẳng lẽ Đường Vịnh Hi không quan tâm đến tính mạng của lão đại?.*"

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người Tần Gia Uy vươn tay, lấy một sợi dây thừng từ trên người của tên thuộc hạ đang đứng bên cạnh.

Anh lưu loát buộc thành một cái vòng tròn dùng gút thắt thòng lòng.

Tần Gia Uy cầm sợi dây lên làm động tác quay quay ngược vòng kim đồng hồ, khi anh nhắm trúng mục tiêu, Tần Gia Uy liền dùng sức quăng sợi dây về phía bên kia.

Sợi dây chính xác trùm qua một hòn đá lớn nằm dưới mặt đất, Tần Gia Uy lập tức dùng sức kéo sợi dây về phía mình.

Đặc điểm của gút thòng lòng này chính là càng dùng sức kéo mạnh, nó sẽ càng siết chặt hơn.

Khi Tần Gia Uy xác định sợi dây đã buộc chắc vào hòn đá, anh liền lui mình về phía sau ba bước.

Tần Gia Uy lấy thế chạy nhanh về phía trước bước liền ba bước trên bức tường đá lạnh lẽo, dùng thế của bức tường và mượn sức của sợi dây, anh đã thành công chạm xuống mặt đất phía bên kia.

Hành động này của Tần Gia Uy chỉ xảy ra vỏn vẹn trong vòng 20 giây, nhưng cũng đã đủ làm trái tim của đám thuộc hạ ngừng đập trong giây lát.

"*Bịt....*"

Tần Gia Uy với dáng người cao lớn vừa chạm xuống mặt đất bên kia liền tạo ra âm thanh nặng nề, cát từ dưới chân anh cũng vì vậy bay lên tứ tung.

Tần Gia Uy thật bình thản khuôn mặt lạnh lùng dù ở trong hoàn cảnh gì đi chăng nữa cũng không đổi sắc.

Anh nhìn Đường Vịnh Hi lúc này ánh mắt sắc bén vẫn luôn dõi theo anh, gật đầu một cái muốn nói cho cô biết anh đã an toàn.

Tần Gia Uy sải bước về hướng nơi một hòn đá nhô lên trên bức tường, nhìn

vào giống y như cái chốt để khởi động cơ quan.

Anh cẩn thận chạm tay vào nó, đột nhiên hòn đá nhỏ xoay chuyển theo vòng tròn, anh liền xoay nó qua bên trái rồi xoay lại bên phải, nhưng dù Tần Gia Uy có xoay nó theo chiều nào cũng vô dụng, cơ quan vẫn không khởi hoạt.

Lúc này đột nhiên trong đầu của Đường Vịnh Hi hiện lên hàng loạt hoa văn La Mã, được khắc lên bức tường đá trên đường họ đi vào đây.

"*Phải 2 vòng, trái một vòng, phải bốn vòng."*

Giọng nói quả quyết của Đường Vịnh Hi vang lên làm mọi người kinh ngạc, ở đâu Đường Vịnh Hi lại nghĩ ra những tổ hợp này.

Sắc mặt lạnh lùng của Tần Gia Uy vẫn như cũ, trong lòng anh chưa từng nghi ngờ lời nói của Đường Vịnh Hi, ánh mắt tin tưởng nhìn thẳng vào ánh mắt kiên định của cô.

Tần Gia Uy không nghĩ ngợi gì lập tức xoay hòn đá theo hướng Đường Vịnh Hi mới vừa nói ra.

"*Két.....*"

Một tiếng ken két vang lên, đột nhiên xung quanh bắt đầu rung động, dưới mặt đất từ từ di chuyển.

Đám người của Tần Gia Uy vì sự lay chuyển bất ngờ này làm thân thể loạn choạng đứng không vững, họ dùng tay vịn lên bức tường đá lạnh lẽo để tránh bị ngã xuống.

Sam nhìn thấy Đường Vịnh Hi và

Trần Linh Giang đang đứng sát bên bờ hố sâu, vì sự lay động mạnh này làm thân thể hai người ngã về phía trước chuẩn bị rớt xuống cái hố sâu thăm thẳm.

Sam không kịp suy nghĩ liền xông về phía của Đường Vịnh Hi, nhưng trong thời khắc mấu chốt đột nhiên Sam chuyển hướng ôm Trần Linh Giang kéo cô về phía sau.

Trần Linh Giang kinh ngạc khi tấm lưng lạnh lẽo của cô chạm vào lồng ngực

ấm áp của Sam, cô ngước mặt lên nhìn Sam bằng ánh mắt khó hiểu, một cảm giác lạ lạ vang lên trong lòng cô mà chính bản thân cô cũng không biết đó là gì.

"*Rầm.....*"

Lúc này mặt đất từ hai bên chậm rãi tiến đến gần nhau, đến khi một tiếng "rầm" kinh thiên động địa vang lên.

Mặt đất của hai bên đã thành công nối liền lại với nhau không còn khoảng cách.

Santos dùng cách này để đề phòng có người ngoài lén vào trong, chỉ khi biết được mật khẩu mới có thể khởi hoạt được cơ quan này.

Tiếng rầm vang lên làm Sam và Trần Linh Giang chợt thoát khỏi dòng suy nghĩ của riêng mình, khi họ bình tĩnh lại liền bắt gặp ánh mắt tràn đầy nộ khí của Lão Đại.

Tần Gia Uy đang tức giận cặp mắt phát ra tia lửa muốn thiêu cháy hai người.

Tần Gia Uy bước đi một cách uy nghiêm tới ôm lấy Đường Vịnh Hi, lúc này đang được Doãn Kỳ bảo vệ.

Trần Linh Giang hoảng hốt lập tức đẩy bàn tay rắn chắc của Sam lúc này còn đang ôm chặt cô ra.

Hai người liền cúi đầu nhận tội trước mặt Tần Gia Uy.

"*Lão Đại, thuộc hạ biết tội."*

Tần Gia Uy không nói gì, nét mặt lạnh lùng càng âm lãnh hơn.

Đường Tam đứng bên cạnh nghe Sam và Trần Linh Giang nói vậy, liền nhìn Tề Phong, Bạch Tử Long và Phi Dạ.

"*Họ có lỗi gì, lại nhận tội với anh Gia Uy?."*

Đường Tam thật sự chẳng nhìn thấy họ làm sai gì cả.

Phi Dạ cười cười nhìn Đường Tam cất giọng nghiêm túc.

"*Tam Nhi, em nghĩ trong lòng Tần Lão Đại thứ gì là quan trọng nhất?"*

Đường Tam chuyển tầm mắt của mình nhìn thẳng vào Tần Gia Uy, cô quan sát anh thật kỹ.

Lúc này Tần Gia Uy đang ôm Đường Vịnh Hi vào lòng, nét mặt lạnh lùng độc ác của vừa rồi đã không còn nữa thay vào đó là sắc mặt bình thản.

Đường Tam nhìn thấy trong ánh mắt của Tần Gia Uy, hiện lên ngọn lửa yêu thương xen lẫn tia dịu dàng.

"*Là chị Vịnh Hi!."*

Đường Tam chợt nhận ra đối với Tần Gia Uy, Đường Vịnh Hi là quan trọng nhất.

Chương 68: Huỷ Diệt

"Nhưng hai việc này không liên kết với nhau?."

Đường Tam nhíu mày nhìn Phi Dạ nói, cô vẫn chưa hiểu việc Sam và Trần Linh Giang nhận tội có liên quan gì với việc Tần Gia Uy xem trọng Đường Vịnh Hi.

Lúc này Tề Phong từ phía sau vươn tay choàng qua eo của Đường Tam, anh đặt khuôn mặt anh tuấn của mình sát vào mặt cô nói một cách nghiêm túc.

"*Chỉ ở việc hai người thất trách, không bảo vệ Chị dâu, đã là tội chết."*

"*Phải vừa rồi trong lúc nguy kịch Sam đã không xông tới cứu Chị dâu mà lại bảo vệ Trần Linh Giang.*

May mà Doãn Kỳ nhìn thấy vậy, nhanh tay lẹ chân xông tới kéo Chị dâu sang một bên."

Bạch Tử Long liền nói xen vào nếu đổi lại là anh, ở trong tình cảnh vừa rồi dù người gặp nguy hiểm là Mã Lung Linh anh cũng sẽ ra tay cứu Đường Vịnh Hi trước, rồi anh sẽ liều cả mạng để cứu Mã Lung Linh sau.

Đối với anh chủ nhân là quan trọng nhất, khi anh đã thừa nhận Tần Gia Uy là chủ nhân của mình, dù có hy sinh cả tính mạng và người anh yêu nhất anh cũng sẽ hết mực trung thành bảo vệ chủ nhân và người chủ nhân yêu thương.

Cho dù Tần Gia Uy đã cố kiềm chế sự phẫn nộ trong lòng khi anh nhìn vào ánh mắt dịu dàng của Đường Vịnh Hi,

nhưng cô vẫn có thể cảm giác được nộ khí tỏa ra từ trên người anh.

"*Không sao!*

Em không sao cả."

Đường Vịnh Hi biết vì sao Tần Gia Uy lại tức giận đến như vậy, nếu đổi lại là cô hai người đã phải chiệu sự trừng phạt thích đáng.

Nhưng Đường Vịnh Hi cũng biết hiện tại không phải là lúc truy cứu ai đúng ai sai, việc quan trọng bây giờ là vi-rút Anthrex 001.

Nghe Đường Vịnh Hi nói vậy sự tức giận trong lòng Tần Gia Uy vẫn chưa tiêu tan, tuy anh không nói gì nhưng từ trong ánh mắt lạnh lẽo của anh lại tỏa ra tia căm phẫn làm Sam và Trần Linh Giang hoảng hốt trong lòng.

Trần Linh Giang không phải lo lắng cho bản thân mình, cô là đang lo lắng cho Sam.

Sam cúi đầu trong vẻ hổ thẹn, anh không biết vì sao mình lại làm ra hành động cẩu thả như vậy không phân nặng nhẹ.

Khi Sam nhìn thấy hai người gặp nguy hiểm trong đầu anh thật sự muốn ra tay cứu Đường Vịnh Hi, vì anh biết đối với Lão Đại Chị dâu là quan trọng nhất, nhưng điều quan trọng hơn cả chính là Chị dâu không biết võ thuật.

Ở trong tình cảnh vừa rồi nếu anh không cứu Chị dâu thì Chị dâu nhất định sẽ chết, còn Trần Linh Giang thì khác tuy võ nghệ của cô không bằng anh nhưng cũng không phải là dạn tầm thường.

Nhưng không biết vì sao khi anh xông tới trong đầu thì muốn cứu Chị dâu nhưng trái tim của anh lại đưa ra quyết định cứu Trần Linh Giang.

"*Gia Uy, anh đừng giận có được không?.*"

Đường Vịnh Hi choàng hai tay qua vòng eo rắn chắc của Tần Gia Uy, ôm chặt anh vào lòng nói với giọng nũng nịu.

Tần Gia Uy vẫn như cũ nét mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi, anh không nói gì nhưng tia phẫn nộ trong ánh mắt của anh cũng vì lời nói nhỏ nhẹ của Đường Vịnh Hi dần dần tan biến.

"*Đi.*"

Đột nhiên giọng nói trầm trầm của Tần Gia Uy vang lên làm cho mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Trần Linh Giang nhìn Đường Vịnh Hi gật đầu một cái thay cho lời cảm tạ.

Trần Linh Giang biết nếu không phải vì Đường Vịnh Hi giúp năn nỉ, cô tin chắc Sam nhất định sẽ bị Lão Đại trừng phạt nặng nề.

Trong lúc Sam và Trần Linh Giang đang lo lắng bị Lão Đại trừng phạt, Doãn Kỳ đứng bên cạnh Phi Dạ và Bạch Tử Long nói nhỏ.

"*Tôi có cảm giác cô Chị dâu này không đơn giản."*

Bạch Tử Long gật đầu tỏ ra đồng ý với lời nói của Doãn Kỳ.

"*Sao cậu lại nói như vậy?."*

Phi Dạ nhìn Đường Vịnh Hi rồi nhìn sang Doãn Kỳ hỏi.

"*Vừa rồi trong tình huống nguy kịch tuy Chị dâu không hề làm gì cả, nhưng trong ánh mắt của chị ấy tôi không tìm thấy được sự kinh hãi hay hốt hoảng gì cả.*

Nếu là một thiên kim tiểu thư cành vàng lá ngọc được sống trong sự bao bọc của gia đình, khi đối diện với tình cảnh nguy hiểm vừa rồi nhất định sẽ cảm thấy kinh hoàng.

Nhưng Chị dâu thì không."

Nghe Doãn Kỳ phân tích Phi Dạ liền gật đầu tỏ ra tán thành với lời nói của anh, ba người chuyển tầm mắt của mình nhìn theo bóng dáng mảnh mai của Đường Vịnh Hi đang được Tần Gia Uy ôm trong lòng bước đi về phía trước.

Trong lòng ba người thầm nghĩ, họ nhất định phải đề phòng Đường Vịnh Hi, không biết cô là bạn hay địch.

Càng đi sâu vào trong, trong lòng Đường Vịnh Hi càng hiện lên sự nghi ngờ, sao cấu trúc của tầng hầm bí mật này nhìn quen đến như vậy.

Cô đã từng nhìn thấy địa đồ của nơi này trong một lần thi hành nhiệm vụ, khi cô lén vào Đoàn Gia để điều tra về việc Đoàn Gia buông bán vũ khí hạt nhân với nước Nga.

Lúc này trong đầu Đường Vịnh Hi hiện lên nhiều thắc mắc, chẳng lẽ Đoàn Vũ Sơn hợp tác với Santos không phải vì hắn muốn củng cố địa vị của mình trong hắc đạo.

Nguyên nhân thật sự chính là hắn và Santos bắt tay với nước Nga để âm

thầm lật đổ nước Mỹ.

Suy nghĩ táo bạo này vừa loé lên trong đầu của Đường Vịnh Hi, bàn tay cô đang được Tần Gia Uy nắm chặt càng siết chặt hơn không cho anh đi tiếp.

Tần Gia Uy bị hành động này của Đường Vịnh Hi làm bước chân anh khựng lại, anh quay đầu nhìn cô.

"*Em sao vậy?."*

Giông nói đều đều của Tần Gia Uy vang lên làm đám thuộc hạ cũng dừng bước chân quay sang nhìn họ.

"*Gia Uy, mục đích thật sự của anh gì?*

Vì lợi ích cá nhân nên anh muốn có được vi-rút Anthrax 001?"

Đường Vịnh Hi tin chắc Tần Gia Uy đã biết vì sao mọi người đều muốn có được vi-rút Anthrax 001 này.

Tiền Tần Gia Uy không cần anh có nhiều tiền đến nổi tiêu đến 100 kiếp cũng không tiêu hết, đều duy nhất có thể khiến Tần Gia Uy động lòng chính là quyền lực.

Đúng! quyền lực, nếu ai có được vi-rút Anthrax 001 này trong tay, cũng giống như hổ mọc thêm cánh tung hoành ngang dọc làm bá chủ thế giới không một ai dám trực tiếp đối đầu.

"*Mục đích thật sự?."*

Tần Gia Uy nhướng mày nhìn Đường Vịnh Hi, khuôn mặt yêu nghiệt đột nhiên tiếng tới gần mặt của cô.

Khi môi anh gần đụng vào môi của Đường Vịnh Hi, anh đột nhiên nghiêng khuôn mặt của mình sang một bên ghé sát vào tai cô.

"*Hủy diệt."*

Tần Gia Uy thì thầm hai chữ vào trong tai cô, nói xong anh đã xoay người lại tiếp tục đi về phía trước.

"*Hủy diệt!.*

Anh muốn hủy diệt nó?."

Cặp mắt ngờ vực của Đường Vịnh Hi chợt bừng sáng, nếu anh không muốn chiếm vi-rút Anthrax 001 này, vậy anh không phải là kẻ địch của cô.

Vừa nghĩ đến đây, đôi môi khiêu gợi chợt hiện lên một nụ cười hạnh phúc

Chương 69: Khói Độc

Trong lúc này đột nhiên giọng nói khẩn trương của Doãn Kỳ vang lên.

"*Cẩn thận, bảo vệ lão đại và chị.....*"

Lời nói của Doãn Kỳ còn chưa dứt câu từ đâu xông ra một đám người mang mặt nạ khí, trên tay cầm những khẩu súng lục vì trong tầng hầm chặt hẹp nên họ không thể dùng súng trường tấn công để tập kích bọn anh.

"*Pằng....pằng.....pằng.*"

Hai bên lập tức động thủ những tiếng súng vang lên liên tục, vì trong đường hầm kính đáo nên âm thanh súng bắn ra càng thêm vang dội hơn.

Sau một hồi tiếng súng là những tiếng đánh nhau quyết liệt, thuộc hạ của Tần Gia Uy nhanh chóng phản công.

Trần Linh Giang đứng bên cạnh trừ khử những kẻ muốn tiến tới gần Đường Vịnh Hi.

Lần này cô nhất định phải bảo vệ cho Đường Vịnh Hi, không để Chị dâu bị chút tổn thương gì để chuộc tội thay cho Sam.

"*Pằng.....pằng.....pằng.....*"

Tần Gia Uy phản ứng cự kỳ nhanh, anh dùng chân đạp lên bức tường lạnh lẽo phóng lên không trung, xoay người 360 độ để tránh những viên đạn màu bạc đang bay thẳng vào người anh.

Trong lúc người của Tần Gia Uy còn đang xoay trên không trung, anh đã nhanh tay rút ra khẩu súng được cất giấu ở thắc lưng hướng về phía của bọn họ không ngừng nã đạn.

Mỗi phát súng anh bắn ra đều chính xác trúng vào điểm yếu của kẻ địch.

Doãn Kỳ, Bạch Tử Long, Phi Dạ, Tề Phong, Đường Tam và Sam không biết vì sao bọn người này lại mang mặt nạ khí, nhưng không cần suy nghĩ chi để hại não, giết chết bọn họ trước rồi tính sau.

Sáu người lập tức xông tới tấn công những kẻ đang mang mặt nạ khí, Doãn Kỳ và thuộc hạ nhanh tay đoạt lấy mấy khẩu súng lục của bọn họ để làm dự bị, súng của anh và thuộc hạ vì đối phó với bọn người canh chưng ngoài cửa nên chỉ còn lại vài viên đạn.

Trần Linh Giang với khuôn mặt lạnh lùng ánh mắt sắc bén đứng chận trước mặt của Đường Vịnh Hi để bảo vệ cô, đột nhiên giọng nói thận trọng của Đường Vịnh Hi vang lên từ phía sau.

"*Cẩn thận!*

Khói độc mau nính thở."

Lời vừa ra khỏi miệng, Đường Vịnh Hi đã nhanh chóng xô Trần Linh Giang ra, cô hành động nhanh như sấm xông tới kéo Tần Gia Uy sang một bên.

Tần Gia Uy vừa được Đường Vịnh Hi kéo qua một bên, đột nhiên một làng khói trắng phun ra từ bức tường trước mặt anh.

Chỉ trong tích tắc con đường hầm đã bao trùm bởi làng khói trắng dày đặc, cảnh tượng trước mắt trở nên mơ hồ làm cho tất cả mọi người không tài nào nhìn thấy được sự việc đang diễn ra trước mắt họ.

Đường Vịnh Hi cảm giác được một bàn tay cường tráng từ đâu vươn tới, chòang qua vòng eo nhỏ nhắn của cô kéo cô sát vào lòng.

Cho dù Đường Vịnh Hi không nhìn thấy người đang ôm cô là ai, nhưng cảm giác rắn chắc từ lồng ngực vạm vỡ cùng với mùi hương quen thuộc chỉ tìm thấy trên người của Tần Gia Uy làm Đường Vịnh Hi cảm giác an tâm vô cùng.

Không cho Đường Vịnh Hi có thời gian suy nghĩ Tần Gia Uy đã áp đôi môi lạnh lẽo của mình lên đôi môi mềm mại của cô, truyền không khí trong miệng của anh vào trong khoang miệng cô.

Nụ hôn không hề chứa đựng dục vọng chỉ mang theo sự ngông cuồng bá đạo, nhưng lại làm trái tim của Đường Vịnh Hi thổi thức.

Tần Gia Uy buông Đường Vịnh Hi ra, lúc này cô còn đang ngỡ ngàng với hành động đột ngột này của anh.

Tần Gia Uy xoay người lại ra quyền đánh tên thuộc hạ của Santos, lúc này không biết chết là gì muốn tấn công anh từ phía sau.

Sau khi đánh hắn tả tơi nằm dưới mặt đất, Tần Gia Uy khom người tháo cái mặt nạ khí trên mặt hắn ra, anh không quên đạp thêm một cú thật mạnh vào lồng ngực của hắn, làm hắn thổ huyết chết ngay lập tức.

Tần Gia Uy nhanh tay đeo mặt nạ khí vào cho Đường Vịnh Hi, cô nhìn thấy vậy liền chụp lấy bàn tay của anh nhìn anh lắc đầu.

Tần Gia Uy hiểu ý của cô, cô muốn anh đeo mặt nạ khí trước nhưng với tính tình ngạo mạn của anh dù anh biết đó là con đường chết anh cũng sẽ đeo mặt nạ khí cho cô trước, huống hồ gì nính thở một hai phút đối với anh chỉ là chuyện nhỏ không chết được.

Biết được tính tình ngang tàng của Tần Gia Uy Đường Vịnh Hi cũng không muốn dây dưa, càng kéo dài thời gian sẽ khiến tính mạng của anh càng thêm nguy hiểm.

Sau khi anh xác định Đường Vịnh Hi đã mang vào mặt nạ đàng hoàng, Tần Gia Uy mới yên tâm cùng thuộc hạ giải quyết đám người còn lại.

Chỉ trong tích tắc người của Tần Gia Uy đã thành công tiêu diệt toàn bộ bọn họ, tất cả mọi người cầm lấy mặt nạ khí mang vào.

Vừa đeo vào mặt nạ khí cảnh tượng trước mắt lập tức trở nên rõ rệt hơn.

Tần Gia Uy xoay người lại nhìn Đường Vịnh Hi lúc này đang đứng bên cạnh Trần Linh Giang, cho dù cô đang mang mặt nạ khí nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy được sát khí tỏa ra từ trong ánh mắt của cô.

Tần Gia Uy bước tới nắm lấy bàn tay lạnh tanh của Đường Vịnh Hi, nhìn cô bằng ánh mắt trấn an.

Anh muốn nói cho cô biết anh sẽ không tha cho đám người của Santos, không cần Tần Gia Uy phải nói gì cả chỉ cần cô nhìn vào ánh mắt thâm thuý của anh cô liền biết anh đang nghĩ gì.

Mọi người bước đi cẩn thận theo sau Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi.

Đi sâu vào trong, họ đụng phải một bức tường hiện đại khác với bên ngoài.

Trên bức tường là một bộ máy tối tân nhất dùng để khoá cửa, phương trình này dùng đến ba tầng lớp bảo mật để giữ an toàn, tránh có kẻ xâm nhập vào trong.

Tầng thứ nhất chính là mật mã, tầng thứ hai là nhận diện dấu vân tay và tầng thứ ba là nhận diện mắt, cũng là tầng được phòng vệ nghiêm ngặt nhất.

Tần Gia Uy không hề kinh ngạc với cánh cửa phòng thủ này, giống như anh đã biết trước họ sẽ phải đối đầu với sự cản trở bởi công nghệ tối tân này.

Anh buông tay Đường Vịnh Hi ra, thản nhiên bước tới đứng trước cánh cửa.

Tần Gia Uy thò tay vào trong túi áo vest lấy ra điện thoại di động của mình bấm một dẫy số, giọng nói uy nghiêm của Lôi Lạc Thiên vang lên.

"*Gia Uy, cậu liên kết điện thoại với khoá cửa."*

Tần Gia Uy nghe vậy liền lấy ra một sợi dây USB nhỏ khoảng chừng một gan tay, bàn tay đeo găng tay thành thạo tháo ra bìa mặt của ổ khoá mật mã, một con chip điện tử và chỗ ghim usb được rất nhiều sợi dây điện nhỏ đủ màu nối liền với cái vùng phím số.

Anh cẩn thận ghim một đầu dây USB vào trong điện thoại, đầu còn lại anh đút vào ổ khoá mật mã.

Sau khi Tần Gia Uy xác định điện thoại và ổ khoá đã được liên kết với nhau anh liền lên tiếng.

"*Thiên! Đã xong."*

Lúc này đột nhiên màn hình điện thoại sáng rực trên tay Tần Gia Uy trở nên tối đen, sau một hai giây những dòng chữ màu trắng nhỏ liên tục nhấp nháy trên màn hình.

Lôi Lạc Thiên đã thành công đều khiển chiếc điện thoại di động từ xa, anh đang cài đặt phương trình mở khoá.

Chương 70: Người Mình

Lúc này trên màn hình LCD của ổ khoá, nhảy lung tung những con số lạ.

Đến khi một tiếng bíp vang lên, một tổ hợp đã hoàn chỉnh hiện lên trên màn hình điện thoại di động của Tần Gia Uy.

"*73984*."

Tần Gia Uy bắt đầu ấn mấy con số này vào bàn phím mật mã.

"*Cạch.....*"

Một tiếng cạch vang lên, đó là dấu hiệu tầng một đã thành công bị Lôi Lạc Thiên phá giải.

"*Gia Uy tầng một là tầng được phòng bị lơ là nhất, tầng hai và tầng ba khó khăn hơn nếu không có dấu vân tay và mắt của Santos, chúng ta không tài nào mở được cửa."*

Giọng nói nghiêm túc của Lôi Lạc Thiên vang lên từ trong điện thoại, nếu anh và Trình Lam có mặt ở đây hai người nhất định sẽ nghĩ ra cách, nhưng hiện tại anh đang ở Mỹ đúng như câu "lực bất đồng tâm" không cách nào để giúp Tần Gia Uy cả.

"*Không sao, hai tầng còn lại cứ giao cho tôi."*

Tần Gia Uy vừa nói xong liền cắt liên lạc với Lôi Lạc Thiên, anh thản nhiên đưa điện thoại di động cho Doãn Kỳ lúc này đang nghiêm túc đứng bên cạnh anh.

Tần Gia Uy không nói gì, anh vươn tay lên nhìn vào đồng hồ trên cổ tay, chỉ còn lại 30 phút nữa Tần Gia Vỹ và Nhật Trung sẽ đến tiếp diện.

Đường Vịnh Hi đứng bên cạnh ánh mắt sắc bén quan sát từng biểu cảm trên gương mặt lạnh lùng của Tần Gia Uy.

Nhìn thấy nét mặt điềm tĩnh không một tia dao động của anh, Đường Vịnh Hi đoán được phần nào Tần Gia Uy đã biết trước về sự phòng bị này của

Santos.

Cái cô không đoán được chính là Tần Gia Uy đã toan tính trước mọi việc, anh đã nghĩ ra cách phá vỡ sự phòng vệ này của Santos.

Tất cả mọi người trong lòng băn khoăn, trầm mặc cố suy nghĩ ra cách để mở cửa.

"*Lão Đại, mình có thể làm nổ tung cánh cửa này."*

Sam đứng một bên lên tiếng, anh không tin bọn anh lại bị cánh cửa quỷ này làm khó.

Đường Vịnh Hi nghe Sam nói vậy, trong lòng tức đến nghiếng răng ken két, cất giọng lạnh lùng.

"*Không thể được!*

Nếu cậu làm nổ tung cánh cửa này, cả tầng hầm sẽ bị sụp đổ chúng ta sẽ bỏ mạng tại đây."

Trong lòng cô thầm nghĩ, cái người này có đầu óc hay không lại đưa ra một đề nghị vô cùng ngu xuẩn.

Nếu có thể làm nổ tung dễ dàng như vậy, Santos cần gì phải tốn công phí sức để cài đặt thiết bị phòng thủ tối tân và đắt tiền nhất hiện nay.

"*Mở! chúng ta mở không được, làm nổ tung cũng không xong, vậy phải làm sao bây giờ?*

Thôi thì để thuộc hạ đi bắt Santos mang về là được, thuộc hạ không tin có hắn trong tay vẫn không thể mở cửa."

Sam với một bụng đầy nộ khí nói lẫy, khi nghe Đường Vịnh Hi nói với giọng khinh thường, trong lòng anh thật sự không phục Đường Vịnh Hi.

Sam có dự cảm Đường Vịnh Hi không phải là người tầm thường, anh không biết cô tiếp cận với Lão Đại là vì mục đích gì nhưng Sam biết chắc chắn một điều, Đường Vịnh Hi sẽ là mối họa làm liên luỵ đến Tần Gia Uy.

Tần Gia Uy trầm mặt nhíu đôi mày râm nhìn thẳng vào Sam bằng ánh mắt

lành lùng đưa ra lời cảnh cáo,

nghe một cái là anh hiểu ngay tâm tư của Sam, anh không thích thái độ không tôn kính Đường Vịnh Hi của Sam.

Sam bị ánh mắt sắc bén của Tần Gia Uy làm kinh hãi, anh cuối đầu im lặng đứng sang một bên không dám nói thêm lời nào.

Đường Vịnh Hi biết trong lòng Sam không phục cô, ngược lại với thái độ tức giận của Tần Gia Uy.

Đường Vịnh Hi lại vui vẻ trong lòng, ít ra thuộc hạ của anh không phải là những kẻ đần độn, cũng đã bắt đầu nghi ngờ đến thân phận của cô.

Đang suy nghĩ đến việc này đột nhiên ánh mắt sắc bén của Đường Vịnh Hi hiện lên sự hiếu kỳ cô chuyển tầm mắt của mình nhìn vào Tần Gia Uy, lúc này còn đang bực bội khuôn mặt tối sầm, trong lòng cô thầm nghĩ.

"*Nếu thuộc hạ của anh cũng đã bắt đầu nghi ngờ về thân phận của cô, vậy còn anh thì sao?.*

Nhưng mặc kệ anh nghĩ gì, hiện tại điều quan trọng nhất chính là mở được cánh cửa này và lấy cho bằng được vi-rút Anthrax 001."

Trong lúc mọi người còn đang suy nghĩ cách, hàng lọt tiếng bước chân dồn dập vang lên từ phía sau, càng lúc càng tiến đến gần bọn họ hơn.

Nghe được tiếng bước chân gấp gáp, người của Tần Gia Uy lập tức đề cao cảnh giác ai nấy đều siết chặt khẩu súng trên tay đứng với tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Một đám người đột nhiên xuất hiện, trên người họ mặc áo chống đạn màu đen tay cầm những khẩu súng trường tấn công 9A91 được thiết kế giống như súng tiểu liên là loại súng trường tấn công nhỏ và ngắn nhất trên thế giới.

"*Người mình."*

Thuộc hạ của Tần Gia Uy chuẩn bị nổ súng liền bị giọng nói lạnh lùng của anh chặn lại.

Tần Gia Uy nhìn thấy những khẩu súng trên tay họ, liền biết họ là thuộc hạ

của Đường Vịnh Hi, chỉ có tổ chức thần bí Shadow mới được đặc quyền sử dụng súng trường tấn công 9A91 do Tần Gia độc quyền sản xuất cho quân đội Mỹ.

Nghe Tần Gia Uy nói vậy thuộc hạ của anh mới buông lỏng sự đề phòng, tay cầm chặt khẩu súng từ từ hạ xuống nhưng ánh mắt sắc bén vẫn luôn quan sát bọn người này.

"*Người mình?"*

Đường Vịnh Hi kinh ngạc cặp mắt nghiêm túc đang quan sát bọn thuộc hạ chợt hiện lên sự hoài nghi.

"*Tần Gia Uy nói hai từ này là có ý gì, anh đã biết thân phận thủ lĩnh của cô."*

Đột nhiên đôi môi gợi cảm của Đường Vịnh Hi bất giác cong lên thành một nụ cười thích thú, con ngươi sắc bén mang theo sự thưởng thức nhìn thẳng vào ánh mắt trầm tỉnh phẳng lặng của Tần Gia Uy, anh quả thật không phải là người tầm thường.

Tần Gia Uy bắt gặp ánh mắt ưng thuận của Đường Vịnh Hi, trong lòng anh biết Đường Vịnh Hi đã nghĩ thông suốt, cô đã cam tâm tình nguyện làm người phụ nữ của anh.

Quyển Ni và Nhật Trung nhìn thấy Đường Vịnh Hi không hề có phản ứng với lời nói của Tần Gia Uy, họ biết Tần Gia Uy đã biết về thân phận của chủ nhân.

Trước ánh mắt bàng hoàng của tất cả mọi người, một đám người với khí thế không thua gì với họ thận trọng bước tới cúi đầu hành lễ trước mặt Đường Vịnh Hi.

"*Chủ nhân."*

Đường Tam nghe họ gọi Đường Vịnh Hi là chủ nhân, cặp mắt hiếu kỳ không thể rời khỏi người của Đường Vịnh Hi.

Cô quan sát Đường Vịnh Hi thật kỹ từ trên xuống dưới, nét mặt dịu dàng tiểu bạch thỏ trước đây đã không còn tồi tại, cái cô nhìn thấy trên khuôn mặt kiêu sa của Đường Vịnh Hi chính là sự độc ác vô tình, vẻ kiêu ngạo cùng với sự

tàn nhẫn luôn tiềm ẩn trong ánh mắt của Đường Vịnh Hi.

Bây giờ Đường Tam mới hiểu ra tại sao trên người của Đường Vịnh Hi lúc nào cũng tỏa ra ánh hào quang rực sáng, thì ra cô chính là thủ lĩnh của một băng đảng, thảo nào khí chất của cô không thua gì với Hàn Mạc cả.

Đường Tam biết Đường Vịnh Hi là thủ lĩnh nhưng cô thật sự không biết Đường Vịnh Hi nắm trong tay thế lực nào trong thế giới ngầm.

Đường Tam liền chú ý đến bọn thuộc hạ của Đường Vịnh Hi, nhìn vào khí thế, vũ khí cùng với lối hành sự của bọn họ cô tin chắc bang phái của Đường Vịnh Hi không nhỏ, chỉ có những bang phái hùng mạnh trong hắc đạo mới có năng lực để sở hữu những loại vũ khí tối tân này.

Suy nghĩ đến đây Đường Tam bất giác quay sang nói nhỏ với Tề Phong.

"*Phong, em nghĩ thân thế của Đường Vịnh Hi rất hùng vĩ, chắc chắn còn hùng dũng hơn cả Santos.*

Chỉ ở những khẩu súng trên tay họ, cũng đã nói lên địa vị của họ trong hắc đạo."

Đường Tam chỉ muốn nói cho Tề Phong nghe nhưng tất cả mọi người đứng bên cạnh đều nghe được hết, họ liền chuyển tầm mắt hiếu kỳ của mình vào Đường Vịnh Hi.

Nhìn thấy vẻ mặt ung dung kiêu ngạo của cô, họ liền xoay qua nhìn Tần Gia Uy lúc này thật vui vẻ khuôn mặt lạnh lùng đã không còn sự lãnh khốc của thường ngày mà thay vào đó là nét mặt hài lòng.

Chương 71: Vượt Qua Tầng Hai

Nhìn thấy phản ứng bình tĩnh một cách lạ thường của Tần Gia Uy, Doãn Kỳ, Sam và Trần Linh Giang liền biết Lão Đại đã biết trước về thân phận của Chị dâu.

"*Tôi có cách."*

Đột nhiên giọng nói chứa đựng đầy vẻ tự tinh của Đường Vịnh Hi cắt ngang dòng suy nghĩ của bọn họ.

Đường Vịnh Hi cảm thấy khó chịu với cái mặt nạ khí trên mặt liền vươn tay tháo mặt nạ ra quăng sang một bên, cô đứng nghiêm trang trước bọn thuộc hạ nhìn họ bằng ánh mắt hài lòng.

Họ quả thật không làm cô thất vọng, chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã an bài mọi chuyện ổn thỏa cho cô.

Tần Gia Uy thấy hành động của Đường Vịnh Hi, anh liền tháo xuống mặt nạ khí của mình nhìn thuộc hạ ra hiệu cho họ không cần mang mặt nạ nữa.

Cái đồ quỷ này thật làm người ta khó chịu còn vướn bận cả tay chân, nếu Đường Vịnh Hi đã tháo mặt nạ ra anh tin chắc cô biết họ không cần dùng đến nó nữa.

Đường Vịnh Hi đứng hai tay đặt sau lưng của mình, lúc này trên người cô tỏ ra sự uy nghiêm mà từ trước tới giờ Tần Gia Uy và thuộc hạ của anh chưa từng nhìn thấy qua trên người cô.

Đường Vịnh Hi đột nhiên đưa tay ra trước mặt Quyển Ni, Quyển Ni liền hiểu ý lấy trong túi áo ra hai cái hộp nhỏ cung kính đưa cho Đường Vịnh Hi.

"*Chủ nhân, Thuộc hạ đã chuẩn bị thứ chủ nhân cần."*

Quyển Ni cúi đầu thận trọng nói, Đường Vịnh Hi với nét mặt nghiêm nghị thản nhiên cầm lấy cô thuận tay mở cái hộp đầu tiên ra.

Nhìn thấy miếng da người thật mỏng đặt trong cái hộp, ánh mắt của mọi người liền tỏa sáng.

Đường Vịnh Hi không cần giải thích, với trí thông minh của mọi người họ liền biết miếng da người đó dùng để làm gì.

Đường Vịnh Hi không quan tâm đến ánh mắt sáng rực của mọi người đang chăm chú nhìn mình, cô lập tức mở luôn cái hộp còn lại.

Trong hộp thứ nhì chứa đựng bột vân tay màu đen, Đường Vịnh Hi dùng bột vân tay màu đen thay vì màu trắng vì bột vân tay màu sẫm sẽ hiển thị dấu vân tay rõ ràng hơn trên bề mặt màu sáng.

Đường Vịnh Hi nhìn thấy ánh mắt thích thú của bọn họ, đôi môi khiêu gợi bất giác cong lên thành một nụ cười đắc ý.

Đường Vịnh Hi cầm cái hộp chứa đựng bột vân tay lên để trước cái bàn phím nhận dạng dấu vân tay màu trắng, cô khom tới thổi nhẹ nhàng vào cái hộp, bột màu đen bay thẳng ra phía trước, vừa chạm vào bàn phím một dấu vân tay hòan chỉnh lập tức hiện lên rõ ràng trước mắt Đường Vịnh Hi.

Sam nhìn Doãn Kỳ và Trần Linh Giang với nét mặt bắt ngờ, ba người không nói gì trong lòng càng muốn biết thật ra thân phận thật sự của Đường Vịnh Hi là gì, tại sao cô lại biết được những kỹ xảo hiện đại này.

Đường Vịnh Hi không vì sự hiếu kỳ của bọn họ làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cô, cô lấy miếng da từ trong cái hộp ra nhẹ nhàng đặt nó lên bàn phím nơi hiện lên dấu vân tay bột.

Sau khi Đường Vịnh Hi xác định rằng miếng da đã nằm đúng vị trí, cô liền cẩn thận dùng sức vuốt ve miếng da để chắc chắn rằng toàn bộ chi tiết của dấu vân tay đều được lưu lại một cách rõ ràng.

Đường Vịnh Hi lập tức gỡ miếng da ra, đột nhiên cô vươn tay nắm lấy bàn tay đang mang găng tay của Tần Gia Uy.

Đường Vịnh Hi không nói gì liền tháo găng tay đang bao bọc bàn tay mạnh mẽ của anh ra.

Cô lập tức dáng miếng da người lên ngón tay trỏ của Tần Gia Uy, Đường Vịnh Hi nhìn thẳng vào ánh mắt thâm thuý của anh gật đầu một cái, không hiểu vì sao chỉ cần nhìn vào mắt nhau Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi liền biết trong lòng đối phương đang nghĩ gì.

Tần Gia Uy gật đầu con ngươi sắc bén chợt hiện lên tia tán thưởng, anh biết Đường Vịnh Hi có năng lực nhưng anh không ngờ cô vợ yêu của anh lại lợi hại đến như vậy.

Tần Gia Uy lập tức bước tới, anh ấn ngón trỏ lên bàn phím nhận diện dấu vân tay.Ánh sáng màu trắng từ phía trên bàn phím chạy xuống phía dưới, cứ như vậy ánh sáng di chuyển lên xuống vài lần để phân tích kỹ càng dấu vân tay, sau hàng loạt đợt kiểm tra đột nhiên ánh sáng màu trắng tắt hẳn một giây sau ánh sáng màu xanh lục chớp chớp trên bàn phím nhận diện dấu vân tay.

"*Bípppppppp.....*"

Một tiếng bíp vang lên, họ đã thành công vượt qua được tầng hai, nét mặt khó tin của mọi người làm Đường Vịnh Hi cười thầm trong lòng.

Cô tin chắc những kỹ năng khoa học này họ là lần đầu tiên chứng kiến.

Bây giờ chỉ còn lại tầng ba, tầng ba cũng là tầng phòng vệ chặt chẽ nhất, không có đôi mắt của Santos thì không thể nào mở được cửa.

"*Em đã có chuẩn bị?."*

Tần Gia Uy nhìn thấy nét mặt trầm tĩnh của Đường Vịnh Hi, anh tin chắc cô đã biết về sự phòng vệ của Santos.

Đường Vịnh Hi mỉm cười gật đầu trong vẻ thoả thích, cặp mắt không thể che giấu được sự cãm phục trong lòng.

Đúng như dự đoán của cô, Tần Gia Uy quả thật là một người nội tâm thâm sâu khó lường.

Tuy ngoài mặt Tần Gia Uy vẫn giữ thái độ lơ là không có ý định tìm hiểu sâu xa về cô, nhưng trên thực tế mọi việc liên quan đến cô anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay, không chỉ ở thân phận anh còn nhìn thấu cả tâm tư của cô.

Không đợi Đường Vịnh Hi lên tiếng, Phan Minh Vũ đã bước tới trên tay cầm một cái hộp làm bằng thủy tinh cung kính đưa cho Tần Gia Uy.

"*Tần Lão Đại, đây là mắt của Santos."*

Nghe Phan Minh Vũ nói vậy tất cả mọi người đều thất kinh trong lòng, Tần Gia Uy nhíu mày ánh mắt phẳng lặng chợt hiện lên sự hoài nghi.

Phi Dạ ngây người trong giây lát, sau khi định thần liền huých Bạch Tử Long một cái nói với giọng khó tin.

"*Tử Long, tôi có nghe nhầm không?*

Hắn vừa nói cái đựng trong hộp thủy tinh là mắt của Santos?

Sao có thể?"

Bạch Tử Long cũng không biết lời nói của Phan Minh Vũ là thật hay không, muốn chứng thực điều này phải chờ Tần Gia Uy mở cái hộp ra rồi mới biết.

"*Chị dâu, chị đang đùa có phải không?.*

Mắt của Santos không phải muốn lấy là có thể lấy được."

Doãn Kỳ liền nhìn Đường Vịnh Hi nói với giọng bất kính, từ nãy gời anh đứng im lặng một bên quan sát toàn bộ sự việc vừa diễn ra, phàm là người trong hắc đạo đều biết tuy Santos không được liệt kê vào danh sách tứ đại hắc bang hùng mạnh nhất thế giới, nhưng bang phái của hắn cũng thuộc vào một trong những bang phái có sức ảnh hưởng lớn trong hắc đạo.

Không phải muốn lấy mạng của hắn là có thể lấy, huống hồ gì là mắt của hắn.

Tần Gia Uy không có phản ứng trước lời nói không phân tôn ti của Doãn Kỳ.

Anh muốn Đường Vịnh Hi tự chứng minh năng lực của mình, để thuộc hạ của anh tâm phục khâm phục cô Chị dâu này.

Chương 72: Peace Ra Mặt

Đường Vịnh Hi với nét mặt kiêu ngạo, cô năng cầm ánh mắt đầy vẻ tự tinh mang theo sự lạnh lẽo nhìn thẳng vào Doãn Kỳ.

"*Đùa?*

Hừ....từ trước tới giờ Peace chưa từng đùa qua."

Đường Vịnh Hi khinh thường hừ lạnh một tiếng, lời nói vừa thốt ra khỏi miệng làm nét mặt nghi ngờ của mọi người liền chuyển sang bàng hoàng.

Ánh mắt ngỡ ngàng nhìn nhau không chớp.

"*Peace!*"

Trần Linh Giang lập lại cái tên Peace trong miệng của mình, cô không thể tin Peace trong truyền thuyết lại là phụ nữ, còn là Đường Vịnh Hi.

"Chị dâu, chị là Peace?."

Trần Linh Giang nói với giọng hân hoan, không thể che giấu được sự phấn khởi trong lòng mình, khi biết Đường Vịnh Hi chính là huyền thoại của tổ chức thần bí Shadow, ngòai Hàn Mạc ra Peace chính là người cô ngưỡng mộ nhất.

Đường Vịnh Hi không trả lời cô chỉ gật đầu một cái, dùng ánh mắt khẳng định nhìn thẳng vào đôi mắt kính trọng của Trần Linh Giang.

"*Thì ra là Peace."*

Doãn Kỳ bất giác thốt lên những lời này, chính bản thân anh cũng không ý thức được đó chính là lời khen ngợi phát ra từ tận đáy lòng của anh đến Peace.

Trong thâm tâm của Doãn Kỳ, Peace quả thật là người đáng để người khác kính nể.

Đường Vịnh Hi nhếch môi cười một cách thần bí, ánh mắt nguy hiểm nhìn

thẳng vào Doãn Kỳ nói với giọng nghiêm túc.

"*Cậu còn nghĩ....tôi nói đùa không?."*

Lời nói chất vấn của Đường Vịnh Hi làm Doãn Kỳ xấu hổ cúi đầu, Doãn Kỳ tự cho rằng năng lực của mình vượt trọi người khó ai có thể sánh bằng, nhưng nếu so với Peace anh quả thật còn thua xa.

Lúc này Đường Vịnh Hi nhìn sang khuôn mặt trầm tĩnh của Tần Gia Uy, nhìn thấy ánh mắt phẳng lặng không gợn sống của anh, trong lòng cô hơi băn khoăn không biết Tần Gia Uy đang nghĩ gì.

Đường Vịnh Hi bước tới vươn tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của anh nói với giọng nhỏ nhẹ.

"*Anh đã biết?."*

Đường Vịnh Hi lập tức đi thẳng vào vấn đề, cô là người thẳng thắng không thích rào trước đón sau.

Tần Gia Uy không nói gì, anh cong môi cười nhẹ gật đầu một cái, từ cái ngày anh nhìn thấy mặt dây chuyền hình Peace đeo trên cổ của Đường Vịnh Hi khi cô ngủ quên trong bồn tắm, anh đã nghi ngờ về thân phận của cô.

Khi Nhật Trung báo cáo về lai lịch của mặt dây chuyền, Tần Gia Uy đã khẳng định 80% rằng cô chính là Peace.

Cho đến lúc ở trong khu rừng khi Đường Vịnh Hi tiến hành tiểu phẫu cho anh, anh đã chắc chắn 100% rằng cô chính là Peace.

Chỉ có Peace mới có khả năng siêu việt trong lĩnh vực dùng kịch độc và chỉ có Peace mới có năng lực nhìn qua một lần là nhớ ngay.

Đường Vịnh Hi nhìn thấy nét mặt ôn hoà cùng với ánh mắt toát lên sự kiêu hãnh của anh, cô mới thoải mái buông xuống tảng đá đã đè nặng trái tim cô bấy lâu nay.

Tần Gia Uy muốn dùng ánh mắt thỏa mãn này để cho Đường Vịnh Hi biết anh rất tự hào về cô, cho dù cô là Peace hay là một cô gái bình thường, cả đời này cho đến ngàn vạn kiếp sau cô chỉ được làm vợ của Tần Gia Uy anh.

Sau khi Tần Gia Uy trấn an Đường Vịnh Hi, anh liền nghĩ đến việc quan trọng, Tần Gia Uy lập tức nhận lấy cái hộp thủy tinh từ trong tay Phan Minh Vũ.

Anh không do dự liền cẩn thận mở nắp hộp ra, ánh mắt tò mò của tất cả mọi người đều châm chú nhìn vào cái hộp, muốn biết cái được Phan Minh Vũ gọi là mắt của Santos thật sự là gì.

Họ không tin cái đựng trong hộp thủy tinh, chính là mắt của Santos.

Đập vào mắt của tất cả mọi người chính là một miếng thấu kính bằng chất dẻo mỏng đặt trên bề mặt của mắt.

"*Chị dâu, cái này là kính sát tròng?."*

Trần Linh Giang nhìn vào cái hộp trong lòng khó hiểu, cô xoay qua nhìn Đường Vịnh Hi nói với giọng nghi ngờ.

Kính sát tròng với mắt của Santos là hai thứ khác nhau, cô quả thật không biết Chị dâu sẽ dùng kính sát tròng này như thế nào để vượt qua tầng 3.

"*Đây không phải là kính sát tròng bình thường, nó được mô phỏng ra từ mắt của Santos. Kính sát tròng này và mắt của Santos là 99.9% giống y hệt nhau."*Đường Vịnh Hi thản nhiên nói, cặp mắt sắc bén kiểm tra thật kỹ kính sát tròng.

"*Sao Chị có thể mô phỏng được mắt của Santos?."*

Người thốt lên câu hỏi này không phải là Trần Linh Giang mà chính là Đường Tam.

Trong lòng cô thắc mắc, Santos là một người hung hăng tàn bạo, ở Hy Lạp này không ai nghe đến cái tên Santos mà không rùng mình kinh hãi.

Vậy người của Đường Vịnh Hi đã dùng cách gì để mô phỏng mẫu mắt của hắn.

"*Các người chưa từng nghe qua bác sĩ nhãn khoa sao?."*

Đường Vịnh Hi cười đắc ý nói, trên thế gian này không có việc gì làm khó được Đường Vịnh Hi cô, trừ phi cô không muốn còn nếu đã muốn cô nhất

định sẽ làm được.

Lời nói của Đường Vịnh Hi không chỉ khiến bọn họ kinh ngạc, ngay cả Tần Gia Uy cũng ngỡ ngàng.

Theo như lời nói của Đường Vịnh Hi,

vậy trước khi đến đây cô đã biết trước về sự phòng vệ của thiết bị Iris recognition (Iris công nhận) dùng kỹ thuật tối tân nhất để nhận diện và phân tích mống mắt cùng với tọa độ cực của mắt và xét nhận con ngươi.

Tần Gia Uy trầm mặc ánh mắt lạnh lùng quét ngang đám thuộc hạ của mình.

Anh muốn biết tại sao người của Đường Vịnh Hi có thể điều tra được những chuyện này, còn thuộc hạ của anh được huấn luyện đặc biệt xem là những người có tài nhất lại không thể.

Đám thuộc hạ bị ánh mắt lạnh lẽo mang theo nộ khí của Lão Đại chất vấn làm họ cảm thấy bối rối trong lòng.

"*Các người có muốn biết tôi đã dùng cách gì, có được những thông tin bí mật này không?."*

Nhìn thấy nét mặt muốn giết người của Tần Gia Uy đang giáo huấn bọn thuộc hạ, Đường Vịnh Hi liền lên tiếng.

Không phải vì thuộc hạ của anh không có khả năng, họ tìm ra được nơi này và đi đến được đây cũng đã đủ chứng minh năng lực bất phàm của bọn họ.

"*Chị dâu, chị đã dùng cách gì?*

Chúng tôi điều tra rất kỹ nhưng cũng chỉ dừng lại tại địa điểm của khu nghiêng cứu bí mật này."

Doãn Kỳ liền lên tiếng, nếu đúng như lời của Đường Vịnh Hi nói, năng lực của tổ chức thần bí Shadow thật hùng mạnh không thể khinh thường.

"*Gián điệp."*

Đường Vịnh Hi nói đơn giản hai từ này nhưng cũng đã đủ làm mọi người kinh ngạc.

Đối với Đường Vịnh Hi họ là gián điệp còn đối với người trong hắc đạo, họ là nội gián.

"*Chị Vịnh Hi, theo em được biết Santos là một người rất đa nghi không dễ gì tin vào người khác, vậy người của chị đã dùng cách gì để tiếp cận được hắn?."*

Đường Tam nhìn Đường Vịnh Hi nghiêm túc hỏi, cô muốn biết Đường Vịnh Hi đã dùng cách gì.

Đường Vịnh Hi đảo cặp mặt sắc bén của mình qua từng người một hỏi.

"*Một người tàn bạo như Santos, các người nghĩ thứ gì sẽ khiến hắn lơ là không đề phòng tới?"*

Cả hang động lâm vào tình trạng yên tĩnh, ai nấy đều trầm mặc suy nghĩ nguyên nhân.

"*Là phụ nữ!"*

Đường Tam và Trần Linh Giang nhìn chăm chăm vào Tần Gia Uy đồng thanh lên tiếng, đối với đàn ông dù có tàn nhẫn vô tình đến đâu đi chăng nữa cũng sẽ bị phụ nữ đánh bại.

Tần Gia Uy chính là điển hình, Tần Gia Uy bị ánh mắt của mọi người nhìn mình liền sa sầm mặt cặp mắt nguy hiểm tỏa ta sát khí nhìn bọn họ đưa ra lời cảnh cáo.

Đường Tam và Trần Linh Giang lập tức cụp mắt không dám đối diện với nộ khí của anh.

"*Đúng!*

Người phụ nữ của Santos chính là cánh tay đắc lực của tôi. Cô ấy phải tốn thời gian hai năm mới lấy được niềm tin của hắn."

Chương 73: Sát Khí

Nghe Đường Vịnh Hi nói vậy vẻ mặt khó hiểu của tất cả mọi người mới thả lỏng, thảo nào Đường Vịnh Hi lại biết những thông tin mà họ đã cố gắng điều tra cũng không ra.

Sau khi nghi vấn trong lòng của mọi người đều được giải đáp, Đường Vịnh Hi liền nhìn sang Sam.

"*Sam cậu đeo nó vào.*"

Đường Vịnh Hi cầm lấy cái hộp thủy tinh trên tay của Tần Gia Uy đưa đến trước mặt Sam.

Ở đây chỉ có một mình Sam là người Tây Phương, hình dạng mắt của Sam và Santos giống nhau đến tám chín phần.

"*Dạ*."

Vào giờ phút này Sam biết lời nói của Đường Vịnh Hi cũng như lời nói của Lão Đại, nên anh phục tùng vô điều kiện.

Sam liền vươn tay cầm lấy cái kính sát tròng đeo vào mắt, Trần Linh Giang nhìn thấy vậy trong lòng cảm thấy không yên, cô sợ Sam sẽ phải đối mặt với sự nguy hiểm.

Trước khi bước đến gần máy kiểm tra mắt, cặp mắt sắc bén của Sam lén quan sát Trần Linh Giang, Sam có thể nhìn thấy trong ánh mắt lạnh lùng của cô chợt hiện lên tia lo lắng, Sam mỉm cười anh biết Trần Linh Giang đã bắt đầu tiếp nhận tình cảm của anh.

Sam với tinh thần vui vẻ bước tới cái máy Iris nhận diện mắt, anh khom tới để sát mắt của mình vào ống kính.

"*Zigggg....zigggggg.....ziggggg.*"

Tiếng zoom ra zoom vào của máy vang lên, lúc này máy đang kiểm tra mắt của Santos, sau khi máy đã xác định được người trước mặt là Santos một tiếng bíp vang lên.

"*Bípppppppppppp*."

"*Cạch.....*"

Tiếp theo sau là một tiếng cạch thật lớn, cánh cửa bằng sắt từ từ mở ra, lúc này mọi người thật sự đã tâm phục khẩu phục Đường Vịnh Hi.

Ai nấy đều nâng súng trong tay lên với tư thế chuẩn bị chiến đấu, lúc này đột nhiên một khẩu súng từ đâu bay đến trước mặt của Đường Vịnh Hi.

Cô nhanh tay chụp lấy nó, Đường Vịnh Hi nhìn về phía nơi khẩu súng được quăng tới, cô nhìn thấy Trần Linh Giang nhìn mình bằng ánh mắt kính trọng gật đầu một cái.

Đường Vịnh Hi đáp lại bằng một cái gật đầu, hai tay cô cầm chặt khẩu súng bước theo sau Tần Gia Uy.

Mọi người cẩn thận bước vào trong, cặp mắt thận trọng không ngừng quan sát khắp nơi.

Lúc này trước mặt họ không phải là đám thuộc hạ của Santos, mà là mười mấy nhà nghiên cứu gia ở từ độ tuổi hai mươi lăm cho đến sáu mươi, trên người họ từ trên xuống dưới chỉ là một màu trắng trong sáng.

Chắc có lẽ khi một người học thức càng cao thì giác quan của họ càng tệ, hầu như tất cả mọi người trong phòng nghiên cứu đều đeo kính cận.

Nhìn thấy kẻ lạ xông vào phòng thí nghiệm mấy nhà nghiên cứu gia lập tức hoảng hốt không biết phải làm sao liền quýnh quáng ấn vào nút cứu cấp.

"*Beeeeeppppppp.....Beeeeeeeepppp.....beeeeeeeepppppp.*"

Đột nhiên tất cả đèn màu đỏ trên trần nhà chớp liên tục, tiếng chuông khẩn cấp vang lên làm kinh động người của Santos, chỉ trong tích tắc mấy mươi tên thuộc hạ của Santos từ đâu xông ra.

"*Pằng....pằng.....pằng.....*"

Tiếng súng vang lên từ khắp nơi, một trận chiến đẫm máu bắt đầu diễn ra.

Thuộc hạ của Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi không ngừng bắn ra những phát súng chí mạng, năng lực chiến đấu của thuộc hạ của Santos so với người của anh và cô còn thua xa, nhưng ở đây là địa bàn của bọn họ nên họ chiếm lợi thế hơn vì quen thuộc với địa hình và người đông.

Thuộc hạ của Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi vừa xử lý xong một đám liền có một đám người khác xông tới, Đường Tam cầm lấy một quả bom mini định quăng vào bọn thuộc hạ của Santos liền bị Tề Phong chặn lại.

"*Tam Nhi, không thể dùng nó.*

Mình không biết họ cất giấu vi- rút Anthrax 001 ở đâu, nếu lỡ em làm nổ tung luôn nó sẽ rất nguy hiểm.

*Chỉ cần vi-rút Anthrax 001 lan vào không khí chúng ta sẽ chết chắc."*Đường Tam nghe Tề Phong nói vậy sắc mặt đắc ý của vừa rồi liền trầm xuống, cô còn định nổ chết đám người này để trút giận.

Nói xong Tề Phong liền kéo Đường Tam về phía sau của mình, anh nhanh tay tiêu diệt những kẻ xông đến trước mặt anh.

Tần Gia Uy với khí thế của một Lão Đại, khi đối mặt với sự nguy hiểm anh vô cùng bình tĩnh, hai tay thản nhiên đút vào túi quần tây, đứng một cách ngạo mạn dùng ánh mắt ngông cuồng quan sát đám thuộc hạ lúc này đang phát quy năng lực giết đich của bọn họ.

Tên thuộc hạ của Santos thừa dịp Tần Gia Uy không để ý, từ bên hong cầm một con dao sắc bén xông tới tấn công anh, giác quan nhạy bén của Tần Gia Uy nói cho anh biết, có người không biết mùi vị của cái chết là gì.

Anh liền xoay khuôn mặt lạnh lùng của mình đối diện với hắn, cặp mắt độc ác tỏa ra sự lãnh khốc nhìn thẳng vào mặt của hắn.

Cánh tay cầm con dao đang đưa lên không trung định chém xuống người của Tần Gia Uy, chợt khựng lại vì ánh mắt ma quỷ của anh nhìn hắn, trong lòng hắn hiện lên nỗi kinh hoàng khi đối diện với bộ mặt chết chốc, cùng với ánh nhìn sắc bén tỏa ra sự lạnh lẽo làm hắn lạnh cả sống lưng tay bất giác toát mồ hôi lạnh.

Hắn sợ hãi không tự chủ lùi bước về phía sau để tránh xa Tần Gia Uy ra.

Thật khủng khiếp Tần Gia Uy là người đầu tiên hắn gặp với sát khí kinh hoàng làm một người đã giết người vô số như hắn cũng phải rung rẩy khi đối mặt.

Đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết vang lên khợi dậy sự chú ý của mọi người.

"*Ahhhhhhh.....*"

Lúc này tuy mọi người còn đang đánh nhau quyết liệt nhưng ánh mắt sắc bén lại liếc nhanh qua nơi phát ra âm thanh khủng khiếp đó.

Đập vào mắt họ là một Tần Gia Uy cao lớn với dáng người vạm vỡ trên tay cầm con dao sắc bén đâm thẳng vào người của tên thuộc hạ của Santos, máu từ trên người hắn nhượm đỏ cả con dao màu bạc trên tay anh.

Thuộc hạ của Santos bị cảnh tượng kinh khủng này làm lung lay nhuệ khí của bọn họ, họ là những người được lớn lên trong cảnh chém giết đối mặt với sự sống chết như cơm bữa.

Nhưng khi nhìn vào Tần Gia Uy, họ cảm nhận được mùi máu tanh nồng nặc, làm họ bất giác bị sát khí trên người anh chèn ép.

Đường Vịnh Hi không quan tâm đến những tên vô danh tiểu chốt này, cô xông thẳng vào phòng kính muốn tìm mục tiêu chính.

Đường Vịnh Hi hung hăng túm lấy cổ của một nhà nghiên cứu gia trẻ tuổi, tay cầm khẩu súng chĩa thẳng vào huyệt thái dương của hắn.

" *ιός Anthrax για το πού 001?."*

"Vi-rút Anthrax 001 để ở đau?."

Đường Vịnh Hi nhìn hắn nói bằng tiếng Hy Lạp, mục đích của cô không phải là Santos mà là vũ khí sinh học vi-rút Anthrax 001.

Tên nghiên cứu gia trẻ tuổi sợ hãi đưa hai tay lên làm động tác đầu hàng, nói với giọng rung rung.

"*Đừng giết tôi..... Tôi không biết....."*

Vừa nói trán của hắn vừa toát những giọt mồ hôi lạnh.

"*Không... biết!*"

Đường Vịnh Hi gằn giọng nói chậm rãi từng chữ một, nói xong cặp mắt tràn đầy sát khí nhìn vào mấy nhà nghiên cứu đang kinh hãi nép người sát vào bức tường phía sau.

"*Pằng.....*"

Cặp mắt độc ác tỏa ra sát khí đằng đằng của Đường Vịnh Hi không hề chớp lấy một lần khi cô bóp cò súng, viên đạn bắn thẳng vào màng tang của hắn, hắn chết ngay lập tức.

Đường Vịnh Hi muốn cho bọn người còn lại biết nếu họ còn cứng miệng kết cuộc của bọn họ cũng sẽ giống như hắn ta chết một cách vô cùng thê thảm.

Bàn tay trắng sửa của Đường Vịnh Hi bị máu của tên nghiên cứu gia trẻ tuổi nhuộm thành màu đỏ.

Mấy nhà nghiêng cứu còn lại nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng trước mắt đều toát mồ hôi lạnh, khi họ nhìn thấy một cô gái xinh đẹp nhưng lại vô cùng tàn nhẫn, trong ánh mắt của cô không hề hiện lên tia do dự khi lấy mạng sống của một người.

Tuy Tần Gia Uy đang ở bên ngòai đối phó với bọn thuộc hạ của Santos nhưng cặp mắt băng lãnh luôn theo dõi từng cử chỉ của Đường Vịnh Hi trong phòng kính, Anh không quan tâm đến việc Đường Vịnh Hi muốn làm gì, cái anh chú ý đến chính là sự an toàn của cô.

Chương 74: Tần Gia Uy Khẩn Trương Quá Độ

Sau khi thuộc hạ của Tần Gia Uy giải quyết xong đám người bên ngoài, lúc họ xông vào trong nhìn thấy Đường Vịnh Hi trên người phất phơ mùi tanh của máu, cặp mắt tỏa ra đằng đằng sát khí bước đi chậm rãi về phía của mấy nhà nghiên cứu gia.

Trong lúc này đột nhiên Đường Vịnh Hi nói ra một câu gì đó bằng tiếng Hy Lạp cổ đại làm nét mặt kinh hòang của bọn họ lập tức chuyển sang nghi ngờ, sau vài giây định thần lại họ mới cuối đầu suy ngẫm.

Người của Tần Gia Uy biết tiếng Hy Lạp nhưng về phần tiếng Hy Lạp cổ đại thì phải bó tay, không ai biết cô đang nói gì.

Chỉ có một mình Tần Gia Uy là hiểu, anh mím đôi môi mỏng của mình gật đầu trong vẻ thỏa thích nhìn Đường Vịnh Hi bằng ánh mắt yêu thương.

"*Được!*

Tôi sẽ nói, nhưng cô nhất định phải giữ lời."

Một nhà nghiên cứu gia lớn tuổi nhất, nhìn Đường Vịnh Hi bằng ánh mắt phân vân dùng tiếng Hy Lạp của hiện đại nói nên người của Tần Gia Uy hiểu ông nói gì.

Đường Vịnh Hi nhìn ông ta gật đầu trong sự quả quyết, sau khi nhận được lời cam kết từ Đường Vịnh Hi ông mới an tâm tiến đến một bức tường bên phải làm bằng kính.

Không thể diễn tả được nét mặt kinh ngạc của mọi người khi nhìn thấy tay người nghiên cứu gia vừa sờ vào bức tường kính, bức tường đột nhiên nhiên chuyển sang trong suốt, một cái két sắt hiện ra rõ ràng trước mắt mọi người.

Ông cẩn thận ấn vào mật mã, mở két sắt ra.

Lúc này tất cả ánh mắt của mọi người đều dồn hết trên món đồ trong tay ông, không ai để ý đến một tên thuộc hạ của Santos còn đang nằm thoi thóp

dưới mặt đất chuẩn bị phản kích.

Nhìn thấy vật quan trọng sắp rơi vào trong tay của kẻ địch, hắn dùng hết sức còn lại vươn khẩu súng nhắm vào người của Đường Vịnh Hi nổ súng.

Tuy Đường Vịnh Hi đang chăm chú vào vi-rút Anthrax 001 trên tay nhà nghiên cứu gia, nhưng cô vẫn biết được có người muốn thừa nước đục thả câu, thừa lúc cô không chú ý tập kích cô.

Đường Vịnh Hi không quan tâm, cho dù hắn có hung hăng đứng trước mặt cô, cô cũng chẳng xem ra gì huống hồ gì bây giờ hắn chỉ còn lại nửa cái mạng.

Đường Vịnh Hi tin rằng với năng lực của cô, thừa sức để tránh một viên đạn, vả lại vật trong tay của nhà nghiên cứu gia quan trọng hơn.

"*Pằng.....*"

Trong tình huống hoảng loạn Đường Vịnh Hi đã nhanh tay tráo đổi ống thủy tinh chứa đựng vi-rút Anthrax 001 trong tay nhà nghiên cứu gia bằng một ống thủy tinh khác, cô lập tức cắt nó vào trong túi áo.

Đường Vịnh Hi còn chưa kịp tránh viên đạn, Tần Gia Uy đã khẩn trương quá độ sợ cô bị thương nên xông tới che chở cho Đường Vịnh Hi, anh dùng thân thể cao lớn của mình ôm thân thể mảnh mai của cô xoay một vòng để tránh đạn, nhưng không ngờ khi Tần Gia Uy vừa tránh được viên đạn thứ nhất tên thuộc hạ của Santos liền nổ thêm một phát súng.

"*Pằng....*"

Vì ôm Đường Vịnh Hi trong lòng nên Tần Gia Uy không kịp tránh, một viên đạn màu bạc ghim thẳng vào lồng ngực vạm vỡ của anh.

Đường Vịnh Hi cảm nhận được thân thể của Tần Gia Uy căng cứng cô hốt hoảng nhìn anh, lúc này nét mặt của Tần Gia Uy vẫn như cũ không hề biến sắc.

"*Pằng.....pằng.....pằng.....*"

Doãn Kỳ tức giận lập tức nổ liền mấy phát súng trừ khử tên nằm dưới mặt đất.

Người nghiên cứu gia bị tiếng súng làm kinh hãi, hắn run rẩy bất giác buông lỏng bàn tay ra.

Ống thủy tinh nằm trong tay hắn cũng vì vậy rơi xuống mặt đất, Tần Gia Uy dù có bị thương nhưng đầu óc vẫn minh mẫn, thân thể cao lớn khom tới lập tức vươn tay chụp lấy ống thủy tinh.

Nếu ống thủy tinh này bị vỡ vi-rút Anthrax 001 sẽ lan ra ngòai không khí, tất cả mọi người lập tức bị nhiễm vi khuẩn chết ngay.

"*Lão Đại!.*"

Nhìn thấy Tần Gia Uy bị thương máu tuông ra xối xả trước ngực, Sam và Trần Linh Giang kinh hãi kêu lên nhanh chống chạy đến bên cạnh Tần Gia Uy.

Bọn thuộc hạ còn lại lập tức khống chế mấy tên thuộc hạ của Santos.

"*Gia Uy, anh có sao không?.*"

Đường Vịnh Hi nhìn thấy vết thương trên ngực anh không ngừng chảy máu, ướt một phần áo sơ mi thấm cả áo vest màu đen trên người anh.

Cặp mắt tinh xảo của Đường Vịnh Hi cảm giác cay cay, một tầng sương mỏng phủ nhẹ đôi mắt hình hạnh nhân của cô.

"*Anh không sao.*"

Tay anh nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Đường Vịnh Hi, thốt lên những lời trấn an cô.

Tần Gia Uy ôm eo Đường Vịnh Hi cố giữ thăng bằng không để mình ngã xuống nhìn Doãn Kỳ, Sam và Trần Linh Giang nói với giọng lạnh lùng.

"*Rút lui.*"

Nghe Tần Gia Uy nói vậy mọi người mới bình tĩnh lại mau chống rút lui một cách trật tự, một nhóm người mở đường phía trước hộ tống Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi ra ngoài.

"*Doãn Kỳ, cậu đưa bọn họ ra ngoài luôn."*

Đường Vịnh Hi chỉ vào mấy nhà nghiên cứu gia nói.

"Những người còn lại giết chết không tha."

Mấy tên thuộc hạ của Santos còn nghĩ họ đã được ân xá, nhưng không ngờ Đường Vịnh Hi lại buông ra một câu làm họ chết lặng đứng im không còn ý chí để phản kháng cam chịu cái chết, họ biết dù có chống chọi cũng vô dụng.

Doãn Kỳ không dám hành động lỗ mãng, anh nhìn Tần Gia Uy chờ mệnh lệnh.

Tần Gia Uy không nói gì chỉ gật đầu đồng ý, nhận được mệnh lệnh của Tần Gia Uy Doãn Kỳ, Sam và Trần Linh Giang lập tức ra hiệu cho bọn thuộc hạ áp giải mấy nhà nghiên cứu gia ra ngoài.

Còn Bạch Tử Long, Phi Dạ và Tề Phong liền xử tử bọn thuộc hạ còn lại của Santos không chừa một tên.

Trước khi được Đường Vịnh Hi dìu ra ngoài đột nhiên anh đứng lại, Đường Vịnh Hi nghi ngờ ngước mặt lên nhìn anh.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người Tần Gia Uy khom người cẩn thận đặt ống thủy tinh chứa đựng vi-rút Anthrax 001 xuống mặt đất, sau đó cùng Đường Vịnh Hi bước ra ngoài.

"*Hủy diệt nơi này."*

Giọng nói uy nghiêm của Tần Gia Uy vang lên làm mấy nhà nghiên cứu gia kinh ngạc trong lòng.

Vật trong tay Tần Gia Uy là vật mà tất cả mọi người không từ thủ đoạn để chiếm đoạt, Tần Gia Uy đã nắm trong lòng bàn tay nhưng anh lại muốn tiêu diệt nó.

Đường Vịnh Hi thật hài lòng với hành động này của anh, Tần Gia Uy quả thật không bị quyền lực ám nhãn, anh nói được thì sẽ làm được.

Khi mọi người đã an toàn bước ra ngoài, Sam liền lấy trong túi áo ra vài quả lựu đạn cầm tay, anh giựt nút an toàn ra chọi thẳng vào bên trong hang động.

Lúc bọn người của Tần Gia Uy vừa xoay người lại đi đến mấy chiếc trực thăng do Tần Gia Vỹ và Nhật Trung chuẩn bị chờ sẵn cách đó không xa.

Một tiếng nổ kinh hoàng vang lên từ phía sau lưng của bọn họ, cả bầu trời được bao phủ bởi một làn khói đen dày đặc và cát bụi bay mịt mù.

Nơi nghiên cứu bí mật của Santos và vi - rút Anthrax 001 đã tan thành cát bụi sụp đổ trong tay của Tần Gia Uy.

Chương 75: Hình Xăm

"*Nhị Gia, Lão Đại đã trúng đạn."*

Vừa tiến đến gần chiếc trực thăng Trần Linh Giang liền lo lắng nhìn Tần Gia Vỹ nói với giọng khẩn trương.

Nghe Trần Linh Giang nói vậy cặp mắt sắc bén của Tần Gia Vỹ liền quan sát Tần Gia Uy đang được Đường Vịnh Hi dìu, lúc này sắc mặt của anh thật nhợt nhạt trán lấm tấm những giọt mồ hôi.

Tần Gia Vỹ tức giận đập mạnh tay mình lên cần điều khiển, miệng bất giác thốt lên những lời bất nhã.

"CMN!."

Mọi người vừa an toàn ngồi lên chiếc trực thăng, Tần Gia Vỹ lập tức điều khiển chiếc trực thăng từ từ cất cánh.

Đường Vịnh Hi ngồi bên cạnh Tần Gia Uy, nét mặt lạnh lùng cùng với ánh mắt độc ác nhìn thẳng vào mấy nhà nghiên cứu gia đang sợ hãi đứng dưới mặt đất, tuy thuộc hạ của Tần Gia Uy không giết bọn họ nhưng cho đến giờ phút này vẫn còn mười mấy khẩu súng nhắm thẳng vào đầu của bọn họ.

"*Các người về nói với Santos, Peace sẽ không bỏ qua cho hắn."*

Đường Vịnh Hi buông ra lời cảnh cáo, cô sẽ bắt Santos trả lại món nợ làm Tần Gia Uy bị thương.

Đường Vịnh Hi liền xoay qua nhìn Quyển Ni và Phan Minh Vũ.

"*Các người ở lại thu dọn cục diện."*

"Dạ, thuộc hạ đã hiểu."

Quyển Ni và Phan Minh Vũ đồng thanh lên tiếng.

Nói xong chiếc trực thăng đã hùng hồn bay vọt lên cao hoà lẫn vào những làn mây trắng trên bầu trời, bỏ lại một đám nhà nghiên cứu gia đứng phập

phồng phía dưới.

"*Peace!*

Ai là Peace?."

Tần Gia Vỹ nghe Đường Vịnh Hi nói với mấy người đó, Peace sẽ không bỏ qua cho Santos. Trong lòng anh hoang mang không biết Đường Vịnh Hi đang nói gì.

Trần Linh Giang thấy Đường Vịnh Hi không còn tâm trạng quan tâm đến lời nói của Tần Gia Vỹ cô đành lên tiếng thay.

"*Chị dâu, chính là Peace."*

"*Peace là chị dâu?*

Không! Chắc các người đã lầm lẫn rồi, làm sao Chị dâu có thể là Peace được."

Tần Gia Vỹ không thể nào tiêu hoá nổi lời nói của Trần Linh Giang, tuy anh chưa từng gặp qua Peace nhưng danh tiếng của Peace đã vang dội khắp nơi.

"Cậ*u thấy.....tôi không xứng?."*

Nghe Tần Gia Vỹ nói vậy Đường Vịnh Hi trong lòng bực bội, cô ngước khuôn mặt kiêu ngạo của mình lên nhìn thẳng vào Tần Gia Vỹ nói.

Nhìn thấy ánh mắt chứa đựng tà khí không thua gì với Tần Gia Uy, lúc này anh mới tin lời nói của Trần Linh Giang.

"*X..... X...Xứng...."*

Tần Gia Vỹ nói vấp chữ xứng này, nếu Đường Vịnh Hi thật sự là Peace cô nhất định là một người rất nguy hiểm.

"*Chị dâu, lúc ở trong phòng kính chị đã dùng tiếng Hy Lạp cổ đại nói những gì với mấy nhà nghiên cứu gia, tại sao có thể khiến bọn họ ngoan ngoãn đưa ra vi-rút Anthrax 001."*

Sam thật tò mò muốn biết Đường Vịnh Hi đã nói gì, Đường Vịnh Hi ngước

mặt lên nhìn anh cất giọng độc ác.

"*Tôi nói nếu họ chịu giao ra vi-rút Anthrax 001, tôi sẽ bảo toàn mạng sống của bọn họ.*

Bằng không tôi sẽ dùng kịch độc "nụ cười thần chết" để giết chết bọn họ ngay lập tức."

Lúc nói ra những lời này cặp mắt nguy hiểm của Đường Vịnh Hi bất giác nhìn sang Đường Tam.

Đường Tam thật kinh ngạc khi Đường Vịnh Hi có thể nói ra tên của loại độc cô đã dùng, trong lòng Đường Tam vừa kính nể vừa đề phòng Đường Vịnh Hi.

Đường Tam thầm nghĩ nếu ai được Đường Vịnh Hi xem là bạn họ quả thật rất may mắn, còn nếu ai đã là kẻ thù của Đường Vịnh Hi, họ nhất định sẽ trầy da tróc vẩy chết không toàn thay.

Dù đang nói chuyện với Sam nhưng bàn tay mềm mại của Đường Vịnh Hi vẫn đang đèn lên vết thương trước ngực của Tần Gia Uy.

"*Gia Uy, vết thương của anh rất nghiêm trọng.*

Viên đạn 5.56mm được bắn ra ở cự ly gần như vậy, nếu em đoán không lầm viên đạn đã ghim sâu vào trong lồng ngực của anh khoảng chừng 5cm."

Lời nói của Đường Vịnh Hi làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc, họ không chỉ ngỡ ngàng với sự hiểu biết về vũ khí của cô, họ còn kinh hãi vì sự nghiêm trọng của vết thương trên người Tần Gia Uy.

"*Lão Đại, để thuộc hạ gọi bác sĩ Du."*

Doãn Kỳ nghe Đường Vịnh Hi nói vậy, anh biết hiện tại chỉ có một mình Du Tấn mới có khả năng cứu được Tần Gia Uy.

"*Bác Sĩ Du, người nổi tiếng nhất trong giới y khoa?."*

Tần Gia Vỹ nhìn Doãn Kỳ nói.

"*Dạ, Nhị gia*."

Doãn Kỳ gật đầu nói tay lập tức lấy điện thoại di động của mình trong túi áo ra bấm một vẫy số.

Đột nhiên Đường Vịnh Hi vươn tay mở ra cái nắp mặt dây chuyền Peace trên cổ của cô, lấy ra một viên thuốc nhỏ màu trắng.

Cô nhanh tay đưa viên thuốc đến miệng của Tần Gia Uy.

Ai nấy đều bối rối không biết Đường Vịnh Hi muốn cho Lão Đại uống thuốc gì.

"*Gia Uy, đây là thuốc cầm máu em tự điều chế ra, anh hãy mau uống vào."*

Đường Vịnh Hi nhìn Tần Gia Uy nói với giọng nghiêm túc, từ đây bay đến Thành Phố S không phải là đoạn đường ngắn, nếu không cầm máu trước thì dù có đến được Thành Phố S, Tần Gia Uy cũng đã chết vì mất máu quá nhiều.

Tần Gia Uy không hề nghi ngờ đến Đường Vịnh Hi, anh mở miệng nuốt xuống viên thuốc nhỏ.

Máy bay trực thăng bay thẳng đến bệnh viện Nhân Ái tại Thành Phố S.

Chiếc trực thăng vừa hạ cánh xuống sân thượng của bệnh viện, Du Tấn cùng một đội ngũ bác sĩ tinh anh nhất đã đứng chờ sẵn.

Tần Gia Uy được Đường Vịnh Hi và Sam dìu xuống chiếc trực thăng, ánh mắt khó chịu nhìn vào cái băng ca màu trắng trước mặt.

"*Tần Lão Đại, mời anh."*

Du Tấn vươn tay chỉ vào cái băng ca, nhìn Tần Gia Uy nói.

"*Tôi còn chưa chết, không cần dùng đến nó."*

Nói xong Tần Gia Uy gượng người để Đường Vịnh Hi dìu anh bước vào trong, để lại một đám bác sĩ nhìn theo bóng lưng oai nghiêm của Tần Gia Uy trong lòng chợt rùng mình vì sát khí tỏa ra từ ánh mắt lạnh lẽo của anh.

Lời nói ngông cuồng của Tần Gia Uy không hề làm Du Tấn kinh ngạc, anh

quá quen thuộc với sự bá đạo của mấy anh này.

Du Tấn ra hiệu cho cấp dưới đi theo vào phòng phẫu thuật anh đã chuẩn bị sẵn.

Nằm trong phòng phẫu thuật Tần Gia Uy không cho phép Đường Vịnh Hi rời anh dù chỉ nửa bước, dù Du Tấn có nói gì đi chăng nữa Đường Vịnh Hi vẫn không nghe theo, cô cũng muốn ở lại bên cạnh anh.

Cuối cùng Du Tấn đành bó tay, anh lắc đầu bất đắc dĩ để Đường Vịnh Hi ở lại trong phòng phẫu thuật, còn tất cả thuộc hạ của anh đều phải chờ bên ngòai.

Sau khi Du Tấn mang khẩu trang và bao tay vào, anh cầm lấy một cây kéo cắt áo sơ mi phía trước ngực của Tần Gia Uy, lúc này chiếc áo sơ mi màu trắng đã nhuộm thành màu máu tươi.

Cặp mắt kinh ngạc của Đường Vịnh Hi nhìn chăm chăm vào lồng ngực của Tần Gia Uy nơi Du Tấn vừa mới cắt áo sơ mi phơi bày ra cái hình xăm con sói.

Cặp mắt sắc bén của Đường Vịnh Hi nhìn thật kỹ cái hình xăm con sói, cô khó tin chuyển tầm mắt của mình vào khuôn mặt cương nghị lúc này đã trở nên tái mét vì mất máu quá nhiều của Tần Gia Uy.

Cho dù Tần Gia Uy đang bị trọng thương, nhưng cũng không hề làm giảm đi sự uy phong cùng với khí thế trên gương mặt kiêu ngạo của anh.

Trái tim của Đường Vịnh Hi đập loạn nhịp, cô không thể nào ngờ được người mà cô đã tìm kiếm bấy lâu này lại chính là anh.

"*Cậu định làm gì?.*"

Giọng nói trầm khàn của Tần Gia Uy vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Đường Vịnh Hi.

Chương 76: Tràn Hạo Và Gia Duyên

Lúc cô bình tĩnh lại dời tầm mắt khỏi cái hình xăm trên ngực anh, Đường Vịnh Hi nhìn thấy Du Tấn đang cầm một ống tiêm tiến đến gần Tần Gia Uy.

"*Làm gì?*

Tiêm thuốc gây mê chuẩn bị làm phẫu thuật cho anh chứ làm gì."

Du Tấn nhìn Tần Gia Uy cau mày nói, vết thương của Tần Gia Uy rất nghiêm trọng không dùng thuốc mê chắc chắn Tần Gia Uy sẽ chết vì đau đớn.

"*Không cần!."*

Tần Gia Uy nói một cách cương quyết, anh là ai là ông trùm mafia chút vết thương nhỏ này không thể làm khó được anh.

Du Tấn nghe Tần Gia Uy nói vậy nét mặt trở nên xám xịt, anh cau mày lắc đầu nói với giọng bất mãn.

"*Lại là câu nói này."*

Trong lòng Du Tấn thầm nghĩ, hết Lôi Lạc Thiên, Mạnh Hùng, Nam Liệt bây giờ lại đến Tần Gia Uy, ai nấy đều tự xem mình là người sắt không chịu dùng thuốc giảm đau.

Viên đạn đã ghim sâu vào lồng ngực đến 5cm, không có thuốc mê anh không thể nào tiến hành phẫu thuật được.

Đường Vịnh Hi biết với tính tình của Tần Gia Uy, một khi anh đã quyết định điều gì dù trời có sụp xuống cũng không thể thay đổi ý định của anh.

Đường Vịnh Hi liền nháy mắt ra hiệu cho Du Tấn đừng nói tiếp.

"*Gia Uy, anh không dùng thuốc mê cũng được nhưng anh phải để bác sĩ Du truyền dịch cho anh.*

Có được không anh?."

Đường Vịnh Hi trưng ra bộ mặt cầu khẩn nhìn Tần Gia Uy bằng ánh mắt thâm tình nói với giọng nhỏ nhẹ, làm anh không muốn cũng không nỡ nói ra miệng.

Tần Gia Uy không thể nào từ chối gương mặt đáng yêu này của Đường Vịnh Hi, đành gật đầu đồng ý.

Nhìn thấy sự đồng ý của Tần Gia Uy cô liền nhìn Du Tấn gật đầu, Du Tấn hiểu ý của Đường Vịnh Hi.

Anh liền cho cấp dưới chuẩn bị truyền dịch cho Tần Gia Uy.

Vừa rồi trên máy bay cô đã cho anh uống một viên thuốc cầm máu, Đường Vịnh Hi không nói cho anh biết ngoài công dụng cầm máu ra viên thuốc đó còn có thành phần thuốc gây mê.

Chỉ cần thuốc được hoà lẫn với dịch truyền, công dụng của thuốc sẽ lập tức phát huy ngay.

Cho dù hàm lượng thuốc không đủ làm Tần Gia Uy phải hôn mê bất tỉnh, nhưng cũng đã đủ để giảm bớt cơn đau đớn trong quá trình phẫu thuật.

Du Tấn nhìn Đường Vịnh Hi bằng ánh mắt khâm phục, trong lòng anh thầm nghĩ.

"*Phụ nữ qủa thật đáng sợ, dù ở trong tình cảnh gì họ cũng có cách làm đàn ông phải ngoan ngoãn nghe theo lời họ.*

Nếu đổi lại người đề nghị việc truyền dịch này là anh, anh dám khẳng định Tần Gia Uy không cần suy nghĩ liền từ chối ngay."

Sau khi Du Tấn ghim ống kim vào một sợi gân trên cổ tay của Tần Gia Uy, dung dịch lập tức được truyền vào thân thể của anh.

Đường Vịnh Hi nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó của anh bất đầu thư giãn hơn, đôi mày râm đang chau lại thành đường thẳng từ từ thả lỏng ra, lúc này nỗi lo âu trong lòng Đường Vịnh Hi mới giảm đi.

Tần Gia Uy nằm trên giường phẫu thuật, ánh mắt sắc bén không hề để ý đến bác sĩ và y tá xung quanh mình, anh chỉ chăm chú nhìn vào Đường Vịnh Hi.

Tuy ngoài mặt cô vẫn giữ nguyên nét mặt trầm tĩnh của thường ngày, nhưng từ trong ánh mắt sắc bén của cô anh có thể nhìn thấy được sự lo lắng xen lẫn tia tức giận.

Đột nhiên cơn đau đớn trong người từ từ tan biến, lúc này Tần Gia Uy mới biết Đường Vịnh Hi đã giở trò trong viên thuốc cô cho anh uống trên máy bay, vì anh biết nếu không có sự đồng ý của anh dù Du Tấn có mười cái mạng cũng không dám làm càng.

Trong lòng Tần Gia Uy không hề tức giận, ngược lại còn rất sung sướng vì dụng tâm của cô, anh không ngờ cô lại hiểu tính tình của anh đến như vậy.

Sau khi Du Tấn xác định được thuốc

mê đã có tác dụng, anh bắt đầu tiến hành phẫu thuật. Bàn tay mang găng tay cao su cầm con dao mổ sắc bén đột nhiên ấn mạnh xuống da thịt trên ngực anh, Du Tấn rất thận trọng vì viên đạn đang nằm đè lên sợi dây thần kinh nối liền với cánh tay của anh.

Nếu Du Tấn không cẩn thận, có thể làm tổn thương đến sợi giây thần kinh tới chừng đó sẽ ảnh hưởng đến sự hoạt động của cánh tay.

Cho dù Du Tấn không nói ra miệng sự đắng đo trong lòng mình, nhưng chỉ cần nhìn vào khuôn mặt khẩn trương lúc này đã ướt đẫm mồ hôi hột của anh Đường Vịnh Hi liền biết.

Bàn tay trắng nõn đang nắm chặt bàn tay ấm áp của Tần Gia Uy bất giác siết chặt hơn.

"*Santos, ta sẽ không tha cho ngươi."*

Đường Vịnh Hi nghiến răng ken két nói với lòng, cô hận sao mình có thể phanh thây của Santos ra để làm giảm bớt cơn thịnh nộ trong lòng.

Bên ngoài phòng phẫu thuật không khí thật ngột ngạt, sắc mặt hình sự của mọi người làm mấy cô y tá đi qua đi lại cảm thấy thấp thỏm không yên.

Tại một gốc trong bệnh viện một tóp y tá tụm năm tụm ba lại bàn tán xôn

xao.

"*Tại sao tầng năm lại bị phong tỏa lại?"*

Một cô y tá không có phận sự nhìn cô y tá cấp cao hỏi, cô tò mò muốn biết ai có thể khiến viện trưởng của bệnh viện Thân Ái đứng ngồi không yên.

"*Nghe nói bệnh nhân này có thân phận rất đặc biệt nên đích thân viện trưởng đã tiến hành phẫu thuật."*

"Hèn chi các bác sĩ cấp cao đều được triệu tập lại một nơi."

Toàn bộ bác sĩ chuyên khoa đều đứng ngoài cửa chờ sẵn, chỉ cần Du Tấn lên tiếng cần tiếp tay họ liền phát huy tài năng của mình.

"*Uh....um....*

Các người đứng đó để làm gì, sao không mau đi làm việc của mình."

Du Trinh Trinh từ trong phòng hợp bước ra ngoài, nghe bọn họ nói chuyện liền lên tiếng.

Nghe Du Trinh Trinh nói vậy tất cả mọi người lập tức tản ra, ai đi làm việc nấy.

"*Anh hai ra sao rồi?"*

Giọng nói khẩn trương của Gia Duyên vang lên từ cuối hành lang, cô gấp gáp được Tràn Hạo dìu vào.

Người còn chưa tới Tần Gia Vỹ đã nghe được giọng nói quen thuộc của em gái, anh xoay lại đập vào mắt anh là một Gia Duyên với vẻ mặt trưởng thành thân hình tròn trịa mang theo cái bụng bầu thật to.

Tần Gia Vỹ lập tức sải bước đến bên cạnh Gia Duyên, anh vươn tay ôm lấy em gái vào lòng.

"*Gia Duyên, anh hai không sao.*

Em đừng quá lo lắng."

Giọng nghiêm túc của Tần Gia Vỹ vang lên, anh dùng bàn tay ấm áp vuốt ve nhẹ nhàng tấm lưng của Gia Duyên để trấn an cô.

Tình cảm giữa ba anh em rất tốt, họ yêu thương và lo lắng cho nhau, ba anh em đoàn kết đến nổi không có chỗ cho người khác chen vào.

Gia Duyên buông Tần Gia Vỹ ra, thản nhiên ngã vào lồng ngực ấm áp của Tràn Hạo.

Cặp mắt ngập nước nhìn Tần Gia Vỹ nói.

"*Anh hai là người rất cẩn thận, sao lần này lại bất cẩn đến như vậy?."*

Gia Duyên thắc mắc nhìn Tần Gia Vỹ hỏi, ngoài lần trước anh bị ám sát ra, lần này là lần Tần Gia Uy bị thương nặng nhất.

"Doãn Kỳ, cậu làm việc như thế nào?

Không phải tôi đã bảo cậu phải bảo vệ anh hai rồi sao?."

Lời nói trách móc của Tràn Hạo làm Doãn Kỳ cúi đầu tự trách, đúng vậy khi Tràn Hạo phái anh ở lại bên cạnh của Tần Gia Uy, Tràn Hạo đã nói.

Nhiệm vụ chính của anh là bảo vệ cho Tần Gia Uy.

Chương 77: Hạnh Phúc

"*Lão Đại vì cứu Chị dâu nên mới bị thương nặng, không liên quan gì đến Doãn Kỳ."*

Nhật Trung nhìn thấy Doãn Kỳ bị quở trách liền lên tiếng, anh biết Doãn Kỳ một mực trung thành với Lão Đại.

"*Chị dâu!"*

Gia Duyên nghe Nhật Trung nói vậy liền lập lại hai từ Chị dâu này trong miệng.

Cô đã nghe anh ba nhắc qua về cô vợ trên danh nghĩa của anh hai, nhưng cô không hiểu vì sao anh hai lại hy sinh mạng sống của mình để cứu cô ấy.

Với tính tình lạnh lùng của anh hai, ngoài Hàn Mạc và cô ra anh sẽ không quan tâm đến bất kỳ người phụ nữ nào.

Lúc này đột nhiên cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra, một chiếc xe lăng được một cô gái đẩy ra ngoài, Du Tấn với vẻ mặt mệt mỏi cùng y tá lần lượt bước theo sau họ.

Cặp mắt sáng lung linh của Gia Duyên liền quan sát cô gái đẩy Tần Gia Uy ra, cô sở hữu nhan sắc nghiêng Quốc khuynh thành, từng đường nét trên gương mặt cô không tìm ra một khuyết điểm, quả thật là một đại mỹ nhân.

Nhưng khi ánh mắt thăm dò của Gia Duyên chạm phải cặp mắt sắc bén của Đường Vịnh Hi, Gia Duyên chợt kinh ngạc vì trong đôi mắt to lớn hình hạnh nhân kia tàn ẩn thứ gì đó, một cảm giác lạ lạ nguy hiểm, làm chính bản thân của Gia Duyên cũng không biết phải diễn tả như thế nào.

Cái Gia Duyên có thể cảm nhận được chính là sự thần bí tỏa ra từ trên người của Đường Vịnh Hi làm người đối diện khi nhìn vào cảm giác thấp thỏm không yên.

"*Hạo cô ấy là chị dâu của em?."*

Gia Duyên ghé sát vào tai của Tràn Hạo nói nhỏ, ánh mắt nghiêm túc của

Tràn Hạo nhìn chăm chăm vào Đường Vịnh Hi.

Tràn Hạo hơi sững sờ trong giây lát chỉ mới hai năm không gặp cô, anh thật không ngờ cô lại thay đổi nhiều đến như vậy.

Cô em họ dễ thương hoạt bát của ngày nào đã không còn nữa, đứng trước mặt anh chính là một Đường Vịnh Hi với nét mặt chững chạc, trên người cô thoát lên sự ngông cuồng cùng với khí chất kiêu ngạo nhưng đồng thời xen lẫn tia nguy hiểm không khác gì với Tần Gia Uy là bao nhiêu.

"*Vịnh Hi, em có sao không?."*

Tràn Hạo trong lòng còn hơi hoang mang nhìn Đường Vịnh Hi nói với giọng quan tâm, nếu Tần Gia Uy cũng đã bị thương nặng anh chỉ sợ Đường Vịnh Hi một cô gái chân yếu tay mềm không thể tránh khỏi việc bị thương.

"*Em không sao."*

Đường Vịnh Hi nhìn Tràn Hạo mỉm cười ngọt ngào, ánh mắt sắc bén quan sát người phụ nữ trong lòng anh.

Đường Vịnh Hi biết trong lòng của Tràn Hạo và Tần Gia Uy, người phụ nữ này là quan trọng nhất.

Đổi lại với ánh mắt dò xét của Đường Vịnh Hi chính là ánh mắt chán ghét của Gia Duyên, cô không thích người khác tỏ ra thân mật với anh hai và chồng của mình.

"*Hạo, anh biết cô ta."*

Gia Duyên cau đôi mày thanh tú của mình lại nhìn Tràn Hạo hỏi, vừa rồi khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Tràn Hạo trong lòng Gia Duyên càng thêm tức giận.

"*Gia Duyên, Vịnh Hi chính là em họ của anh."*

Gia Duyên ngỡ ngàng với lời nói của Tràn Hạo, sao có thể là như vậy được.

"*Hạo, sao em chưa từng nghe anh nhắc qua?."*

Tràn Hạo mỉm cười nhẹ không nói gì, anh thản nhiên vươn tay choàng qua

eo của Gia Duyên kéo cô sát vào lòng.

Thật ra trong lòng Tràn Hạo nghĩ,

Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi cưới nhau trong sự toan tính, không hề có tình yêu, sớm muộn gì cũng sẽ ly hôn nên anh không nói cho Gia Duyên biết.

Nhưng bây giờ khi đứng trước mặt hai người, anh mới biết mình đã sai.

Từ lúc bước ra khỏi phòng phẫu thuật đến bây giờ, bàn tay rộng lớn của Tần Gia Uy không hề rời khỏi bàn tay của Đường Vịnh Hi đang đặt trên tay cầm của chiếc xe lăng.

Từ những cử chỉ nhỏ nhặt cho đến ánh mắt thâm tình khi hai người nhìn nhau, Tràn Hạo liền biết hai người đã thật sự yêu nhau.

Nên Tràn Hạo không hề kinh ngạc với việc Tần Gia Uy dùng tính mạng của mình để cứu Đường Vịnh Hi.

"*Gia Duyên, sao em lại đến đây?."*

Tần Gia Uy vừa nói cặp mắt mang theo nộ khí liếc Tần Gia Vỹ lúc này đang đứng bên cạnh, anh đã căn dặn không cho bất kỳ ai làm kinh động đến Gia Duyên.

Tần Gia Vỹ đưa tay lên làm động tác xin thề.

"*Em không có nói cho em ấy biết."*

Tần Gia Vỹ không phải là một người không hiểu chuyện, anh biết việc gì nên nói việc gì không nên.

"Không liên quan gì đến anh ba, khi máy bay của anh vừa tiến vào phạm vi của Thành Phố S, Hạo đã biết được tin.

Bất cứ chuyện gì xảy ra ở Thành Phố S, Hạo đều biết cả."

Gia Duyên nhìn Tần Gia Uy nói với giọng không vui, cô biết Tần Gia Uy muốn giấu cô về việc anh đã bị thương nặng.

Gia Duyên tức giận trong lòng ánh mắt sắc bén liền chuyển sang người của Đường Vịnh Hi, trong lòng cô thầm nghĩ nếu không phải vì Đường Vịnh Hi anh hai sẽ không bị thương.

Tần Gia Uy nhìn thấy cử chỉ xem thường Đường Vịnh Hi của Gia Duyên trong lòng anh thật không vui, anh liền siết chặt bàn tay của Đường Vịnh Hi kéo cô đến gần bên cạnh anh nhìn Gia Duyên nói.

"*Vịnh Hi chính là chị dâu của em."*

Gia Duyên nghe Tần Gia Uy giới thiệu, cô giả vờ không nghe.

Trong long Gia Duyên không muốn tiếp nhận cô chị dâu này nên nhìn Tần Gia Uy nói sang chuyện khác.

"*Anh hai sao anh không nằm giường bệnh lại ngồi trên xe lăng?."*

"*Tần Gia Uy anh không tệ đến mức phải nằm trên giường, để người khác đẩy ra ngòai như một cái xác chết."*

Du Tấn cùng với một đám bác sĩ đứng bên cạnh, phải lắc đầu bó tay với lời nói ngạo mạn của Tần Gia Uy.

"*Gia Duyên, Vịnh Hi là Chị dâu của em.*

Dù em có muốn hay không, sau này cũng phải gọi một tiếng chị."

Tần Gia Uy biết Gia Duyên không muốn tiếp nhận Đường Vịnh Hi, nhưng Đường Vịnh Hi đã là người phụ nữ của anh, trong lòng anh mong sao hai người có thể xem nhau như chị em tốt.

Sau khi đưa Tần Gia Uy về phòng bệnh, Tràn Hạo nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Gia Duyên trong lòng anh cảm thấy xót xa.

Từ lúc Gia Duyên biết được tin Tần Gia Uy bị thương nặng cô đã đứng ngồi không yên.

Vì quá lo lắng nên cả ngày Gia Duyên

không ăn gì cả, bây giờ vết thương của Tần Gia Uy đã ổn định không còn gì đáng ngại nên Tràn Hạo đưa Gia Duyên về biệt thự để nghỉ ngơi.

Tại biệt thự Tràn Viên Tràn Hạo từ trong phòng tắm bước ra ngoài, trên người anh là bộ đồ ngủ sọc ca rô.

Anh nhìn thấy Gia Duyên đang ngồi trên giường anh mắt buồn bả nhìn ra ngòai cửa sổ suy nghĩ điều gì đó, anh liền bước tới ngồi xuống bên cạnh cô.

Tràn Hạo choàng tay qua người của Gia Duyên ôm cô vào lòng.

"Gia Duyên, em không nên như vậy, dù sao Vịnh Hi cũng là chị dâu của em, là vợ của anh hai.

Em ghen tuông như vậy là không đúng."

Tràn Hạo hiểu được trong lòng của Gia Duyên đang nghĩ gì, từ nhỏ đến lớn người Tần Gia Uy yêu thương nhất chính là cô, bây giờ đột nhiên có người phụ nữ khác chiếm lấy vị trí số một trong lòng của anh, cô sợ anh hai sẽ không còn quan tâm đến cô nữa.

"*Em nào có."*

Gia Duyên nhìn Tràn Hạo nói, trong lòng cô chỉ không thích Đường Vịnh Hi thôi.

Tràn Hạo không phản bác lại lời nói của Gia Duyên, anh cong môi cười nhẹ cúi đầu hôn lên trán cô.

"*Nếu em thật sự quan tâm đến anh hai, em nên yêu quý người anh ấy yêu.*

Làm như vậy anh hai mới cảm thấy vui, và hạnh phúc."

Nghe Tràn Hạo nói vậy, Gia Duyên liền trầm mặc suy nghĩ một chút, một lúc sau Gia Duyên mới gật đầu.

"*Cảm ơn anh.*

Em đã có anh, em không nên ích kỷ như vậy, anh hai cũng nên tìm một người quan tâm đến anh ấy."

Phải chỉ cần Tần Gia Uy hạnh phúc, cô cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc theo.

Chương 78: Tần Gia Uy Chu Đáo

Gia Duyên không muốn Tần Gia Uy phải bôn ba bay trở về New York, nên Tràn Hạo đã sắp xếp mọi thứ cho Tần Gia Uy.

Chỉ trong vòng một tiếng Tràn Hạo đã cho người chuẩn bị xong một ngôi biệt thự tại ven biển cho Tần Gia Uy dưỡng thương.

Trong phòng bệnh VIP, Du Tấn cùng hai cô y tá xinh đẹp bước vào cửa, đập vào mắt họ là cảnh tượng ngàn năm mới gặp một lần, Đường Vịnh Hi không bị thương lại nằm trên giường bệnh ngủ một giấc ngon lành, còn Tần Gia Uy vừa mới tiến hành phẫu thuật lại ngồi trên ghế dựa bên cạnh giường dùng ánh mắt yêu thương ngắm nhìn cô gái đang ngủ an lành.

Nghe được tiếng mở cửa Tần Gia Uy liền chuyển tầm mắt sắc bén vào ba người vừa bước vào phòng, anh nhíu mày khó chịu khuôn mặt ôn hoà lập tức hiện lên tà khí, tay nâng lên đặt ngây bờ môi mỏng làm động tác im lặng.

"*Shhhhh.....*"

Anh không muốn họ làm Đường Vịnh Hi tỉnh giấc, đã suốt một ngày một đêm vì lo lắng cho vết thương của anh nên Đường Vịnh Hi không hề chợp mắt.

Vừa rồi anh phải khuyên rất lâu cô mới chịu nghỉ ngơi một chút.

Hai cô y tá bị sát khí tỏa ra từ trên người anh làm kinh hãi, họ dừng chân tại chỗ không dám bước thêm bước nào, chỉ sợ mình sẽ làm kinh động đến Đường Vịnh Hi.

Một cô y tá dù trong lòng đang hoảng sợ, nhưng tầm mắt lại không tự chủ quan sát Tần Gia Uy, cô bị khuôn mặt tuấn tú cùng với vẻ nam tính tỏa ra từ trên người anh thu hút, ánh mắt mê muội nhìn Tần Gia Uy đến tay chân cũng trở nên mềm nhũn, vì sự vụng về của cô ta cái khay dụng cụ cầm trên tay bất giác rơi xuống mặt đất.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tần Gia Uy từ trên ghế lập tức phóng tới.

Anh ra tay nhanh như một con sói hung hăng xông đến vồ lấy con mồi của mình, bàn tay rộng lớn vươn ra chụp lấy cái khay đang rơi xuống chỉ còn 5 cm nữa sẽ chạm mặt đất.

Hai cô y tá nhìn cảnh tượng trước mặt, miệng há thành chữ O thật lớn ánh mắt kinh ngạc nhìn Tần Gia Uy không chớp.

Họ không ngờ tốc độ của Tần Gia Uy thật lợi hại, anh đang bị trọng thương lại còn ở vị trí cách xa bọn họ đến như vậy.

Nếu đổi lại là người khác, dù có đứng trước mặt bọn họ cũng chưa chắc gì phản ứng được nhanh như Tần Gia Uy.

Cánh tay cường tráng đã thành công bắt được cái khay không để bất cứ dụng cụ y tế nào rơi xuống mặt đất, đột nhiên giọng nói quen thuộc của Đường Vịnh Hi vang lên từ phía sau.

"*Gia Uy, anh đang làm gì vậy?."*

Thính giác của Đường Vịnh Hi vô cùng nhạy bén, chỉ cần một tiếng động nhỏ Đường Vịnh Hi liền có thể cảm nhận được ngay huống hô gì là một làn gió mạnh xẹt qua nhanh đến như vậy.

Tần Gia Uy với nét mặt lạnh lùng đứng thẳng người, anh cau mày khó chịu đưa cái khay lại cho cô y tá.

Nét mặt ma quỷ cùng với ánh mắt tỏa ra đằng đằng sát khí cất giọng lạnh như băng.

"Cẩn thận.!"

Lời nói của Tần Gia Uy mang theo sự cảnh cáo rõ ràng, làm hai cô y tá khiếp hãi trong lòng, lập tức cụp mặt không dám đối diện với bộ mặt tức giận của Tần Gia Uy.

Vừa nói xong Tần Gia Uy lập tức xoay người lại, anh nhìn Đường Vịnh Hi bằng ánh mắt yêu thương.

Nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Đường Vịnh Hi, Tần Gia Uy liền cảm thấy xót xa trong lòng.

"*Sao em không ngủ thêm một chút?."*

Giọng nói dịu dàng khác một trời một vực với giọng nói âm lãnh vừa rồi làm hai cô y tá ngỡ ngàng trong giây lát, trong lòng họ thật hâm mộ Đường Vịnh Hi.

"*Họ đã làm kinh động đến em?."*

Tần Gia Uy nhướng mày giọng nói âm lãnh cùng với ánh mắt phẫn nộ nhìn thẳng vào hai cô y tá, làm họ bất giác rùng mình sợ hãi.Toàn thân họ run rẩy ánh mắt cầu cứu nhìn Du Tấn lúc này đang đứng một bên lắc đầu bất lực với sự nuông chiều của mấy anh này.

Hết tứ đại tài phiệt bây giờ lại thêm một ông trùm mafia cưng vợ bằng trời.

Đường Vịnh Hi nhìn thấy Tần Gia Uy giận dữ đến như vậy, cô vén chăn bước xuống giường một tay choàng qua cánh tay mạnh mẽ của anh, tay còn lại vịn ngay eo của Tần Gia Uy đỡ anh ngồi xuống giường.

Tuy vết thương của Tần Gia Uy không đến nỗi đi không được nhưng anh lại thích sự động chạm thân thể này của Đường Vịnh Hi, anh thích nhất khi cô khẩn trương đến anh.

Tay Đường Vịnh Hi nhẹ nhàng sờ vào áo sơ mi được phủ bên ngòai lớp băng vải màu trắng, che lại vết thương lúc này còn đang chảy máu trên ngực của anh, cô đau lòng nhìn anh bằng ánh mắt đau thương.

"*Gia Uy, anh đã động đến vết thương."*

"Không sao, vết thương này chỉ là vết thương nhỏ."

Tần Gia Uy vươn tay cầm lấy bàn tay đang run run của Đường Vịnh Hi.

"*Uh.....ùm....."*

Du Tấn chịu hết nổi với cử chỉ thân mật này của hai người, đành hắng giọng phá vỡ bầu không khí ái ngại này.

Trong lòng Du Tấn thầm nghĩ, hai người này xem ba người bọn anh là tàng hình hay sao.

"*Đã đến giờ thay băng."*

Du Tấn lắc đầu nói, không đợi Tần Gia Uy nói gì anh đã bước tới trước mặt của Tần Gia Uy, hai cô y tá khép nép bước theo sau anh, họ thành thạo đặt những dụng cụ y tế xuống cái bàn bên cạnh.

Một cô y tá quên đi thói quen của Tần Gia Uy, cô y tá vươn tay định cởi áo sơ mi để tháo cái băng vải trên vai của Tần Gia Uy xuống.

Nhưng thật không ngờ Tần Gia Uy đã dùng miếng chăn mỏng màu trắng phủ lại bàn tay của anh chặn cô y tá lại không cho cô ta đụng vào người anh.

Anh ghét nhất là người khác đụng vào người mình, cũng ghét luôn cảm giác kinh tởm khi chạm vào người khác.

Cặp mắt nguy hiểm của Tần Gia Uy trợn lên nhìn hai cô y tá bằng ánh mắt tàn ác, làm hai cô y tá sợ hãi lui về phía sau tránh xa Tần Gia Uy ra.

Du Tấn đứng bên cạnh anh thu hết từng cử chỉ của Tần Gia Uy vào ánh mắt nghiêm nghị của mình.

Bốn người kia đã ngang tàng bá đạo không ai sánh bằng, bây giờ lại thêm Tần Gia Uy không chỉ ngang tàng bá đạo lại còn ngông cuồng một cách vô pháp vô thiên.

Du Tấn liền chuyển tầm mắt bất đắc dĩ của mình lên người của Đường Vịnh Hi.

Cô nhìn thấy Du Tấn khó sử liền lên tiếng xoa dịu nộ khí của Tần Gia Uy.

"*Để tôi tự thay băng cho anh ấy, không làm phiền đến các người."*

Nghe Đường Vịnh Hi nói vậy, Du Tấn liền nhìn hai cô y tá ra hiệu cho họ theo anh ra ngoài, để Đường Vịnh Hi chăm sóc cho Tần Gia Uy.

Nhìn thấy ba người lật đật bước ra ngòai Đường Vịnh Hi mới vươn tay cởi bỏ nút áo sơ mi trước ngực của anh.

Lồng ngực rắn chắc cùng với hình xăm con sói một lần nữa xuất hiện trước mặt của Đường Vịnh Hi.

Đường Vịnh Hi bối rối ánh mắt băn khoăn nhìn chăm chăm vào cái hình xăm con sói không ngừng xuất hiện trong cơn ác mộng của cô.

Chương 79: Duyên Phận

Tần Gia Uy nhìn thấy Đường Vịnh Hi nhìn chăm chăm vào cái hình xăm trước ngực anh bằng ánh mắt dịu dàng xen lẫn tia cảm kích, trong lòng anh cố lý giải cử chỉ thất thường này của cô là vì lý do gì.

Giờ phút này trong đầu của Đường Vịnh Hi không còn nghĩ đến điều gì khác ngoài cái hình xăm con sói ra, ngón tay thon dài vuốt ve nhẹ nhàng lên vết sẹo do viên đạn để lại ngây chính giữa cái hình xăm cất giọng khe khẽ.

"*Tại sao anh lại có vết sẹo này?."*

Tần Gia Uy nhếch môi lên thành một nụ cười hạnh phúc, trong lòng thầm nghĩ.

"*Cô vợ ngốc này nhìn thấy vết sẹo trước ngực anh, nên mới đau lòng đến như vậy.*

Tần Gia Uy bất giác nâng tay sờ vào vết sẹo trên ngực anh, trong lòng nghĩ đến chuyện cũ.

Anh nở một nụ cười nhẹ nói với giọng vô cùng thản nhiên.

"*Vết sẹo này là vì cứu một cô gái nên mới để lại, cô gái kia đã vô tình lấy đi một vật quan trọng thuộc về anh."*

Tần Gia Uy nói đến đây ánh mắt thâm sâu chợt hiện lên tia hiếu kỳ, anh vươn bàn tay cường tráng của mình nâng cằm Đường Vịnh Hi lên, để khuôn mặt diễm lệ lúc này hiện lên xúc cảm làm anh thật sự không hiểu đó là gì, đối diện với ánh mắt sắc bén của anh.

Tần Gia Uy nghĩ chắc có lẽ cô không vui vì trên người anh đã để lại dấu ấn riêng của người phụ nữ khác.

"*Chuyện này đã xảy ra vào mười mấy năm về trước, lúc đó cô gái kia chỉ là một đứa bé.....vậy mà em cũng ghen."*

Tần Gia Uy cười thỏa thích nói với giọng trêu chọc, anh không ngờ Đường Vịnh Hi lại khẩn trương đến anh như vậy.

Đường Vịnh Hi ngây người theo lời nói của anh, toàn thân cô không còn sức lực ánh mắt hiện lên những giọt sương trông suốt mang theo tấm chân tình.

Cô cắn môi dưới cố kiềm chế không để những giọt nước mắt vui mừng rơi xuống khuôn mặt nhợt nhạt của cô.

Tần Gia Uy quýnh lên khi nhìn thấy biểu cảm đau thương trên gương mặt của Đường Vịnh Hi, anh cúi xuống phủ đôi môi mỏng của mình lên đôi môi mềm mại của cô, thay cho lời cam kết rằng trái tim này của anh chỉ thuộc về riêng một mình cô.

Anh dùng đầu lưỡi của mình thăm dò khoang miệng của cô, đầu lưỡi mềm mại ẩm ướt lước qua nhẹ nhàng bờ môi khiêu gợi, đột nhiên anh mút mạnh đôi môi đầy đặn của cô làm Đường Vịnh Hi chợt bình tĩnh lại mở thật to mắt nhìn anh.

Tần Gia Uy lưu luyến buông đôi môi xưng đỏ của Đường Vịnh Hi ra, anh nhìn thẳng vào ánh mắt hoang mang của cô.

"*Vịnh Hi, em nói cho anh biết trong lòng em đang nghĩ gì?.*"

Tần Gia Uy chợt nghĩ ra, Đường Vịnh Hi không phải là loại phụ nữ vì những chuyện không đâu vào đâu mà ghen tuông, anh tin chắc trong việc này còn có nội tình.

Đường Vịnh Hi không nói gì cô lắc đầu nhìn anh, từng giọt từng giọt nước mắt hạnh phúc không nghe lời cứ lần lượt rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp của cô.

"*Em sao vậy?*

Có chỗ nào không khỏe hả em?

Ngoan nói cho anh biết."

Có trời mới biết đây là lần đầu tiên Tần Gia Uy nói ra những lời dỗ dành này.

Anh lo lắng ngồi thẳng người dậy, bàn tay sờ soạng khắp nơi trên cơ thể cô, kiểm tra xem cô có bị thương ở chỗ nào không.

Đột nhiên Đường Vịnh Hi khom tới đặt lên đôi môi mỏng của anh một nụ hôn nhẹ, như chuồng chuồng lướt trên mặt nước.

Tần Gia Uy ngỡ ngàng với hành động đột ngột này của cô, anh thật sự không biết cô đang nghĩ gì.

"*Gia Uy, anh có tin vào duyên phận hay không?."*

Đường Vịnh Hi nhìn thẳng vào mắt anh hỏi, trong ánh mắt của Đường Vịnh Hi toát lên mối tình cảm sâu xa mà từ trước tới giờ Tần Gia Uy chưa từng nhìn thấy qua.

"*Lúc trước Tần Gia Uy anh chưa từng tin vào những thứ gọi là duyên phận hay số trời, anh luôn cho rằng những thứ thuộc về mình đều phải do tự bản thân mình tranh thủ mới có được.*

Anh thường nói Tần Gia Uy anh chính là ông trời anh chính là luật pháp, chỉ cần những gì anh cảm thấy vừa mắt nó sẽ thuộc về anh."

Nói đến đây Tần Gia Uy bất giác vươn tay choàng qua eo của Đường Vịnh Hi kéo cô sát vào lòng, Đường Vịnh Hi thuận theo hành động của anh nép khuôn mắt tuyệt mỹ của mình vào bờ vai không bị thương của anh, để mặc cho Tần Gia Uy ôm ấp mình trong lòng.

"*Nhưng sau khi anh cưới em, anh mới biết giữa chúng ta quả thật có duyên phận.*

Từ lúc anh sinh ra tới bây giờ em là người phụ nữ duy nhất lọt vào mắt anh."

Tần Gia Uy cười trong sự hạnh phúc khi anh nghĩ đến cảnh lần đầu tiên hai người gặp mặt tại khách sạn, và lúc cô cưỡng hôn anh.

Trong lòng anh biết lúc đó những việc này đều do một tay Đường Vịnh Hi sắp đặt, nhưng anh không hề tức giận, ngược lại anh còn cảm thấy rất may mắn.

May mà mục tiêu lúc đó của cô là anh, nếu là người đàn ông khác, anh tin chắc hai người đã không bước tới đoạn tình cảm sâu đậm này.

Đường Vịnh Hi ở trong lòng anh gật đầu, cô cũng như anh chưa từng tin qua những thứ duyên phận chỉ xuất hiện trong truyền thuyết.

Lúc này đột nhiên Đường Vịnh Hi vươn tay lên sờ vào vết đạn trên ngực anh nói.

"*Gia Uy, vào mười mấy năm trước ông trời đã định sẵn cả đời này em chỉ thuộc về riêng anh."*

Nghe Đường Vịnh Hi nói vậy, Tần Gia Uy liền cau đôi mày râm của mình lại thành đường thẳng, trong lòng anh vẫn chưa lý giải được hàm ý trong lời nói của cô, lúc này đột nhiên Đường Vịnh Hi ngồi dậy rời khỏi thân thể vạm vỡ của anh.

Cô thò tay vào trong túi áo lấy ra vật gì đó đưa ra trước mặt của Tần Gia Uy.

Nhìn thấy được vật trong tay của Đường Vịnh Hi, trên gương mặt anh tuấn của Tần Gia Uy không thể che giấu được sự bất ngờ trong lòng.

Vật đã gắn liền với cuộc đời anh từ lúc nhỏ đến bây giờ, lại một lần nữa xuất hiện trước mặt anh.

Huyết Lệ trong truyền thuyết đã tìm về chủ nhân của mình.

Tần Gia Uy nhìn thẳng vào Huyết Lệ lúc này đang tỏa ra ánh sáng màu đỏ lấp lánh dưới ánh đèn màu trắng trên trần nhà.

Sau một lúc định thần lại ánh mắt sắc bén của Tần Gia Uy liền nhìn thẳng vào ánh mắt hạnh phúc của Đường Vịnh Hi.

"*Em là cô bé năm đó?."*

Tần Gia Uy khẳng định nói, trên thế gian này chỉ có một cặp Huyết Lệ mà thôi.

Một cái đang nằm trong tay anh, cái còn lại nằm trong tay cô bé anh cứu năm xưa.

Đường Vịnh Hi xúc động đến không nói nên lời, cô nhìn anh bằng ánh mắt yêu thương gật đầu.

Trong lòng Tần Gia Uy mở cờ, anh không ngờ năm đó vì anh cứu mạng cô, vì sự vô tình này đã gắn liền định mệnh của hai người.

Sau lần anh làm mất Huyết Lệ tuy anh không tin vào duyên phận nhưng trong lòng anh luôn có dự cảm, người nắm trong tay Huyết Lệ sẽ là người quan trọng của đời anh.

"*Chắc Ông trời đã an bài, anh chính là Thần hộ mệnh của em."*

Tần Gia Uy nói một cách nghiêm túc, anh sẽ luôn ở bên cạnh che mưa cản gió cho cô.

Nghe Tần Gia Uy nói vậy, Đường Vịnh Hi bất giác gật đầu theo.

"Đúng! Nếu không có Tần Gia Uy anh, cũng sẽ không tồi tại Đường Vịnh Hi cô, chắc có lẽ cô đã chết vào mười mấy năm về trước."

Trong lòng Đường Vịnh Hi thầm nghĩ nếu không phải vì cậu thanh niên năm xưa đã dùng mạng sống của mình để cứu cô.

Cô cũng sẽ không đấu tranh nỗ lực hết sức mình, để lên đến vị trí của ngày hôm nay.

Cô cho rằng chỉ khi ở trên cao nắm trong tay quyền lực tối cao, cô mới có thể tìm được ân nhân của mình.

Chương 80: Khao Khát

Tần Gia Uy vươn tay vịn ngay eo nhỏ nhắn của Đường Vịnh Hi, anh mặc kệ sự đau đớn từ vết thương trên ngực, nâng thân thể mảnh mai của cô lên đặt cô ngồi trên đùi mình.

Trong lòng Tần Gia Uy cảm giác thỏa mãn vô cùng, đột nhiên anh cúi đầu một tay nâng cằm để khuôn mặt xinh đẹp của cô ngẩng lên đối diện với ánh mắt thâm tình của anh, tay còn lại ôm chặt eo cô dùng sức kéo một cái, cặp ngực to tròn của cô áp sát vào lồng ngực vạm vỡ của anh.

Tần Gia Uy phủ đôi môi mỏng lạnh lẽo của mình lên đôi môi mềm mại của cô, anh bá đạo dùng lưỡi tách ra đôi môi phím hồng ngang nhiên thăm dò bên trong.

Đầu lưỡi của Tần Gia Uy nhẹ nhàng chạm vào lưỡi cô, hai đôi môi quấn lấy lẫn nhau.

Mùi tinh dầu hoa Bỉ Ngạn thoang thoảng tỏa ra từ trên người cô, cùng với mật ngọt thuộc về riêng cô làm thần trí Tần Gia Uy rối loạn.

Con ngươi đen nhánh của Tần Gia Uy không ngừng co rút, yết hầu chuyển động lên xuống theo từng đợt khao khát dâng trào trong lòng anh.

Đường Vịnh Hi bị nụ hôn mãnh liệt này của Tần Gia Uy làm toàn thân cô bủn rủn, tay chân không còn sức lực đặt hết trọng lượng thân thể của mình lên người anh.

Tần Gia Uy không chịu nổi sự kích thích do thân thể mê người của Đường Vịnh Hi mang lại cho anh, anh liền thò tay vào trong áo của Đường Vịnh Hi vừa sờ vừa bóp bầu ngực căng cứng của cô, ngón tay trỏ không tự chủ trêu đùa nụ hồng nhạy cảm.

Cặp mắt gợi tình của Đường Vịnh Hi hơi lim dim, cô bất giác cắn nhẹ bờ môi dưới của mình, nét mặt say đắm trong men tình cùng với cử chỉ quyến rũ này làm Tần Gia Uy huyết khí sôi trào.

Đôi môi anh rời khỏi môi cô lần mò xuống cái cổ trắng nõn lướt nhẹ nhàng trên xương quai xanh khiêu gợi.

Thân thể của Đường Vịnh Hi không tài nào chịu nổi với từng động tác nâng niu này của Tần Gia Uy.

Hòn ngọc đen ống ánh của Đường Vịnh Hi lúc này đã không còn tia sắc bén của thường ngày, giờ phút này Tần Gia Uy chỉ nhìn thấy sự lu mờ của dục vọng.

Đôi môi Tần Gia Uy vẫn ngậm lấy đỉnh hồng của cô tay còn lại di chuyển xuống dưới, thò vào trong quần lót thăm dò nơi tư mật nhất của cô.

Đường Vịnh Hi chịu không nổi liền kép chặt hai chân của mình lại, cô lập tức chặn lại bàn tay không yên phận của anh lúc này còn đang trêu chọc vùng đất thần bí của cô.

Đột nhiên Tần Gia Uy mút mạnh một cái trên ngực cô, để lại dấu ấn màu đỏ thẫm như đóa hoa Bỉ Ngạn đang rực rỡ nở trên làn da trắng sữa của cô.

"*Gia Uy.....Em.....um.....*"

Lời nói của Đường Vịnh Hi còn chưa nói hết câu, đã bị hành động của Tần Gia Uy chặn lại.

Anh áp khuôn mặt yêu nghiệt của mình vào cổ cô, hít một hơi thật sâu.

Tần Gia Uy không thể nào quên nổi mùi hương mê người tỏa ra từ trên người cô, mùi hương đã gây ấn tượng sâu sắc trong lòng anh.

Không khí trong phòng lúc này vì hơi thở nặng nề kịch tình của hai người đã trở nên ám muội hơn.

Đường Vịnh Hi nhìn thẳng vào ánh mắt bao trùm bởi dục vọng của anh, lúc này nét mặt ửng hồng vì kịch tình của cô làm cho dục vọng trong người anh càng thêm bùng cháy anh không do dự đột nhiên vén áo của Đường Vịnh Hi lên trên, hiện ra trước mắt anh là cặp ngực tròn trịa trắng mịn cùng với khe ngực sâu quyến rũ vì hơi thở nặng nề nên phập phòng lên xuống không ngừng, càng khiến thú tính trong người Tần Gia Uy bọc phát, muốn chiếm đoạt cô ngay.

Anh cúi xuống ngụm lấy nụ hồng mong manh của cô, môi anh nhẹ nhàng nghiền nhẹ nhẹ lưỡi không ngừng vuốt ve, cảm giác tê dại chạy khắp nơi

trên cơ thể của cô, làm hạ thân của Đường Vịnh Hi trở nên ẩm ướt, cô mở miệng cố hít lấy hít để không khí bên ngoài.

"*Um....Um.....*"

Đột nhiên những tiếng rên khe khẽ được thốt ra từ cái miệng xinh xắn của cô làm thần trí của Tần Gia Uy mất đi kiểm soát, một tay anh vò nắn một bên ngực cô tay còn lại Tần Gia Uy vươn tớ định cởi bỏ quần của Đường Vịnh Hi ra, đột nhiên Đường Vịnh Hi chụp lấy bàn tay lớn mạnh mẽ của anh chặn anh lại.

Trong lúc sự khao khát trong lòng hai người dâng đến tuyệt đỉnh.

"*Cốc.....cốc,cốc.....cốc.*"

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên phá vỡ màn ái ân đầy kịch tính này.

Tần Gia Uy không quan tâm đến người gõ cửa là ai, vào giờ phút này có trời mới cản nổi sự ham muốn trong lòng anh.

"*Gia Uy, đừng.*"

Cơn lửa tình nồng cháy trong lòng anh đột nhiên bị dập tắt bởi người đứng bên ngoài cửa.

Anh đều chỉnh lại tâm trạng của mình nhìn cô bằng ánh mắt mong muốn.

Đường Vịnh Hi nở một nụ cười từ tận đáy lòng của mình, cô chưa từng nhìn thấy qua bộ dạng trẻ con đang thèm muốn thứ gì đó, nhưng không được tội nguyện của Tần Gia Uy.

"*Gia Uy.....đừng như vậy.*"

Đường Vịnh Hi cười ngọt ngào ghé sát vào tai anh nói với giọng e thẹn.

Đôi môi mỏng đầy vẻ ngông cuồng của Tần Gia Uy bất giác cong lên thành một nụ cười vui sướng.

"*Vậy sau này em phải bù lại cho anh.*"

Tần Gia Uy vừa nói miệng vừa cắn nhẹ vành tai của Đường Vịnh Hi.

Đường Vịnh Hi nhìn anh cười cười, cô không ngờ dù người đàn ông có tài giỏi hay có quyền lực đến đâu, ở trước mặt người phụ nữ mình yêu cũng sẽ có bộ dạng đáng yêu như Tần Gia Uy bây giờ.

"*Được*."

Đường Vịnh Hi không hề do dự liền đồng ý ngay, trong lòng cô thầm nghĩ.

"*Cũng may, tiếng gõ cửa này đến thật đúng lúc."*

Vừa rồi vì sự khao khát của bản thân mình cô đã quên đi việc Tần Gia Uy đang bị thương, không thể làm chuyện đó được.

Lúc này ánh mắt sắc bén của Đường Vịnh Hi chợt chuyển vào vết thương trên vai anh.

Nhìn thấy máu đã nhuộm đỏ cả một vùng khoảng chừng một gang tay trước ngực anh, trong lòng Đường Vịnh Hi vừa đau xót vừa tự trách.

Tự trách bản thân mình không thể kèm chế dục vọng trong lòng mới khiến vết thương của anh trở nên trầm trọng hơn.

Đường Vịnh Hi không nói gì một tay vươn tới cầm lấy miếng băng gạc do Du Tấn chuẩn bị sẵn trên bàn thay băng cho anh.

"*Cốc.....cốc,cốc.....cốc"*

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên lần nữa, Quyển Ni đứng ngoài cửa đợi đã lâu, cô không muốn quấy rầy chủ nhân và Tần Gia Uy nhưng việc cô cần báo cáo rất quan trọng.

"*Vào đi."*

Đường Vịnh Hi biết người đứng ngoài cửa là Quyển Ni, chỉ có Quyển Ni và Phan Minh Vũ mới biết cách xử dụng mật mã gõ cửa này.

Đường Vịnh Hi đã căn dặn chỉ cần gõ một cái ngừng lại gõ hai cái dừng lại gõ một cái, cô sẽ biết ngay họ là thuộc hạ của cô.

Quyển Ni mở cửa bước đi cẩn trọng vào trong ánh mắt theo thói quen liếc

nhanh qua căn phòng một cái, rồi chuyển tầm mắt của mình quan sát Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi.

Nhìn thấy Đường Vịnh Hi đang chăm chú thay băng cho Tần Gia Uy, Quyển Ni định nói gì đó nhưng ngập ngừng không nói.

Đường Vịnh Hi cảm giác được sự do dự từ Quyển Ni, cô liền ngước mặt lên nhìn Tần Gia Uy.

Đường Vịnh Hi suy ngẫm một chút trong lòng thầm nghĩ, giữa anh và cô không cần thiết phải che giấu bất cứ điều gì.

"*Nói đi.*"

Chương 81: Gia Duyên Sinh

Đột nhiên giọng nói uy nghiêm của Đường Vịnh Hi vang lên, Quyển Ni nghe vậy liền cúi đầu cung kính báo cáo.

"*Chủ nhân, khi thuộc hạ và Minh Vũ đến trụ sở chính của Santos.*

Thuộc hạ nhìn thấy Cherry, cô ta nói người của Tần Gia đã sang bằng trụ sở của Santos và bắt hắn đi."

Quyển Ni vừa nói cặp mắt sắc bén vừa âm thầm quan sát Tần Gia Uy, vừa nghe đến cái tên Santos Tần Gia Uy liền sa sầm mặt, ánh mắt ôn nhu của vừa rồi lập tức hiện lên sát khí đằng đằng.

Cho dù thuộc hạ của anh đã càng quét bang phái của Santos, nhưng sự căm phẫn trong lòng Tần Gia Uy vẫn chưa nguôi.

Anh căn dặn thuộc hạ phải chừa lại cái mạng của hắn chờ anh về xử lý.

Anh sẽ cho Santos ném thử mùi vị, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết sẽ ra sao.

Dám thông đồng với Đoàn Vũ Sơn và nước Nga để đối phó với anh và nước Mỹ, cho dù hắn có 10 cái mạng cũng không sống nổi.

Đường Vịnh Hi nghe Quyển Ni báo cáo nét mặt liền trầm xuống, cô muốn bắt Santos về để thẩm tra.

Từ miệng của hắn cô nhất định sẽ điều tra được âm mưu của nước Nga.

"*Nhiệm vụ bên Hy Lạp đã kết thúc, ra lệnh cho Cherry quay trở về Tổng bộ nay."*

Suy nghĩ một chút Đường Vịnh Hi chợt lên tiếng, cô sẽ bàn lại chuyện này với Tần Gia Uy sau.

Cherry là gián điệp do Đường Vịnh Hi sắp đặt ở lại bên cạnh Santos mấy năm nay.

"*Dạ, thuộc hạ đã rõ."*

Nói xong Quyển Ni cung kính khom người chào một cái, cô còn có chuyện cần phải giải quyết nên đã rời khỏi ngay.

"*Sam, vào đây."*

Sam cùng bốn tên thuộc hạ đang đứng thận trọng canh chừng trước cửa để đảm bảo sự an tòan cho Lão Đại, nghe Tần Gia Uy gọi anh liền bước vào trong.

"*Lão Đại, Chị dâu."*

Sam cúi đầu hành lễ trước mặt của Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi, khi anh ngước mặt lên nhìn thấy Đường Vịnh Hi đang cẩn thận thay băng cho Lão Đại.

Qua chuyến đi vừa rồi, Sam biết trong lòng Đường Vịnh Hi thật sự yêu Tần Gia Uy, nên bây giờ trong lòng anh vừa kính trọng vừa sùng bái Đường Vịnh Hi.

Tuy anh là đàn ông, nhưng anh nghĩ chỉ cần đối phương có năng lức dù là đàn ông hay phụ nữ anh đều xem trọng như nhau.

Tần Gia Uy vừa được Đường Vịnh Hi thay băng xong, anh ngồi thoải mái dựa lưng vào đầu giường nói với giọng trầm khàn.

"*Cậu hãy chuẩn bị máy bay, chúng ta quay trở về Mỹ ngay."*

Anh còn chuyện quan trọng cần phải giải quyết không thể ở lại Thành Phố S này theo sự sắp đặt của Tràn Hạo.

"*Gia Uy, vết thương trên người anh còn chưa hồi phục, chúng ta đợi thêm vài ngày nữa mới quay trở về Mỹ được không?."*

Đường Vịnh Hi nhìn anh nói với giọng lo âu, từ Thành Phố S bay về Mỹ phải mất đến mười mấy tiếng đồng hồ cô chỉ sợ Tần Gia Uy sẽ lao lực quá độ động đến vết thương.

"*Anh không sao, cứ quyết định như vậy."*

Tần Gia Uy vừa nói anh vừa phất tay ý bảo Sam lui ra ngoài."*Dạ, thuộc hạ chuẩn bị ngay."*

Sam nói xong liền xoay người lại đi ra ngoài, anh cẩn thận khép cửa phòng lại.

Đường Vịnh Hi biết một khi Tần Gia Uy đã quyết định, dù cô có nói thêm điều gì cũng không thể thay đổi ý định của anh, vả lại Tần Gia Uy không phải là người bình thường anh là ông trùm mafia.

Anh gánh trên vai cả một bang phái hùng mạnh, tất cả quyết định của anh đều phải cân nhắc trước sau nặng nhẹ, không thể hành động lỗ mãng.

Đường Vịnh Hi không nói gì thêm vì cô cũng giống như anh, người trong hắc đạo thân bất vô kỷ.

Khi Gia Duyên được Minh Nguyệt báo tin rằng, Tần Gia Uy chuẩn bị bay trở về Mỹ.

Gia Duyên thật kích động, cô biết vết thương của Tần Gia Uy rất nghiêm trọng không thích hợp để bay một đoạn đường dài đến như vậy.

Gia Duyên vội vàng cùng Minh Nguyệt đi đến sân bay tư nhân của Tần Gia để chặn Tần Gia Uy lại.

Nhưng thật không ngờ vừa bước chân ra khỏi biệt thự Tràn Viên, Gia Duyên cảm giác được bộc nước ối bị vỡ, đột nhiên cảm giác nước xà ra từ cửa mình làm cô kinh hãi trong lòng.

Gia Duyên hoảng sợ đứng yên tại chỗ nhìn Minh Nguyệt, đây là lần đầu tiên cô sinh con nên không biết phải làm sao.

Không chỉ Gia Duyên lo lắng ngay cả Minh Nguyệt cũng hốt hoảng vô cùng.

Lúc này cơn đau bụng sinh bất đầu hành hạ Gia Duyên, Minh Nguyệt nhìn thấy cô đau đến toát mồ hôi lạnh, Minh Nguyệt lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho Tràn Hạo.

Tràn Hạo đang dự một cuộc hợp quan trọng, một tháng diễn ra một lần của công ty giải trí Minh Hạo.

Anh chỉnh điện thoại di động ở chế độ "không làm phiền", chỉ có Minh Nguyệt và Gia Duyên mới có thể gọi vào.

Tràn Hạo ngồi ở vị trí đầu bàn thản nhiên dựa lưng vào ghế, tay cầm phần văn kiện nghiêm túc nghe giám đốc của từng bộ phận báo cáo, đột nhiên điện thoại di động đặt trên bàn trước mặt rung lên, hai từ Minh Nguyệt nhấp nháy trên màn hình.

Tràn Hạo lập tức bất máy, nghe xong những gì Minh Nguyệt trình bài, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người Tràn Hạo gấp gáp quăng phần văn kiện xuống bàn vội vàng bước ra khỏi phòng hợp.

Tràn Hạo phóng xe với tốc độ phá kỹ luật vượt mấy cái đèn đỏ, chỉ trong vòng năm phút Tràn Hạo đã có mặt tại biệt thự Tràn Viên.

Minh Nguyệt sững sờ trong giây lát khi cô nhìn thấy Tràn Hạo với nét mặt nôn nóng bước đi hối hả vào cửa chính, Minh Nguyệt nhìn xuống cái đồng hồ theo trên cổ tay.

Từ công ty giải trí Minh Hạo về đế biệt thự Tràn Viên phải mất thời gian hai mươi phút, vậy mà Tràn Hạo chỉ dùng năm phút thời gian đã về đến đây.

Cô thật không dám tưởng tượng tới tốc độ Tràn Hạo vừa lái xe.

Đập vào mắt Tràn Hạo chính là một Gia Duyên yếu đuối ngồi vặn vẹo trên sofa, khuôn mặt xinh đẹp vì đau đớn đã lấm tấm những giọt mồ hôi lạnh.

Tràn Hạo đau lòng, trái tim cảm giác thắt lại anh sải bước thật nhanh đến bên cạnh Gia Duyên, Tràn Hạo lập tức

khom người bế Gia Duyên lên.

Tràn Hạo nhìn Gia Duyên lúc này đã không còn sức lực nằm đau đớn trong lòng anh.

"*Duyên Nhi, em đừng sợ có anh ở đây."*

Gia Duyên đau theo từng đợt cơn gò chuyển dạ tầm mắt cũng đã nhoà đi, nhưng giọng nói thâm tình của Tràn Hạo đã trấn an lòng cô.

Gia Duyên không còn sức lực để nói nên lời, cô gật một cái muốn nói cho

anh biết chỉ cần có anh bên cạnh cô sẽ không sao.

Chương 82: Thói Quen

Vừa về đến Mỹ, Tràn Hạo đã cho người báo tin với Tần Gia Uy, Gia Duyên đã an toàn hạ sinh một cặp long phụng.

Tần Gia Uy hối hận vì anh không ở bên cạnh em gái, khi cô trải qua sự kiện quan trọng nhất trong đời mình.

Tần Gia Uy định quay trở về Thành Phố S nhưng đã bị Đường Vịnh Hi ngăn lại, anh vừa mới bay mười mấy tiếng mới trở về đến Mỹ, nếu còn tiếp tục bay nữa cô chỉ sợ với sức khỏe hiện giờ của anh sẽ không chịu nổi.

Trong thư phòng của biệt thự Tần gia, Tần Gia Uy trên người là bộ đồ thoải mái ở nhà, anh ngồi oai nghiêm trên ghế sofa chân này bắt chéo chân kia, tay thản nhiên cầm ly rượu đỏ.

Tứ đại hộ pháp đứng cung kính trước mặt anh.

"*Thuộc hạ đã bức cung Santos, hắn nói việc hợp tác với nước Nga là do một tay của Đoàn Vũ Sơn sắp xếp.*

Hắn chưa từng tiếp cận với nước Nga."

Nhật Trung cung kính tường thuật lại những gì mình điều tra được, cặp mắt thâm thuý của Tần Gia Uy càng hiện lên sự hứng thú, thì ra mọi việc đều phát sinh từ Đoàn Vũ Sơn mà ra.

Tần Gia Uy không nói gì nét mặt nguy hiểm càng hiện lên tà khí, tay phải thản nhiên làm động tác lắc lắc ly rượu đỏ, tay trái không ngừng trêu đùa với cái bật lửa hình con sói.

Tứ đại hộ pháp đứng nghiêm trang trước mặt anh không ai nói gì, chờ Lão Đại đưa ra mệnh lệnh.

Theo bên cạnh Tần Gia Uy nhiều năm nên tất cả mọi người đều biết thói quen của anh, khi Tần Gia Uy nghiêm túc suy nghĩ điều gì đó bàn tay anh sẽ vô tình trêu đùa với cái bật lửa hình con sói.

Bàn tay đang trêu đùa cái bật lửa tự nhiên dựng lại, ánh mắt mang theo sự

lạnh lẽo ngước lên nhìn đám thuộc hạ nói.

"*Cho người giám sát nhất cử nhất động của Đoàn Vũ Sơn."*

Dừng một chút Tần Gia Uy liền nhìn Doãn Kỳ buông ra mệnh lênh.

"*Doãn Kỳ, liên lạc với Chung Hiểu Phong ta muốn gặp riêng hắn."*

"*Dạ, thuộc hạ sẽ sắp xếp ngay."*

Doãn Kỳ khom người cung kính nhận mệnh lệnh.

Sau khi tứ đại hộ pháp rời khỏi ai đi làm việc nấy, Tần Gia Uy ngồi thong thả dựa lưng về phía sau, anh nâng ly rượu đỏ trên tay lên uống một hơi cạn sạch, ánh mắt nguy hiểm nhìn thẳng ra ngòai cửa sổ, nơi màn đêm đã bao trùm cả bầu trời rộng lớn mênh mông.

Hôm nay Đường Vịnh Hi có chuyện phải ra ngoài nên tâm trạng của Tần Gia Uy không được thoải mái, anh bực bội đút cái bật lửa vào trong túi quần tây.

Hai tuần nay Đường Vịnh Hi luôn ở bên cạnh anh như hình với bóng, nên hôm nay không có cô bên cạnh tâm tình của anh cũng vì sự vắng mặt của cô trở nên khuấy động.

Anh đứng dậy bất giác lắc đầu, không biết từ lúc nào Đường Vịnh Hi đã trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống của anh.

Càng nghĩ đến Đường Vịnh Hi trong lòng Tần Gia Uy càng thêm nhung nhớ, anh nhắm mắt đều chỉnh lại tâm trạng của mình trở về phòng ngủ định đi tắm để làm vơi đi sự nao nức trong lòng, nhưng thật không ngờ vừa mở cánh cửa tủ quần áo ra đập vào mắt anh chính là cái áo sơ mi màu trắng của anh đã được Đường Vịnh Hi mặc trước đây.

Nhìn thấy áo sơ mi trong đầu Tần Gia Uy liền liên tưởng đến hình bóng quyến rũ của Đường Vịnh Hi lúc cô mặc nó trên người.

Tần Gia Uy bất giác cầm lấy áo sơ mi đưa đến trước mũi của mình, anh nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu.

Mùi hương quen thuộc của loài hoa Bỉ Ngạn thoang thoảng tỏa ra từ áo sơ mi làm Tần Gia Uy bất giác cong môi lên thành một nụ cười bất đắt dĩ.

Tần Gia Uy tự cười bản thân mình, thật không ngời Tần Gia Uy anh cũng có lúc hành động biến thái như bây giờ.

Nhưng quả thật anh rất nhớ cô.

Đột nhiên điện thoại di động trong túi áo của anh vang lên, Tần Gia Uy liền bắt mấy anh nghĩ người gọi điện thoại chính là Đường Vịnh Hi.

"*Hello*."

Tần Gia Uy cười tươi nói, nhưng nụ cười của anh liền biến mất, khi anh nghe được giọng nói của đối phương.

"*Anh hai, mau đến Bar Night Angel ngay, em có chuyện quan trọng cho anh xem.*

Mau đi em đợi anh trong phòng VIP."

Nói xong Tần Gia Vỹ không cho cơ hội Tần Gia Uy từ chối liền cúp máy, anh muốn tạo sự ngạc nhiên cho Tần Gia Uy.

Tần Gia Uy buồn bực quăng điện thoại lên giường, anh không có ý định đi ra ngoài vào giờ này, nhưng suy nghĩ một chút không có Đường Vịnh Hi bên cạnh anh cũng không thể nào ngủ được, thôi thì ra ngoài xem người em trai này của anh đang định giở trò gì.

Trước cửa Bar Night Angel Tần Gia Uy phong độ bước xuống từ chiếc xe Jeep màu đen đang hiên ngang đỗ ngay trước cửa.

Tần Gia Uy đứng một cách uy phong dưới ánh đèn đường màu trắng, trên người là bộ âu phục màu đen áo choàng bành tô cùng với đôi găng tay bằng da càng tôn lên sự ngông cuồng nguy hiểm trên gương mặt tà mị của anh.

Tần Gia Uy được Nhật Trung và Sam cung kính hộ tống vào trong.

Tần Gia Uy vừa mới đặt chân vào cửa liền thu hút tất cả ánh nhìn của mọi người, Tần Gia Uy liền quét tầm mắt của mình một vòng, anh bất giác nhíu mày khó chịu vì ánh mắt thăm dò của mấy cô gái lúc này không chỉ vì sự hấp dẫn của anh mà còn vì sự oai nghiêm tỏa ra từ trên người anh làm cho điêu đứng.

Tần Gia Uy là một người lúc nào trên người cũng toả ra sự bí ẩn, nguy hiểm một cách lạ thường luôn hấp dẫn phái nữ xung quanh anh.

Tần Gia Uy không hiểu vì sao lúc này Tần Gia Vỹ lại gọi anh đến đây, bây giờ tâm trạng của anh thật không tốt còn gặp cảnh mấy cô gái bên ngoài nhìn chăm chăm vào anh như mèo gặp mỡ càng khiến Tần Gia Uy nộ khí xung thiên.

Anh giận dữ đẩy mánh cánh cửa phòng VIP ra.

"*Bang.....*"

Tần Gia Vỹ đang ngồi ánh mắt thích thú quan sát một gốc khuất của quán bar.

Nghe được tiến động mạnh anh liền quay đầu lại, đập vào mắt anh là nét mặt giận đến muốn giết người của Tần Gia Uy.

Tần Gia Vỹ cười cười anh khom tới rót chi Tần Gia Uy một ly rượu mạnh.

"*Anh hai, ai đã làm anh tức giận?."*

Vừa nói Tần Gia Vỹ vừa đẩy ly rượu đến trước mặt của Tần Gia Uy.

Lúc này Tần Gia Uy đã thoải mái ngồi xuống ghế bên cạnh Tần Gia Vỹ, Nhật Trung và Sam cung kính đứng sau lưng anh.

"*Là em!*."

Tần Gia Uy nhấm nháp ly rượu trên tay nói đơn giản hai chữ, nhìn Tần Gia Vỹ bằng ánh mắt sắc bén đưa ra lời cảnh cáo.

Muốn nói cho Tần Gia Vỹ rằng, nếu Tần Gia Vỹ không cho anh một lý do chính đáng, tại sao lại gọi anh đến đây vào giờ này, anh nhất định sẽ trừng phạt Tần Gia Vỹ theo bang quy.

Tần Gia Vỹ cười tươi anh quá hiểu tính tình của anh hai mình.

"*Anh hai, anh nhìn thấy gì?."*

Tần Gia Vỹ nhìn Tần Gia Uy chỉ tay về gốc khuất mà anh đã quan sát từ nãy giờ.

Tần Gia Uy nghe vậy liền chuyển tầm mắt của mình theo hướng tay Tần Gia Vỹ chỉ.

Tần Gia Uy giận dữ nheo cặp mắt nguy hiểm của mình lại khi anh nhìn thấy Đường Vịnh Hi cùng với một nhóm bạn đang ngồi trò chuyện tại một cái bàn tròn bên cạnh quầy bar.

Ánh mắt mang theo sát khí liền quan sát những người đàn ông ngồi bên cạnh cô.

Tần Gia Uy liền trầm mặt khi anh nhìn thấy ánh mắt tiếc nuối của Lục Cẩn Phi khi nhìn cô.

Chương 83: Lục Cẩn Phi Buồn Phiền

Hôm nay là sinh nhật của Thiết An Lâm, cô hẹn với đám bạn thân đến bar Night Angel để tổ chức tiệc sinh nhật.

Khi Đường Vịnh Hi vừa bước vào cửa chính liền bị tiếng nhạc ồn ào làm cô cảm thấy khó chịu bất giác nhíu mày.

Đường Vịnh Hi liền đảo cặp mắt sắc bén của mình một vòng, đập vào mắt cô là một Thiết An Lâm thật dịu dàng khác một trời một vực với ngày thường, trên người cô là cái đầm dài màu đen bó sát vào thân thể quyến rũ, mái tóc dài được cô xõa xuống đến thắt lưng cùng với đôi giày cao gót càng tôn lên vẻ đẹp trời ban, làm cho mấy người đàn ông ngồi bên cạnh nhìn đến ngây cả người.

Thiết An Lâm ngồi cùng một đám bạn tươi cười trò chuyện, Đường Vịnh Hi theo thói quen quan sát từng người, họ toàn là những người bạn quen nhau từ nhỏ của Thiết An Lâm và cô.

Tầm mắt của Đường Vịnh Hi chợt khựng lại trên người Lục Cẩn Phi.

Đường Vịnh Hi cảm giác không thoải mái trong lòng, cô ngập ngừng một chút mới tiến đến bàn của bọn họ.

"*Vịnh Hi, sao chị lại đến trễ như vậy?*

Tụi em đợi chị đã lâu."

Giọng nói với âm thanh cao để áp chế tiếng nhạc ồn ào của Thiết An Lâm vang lên, khi cô nhìn thấy Đường Vịnh Hi.

Đường Vịnh Hi cong môi cười nhẹ, cô tao nhã ngồi xuống cái ghế trống bên cạnh do Thiết An Lâm cố tình chừa cho cô.

"*Vừa rồi công ty có chuyện gấp cần chị đích thân giải quyết, nên mới đến trễ."*

Thật ra cô đã rời khỏi biệt thự Tần gia từ sớm, nhưng vì Quyển Ni và Phan Minh Vũ có chuyện gấp tìm cô nên mới đến trễ.

Ngoài Tần Gia Uy và thuộc hạ của anh ra không ai biết đến thân phận thật sự của cô, kể cả người bạn tri kỷ là Thiết An Lâm cũng không biết sự thật này.

Đường Vịnh Hi vừa nói xong cô liền nhìn sang Lục Cẩn Phi lúc này anh đang ngồi đối diện với cô, trên gương mặt anh tuấn hiện lên rõ ràng sự buồn bã không vui.

"*Cẩn Phi, đã lâu không gặp?."*

Đường Vịnh Hi nhìn Lục Cẩn Phi nói, ánh mắt không được tự nhiên lập tức rời khỏi khuôn mặt anh.

"Đúng vậy, quả thật đã lâu."

Lục Cẩn Phi nhìn chăm chăm vào Đường Vịnh Hi nói, tất cả mọi người đều cảm nhận được sự ái ngại giữa hai người nhưng họ không biết đó là gì.

Thiết An Lâm cảm giác được bầu không khí thật căng thẳng, cùng với lời nói khách sáo của hai người liền lên tiếng.

"*Nào chúng mình cụng ly để chúc mừng sinh nhật của em."*

Nghe Thiết An Lâm nói vậy Đường Vịnh Hi mới thả lỏng tâm tình của mình, nâng ly rượu trước mặt do Thiết An Lâm gọi sẵn cho cô lên làm động tác cụng ly.

Lục Cẩn Phi với nét mặt phiền muộn nâng ly rượu đỏ trong tay lên cụng ly uống một hơi cạn sạch.

Sau khi uống xong rượu chúc mừng mọi người bị Thiết An Lâm kéo ra sàn nhảy, trên bàn chỉ còn lại một mình Đường Vịnh Hi và Lục Cẩn Phi.

Trong người của Đường Vịnh Hi cảm thấy không được khỏe nên không có tâm trạng vui đùa cùng bọn họ.

"*Em và chồng vẫn tốt chứ?*

Hắn có bắt nạt em không?"

Lục Cẩn Phi đặt ly rượu xuống bàn nhìn Đường Vịnh Hi nói với giọng ủ rũ.

Nhìn thấy anh như vậy Đường Vịnh Hi cảm giác xót xa trong lòng, Lục Cẩn Phi, Thiết An Lâm và cô là ba người bạn thân chơi chung từ nhỏ đến lớn nên tình cảm giữa ba người rất sâu đậm.

Nhưng sau khi Đường Vịnh Hi biết tình cảm của Lục Cẩn Phi dành cho cô vượt quá giới hạn bạn bè.

Đường Vịnh Hi biết mình không yêu anh nên cô cố tình giữ một khoảng cách cố định, để tránh làm tổn thương đến anh nhiều hơn.

"*Anh ấy là người đàn ông tốt nhất em từng gặp qua."*

Đường Vịnh Hi nhìn thẳng vào ánh mắt chán nản của Lục Cẩn Phi nói một cách nghiêm túc.

Đột nhiên trên gương mặt phiền muộn của Lục Cẩn Phi hiện lên một nụ cười chế giễu.

Anh cười chế giễu bản thân của mình sao lại hỏi một câu ngu xuẩn đến như vậy, cho dù Đường Vịnh Hi có nói với anh Tần Gia Uy đối xử không tốt với cô anh cũng không có khả năng để giành giật Đường Vịnh Hi với Tần Gia Uy.

Lục Cẩn Phi ngồi trầm tư nhớ đến chuyện diễn ra sau buổi tiệc sinh nhật của Đường Chấn Nam.

Sau khi trở về từ tiệc sinh nhật của Đường Chấn Nam, anh không cam tâm, đã tìm đến Đoàn Vũ Sơn nhờ hắn giúp đỡ.

Đoàn Vũ Sơn vừa nghe thuộc hạ thông báo Lục Cẩn Phi đến tìm hắn, hắn liền từ trên lầu đi xuống để gặp mặt của Lục Cẩn Phi.

Nhìn thấy Lục Cẩn Phi ngồi nghiêm túc trên ghế sofa tại phòng khách.

"*Lục công tử, ngọn gió nào đã thổi cậu đến Đoàn gia hôm nay?."*

Người còn chưa tới Lục Cẩn Phi đã nghe được giọng nói ngang tàng của Đoàn Vũ Sơn vang lên từ phía sau.

Anh đứng lên xoay người lại nhìn Đoàn Vũ Sơn cười xã giao rồi hai người ngồi lại trên ghế sofa.

Lục Cẩn Phi định lên tiếng nhờ Đoàn Vũ Sơn giúp đỡ, lời nói của anh bị cô giúp việc với thân hình bốc lửa làm cho khựng lại.

Cô mặc trên người chỉ duy nhất bộ nội y màu đen quyến rũ choàng một cái tập dề màu trắng để lộ đường cong quyến rũ lúc ẩn lúc hiện dưới tạp dề.

Lúc này Lục Cẩn Phi mới chú y đến những người giúp việc xung quanh, tất cả đều là phụ nữ trên người họ chỉ mặc duy nhất nội y và tạp dề.

Khi cô giúp việc khom người đặt hai ly cafe xuống cái bàn trước mặt của Đoàn Vũ Sơn và anh, thân hình quyến rũ trắng nõn của cô hiện ra trước mắt của hai người.

Từ cặp ngực cho đến bờ mông đều lộ ra rõ ràng trước mặt của Lục Cẩn Phi, làm anh ngại ngùng liền chuyển tầm mắt của mình nhìn sang chỗ khác.

"*Chát.....*"

Đột nhiên một tiếng chát vang lên, Lục Cẩn Phi lập tức xoay người lại nhìn, Đoàn Vũ Sơn dùng tay vỗ lên mông của cô giúp việc.

Lúc này Lục Cẩn Phi nhìn thấy trên gương mặt tự đắc của Đoàn Vũ Sơn hiện lên nụ cười xàm sỡ.

Lục Cẩn Phi đã nghe danh Đoàn Vũ Sơn từ lâu, anh biết hắn là loại người bỉ ổi vô liêm sĩ thích nhất là trêu đùa phụ nữ, nhưng anh thật không ngờ Đoàn Vũ Sơn lại biến thái bắt người giúp việc phải ăn mặc như thế này.

"*Đoàn Lão Đại, tôi đến đây là muốn nhờ ngài giúp đỡ.*"

Lục Cẩn Phi muốn nói ra mục đích của mình rồi nhanh chóng rời khỏi Đoàn Gia.

Anh không muốn ở lại một nơi chỉ vừa bước vào đã làm anh cảm giác thấp thỏm trong lòng.

"*Lục Công Tử, có chuyện gì cứ nói, Đoàn Vũ Sơn tôi sẽ đứng ra giải quyết*

thay cho c ậ u."

Đoàn Vũ Sơn với nét mặt hóng hách không xem ai ra gì nhìn Lục Cẩn Phi nói, thật ra hắn chỉ vì nể tình Lục Cẩn Trung nên mới có hành vi khách sáo với Lục Cẩn Phi.

"*Tôi muốn nhờ Đoàn Lão Đại ra tay cảnh cáo một người, vì hắn đã đoạt người phụ nữ tôi yêu."*

Chương 84: Lục Cẩn Phi Thất Kinh Trong Lòng

Dừng một chút Lục Cẩn Phi nhìn Đoàn Vũ Sơn bằng ánh mắt thăm dò, nhìn thấy Đoàn Vũ Sơn không có ý cự tuyệt anh lập tức nói tiếp.

"*Người đó chính là Tần Gia Uy, chủ tịch của tập đòan Tần Thị.*

Đoàn Lão Đại, ngài có nghe qua về người này chưa?."

Thật ra thì Lục Cẩn Phi không hề có ý định làm hại đến Tần Gia Uy, anh chỉ muốn mượn thế lực của Đoàn Vũ Sơn trong hắc đạo cho Tần Gia Uy một bài học để Tần Gia Uy quên đi ý định tranh giành Đường Vịnh Hi với anh.

Khi Đoàn Vũ Sơn nghe Lục Cẩn Phi nhất đến ba chữ Tần Gia Uy, nét mặt phách lối tự cao tự đại đột nhiên biến sắc.

Hắn lập tức dùng ánh mắt nghi ngờ quan sát Lục Cẩn Phi, sau một lúc hắn đã khẳng định Lục Cẩn Phi không biết về thân phận thật sự của Tần Gia Uy.

Hắn với nét mặt e dè nhìn Lục Cẩn Phi nói với giọng nghiêm túc.

"*Lục công tử, tôi khuyên cậu một câu.*

Tốt nhất cậu đừng đụng đến người phụ nữ của Tần Gia Uy, hắn không phải là loại người cậu có thể chọc tới."

Lục Cẩn Phi nhìn Đoàn Vũ Sơn với ánh mắt giận dữ, trong lòng anh thầm nghĩ Đoàn Vũ Sơn không muốn giúp anh nên mới nói như vậy.

Với thế lực hiện giờ của Đoàn Vũ Sơn trong hắc đạo, còn ai có thể chống chọi lại hắn.

Lúc này Lục Cẩn Phi mới chợt nghĩ ra trên thế gian này không có việc gì là miễn phí, tiền là sức mạnh có thể giải quyết tất cả vấn đề.

"*Đoàn Lão Đại, ngài đừng lo.*

Nếu ngài chịu giúp, tôi sẽ chuyển ngay 20 triệu đô la vào tài khoảng của ngài. "

Lục Cẩn Phi nói một cách đầy vẻ tự tinh, tiền đối với anh không thành vấn đề.

Chỉ cần Đoàn Vũ Sơn chịu giúp anh, bao nhiêu tiền cũng được.

Nghe Lục Cẩn Phi nói vậy, Đoàn Vũ Sơn liền hừ lạnh một tiếng nói với giọng giễu cợt.

"Hừ.....

Lục Công Tử nếu tôi đồng ý giúp cậu, tôi chỉ sợ dù có tiền tôi cũng không còn mạng để hưởng."

Nghe Đoàn Vũ Sơn nói vậy, trong lòng Lục Cẩn Phi liền hiện lên sự nghi ngờ.

"*Đoàn Lão Đại, ngài đừng nói đùa.*

Với thế lực hiện giờ của ngài, tôi không tin còn ai có thể uy hiếp đến ngài."

Lục Cẩn Phi nói ra những lời anh suy nghĩ trong lòng, nếu Đoàn Vũ Sơn không chịu giúp anh, anh tin chắc không còn ai có thể giúp anh nổi.

"*Đúng! Hiện tại trong thế giới Mafia chỉ còn lại hai thế lực lớn.*

Một là Đoàn Gia của Đoàn Vũ Sơn tôi, chỉ cần nghe đến cái tên Đoàn Vũ Sơn này, ai nấy đều phải e dè sợ hãi."

Dừng một chút Đoàn Vũ Sơn quan sát sắc mặt của Lục Cẩn Phi, Lục Cẩn Phi với nét mặt thích thú nhìn chăm chăm vào Đoàn Vũ Sơn muốn biết thế lực còn lại thuộc về nhân vật tai to mặt lớn nào.

"*Thế lực còn lại thuộc về Tần Gi a.....!*

Tần Gia Uy chính là Lão Đại của Tần Gia, hiện tại hắn mới là ông trùm Mafia."

Nói đến Tần Gia Uy, ánh mắt nham hiểm của Đoàn Vũ Sơn đột nhiên hiện

lên tia độc ác, trong lòng hắn ước gì có thể đem Tần Gia Uy ra chém thành trăm mảnh.

Tần Gia Uy không chỉ là tình địch của Lục Cẩn Phi, Tần Gia Uy còn là kẻ thụ lớn nhất của Đoàn Vũ Sơn, chỉ khi hắn trừ khử được Tần Gia Uy vị trí ông trùm Mafia mới thật sự thuộc về hắn.

Lục Cẩn Phi thất kinh trong lòng, sắc mặt liền thay đổi theo từng chữ Đoàn Vũ Sơn vừa nói ra. Từ sắc mặt hồng hào chuyển sang trắng bợt, trong lòng Lục Cẩn Phi không thể nào tin nổi, ông trùm mafia khét tiếng là khát máu với lối hành sự độc ác vô tình lại là Tần Gia Uy.

Nếu đúng như lời của Đoàn Vũ Sơn vừa mới nói ra, ý nghĩ tranh giành Đường Vịnh Hi với Tần Gia Uy xem như tan thành may khói.

Nghĩ đến đây khuôn mặt buồn phiền của Lục Cẩn Phi càng thêm phiền muộn, trong lòng anh thầm nghĩ.

"*Chưa bắt đầu trận chiến anh đã thua một cách thảm hại, anh có tư cách gì để đấu với một người nắm trong tay toàn bộ thế lực ngầm của Italy như Tần Gia Uy."*

Trong lúc Đường Vịnh Hi và Lục Cẩn Phi đang trò chuyện, họ không hề biết có một cặp mắt chứa đựng đằng đằng sát khí từ phía trên đang quan sát nhất cử nhất động của bọn họ.

Tần Gia Uy với nét mặt tối đen như mực ánh mắt phát ra tia lửa không rời khỏi người của Đường Vịnh Hi.

Tần Gia Vỹ không ngờ sự việc lại phát sinh ra như thế này, vừa rồi khi anh nhìn thấy Đường Vịnh Hi bước vào Bar Night Angel, anh liền gọi điện thoại cho anh hai ngay.

Nếu anh biết Lục Cẩn Phi cũng có mặt anh tuyệt đối sẽ không cho anh hai biết.

Sau hai lần gặp Lục Cẩn Phi ở bên cạnh Đường Vịnh Hi, Tần Gia Uy đã cho Nhật Trung điều tra về lai lịch của người này.

Nhật Trung điều tra được Lục Cẩn Phi và Đường Vịnh Hi là bạn thân từ nhỏ, hai người được xem là thanh mai trúc mã.

Nhật Trung còn điều tra được Lục Cẩn Phi muốn ba mình đến nhà xin cưới Đường Vịnh Hi nhưng còn chưa kịp hỏi cưới, Đường Vịnh Hi đã được Đường Chấn Nam gã cho Tần Gia Uy.

Tần Gia Vỹ nhìn thấy nét mặt ăn tươi nuốt sống người khác của anh hai, trong lòng thầm xin lỗi Đường Vịnh Hi.

Nếu không phải anh nhiều chuyện thì anh hai sẽ không đến đây chứng kiến cảnh này.

Tuy Đường Vịnh Hi và Lục Cẩn Phi không có hành vi quá mức lễ giáo, nhưng Tần Gia Vỹ biết đối với anh hai người với tính chiếm hữu mảnh liệt, chỉ cần người đàn ông khác nhìn chăm chăm vào Chị dâu anh hai cũng sẽ nổi giận.

Đường Vịnh Hi ngồi trước mặt Lục Cẩn Phi nhưng trong lòng luôn suy nghĩ đến Tần Gia Uy, cô có cảm giác Tần Gia Uy đang ở đâu đây gần bên cạnh cô.

Đường Vịnh Hi bất giác đảo cặp mắt của mình một vòng tìm kiếm bóng dáng quen thuộc của anh.

Cô ngước mặt lên nhìn lên tầng hai nơi cô có cảm giác Tần Gia Uy đang ở đó, nhưng nhìn mãi Đường Vịnh Hi cũng không thấy được gì vì anh đang đứng sau tấm kính phản chiếu, người bên ngòai không thể thấy vào bên trong, nên cô không nhìn thấy được Tần Gia Uy đang quan sát cô.

Đường Vịnh Hi lắc đầu trong lòng hơi thất vọng cô còn tưởng anh đến đón cô, bây giờ trong người cô rất khó chịu nên người đầu tiên cô muốn gặp chính là anh.

Đường Vịnh Hi liền chuyển tầm mắt của mình ra sàn nhảy tìm Thiết An Lâm, để nói với Thiết An Lâm rằng trong người cô không được khỏe nên về trước.

Lúc này Thiết An Lâm đang cùng mấy người bạn lượng lờ trên sàn nhảy nhưng ánh mắt không ngừng quan sát Đường Vịnh Hi và Lục Cẩn Phi.

Nhìn thấy nét mặt của Đường Vịnh Hi không tốt, cô liền rời khỏi sàn nhảy đi đến bên cạnh hai người.

"*Chị Vịnh Hi, chị thấy chỗ nào không được khỏe?."*

Lục Cẩn Phi nghe Thiết An Lâm nói vậy liền quan sát Đường Vịnh Hi.

Lúc này anh mới ý thức được có chuyện không ổn.

Sắc mặt của Đường Vịnh Hi thật nhợt nhạt, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại.

"*Vịnh Hi, em có sao không?."*

Lục Cẩn Phi vội vàng đứng lên bước nhanh tới bên cạnh Đường Vịnh Hi, một tay chống trên bàn tay còn lại đặt trên vai cô.

Tần Gia Uy nhìn thấy liền sa sầm mặt ánh mắt hiện lên sát khí rõ ràng làm ba người đứng bên cạnh rùng mình trong lòng thầm cầu nguyện cho Đường Vịnh Hi.

Chương 85: Cả Hai Cùng Ghen

"*Không sao, chị chỉ thấy bụng hơi khó chịu một chút."*

Đường Vịnh Hi nhăn mặt nói, bụng cô rất đau nhưng cô không muốn Thiết An Lâm và Lục Cẩn Phi phải lo lắng.

Thiết An Lâm nghe Đường Vịnh Hi nói vậy liền xoay người đi đến quầy bar gọi cho cô một ly nước ấm.

"*Không cần."*

Đường Vịnh Hi thấy Thiết An Lâm vội vàng bỏ đi liền đứng bật dậy lên tiếng.

Nhưng thật không ngờ vừa mới đứng lên bụng cô lại quặn đau làm cô mất đi thăng bằng ngã vào lồng ngực ấm áp của Lục Cẩn Phi phía sau.

Tần Gia Vỹ, Nhật Trung và Sam đứng phía trên nhìn xuống thấy cảnh Đường Vịnh Hi ngã vào lòng của Lục Cẩn Phi, trong lòng kinh hãi đến thở cũng không dám thở mạnh.

"*Tiêu rồi tiêu rồi, lần này Chị dâu chết chắc rồi."*

Tần Gia Vỹ lắc đầu quay sang Sam và Nhật Trung nói với giọng đáng tiếc.

Tần Gia Uy vừa nhìn thấy cảnh hai người thân mật, bàn tay đang cầm ly rượu mạnh bất giác siết thật chặt lại.

"*Choang.....*"

Tiếng ly thủy tinh bị vỡ nát làm Tần Gia Vỹ bất ngờ quay qua nhìn anh hai.

Tần Gia Vỹ không ngờ Tần Gia Uy

lại phản ứng mạnh mẽ đến như vậy.

Chắc có lẽ đàn ông càng ghen tuông thì càng chứng tỏ người phụ nữ đó ở trong lòng họ rất quan trọng.

"*Lão Đại.*"

Sam nhìn thấy bàn tay của Tần Gia Uy lúc này toàn là máu, liền lo lắng kêu lên.

Sam vừa tiến đến gần Tần Gia Uy để xem vết thương của anh, liền bị Tần Gia Uy dùng bàn tay dính đầy máu đẩy sang một bên.

Tần Gia Uy không quan tâm đến vết thương trên tay mình, liền vội vàng bước ra khỏi phòng để mặc những giọt máu đỏ thẫm nhỏ xuống sàn nhà theo bước chân anh.

Tần Gia Vỹ thấy chuyện không ổn liền sải bước theo Tần Gia Uy, anh sợ Tần Gia Uy sẽ mất đi lý trí làm tổn thương đến Đường Vịnh Hi.

Tần Gia Uy vội vàng bước ra khỏi cửa thang máy ở tầng một, liền đụng phải một người phụ nữ.

Anh phẫn nộ ngước mặt lên nhìn vào người tự đâm đầu vào chỗ chết, ánh mắt tỏa ra sự lạnh lẽo khiến tâm trạng của tất cả mọi người xung quanh càng căng thẳng hơn.

Chung Tử Hồng cùng hai người bạn đến Bar Night Angel chơi, cô không ngờ ở đây lại được gặp Tần Gia Uy.

Chung Tử Hồng liền nhìn xung quanh, không thấy Đường Vịnh Hi đâu trong ánh mắt cô chợt hiện lên tia giảo hoạt.

"*Cuối cùng cũng có cơ hội.*"

Chung Tử Hồng tự nói với lòng, trên gương mặt yếu đuối chợt hiện lên một nụ cười diễm lệ.

Trong ánh mắt của người khác nụ cười này quả thật rất đẹp rất quyến rũ, nhưng trong ánh mắt lạnh lùng của Tần Gia Uy lại cảm thấy đó là một nụ cười phóng đãng mang hàm ý dụ dỗ trắng trợn.

Đột nhiên Chung Tử Hồng nhìn thấy bàn tay của anh đang chảy máu, cô lo lắng vươn tay nắm lấy tay anh.

"*Gia Uy, tay anh chảy rất nhiều máu.*"

Chung Tử Hồng đã đợi rất lâu mới có dịp tốt như ngày hôm nay, thường ngày Tần Gia Uy ít khi tiếp xúc với người khác, nên dù cô có cố tình đến Tần Gia viện cớ thăm Đường Vịnh Hi để tiếp cận với anh, cũng chưa một lần chạm được vào người anh.

Tần Gia Uy không ngờ Chung Tử Hồng lại có hành động lớn mật này,

vừa bị Chung Tử Hồng chạm vào

trên người của Tần Gia Uy lập tức tỏa ra sát khí thay cho lời cảnh cáo đến Chung Tử Hồng.

Nếu Chung Tử Hồng không phải là chị họ của Đường Vịnh Hi, anh sẽ ra tay giết chết cô ngay lập tức.

Nhật Trung và Sam đứng bên cạnh nhìn thấy hành động đần độn này của Chung Tử Hồng bất giác nhích người sang một bên, không muốn bị Chung Tử Hồng làm liên lụy.

Đường Vịnh Hi tay chân bủn rủn không còn sức lực dựa vào người của Lục Cẩn Phi, cô nghe được giọng nói quen thuộc của Chung Tử Hồng liền xoay đầu lại.

Cho dù Chung Tử Hồng nói với âm điệu rất nhỏ cộng thêm tiếng nhạc ồn ào, nhưng thính giác của Đường Vịnh Hi vô cùng nhạy bén, cho dù đó là âm thanh rất nhỏ cô cũng có thể nghe được rất rõ.

Trong lòng Đường Vịnh Hi hơi kinh ngạc khi cô nhìn thấy người đàn ông ưu tuấn đang đứng trước cửa thang máy bị mấy cô gái vây quanh chính là Tần Gia Uy.

Lúc nào trên người anh cũng tỏa ra mị lực thu hút tất cả mọi người, cảm giác vui mừng khi nhìn thấy anh đột nhiên tan biến khi cô nhìn thấy bàn tay trắng nõn của Chung Tử Hồng đang nắm lấy bàn tay mạnh mẽ của anh, trong ánh mắt Chung Tử Hồng hiện lên sự yêu thương rõ ràng.

Trong lòng Đường Vịnh Hi tức đến không nói nên lời, thật ra Đường Vịnh Hi đã biết dã tâm của Chung Tử Hồng từ lâu, cho dù Chung Tử Hồng có che giấu tốt cách mấy, cũng không thể nào qua được cặp mắt sắc bén của Đường

Vịnh Hi cô.

Từ cái ngày Chung Tử Hồng dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Tần Gia Uy tại buổi tiệc sinh nhật của ba cô, cô đã biết tâm tư của Chung Tử Hồng.

Nhưng vì nghĩ tình của Dì nên Đường Vịnh Hi mới không quan tâm, trong lòng cô nghĩ cho dù Chung Tử Hồng có thích Tần Gia Uy vậy thì sao?

Cô tin chắc anh sẽ không bao giờ cho Chung Tử Hồng cơ hội để tiếp cận anh.

Trong đáy mắt của Đường Vịnh Hi lúc này không chỉ hiện lên tia tức giận còn có vài phần thất vọng.

Trong lòng cô luôn nghĩ một người tự cho rằng mình có bệnh ưa sạch sẽ như anh, sẽ không bao giờ để phụ nữ khác chạm vào người mình.

Nhưng hôm nay chính mắt cô nhìn thấy anh tiếp xúc thân thể với phụ nữ còn lại là chị họ của cô, thật ra trong lòng anh xem cô là gì?

Dù anh có muốn tìm phụ nữ cũng nên đi xa một chút.

Càng nghĩ trong lòng Đường Vịnh Hi càng thêm tức giận, cô nhắm mắt cố nuốt xuống nỗi đau ở bụng của mình xoay lại nói với Lục Cẩn Phi.

"*Anh đưa em về đi.*"

Lục Cẩn Phi ngỡ ngàng với lời nói của cô, từ trước tới giờ lúc nào anh đề nghị đưa cô về đều bị cô từ chói.

Trong lòng Lục Cẩn Phi không nghĩ sâu xa liền vui mừng cho rằng Đường Vịnh Hi đã suy nghĩ thông suốt không còn lẫn tránh anh nữa.

Tần Gia Uy cảm giác bài xích vô cùng khi bàn tay của Chung Tử Hồng chạm vào tay anh, trong lòng anh đang bực bội ánh mắt luôn chăm chú nhìn về phía Đường Vịnh Hi, lúc này đang được Lục Cẩn Phi ôm ấp trong lòng chuẩn bị rời khỏi.

Tần Gia Uy liền nổi trận lôi đình hắc mạnh Chung Tử Hồng sang một bên.

"*Tránh ra!.*"

Tần Gia Uy giận dữ hét lên, giọng nói tỏa ra nộ khí rõ ràng làm Chung Tử Hồng hoảng sợ trong lòng, dù đã bị Tần Gia Uy hắc ra làm bị thương ở chân, nhưng khi đối diện với ánh mắt muốn giết người của anh cô liền cúi đầu rụt rè không dám kêu đau.

Tần Gia Vỹ nhìn thấy Chung Tử Hồng mím chặt môi chịu đựng sự đau đớn, trong lòng anh vui vẻ vô cùng, nhìn một cái Tần Gia Vỹ biết ngay ý đồ bất chính của cô ta.

Chỉ có Đường Vịnh Hi mới sứng làm Chị dâu của anh.

Tần Gia Uy vừa xô Chung Tử Hồng ra liền bước nhanh về phía của Đường Vịnh Hi và Lục Cẩn Phi.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người Tần Gia Uy dùng bàn tay bị thương chụp lấy cánh tay của Lục Cẩn Phi ném anh qua một bên, tay còn lại lập tức đỡ lấy thân thể mảnh mai của Đường Vịnh Hi vì đột nhiên mất đi điểm tựa nên ngã về phía sau.

Lúc này Tần Gia Uy giận đến mặt đỏ tía tai, anh tức giận không phải vì Lục Cẩn Phi ôm cô mà vì Đường Vịnh Hi không có hành động bài xích.

Tần Gia Uy nghiến răng cặp mắt trợn lên vì căm phẫn đến những tia máu đỏ cũng hiện lên rõ ràng.

Chương 86: Tần Gia Uy Trừng Phạt Lục Cẩn Phi

Lục Cẩn Phi bị Tần Gia Uy ném mạnh sang một bên đụng phải cái bàn bên cạnh, mấy cái ly thủy tinh cùng với mấy chai bia trên bàn cũng vì vậy nên rơi xuống mặt đất phát ra âm thanh chói tai, lôi cuốn sự chú ý của mọi người.

Vì thói quen nghề nghiệp Thiết An Lâm lập tức xoay đầu lại nhìn theo hướng phát ra âm thanh lớn.

Nhìn thấy tất cả mọi người đều dừng động tác của mình lại đứng xoay quanh một đám người với vẻ mặt tò mò, khi cô nhìn kỹ chợt nhận ra họ là đám người lần trước xuất hiện trước cửa bar Night Angel, gây ra một trận long trời lỡ đất rồi rút lui trong âm thầm, trong lòng Thiết An Lâm chợt hiện lên cảm giác chẳng lành liền chạy tới xem sao.

Lục Cẩn Phi trong đầu còn hơi choáng váng, anh cố lấy lại tinh thần nhìn vào người đàn ông đã ném anh sang một bên như ném một quả bóng.

Đập vào mắt anh chính là nét mặt khát máu của Tần Gia Uy, con ngươi đen nhánh lúc này đã bao phủ bởi tà khí y như con sói hung hăng muốn tấn công con mồi của mình.

Lục Cẩn Phi bị nộ khí của Tần Gia Uy làm tâm tình anh trở nên bất ổn, đột nhiên anh chuyển tầm mắt của mình vào Đường Vịnh Hi lúc này đang yếu đuối nằm yên trong lồng ngực của Tần Gia Uy.

Nhìn thấy sắc mặt của cô càng lúc càng xanh xao hơn trong lòng anh thật lo lắng, Lục Cẩn Phi cố gắng gượng người bước tới vươn tay muốn chạm vào Đường Vịnh Hi, nhưng bàn tay còn chưa đụng vào người của cô đã bị Tần Gia Uy dùng bàn tay mang găng tay bằng da màu đen lúc này đã nhuộm đầy máu chặn lại.

"*Lục công tử, cậu muốn nếm thử mùi vị của cái chết?.*"

Tần Gia Uy nhướng mày chậm rãi phun ra từng chữ một, chữ chết cuối cùng là do anh cố tình gằn giọng đưa ra lời sự uy hiếp trắng trợn.

Tất cả mọi người đứng xung quanh bị lời nói ngang tàng cùng với giọng điệu độc ác của Tần Gia Uy làm toát mồ hôi lạnh.

Không ai dám nói gì chỉ lặng lẽ theo dõi tình hình trước mắt, ai nấy đều biết hai người đàn ông trước mặt đều là những người có địa vị cao trong xã hội.

Một người là người thừa kế duy nhất của Lục Thị là công tử thế gia, người còn lại là Tần Tổng của tập đoàn Tần Thị cũng là ông trùm trong lãnh vực dầu mỏ và vũ khí một tay che trời.

Chỉ cần cân năng về thế lực cùng với địa vị trong xã hội, trong lòng mọi người đều biết Lục Thị không thể nào bì lại với Tần Thị, Lục Cẩn Phi đúng là lấy trứng chọi với đá không tự lượng sức mình.

"Tần tổng, chuyện của tôi ngài không cần quan tâm.

Người ngài nên chú ý chính là Vịnh Hi, là vợ của ngài kìa."

Lục Cẩn Phi tức giận nhìn Tần Gia Uy nói, cho dù trong lòng anh rất sợ uy thế của Tần Gia Uy như chỉ cần nhìn thấy nét mặt đau đớn của Đường Vịnh Hi tất cả nỗi sợ hãi trong lòng đều bị anh dẹp sang một bên.

Tần Gia Uy nghe Lục Cẩn Phi nói vậy, liền nhếch môi cười tà.

"*Lục công tử cũng biết Vịnh Hi là vợ của tôi sao?"*

Tần Gia Uy vừa nói vừa nhướng mày nhìn Lục Cẩn Phi bằng ánh mắt phát ra tia lửa.

Đường Vịnh Hi đang ở trong lòng Tần Gia Uy đột nhiên dùng sức cựa quậy, trong lòng còn đang tức giận vì sao Tần Gia Uy lại để Chung Tử Hồng nắm tay.

"*Tránh ra, anh buông tôi ra."*

Tần Gia Uy vừa nghe Đường Vịnh Hi nói vậy anh liền nhíu mày cúi đầu nhìn cô, trong ánh mắt hiện lên tia khác thường, từ lúc nào cô lại xưng hô với anh một cách xa lạ như vậy?

Chẳng lẽ vì ở trước mặt của Lục Cẩn Phi, nghĩ đến đây sắc mặt của Tần Gia Uy đột nhiên băng lãnh đi mấy độ, làm mọi người xung quanh bất giác rùng

mình sởn gáy lui về phía sau tránh xa ba người ra.

Cảm nhận được thân thể của Tần Gia Uy có gì đó khác thường bàn tay càng ôm chặt cô hơn, Đường Vịnh Hi lập tức ngước mặt lên nhìn anh.Trong lúc này đột nhiên Lục Cẩn Phi lấy đâu ra dũng khí xông tới muốn đẩy Tần Gia Uy ra, không cho Tần Gia Uy làm Đường Vịnh Hi khó chịu.

Nhưng thật không ngờ Tần Gia Uy lại phẫn nộ vì hành vi che chở này của Lục Cẩn Phi.

Anh giận dữ một tay siết chặt eo của Đường Vịnh Hi, hành động này của anh càng khiến bụng của cô đau dữ dội, trán cũng đã lấm tấm những giọt mồ hôi.

Tần Gia Uy không hề ý thức được sự khác thường của cô, hiện tại trong mắt anh chỉ có sự ghen tuông và chiếm hữu.

Tần Gia Uy nghiếng răng tức giận nâng tay còn lại lên đặt trước ngực của Lục Cẩn Phi, chặn không cho Lục Cẩn Phi tiến đến gần Đường Vịnh Hi.

Lục Cẩn Phi càng cố chấp dùng sức Tần Gia Uy càng thêm căm phẫn, anh như con sói tàn bạo một tay ôm Đường Vịnh Hi tay còn lại dùng sức đẩy Lục Cẩn Phi lui về phía sau.

Lục Cẩn Phi sức lực kém cỏi không tài nào bì lại với sức mạnh phi thường của Tần Gia Uy nên không cầm cự được bao lâu liền bị Tần Gia Uy nhanh chống ép thân thể vào bức tường đá lạnh lẽo phía sau.

Lục Cẩn Phi bị Tần Gia Uy một tay chế ngự, cho dù đang ở trong tình cảnh lực bất tòng tâm Lục Cẩn Phi cũng không hề tỏ ra khuất phục anh dùng hết sức để lay chuyển bàn tay của Tần Gia Uy.

Nhưng dù anh có cố gắng đến đâu thân thể của anh cũng không thể nào thoát khỏi sự chế ngự từ bàn tay đang bị thương của Tần Gia Uy.

Tần Gia Uy không hề nôn nóng ngược lại còn bình tĩnh một cách lạ thường, đợi đến khi Lục Cẩn Phi đã vùng vẫy đến kiệt quệ, ánh mắt âm u của Tần Gia Uy mới nhìn thẳng vào mặt của Lục Cẩn Phi nói với giọng độc ác.

"*Nếu sau này Lục công tử còn dám đụng đến vợ tôi.*

Tần Gia Uy tôi sẽ khiến Lục công tử thịt nát xương tan."

Giọng nói băng lãnh cùng với ánh mắt tỏa ra tà khí y như quỷ Satan đến từ địa ngực làm Lục Cẩn Phi cảm giác thấp thỏm trong lòng.

Lục Cẩn Phi biết Tần Gia Uy nói ra được thì sẽ làm được.

"*Tần Gia Uy!*

Sao anh lại ngang tàng đến như vậy?"

Đường Vịnh Hi nghe Tần Gia Uy nói ra những lời ngông cuồng này, trong lòng đang tức giận càng thêm phẫn nộ.

Người có lỗi chính là anh, sao anh lại nói giống như cô mới là người có lỗi.

Đường Vịnh Hi vừa nói vừa dùng sức vặn vẹo người muốn thoát khỏi vòng tay cường tráng của anh.

Tần Gia Uy nghe Đường Vịnh Hi nói vậy, cặp mắt sắc bén lập tức trở nên u ám hẳn lên, anh nóng giận ấn mạnh bàn tay của mình vào lồng ngực của Lục Cẩn Phi để trút giận.

Tần Gia Uy không ngờ sức lực của mình lại hùng mạnh đến như vậy, anh chỉ dùng một chút sức đã khiến Lục Cẩn Phi thổ huyết.

"*Phì....."*

Lục Cẩn Phi bị Tần Gia Uy làm chấn thương ngũ tạng lục phủ phun ra một ngụm máu dính lên người của Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi.

Chương 87: Tính Mạng Đường Vịnh Hi Gặp Nguy Hiểm

"*Tần Gia Uy!*

Anh thật quá đáng."

Đường Vịnh Hi hốt hoảng quát lên, dù bụng cô đang trải qua cơn đau đớn đến cực độ nhưng cô vẫn ý thức được sức lực của Tần Gia Uy.

Lục Cẩn Phi không giống như Tần Gia Uy và cô được huấn luyện nghiêm ngặt, nên thể lực của Lục Cẩn Phi không thể nào chịu nổi dù chỉ là một quyền của người bình thường.

Huống hồ gì sức lực của Tần Gia Uy được xem như sức lực của dã thú, một quyền anh tung ra có thể lấy mạng sống của đối phương ngay lập tức.

Trong lòng Đường Vịnh Hi thật phẫn nộ dù sao Lục Cẩn Phi và cô cũng là bạn thân từ nhỏ, không có tình yêu giữa nam nữ cũng có tình cảm giữa bạn bè, vậy mà anh lại ra tay mạnh đến như vậy.

Thiết An Lâm nhìn thấy Lục Cẩn Phi bị Tần Gia Uy đánh đến bị thương nặng liền muốn xông tới, nhưng vừa bước tới liền bị Tần Gia Vỹ lúc này đang đứng bên cạnh không dám đến gần Tần Gia Uy chặn lại.

Tần Gia Vỹ quá hiểu tính tình của anh trai mình, nếu có người mạo muội xông tới bênh vực cho Lục Cẩn Phi sẽ càng khiến Tần Gia Uy nổi trận lôi đình.

"*Anh làm gì vậy? mau buông tay tôi ra."*

Thiết An Lâm nhìn Tần Gia Vỹ tức giận nói, khi cô nhìn kỹ lại mới nhớ ra anh chính là người đàn ông lần trước lái chiếc xe thể thao Lamborghini màu đỏ chối trước cửa Bar.

"*Cô còn can thiệp, tôi dám bảo đảm Lục công tử này sẽ không còn mạng rời khỏi bar Night Angel ngày hôm nay."*

Tần Gia Vỹ nhìn Thiết An Lâm nghiêm túc nói, ánh mắt không ngừng quan sát cô từ trên xuống dưới, không biết vì sao cô gái này lại khiến lòng anh có ấn tượng mãnh liệt đến như vậy. Chỉ mới gặp qua cô một lần vậy mà trong đầu anh cứ vương vấn mãi hình bóng cô nữ cảnh xinh đẹp mặc trên người bộ quân phục hấp dẫn.

Trong lòng Tần Gia Vỹ thầm nghĩ, cô mặc cái gì cũng quyến rũ cả.

Cảnh phục mặc trên người cô lại thoát lên sự nghiêm trang chững chạc, đầm dài lại khiến cô trở thành một người phụ nữ dịu dàng đáng yêu.

Thiết An Lâm bị ánh nhìn dò xét của Tần Gia Vỹ làm cho khó chịu, cô tức giận lườm anh nói với giọng hung hăng.

"*Các người xem nước Mỹ là một nơi vô pháp vô thiên hay sao?*

Muốn hành sự ngang tàng như thế nào cũng được."

"*Cô quên rồi sao, tôi đã từng nói, Tần Gia chính là luật pháp."*

Tần Gia Vỹ nhếch môi cười tà, ghé sát khuôn mặt tuấn tú của mình vào mặt cô thản nhiên nói, Thiết An Lâm bị hành động thân mật này của anh làm tim cô bất giác nhảy loạn nhịp.

Cô lập tức nghiêng khuôn mặt phiếm hồng của mình sang một bên dùng hành động tức giận để che đi sự xấu hổ trong lòng, cô định rút súng cảnh cáo Tần Gia Uy nhưng khi bàn tay thò về phía sau thắc lưng, cô mới ý thức được rằng hôm nay trên người cô không mang theo súng.

Thiết An Lâm liền ảo não nhìn Tần Gia Uy, nhìn thấy nét mặt hung tợn của anh không biết vì sao Thiết An Lâm lại tin những gì Tần Gia Vỹ vừa mới nói ra là sự thật.

Cô đành đứng yên tại chỗ quan sát tình hình, tuỳ cơ ứng biến.

Trong lúc này Tần Gia Uy cảm giác được sức lực của Đường Vịnh Hi khác với ngày thường, anh biết cô đã dùng hết sức của mình để thoát khỏi vòng tay của anh, nhưng vì sao lại yếu đuối đến như vậy?.

Tần Gia Uy rút tay của mình khỏi người của Lục Cẩn Phi anh nhanh tay ôm trọn thân thể bất lực của Đường Vịnh Hi, lúc này anh mới chú ý thấy sắc mặt

của cô trắng bợt không còn giọt máu.

Lục Cẩn Phi vừa thoát khỏi bàn tay cường tráng của Tần Gia Uy, liền bất lực ngã quỵ xuống mặt đất.

Tần Gia Uy không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người liền bế bổng Đường Vịnh Hi lên bước nhanh ra cửa chính, vừa đi Tần Gia Uy vừa buông ra mệnh lệnh.

"*Nhật Trung, liên lạc với bệnh viện chuẩn bị đón người."*

"*Dạ*,"

Nhật Trung cung kính nhận lệnh, anh liền lấy điện thoại di động ra gọi cho bác sĩ Du Trinh Trinh.

Sam nhìn thấy vậy lập tức cùng Tần Gia Vỹ vội vàng bước theo sau Tần Gia Uy, Tần Gia Vỹ đi được vài bước liền ngoái đầu lại nhìn Thiết An Lâm bằng ánh mắt hứng thú, lúc này cô đang quỳ gối bên cạnh xem xét vết thương của Lục Cẩn Phi nên không để ý đến cái nhìn khác thường này của anh.

Tần Gia Vỹ bất giác cong môi cười nhẹ, trong lòng thầm nghĩ.

"*Tôi đã nhắm trúng em rồi."*

Vừa bước ra khỏi cửa bar Night Angel Sam lập tức phóng vào vị trí lái xe, Tần Gia Uy đã ôm Đường Vịnh Hi ngồi vào trong xe từ sớm.

Tần Gia Vỹ vừa ngồi vào ghế phụ Sam liền ấn chân vào bằng đạp ga phóng đi thật nhanh về hướng của bệnh viện."*Kéttttttt*...."

Chiếc xe Jeep màu đen mới vừa dừng bánh trước của bệnh viện, Tần Gia Uy đã gấp gáp bế Đường Vịnh Hi vào trong.

Vừa vào cửa liền đụng phải Du Trinh Trinh đang cùng y tá vội vàng bước ra cửa chính để đón bọn họ.

"*Tần tổng, Tần phu nhân bị sao vậy?."*

Tần Gia Uy với khuôn mặt đầy lo lắng lườm Du Trinh Trinh một cái, làm cô hơi kinh ngạc với nộ khí của anh.

"*Nếu tôi biết cần gì tìm đến cô?."*

Tần Gia Uy buông ra một câu làm Du Trinh Trinh cứng miệng, ý của cô muốn hỏi là cô ấy bị thương do vết thương ngoài da hay phát sinh từ trong người.

Du Trinh Trinh đã nghe Gia Duyên nhắc đến anh hai của mình, cô cũng biết sơ qua về tính tình kỳ quái của Tần Gia Uy.

Du Trinh Trinh tự nói với lòng, im lặng là vàng.

Du Trinh Trinh cùng với mấy cô y tá dẫn đường đưa Tần Gia Uy đến phòng bệnh VIP trên tầng 5.

Vừa đặt Đường Vịnh Hi xuống cái giường lớn được phủ bằng một tấm ra trắng tinh khiết, ánh mắt của Tần Gia Uy liền tối sầm lại khi anh nhìn thấy nỗi đau Đường Vịnh Hi đang trải qua.

Anh biết chắc việc này rất nghiêm trọng vì Đường Vịnh Hi không phải là loại phụ nữ yếu đuối, sức chịu đựng của cô còn hơn cả nam nhân.

Đường Vịnh Hi nằm trên giường toàn thân cô vì đau đớn nên co lại, Tần Gia Uy nhíu mày khi anh nhìn thấy trán và lưng cô vì cơn đau đã ướt đẫm mồ hôi.

"*Sao rồi?*

Cô ấy bị sao?."

Tần Gia Uy gầm lên trong tức giận khi thấy Du Trinh Trinh và y tá xoay quanh Đường Vịnh Hi làm kiểm tra.

Du Trinh Trinh làm xong kiểm tra qua loa liền nhìn Tần Gia Uy đưa ra kết luận.

"*Tôi nghi ngờ thận của cô ấy có vấn đề, nhưng tôi cần phải làm thêm xét nghiệm để chứng thực về điều này."*

Tần Gia Uy nghe Du Trinh Trinh nói vậy lòng nóng như lửa đốt, anh giận dữ nhìn đám y ta đang đứng xung quanh nhìn anh bằng ánh mắt sợ sệt.

"*Còn không đi mau!.*"

Tần Gia Uy hét lên làm bọn họ kinh hãi xoay người lại đi nơm nớp ra ngoài một.

Trong phòng bệnh chỉ còn lạ Đường Vịnh Hi, Du Trinh Trinh, Tần Gia Uy và Tần Gia Vỹ.

Sam và Nhật Trung đang cận trọng đứng bên ngoài chờ lệnh.

"*Tần phu nhân, cô có từng cảm giác đau bụng như bây giờ không?.*"

Du Trinh Trinh một tay cầm tập hồ sơ, một tay cầm bút vừa hỏi vừa ghi chép lại câu trả lời của Đường Vịnh Hi.

Tần Gia Uy thấy Đường Vịnh Hi đau đến không thể thốt nên lời anh đau lòng ngồi xuống bên cạnh giường đỡ thân thể yếu sều của cô dựa vào lồng ngực vạm vỡ của anh.

Lồng ngực ấm áp cùng với mùi hương quen thuộc trấn an lại tinh thần của Đường Vịnh Hi, cô thản nhiên nép khuôn mặt nhợt nhạt của mình vào lồng ngực của anh nói với giọng nhỏ nhẹ.

"*Lúc trước tôi cũng đã từng bị đau bụng như bây giờ, nhưng sau khi dùng thuốc giảm đau thì không sao.*"

Đường Vịnh Hi ngước mắt lên nhìn Du Trinh Trinh nói, sau khi kiểm tra thêm một chút Du Trinh Trinh đã có kết luận.

"*Tần Tổng, Tần phu nhân đã bị bệnh suy thận cấp tính.*"

"*Suy thận cấp tính.*"

Tần Gia Uy kinh ngạc lập lại lời này, trong lòng anh lo lắng nhìn Đường Vịnh Hi lúc này lúc mê lúc tỉnh trong lòng anh.

"*Phải suy thận cấp tính là chứng bệnh đến rất đột ngột chỉ xảy ra trong vòng vài ngày hoạc vài giờ, nếu điều trị không thỏa đáng sẽ dẫn đến tử vong.*"

Chương 88: Tần Gia Uy Không Thở Nổi

Nghe những lời Du Trinh Trinh nói nét mặt Tần Gia Uy trở nên tái xanh, chỉ cần nghĩ đến việc Đường Vịnh Hi sẽ vĩnh viễn biến mất trong cuộc đời của anh, Tần Gia Uy liền sa sầm mặt.

Bàn tay từ phía sau đang ôm Đường Vịnh Hi vào lòng chợt siết chặt hơn, anh không hề biết hình động vô tình này của anh chính là sự bày tỏ của bản tính độc quyền chiếm hữu của loài sói hoang.

Những gì Tần Gia Uy anh đã nhận định thuộc về anh, dù trời có muốn đoạt lấy cũng không thể được.

"*Vậy bây giờ phải làm sao?."*

Tần Gia Vỹ đứng một bên lên tiếng, anh đã từng nghe qua về căn bệnh suy thận này, nhưng anh thật sự không biết quá trình trị liệu bao gồm những gì.

Nghe Tần Gia Vỹ hỏi ánh mắt đau thương của Tần Gia Uy chợt bình tĩnh hẳn lên, anh nhìn chăm chăm vào Du Trinh Trinh chờ nghe cô nói.

"*Suy thận cấp tính có ba cách điều trị, cách thứ nhất là thay thận nhân tạo, cách thứ hai là lọc thận, nhưng hai phương pháp này điều để lại di chứng.*

Người bệnh không thể hội phục lại trạng thái sức khỏe như xưa."

Nói đến đây đột nhiên Du Trinh Trinh dừng lại ánh mắt sắc bén quan sát sắc mặt của Tần Gia Uy, cô muốn biết người đàn ông này thật sự yêu vợ của mình đến cỡ nào.

Nghe Du Trinh Trinh nói sức khỏe sẽ không hồi phục lại bình thường, trong lòng anh hiện lên cảm giác bi thống khó tả.

Anh biết Đường Vịnh Hi tự hào nhất chính là bản lĩnh vượt trội người cùng với thể năng mạnh khỏe, nếu trong người cô cứ bị chứng bệnh này bao quanh, chắc chắn tinh thần Đường Vịnh Hi sẽ suy sụp.

Đột nhiên Tần Gia Uy nghĩ đến việc gì liền ngước mặt lên nhìn thẳng vào Du Trinh Trinh nghiêm túc nói, làm cô hơi bỡ ngỡ với sát khí tỏa ra từ trong ánh mắt của anh.

"*Vậy còn cách thứ ba là gì?."*

Sự ngỡ ngàng chỉ duy trì một hai giây, Du Trinh Trinh liền phát huy bản năng của bác sĩ.

"Theo ý kiến chuyên nghiệp của tôi, tôi thấy cách thứ ba là cách tốt nhất.

Chỉ cần có người chịu hiến thận cho Tần phu nhân, vậy chúng tôi sẽ tiến hành phẫu thuật ghép thận ngay.

Sau khi ghép thận xong sức khỏe của Tần Phu nhân sẽ hồi phục lại trạng thái ban đầu."

Du Trinh Trinh nhìn Tần Gia Uy nói với giọng nghiêm túc, đối với những người có tiền có quyền như Tần Gia Uy chuyện tìm một quả thận chỉ là việc đơn giản giống như một cái búng tay.

Tần Gia Vỹ nghe vậy liền lao người ra cửa phòng bệnh, muốn cho thuộc hạ đi tìm người hiến thận ngay.

"*Đứng lại!."*

Đột nhiên giọng nói lạnh như băng của Tần Gia Uy vang lên từ phía sau, làm Tần Gia Vỹ kinh ngạc dừng bước chân của mình lại quay đầu nhìn anh hai.

"*Anh hai, anh đừng lo em sẽ phái người đi tìm quả thận tốt nhất cho Chị dâu."*

Tần Gia Vỹ vội vàng lên tiếng anh biết bây giờ chứng bệnh của Đường Vịnh Hi rất trầm trọng không thể chằn chờ được lâu.

"*Trong người của Vịnh Hi không thể tồn tại bất cứ vật gì của người khác, nhất là đàn ông."*

Lời nói bá đạo của Tần Gia Uy chậm rãi vang lên làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc nhất là Du Trinh Trinh.

Cô biết anh ngang tàng vô pháp vô thiên, nhưng không ngờ lối suy nghĩ của Tần Gia Uy lại bá đạo đến như vậy.

Trong suốt thời gian cô làm bác sĩ, Du Trinh Trinh chưa từng gặp qua một người có ý nghĩ ngông cuồng như Tần Gia Uy.

"*Tần tổng nếu anh cứ khăn khăn nghĩ như vậy, tính mạng của Tần phu nhân nhất định sẽ không giữ được.*"Du Trinh Trinh bực bội nói, anh chỉ nghĩ cho bản thân của mình không hề đứng ở lập trường của bệnh nhân.

"*Anh hai, tính mạng của Chị dâu đang trong tình cảnh nguy kịch.*

Anh cần gì phải chấp nhất đến như vậy, ở thời đại văn minh này việc nhận nội tạng của kẻ khác hiến tặng chỉ là chuyện vô cùng bình thường."

Có đôi lúc Tần Gia Vỹ thật sự nghi ngờ Tần Gia Uy và anh có phải cùng một cha một mẹ sinh ra không, sao lối suy nghĩ của hai người không giống nhau chút nào cả.

Tần Gia Uy nghe Tần Gia Vỹ nói vậy sắc mặt lạnh lùng không hề đổi sắc, nhìn một cái Tần Gia Vỹ biết ngay việc này không thể thương lượng được, anh hai đã đưa ra quyết định.

Đột nhiên Tần Gia Uy cảm nhận được Đường Vịnh Hi nhúc nhích trong lòng mình, anh liền cuối đầu xuống nhìn cô, nhìn thấy cặp mắt to tròn hình hạnh nhân vì đau đớn đã lưu mờ không còn phát sáng.

Trái tim của Tần Gia Uy đau đến nổi anh không tài nào thở được, Tần Gia Uy cúi đầu hôn nhẹ nhàng lên trán cô nói với giọng yêu thương.

"*Em đừng lo, chỉ cần Tần Gia Uy anh còn sống, anh bảo đảm em sẽ không sao."*

Tần Gia Uy buông ra lời hứa làm Đường Vịnh Hi cảm giác an tâm vô cùng, vào giờ phút này những chuyện ghen tuông vớ vẩn đã không còn tồn tại, cái quan trọng nhất trong lòng hai người chính là được ở bên cạnh đối phương.

Đường Vịnh Hi ngoan ngoãn gật đầu tỏ ra tin tưởng vào lời nói của anh làm Tần Gia Uy vui sướng trong lòng.

Lúc này Du Trinh Trinh đứng bên cạnh nhìn thấy Đường Vịnh Hi vì nhịnh

đau nên cắn chặt bờ môi gợi cảm của mình đến rớm máu.

Du Trinh Trinh ra hiệu cho y tá lấy thuốc mê tới, cô cầm ống kim tiêm bước tới gần Đường Vịnh Hi.

Ống tiêm còn chưa chạm vào người của Đường Vịnh Hi đã bị bàn tay cường tráng mang găng tay bằng da màu đen của Tần Gia Uy chặn lại.

Du Trinh Trinh bất ngờ nhìn vào bàn tay của anh, lúc này Du Trinh Trinh mới biết bàn tay của Tần Gia Uy đã bị thương những giọt máu đỏ giờ đã khô lại bám vào găng tay.

"*Cô định làm gì?."*

Tần Gia Uy thắc mắc hỏi, Du Trinh Trinh lắc đầu nhìn anh nói.

"*Tôi chỉ muốn tiêm thuốc mê cho Tần phu nhân.*

Cứ tiếp tục chịu đau như thế này tôi chỉ e rằng Tần phu nhân sẽ chịu không nổi."

Nghe Du Trinh Trinh nói vậy Tần Gia Uy mới cúi xuống nhìn Đường Vịnh Hi đang ở trong lòng mình, anh hốt hoảng khi nhìn lấy đôi môi anh trân quý nhất giờ đã bị cô cắn nát.

Tần Gia Uy khom xuống phủ đôi môi mình lên môi cô mút hết những giọt máu trên môi cô.

Khi anh buông đôi môi của Đường Vịnh Hi ra, anh liền xăn tay áo sơ mi của mình lên đến khuỷu tay, đặt cánh tay của mình vào miệng của cô.

Đường Vịnh Hi vì đau đớn nên không còn biết gì cả, cô chỉ biết dùng hết sức cắn để làm vơi đi sự đau đớn ở bụng mình.

Tần Gia Uy bị Đường Vịnh Hi cắn đến cánh tay chảy rất nhiều máu, nhưng trên gương mặt nguy hiểm không hề biến sắc, dù chỉ là một cái nhíu mày.

Du Trinh Trinh thấy vậy liền tiêm thuốc vào cơ thể của Đường Vịnh Hi.

Khi thuốc mê vừa thấm vào cơ thể của cô, Tần Gia Uy nhìn thấy cặp mắt xinh đẹp hình hạnh nhân từ từ khép lại miệng cô cũng từ từ buông lỏng cánh

tay của anh ra.

"*Anh hai, để em băng lại vết thương cho anh."*

Tần Gia Vỹ nhìn thấy cánh tay của anh hai giờ đã in sâu dấu răng của Chị dâu, máu từ dấu răng chảy theo cánh tay của anh thấm một phần tay áo sơ mi màu trắng.

Chương 89: Phải Sớm Nghĩ Ra Điều Này

"*Chuẩn bị phòng phẫu thuật ngay."*

Tần Gia Uy không quan tâm đến Tần Gia Vỹ, Ánh mắt thâm thúy vẫn đang chăm chú nhìn vào sắc mặt nhợt nhạt của Đường Vịnh Hi khi anh nói ra lời này.

Du Trinh Trinh nghe anh nói vậy liền vui mừng chuẩn bị giấy cam kết cho Tần Gia Uy ký, Tần Gia Vỹ nở một nụ cười sáng lạng quên luôn việc cánh tay của Tần Gia Uy đang bị chảy máu,

trong lòng anh thầm nghĩ cuối cùng anh hai cũng đã nghĩ thông suốt.

"*Anh hai, để em cho thuộc hạ đi tìm người ngay."*

"Không cần!."

Tần Gia Uy lạnh lùng nói khuôn mặt anh tuấn không hề ngẩn lên nhìn bọn họ.

Du Trinh Trinh nghe anh nói vậy trong lòng khó hiểu liền nhìn anh cất giọng bất đắt dĩ.

"*Không có thận chúng tôi không thể nào tiến hành phẫu thuật."*

Tần Gia Vỹ cũng giống như cô không hiểu ý của Tần Gia Uy là sao.

"*Dùng thận của tôi."*

Nghe Tần Gia Uy nói vậy, Du Trinh Trinh và Tần Gia Vỹ thất kinh trong lòng, nhưng chỉ trong giây lát họ liền bình tĩnh lại.

Hai người phải sớm nghĩ ra điều này, Tần Gia Uy là người với tính chiếm hữu cực cao, làm sao anh có thể để Đường Vịnh Hi mang trong người thứ gì đó của người khác.

Tần Gia Uy phẫn nộ cau đôi mày râm của mình lại thành đường thẳng khi anh nhìn thấy Du Trinh Trinh đứng bất động nhìn anh.

"*Còn không đi!."*

Du Trinh Trinh lấy lại tinh thần nhìn Tần Gia Uy ngập ngừng một chút mới lên tiếng.

"*Tần tổng.....Tần phu nhân là phụ nữ nếu tôi dùng thận của ngài thì 80% trăm sác xuất sẽ là thất bại, chỉ có 20% là thành công bởi vì thận của nam và nữ có khác."*

Du Trinh Trinh nhìn Tần Gia Uy nghiêm túc nói, cô không muốn đập tan hy vọng vừa mới chớp nở trong lòng của Tần Gia Uy, nhưng vì là bác sĩ cô có trách nhiệm phải cho anh biết về điều này.

Trong lòng Tần Gia Uy cũng đã cân nhắc về đều này, nhưng cho dù chỉ có 1% thành công anh cũng sẽ có cách biến nó trở thành 100% thành công.

"*Tôi không cần biết cô dùng cách gì, nếu Vịnh Hi có mệnh hệ gì tôi sẽ khiến cái bệnh viện này máu chảy thành sông."*

Tần Gia Uy gằn giọng nói cặp mắt âm lãnh hiện lên tia chết chốc làm Du Trinh Trinh bối rối trong lòng.

Sau khi định thần lại Du Trinh Trinh lập tức rời khỏi phòng bệnh, cho người chuẩn bị phòng phẫu thuật ngay, vừa đi cô vừa lấy điện thoại di động trong túi áo blouse màu trắng ra gọi cho Du Tấn.Trên thế gian này chỉ có một mình Du Tấn mới có khả năng làm được điều này.

Cũng may Du Tấn đang dự buổi hội thảo y học ở thành phố Washington Dc, từ đó bay sang New York City chỉ mất thời gian 1 tiếng 10 phút mà thôi.

15 phút sau Du Tấn đã ngồi trong khoang hạng nhất của máy bay American airline chuẩn bị bay sang thanh phố New York ngay.

Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi trên người mặc đồ bệnh nhân trắng toát nằm trên hai cái giường bệnh được đẩy xong xong với nhau chuẩn bị bước vào phòng phẫu thuật, bàn tay mạnh mẽ của Tần Gia Uy vẫn nắm chặt tay cô.

Trước khi được đẩy vào phòng phẫu thuật đột nhiên Tần Gia Uy nhìn Đường

Vịnh Hi nói.

"*Vịnh Hi, tuy anh và em không giống như Châu Nhi và võ tướng Hoa trong truyền thuyết Mạn Châu Sa Hoa, nhưng bắt đầu từ ngày hôm nay anh sẽ trở thành một phần quan trọng trong cơ thể của em dù chết cũng không chia lìa."*

Trong lòng Tần Gia Uy nghĩ chỉ có anh mới sứng đáng ở trong cơ thể hoàn hảo này của Đường Vịnh Hi.

Đường Vịnh Hi không còn ý thức để nghe những gì Tần Gia Uy vừa mới nói ra, nhưng trong lòng cô luôn có cảm giác anh ở bên cạnh cô.

Ngày hôm sau ánh sáng chói chang bên ngoài, rọi xuyen qua khuôn cửa sổ vào hai thân thể đang năm trên một cái giường lớn.

Cặp mắt hình hạnh nhân xinh đẹp của Đường Vịnh Hi giật giật nhẹ, mí mắt khẽ mở từ từ, cô nheo mắt vì không thích nghi được với ánh sáng trước mặt. Khi cô mở to cặp mắt liền nhìn thấy một căn phòng trắng tóat, mùi thuốc khử trùng xông thẳng vào mũi cô làm cô hơi khó chịu nhíu mày.

Trong đầu cô chợt ý thức được mình đang nằm trong phòng bệnh vì toàn thân cô được ghim rất nhiều ống kiêm tim được nói liền với thiết bị y tế đang không ngừng nhảy liên tục mấy con số lạ.

Sau khi nhận ra mình đang nằm trong bệnh viện Đường Vịnh Hi mới đảo cặp mắt của mình một vòng xung quanh căn phòng. Đột nhiên cặp mắt cô chợt bừng sáng khi cô nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Tần Gia Uy được ánh sáng màu vàng cam chiếu vào tỏa ra ánh hào quang rực sáng càng khiến anh tỏa ra sự kiêu ngạo.

Đường Vịnh Hi nhìn anh một lúc, đột nhiên trong lòng cô hiện lên sự nghi ngờ Tần Gia Uy chưa bao giờ ngủ say đến như vậy, lúc trước chỉ cần cô có cử động nhẹ anh liền cảm nhận được ngay.

Cô liền vươn tay vén tấm chăn trên người của anh xuống, phơi bài ra trước mắt cô là thân thể cường tráng với làn da màu nâu bóng loáng cùng với cơ bắp cuồn cuộn làm cô bất giác nhìn đến mê mẫn.

Nhưng chỉ trong chốc lát Đường Vịnh Hi liền chau đôi mày thanh tú của mình lại khi cô nhìn thấy anh cũng giống như cô, trên tay đều bị ghim mấy

ống kiêm nối liền với thiết bị y tế.

Đường Vịnh Hi không biết Tần Gia Uy đã xảy ra chuyện gì trong lòng cô lo lắng đến không nói nên lời, cô vươn tay chạm nhẹ nhàng vào người anh, cô đau lòng sờ vào những nơi ống kim đang ghim sâu vào da thịt anh.

Đột nhiên thân thể của Tần Gia Uy có phản ứng, trong cơn mê mang anh bất giác nhíu mày vì đau khi cô vô tình cạm vào cây kim trên người anh.

Đường Vịnh Hi thấy anh đau đớn nằm bất lực trước mặt cô, trong đầu cô nảy sinh ra ý nghĩ lỡ có một ngày anh không còn ở bên cạnh cô.

Tần Gia Uy và cô cũng chỉ là người bình thường không tránh khỏi việc sinh ly tử biệt, đột nhiên trong lòng cô hiện lên nổi sợ hãi mà từ trước tới giờ cô chưa từng cảm nhận qua.

Cô dùng tay bụm lại miệng của mình lại không để tiếng khóc nức nở của mình làm kinh động đến anh.

Lúc này từ ngoài cửa vang lên tiếng bước chân của hai người càng lúc càng đến gần phòng bệnh của cô, Đường Vịnh Hi liền cầm miếng chăn mỏng kéo lên cao che lại thân thể vạm vỡ của anh, cô nhanh chóng lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt nhợt nhạt của mình.

Chương 90: Tần Gia Uy Vẫn Chưa Tỉnh

Hai cô y tá nhìn thấy Đường Vịnh Hi ngồi trên giường nhìn họ bằng ánh mắt hoang mang liền cười tươi nói.

"*Tần phu nhân, cô đã tỉnh."*

Đường Vịnh Hi nhìn họ gật đầu, trong lòng có rất nhiều câu hỏi cần có người giải đáp.

Hai cô y tá lập tức bước tới cẩn thận làm kiểm tra cho Đường Vịnh Hi, không đợi Đường Vịnh Hi hỏi gì liền lên tiếng.

"*Tần Phu nhân, cô thật hạnh phúc có được một người chồng như Tần Tổng.*

Vừa đẹp trai vừa tài giỏi còn một mục yêu thương vợ."

"*Đúng vậy, thời buổi này thật khó tìm ra một người giống như Tần tổng, nếu đổi lại là những người đàn ông khác, với khối tài sản kếch xù nhất định ở bên ngoài nuôi rất nhiều cô tình nhân trẻ tuổi.*

Không giống như Tân tổng, tôi chưa bao giờ nghe anh ấy dính vào bất cứ scandal nào."

Hai cô y tá làm kiểm tra thiết bị y tế thản nhiên nói.

"*Không nói đến những việc trên, chỉ ở việc Tần Tổng có thể vì cô không sợ nguy hiểm, tự nguyện hiến thận của mình cho cô, tôi tin chắc ở trên thế gian này không có mấy người chung tình như anh ấy."*

Một cô y tá nhìn Đường Vịnh Hi nói với giọng hâm mộ, trong lòng họ không biết Đường Vịnh Hi đã tu mấy kiếp, nên kiếp này mới được Tần Gia Uy yêu đến như vậy.

Đường Vịnh Hi không quan tâm đến những lời hai cô y tá tâng bốc Tần Gia Uy điều duy nhất lọt vào tai cô chính là câu "không sợ nguy hiểm tự nguyện hiến thận của mình cho cô".

Đường Vịnh Hi bất giác vươn tay lên sờ vào bụng của mình, cô mơ màng nhớ lại lời nói của anh nói với cô trước khi cô thiếp đi.

"*Vịnh Hi, tuy anh và em không giống như Châu Nhi và võ tướng Hoa trong truyền thuyết Mạn Châu Sa Hoa, nhưng bắt đầu từ ngày hôm nay anh sẽ trở thành một phần quan trọng trong người em dù chết cũng không chia lìa."*

Lúc tỉnh dậy cô còn tưởng những lời nói chứa đựng tình cảm sâu đậm này, cô đã nghe được trong giác mơ nhưng thật không ngờ đó là những lời chính miệng anh nói với cô.

Đường Vịnh Hi nâng bàn tay mềm mại của mình sờ nhẹ ngàng vào mặt anh, tay cô không ngừng di chuyển lên từng đường nét hoàn mỹ trên gương mặt tuấn tú của anh.

Đường Vịnh Hi biết đối với anh việc kiếm một quả thận cho cô, chỉ là việc dễ như trở bàn tay.

"*Anh thật khờ, những chuyện nguy hiểm này đâu cần anh phải đích thân làm."*

Giọng nói nhỏ nhẹ của Đường Vịnh Hi kèm theo một giọt nước mắt trông suốt làm hai cô y tá hơi bất ngờ, nhìn vào biểu hiện của Đường Vịnh Hi hai cô y tá tin chắc tình yêu mà Đường Vịnh Hi dành cho Tần Gia Uy cũng sâu đậm không thua gì với tình yêu anh dành cho cô.

Hai cô y tá kiểm tra xong liền viết báo cáo để đưa cho Du Trinh Trinh xem.

Họ biết bác sĩ Du rất xem trọng bệnh nhân trong phòng này, cho dù đang nói chuyện phiếm như họ vẫn rất chuyên nghiệp làm kiểm tra một cách tường tận.

"*Tần phu nhân, phẫu thuật ghép thận lần này rất thành công, chúng tôi đã kiểm tra thận của cô không thấy giấu hiệu bài xích.*

Nói cách khác thân thể của cô đã tiếp nhận quả thận của Tần tổng."

Một cô y tá trên tay đang cầm cây bút viết gì đó trên bản báo cáo, nói với giọng vô cùng chuyên nghiệp.

Đường Vịnh Hi nghe cô y tá nói vậy trong lòng không cảm thấy vui mừng, ngược lại còn cảm giác lo âu thấp thỏm.

Nếu người bệnh như cô cũng đã tỉnh lại, vậy tại sao Tần Gia Uy vẫn còn hôn mê.

Ánh mắt lo lắng của Đường Vịnh Hi vẫn luôn chăm chú vào Tần Gia Uy, lúc này nét mặt của anh thật bình thản vô ưu, đột nhiên Đường Vịnh Hi ngước mắt lên nhìn vào hai cô y tá."*Nếu cô nói phẫu thuật rất thành công, vậy tại sao anh ấy vẫn chưa tỉnh lại?."*

Đột nhiên hai cô y tá bị Đường Vịnh Hi chất vấn, làm hai người ngây người trong giây lát.

Hai người nhìn nhau bằng ánh mắt hoang mang.

"*Thật xin lỗi Tần phu nhân, đáng lẽ ra Tần tổng phải tỉnh lại từ sớm.*

Chúng tôi cũng không biết vì sao, anh ấy vẫn còn hôn mê."

Một cô y tá nhìn Đường Vịnh Hi nói với giọng bất lực, theo thường lệ người hiến thận sẽ tỉnh lại trước người nhận thận.

Nhưng trường hợp lần này lại là ngoại lệ, hai cô y tá quả thật không hiểu nguyên nhân là gì.

Đường Vịnh Hi nghe hai cô y tá nói vậy trong lòng càng hiện lên nỗi bất an, cô không còn kiên nhẫn để đoán mò tình trạng sức khỏe của anh nữa.

Đường Vịnh Hi vươn tay giật mấy ống kim tiêm đang ghim sâu vào tay của mình ra, chuẩn bị bước xuống giường đi tìm Du Trinh Trinh hỏi cho ra lẽ.

"*Tần phu nhân, cô không được tháo kim tiêm ra sẽ rất nguy hiểm."*

Hai cô y tá liền nhào tới chặn hành động của Đường Vịnh Hi lại, trong lúc ba người dằng co đột nhiên ngoài cửa phòng bênh vang lên giọng nói của một người đàn ông.

"*Các người đang làm cái gì vậy?*

Mau buông Chị dâu ra."

Tần Gia Vỹ trên tay cầm một bó hoa Bỉ ngạn màu đỏ thẫm với nét mặt tươi cười, vừa bước vào cửa liền sa sầm mặt khi anh nhìn thấy Đường Vịnh Hi một chân dặt trên giường bệnh chân còn lại đã chạm mặt đất, đang bị hai cô y tá dùng sức giữ chặt lại.

Hai cô y tá nghe Tần Gia Vỹ nói vậy liền quýnh quáng buông Đường Vịnh Hi ra, lui mình đứng cách xa giường bệnh một bước.

"*Hai cô thật to gan, lại dám có hành động thất lễ với Chị dâu?."*

Tần Gia Vỹ nhìn thấy sắc mặt giận dữ của Đường Vịnh Hi liền nhìn hai cô y tá nói với giọng hung hăng.

"*Dạ, chúng tôi chỉ muốn chặn Tần phu nhân lại, không cho cô ấy tháo kim tiêm ra mà thôi.*

Làm như vậy sẽ rất nguy hiểm."

Một cô y tá nhìn Tần Gia Vỹ bằng ánh mắt sợ sệt giải bày.

"*Hai cô muốn chết có phải không?*

Còn không mau rời khỏi nơi này!."

Tần Gia Vỹ nhìn hai cô y tá gằn giọng nói, hai cô y tá hoảng hốt khi nghe giọng điệu hung dữ của Tần Gia Vỹ, nhưng khi họ ngước mặt lên liền nhìn thấy Tần Gia Vỹ nháy mắt với bọn họ, bàn tay đang đặt sau lưng vẫy vẫy ý bảo hai cô mau đi ra ngoài.

Nhìn thấy vậy hai cô y tá mới ý thức được Tần Gia Vỹ đang giải vây cho bọn họ.

"*Dạ, xin lỗi chúng tôi ra ngoài ngay."*

Hai cô y tá vừa nói xong liền vội vàng bước ra ngoài, vừa bước đến cửa một cô y tá chợt nhớ ra mình bỏ quên bản báo cáo trên bàn liền quay lại trong vẻ bất đắc dĩ đi thật nhanh vào trong, vừa cầm lấy bản báo cáo trên tay cô y tá y như mũi tên lao thẳng ra ngoài cửa phòng bệnh.

Chương 91: Đường Vịnh Hi Sợ

Nhìn thấy hai cô y tá rời khỏi trong lòng Tần Gia Vỹ mới vui hẳn lên, vừa rồi khi anh nhìn thấy nét mặt phẫn nộ của chị dâu khi hai cô y tá chạm vào người của chị ấy.

Tần Gia Vỹ tin chắc nếu anh không đến kịp, Đường Vịnh Hi sẽ cho hai người họ một trận để nhớ đời.

Tần Gia Vỹ đặt bó hoa Bỉ Ngạn trên tay lên cái bàn bên cạnh, anh thản nhiên ngồi xuống ghế sofa trước mặt Đường Vịnh Hi hỏi.

"*Chị dâu, vừa rồi chị định làm gì?."*

Nghe Tần Gia Vỹ hỏi vậy sự tức giận trong lòng Đường Vịnh Hi liền được thay thế bởi sự lo lắng.

"*Tôi muốn tìm bác sĩ Du, để hỏi cô ấy vì sao Gia Uy vẫn còn chưa tỉnh lại."*

Đường Vịnh Hi chuyển tầm mắt của mình vào khuôn mặt điềm đạm của Tần Gia Uy nói.

Trong lòng Đường Vịnh Hi thật sự rất sợ, sợ Tần Gia Uy sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Nghe Đường Vịnh Hi nói vậy cặp mắt tinh quái của Tần Gia Vỹ đột nhiên phát sáng, khuôn mặt hiện lên nụ cười đắc ý, khiến một người luôn có ánh nhìn sắc bén như Đường Vịnh Hi phải nhíu mày trong vẻ nghi ngờ.

Trong lòng Đường Vịnh Hi thật băn khoăn cô nhìn Tần Gia Vỹ hỏi với giọng sốt ruột

"*Cậu đã làm gì?."*

Nhìn thấy biểu cảm vừa rời trên gương mặt của anh, Đường Vịnh Hi tin chắc Tần Gia Vỹ đã giở trò.

Tần Gia Vỹ cười cười vươn tay lên làm động tác gãi gãi đầu của mình nhìn Đường Vịnh Hi nói.

"*Phẫu thuật vừa xong, không bao lâu anh hai đã tỉnh lại.*

Bác sĩ Du bảo anh hai phải nghỉ ngơi thật tốt, nhưng anh ấy lại không quan tâm.

Cứ khăng khăng muốn ngồi bên cạnh giường bệnh chờ chị tỉnh lại.

Cuối cùng em không còn cách nào khác, đành phải kêu bác sĩ Du lén tiêm cho anh hai một liều thuốc mê."

Dừng một chút Tần Gia Vỹ lén quan sát Tần Gia Uy để đảm bảo rằng anh hai vẫn còn chưa tỉnh lại, nếu để anh hai biết anh đã kêu bác sĩ Du làm như vậy, anh hai nhất định sẽ nghiêm ngặt trừng phạt anh.

Nghe đến đây Đường Vịnh Hi vẫn còn chưa hiểu.

"*Thời gian trôi qua đã lâu, vì sao Gia Uy vẫn còn chưa tỉnh?."*

Đường Vịnh Hi thắc mắc nhìn Tần Gia Vỹ hỏi.

"*Chắc có lẽ vì sợ thuốc không đủ mạnh nên em đã kêu bác sĩ Du dùng liều lượng gấp đôi nên tới bây giờ anh ấy vẫn còn chưa tỉnh."*

Giọng nói của Tần Gia Vỹ càng lúc càng nhỏ lại, đầu cũng theo từng chữ anh nói ra càng lúc càng cuối thấp hơn, cử chỉ của Tần Gia Vỹ y như một đứa trẻ làm sai điều gì đó sợ bị ba mẹ trừng phạt.

Hành động này của anh làm Đường Vịnh Hi muốn bật cười nhưng cố kèm nén.

Nghe Tần Gia Vỹ nói vậy Đường Vịnh Hi mới thở phào nhẹ nhỏm, trong lòng thầm nghĩ.

Như vậy cũng tốt, với tính tình cố chấp của Tần Gia Uy, anh sẽ ngồi đó tới khi nào cô tỉnh lại mới thôi.

Không một ai có thể khuyên anh ấy được.

Ngồi một lúc đột nhiên Tần Gia Vỹ nhận được điện thoại của Sam, anh đã căn dặn Sam phải theo sát nhất cử nhất động của Thiết An Lâm.

"*Nhị gia, cô Thiết đang bị một đám du côn quấy rối.*

Ngài có muốn thuộc hạ ra tay giúp đỡ cô ấy không?."Nghe được những gì Sam báo cáo, Tần Gia Vỹ liền đứng bật dậy từ ghế sofa bước ra ngoài với vẻ gấp gáp.

Tần Gia Vỹ vừa đi vừa nói với giọng nôn nóng.

"*Không cần, tôi sẽ tới ngay."*

Tần Gia Vỹ nói xong liền cúp máy, khi anh đi đến cửa phòng bệnh liền nhớ đến điều gì.

Anh lập tứ xoay người lại nhìn Đường Vịnh Hi nói.

"*Chị dâu, em có chuyện nên đi trước.*

Nếu chị cần gì cứ gọi cho em."

Tần Gia Vỹ vừa nói xong, anh không đợi Đường Vịnh Hi nói gì liền vội vã bước ra ngoài.

Trong phòng bệnh lúc này thật yên tĩnh, ngoài tiếng bíp bíp vang ra từ những thiết bị y tế còn lại chỉ là tiếng hít thở đều đều của Tần Gia Uy.

Đường Vịnh Hi tự nói với bản thân của mình.

"*Mình phải nên tận hưởng thời gian sống yên biển lặng này với anh."*

Đường Vịnh Hi biết thời gian sắp thới sẽ nổi lên một trận cuồng phong bão táp, dù cô có muốn cản cũng không cản nổi.

Trong lúc Đường Vịnh Hi đang suy nghĩ đột nhiên ngón tay trỏ của Tần Gia Uy đang đặt bên hông bất giác có cử động nhẹ nhẹ, đôi mắt thâm thuý hơi giật giật.

Tần Gia Uy bất ngờ mở toang cặp mắt của mình ra, đập vào mắt anh chính là gương mặt của người phụ nữ đã chiếm lấy toàn bộ tâm hồn lẫn thể sát của anh.

Tuy sắc mặt của cô có phần hơi nhợt nhạt nhưng đường nét tinh tế trên gương mặt cô vẫn khiến cô tỏa sáng như một thiên thần.

Tay anh lúc này còn đang bị mấy ống kim truyền dịch ghim vào nâng lên, sờ vào gương mặt nhỏ nhắt với cặp mắt xinh đẹp hình hạnh nhân lúc này mở thật to nhìn anh.

Đường Vịnh Hi vươn tay đặt bàn tay của mình trên tay anh lúc này còn đang lưu luyến đặt trên mặt cô.

Đường Vịnh Hi nhắm mắt lại cảm nhận hơi ấm từ bàn tay mạnh mẽ của anh.

"*Anh còn đau không?."*

Đột nhiên Đường Vịnh Hi cất giọng nhỏ nhẹ nói ra những lời quan tâm từ tận đáy lòng.

"*Tại sao mình lại hỏi một câu vô nghĩa đến như vậy?*

Cắt bỏ một bộ phận trên cơ thể thì làm sao không đau cho được, nhưng dù có đau đi chăng nữa với tính tình của anh, anh cũng sẽ nói không đau."

"*Không đau!*

Nhưng cho dù anh có đau đến tê tâm phế liệt, anh cũng sẽ làm như vậy không hối hận."

Tần Gia Uy nhìn Đường Vịnh Hi nghiêm túc nói, vì cô anh có thể hy sinh cả tính mạng đừng nói chi chỉ là một quả thận.

Đường Vịnh Hi biết Tần Gia Uy là người lạnh lùng không biết cách truyền đạt tình cảm của mình, nhưng đối với cô là ngoại lệ, cô biết Tần Gia Uy nói được thì sẽ làm được.

Đàn ông trên thế gian này không thiếu, nhưng đàn ông nhất kiến chung tình như anh quả thật rất ít.

Cũng như lời của hai cô y tá nói.

"*Trên thế gian này không có mấy người chung tình như anh ấy*."

Chương 92: Du Trinh Trinh Hâm Mộ

Bàn tay mềm mại trắng nõn của Đường Vịnh Hi đột nhiên choàng qua eo của Tần Gia Uy, cô đặt khuôn mặt thanh tú của mình lên lồng ngực rắn chắc của anh.

Tần Gia Uy thật kinh ngạc với hành động đột xuất của Đường Vịnh Hi,

tuy cái ôm này đến bất thình lình làm Tần Gia Uy hơi ngỡ ngàng, nhưng Đường Vịnh Hi rất cẩn thận bàn tay choàng ngang bụng anh lại khéo léo tránh khỏi vết mổ thật xa.

Tần Gia Uy yêu thương vươn bàn tay mạnh mẽ của mình lên vuốt ve mái tóc dài mềm mại của cô, đột nhiên trước ngực anh cảm giác được hơi nóng, lúc này khuôn mặt kiều diễm của Đường Vịnh Hi nhìn về phía trước nên Tần Gia Uy không thể nào nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt cô, nhưng anh biết Đường Vịnh Hi đang khóc.

Tuy Đường Vịnh Hi không hề phát ra âm thanh nức nở hay nghẹn ngào, cô không tỏ ra đau lòng đến xé ruột xé gan, nhưng Tần Gia Uy biết trong lòng Đường Vịnh Hi rất đau.

Vì anh cũng giống như cô, chỉ cần nghĩ đến việc trên thân thể mảnh mai của Đường Vịnh Hi có chút tổn thương gì, cho dù chỉ là một vết xước nhỏ nhưng đối với anh lại là vết thương nghiêm trọng nhất.

"*Vịnh Hi, em có biết em là tất cả của đời anh.*

Em chính là bầu trời là tia nắng sáng là đại dương mênh mông trong lòng anh.

Chỉ một giọt nước mắt của em cũng đã khiến bầu trời trong lòng anh sụp đổ, chỉ một vết thương nhỏ trên người em cũng đủ khiến tia nắng sáng trong lòng anh lu mờ, chỉ một cái nhíu mày trên gương mặt xinh đẹp của em cũng đủ khiến đại dương mênh mông trong lòng anh lay chuyển, cho nên vì anh em phải sống thật tốt để anh mới có thể tiếp tục sống."

Nghe Tần Gia Uy nói vậy Đường Vịnh Hi liền dùng tay lau đi những giọt nước mắt, lúc này đã thấm ướt cả hai gò má của cô.

Cô gượng người ngồi dậy nhìn Tần Gia Uy gật đầu, nếu anh đã nói như vậy từ hôm nay trở đi cô phải càng mạnh mẽ hơn, càng cẩn thận không để trên người mình phải chịu bất cứ tổn thương gì.

Không vì cô đi chăng nữa, cô cũng sẽ vì anh nên bảo vệ mình thật tốt.

"*Gia Uy, vì sao anh lại tức giận?."*

Đột nhiên Đường Vịnh Hi nghĩ đến chuyện trong bar Night Angel, cho dù lúc đó cô đang trải qua sự đau đớn nhưng cô có thể cảm nhận được nộ khí tỏa ra từ trên người anh.

Nghe Đường Vịnh Hi hỏi mình, anh liền vươn tay kéo cô vào người ép sát khuôn mặt kiều diễm của cô vào lồng ngực vạm vỡ của anh.

Đường Vịnh Hi hốt hoảng cô chỉnh lại tư thế của mình để tránh không chạm vào ống kim tiêm và vết mổ trên người anh.

Tần Gia Uy thật bá đạo anh dùng sức giữ chặt phía sau gáy của cô không cho cô động đậy.

"*Nằm yên!*

Anh thích em nằm ở đây, ở đây em có thể nghe được tiếng trái tim của anh vì em nên đập loạn."

Tần Gia Uy vừa nói ngón tay trỏ vừa chỉ vào vị trí trái tim của mình.

"*Từ nay về sau không cho em chạm vào người đàn ông khác."*

Giọng nói của Tần Gia Uy hơi trầm xuống khi anh nói ra những lời này, chỉ cần nghĩ đến việc vật anh trân trọng nhất bị người khác chạm vào là anh sẽ mất đi lý trí muốn nổi điên lên.

"*Từ nay về sau, cấm anh đụng vào người phụ nữ khác."*

Đường Vịnh Hi cũng không khác gì với anh, vật gì cô đã công nhận là của cô thì đừng hòng người phụ nữ khác động đến, dù là chị họ của cô cũng sẽ

không nghĩ tình.

Du Trinh Trinh vừa từ ngoài cửa chuẩn bị bước vào, bước chân cô chợt dừng lại tại cánh cửa phòng bệnh khi cô nghe được lời nói của hai người.

Du Trinh Trinh nhìn sang Sam và Nhật Trung lúc này đang làm mặt tỉnh đứng cung kính canh chừng hai bên cửa.

Du Trinh Trinh lắc đầu mỉm cười, trong lòng cô thầm nghĩ.

"Hai người này quá bá đạo."

Nghĩ đến hai từ bá đạo này đột nhiên cô liên tưởng đến Việt Vũ.Cô đã vì tránh mặt anh nên mới từ Thành Phố S sang Mỹ, nhưng thật không ngờ anh lại đuổi theo đến tận nước Mỹ này.

Ngày hôm qua khi cô tan ca về đến nhà, vừa mở cửa bước vào đã nhìn thấy trên bàn ăn dọn sẵn một buổi tối thịnh soạn kèm theo một bức thư.

"*Em phải ăn cho hết."*

Ký tên: Anh.

Trong lòng Du Trinh Trinh thầm nghĩ có ai lại tán gái kiểu này, ngang nhiên đột nhập vào nhà người khác còn để lại một bức thư kỳ quái như vậy.

Nghĩ là nghĩ vậy nhưng trên gương mặt nghiêm trang của cô lại hiện lên ý cười, cô và anh đã dây dưa suốt hai năm qua.

Cô không ngờ anh lại có sức nhẫn nại đến như vậy, bị cô từ chối hết lần này đến lần khác vẫn không từ bỏ.

"*Uh...um....."*

Du Trinh Trinh bước vào phòng hắng giọng thu hút sự chú ý của Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi.

Đường Vịnh Hi vừa nhìn thấy Du Trinh Trinh liền vui mừng ngồi bậy dậy nhìn cô.

"*Bác sĩ Du, sức khỏe của anh ấy như thế nào?*

Bao giờ mới hồi phục?

Sau này có để lại di chứng gì không?"

Tần Gia Uy vẫn như cũ ngồi thoải mái dự lưng vào đầu giường, cặp mắt chim ưng sắc bén hiện lên ý cười nhìn chăm chăm vào gương mặt diễm lệ đầy vẻ khẩn trương của vợ mình.

Du Trinh Trinh nhìn thấy hai người như vậy nét mặt lúc nào cũng tỏ ra nghiêm trang bất giác nở một nụ cười nhẹ.

"*Tần phu nhân, theo tôi được biết người bị bệnh là cô, chứ không phải là Tần tổng."*

Du Trinh Trinh cố tình nói ra những lời này với giọng điệu trêu chọc Đường Vịnh Hi.

Đường Vịnh Hi ngượng ngùng lập tức im lặng không nói gì.

Trong lòng thầm nghĩ chắc phản ứng vừa rồi của mình hơi quá lố.

Tần Gia Uy mỉm cười vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô kéo cô sát vào lòng.

Du Trinh Trinh hơi kinh ngạc với biểu cảm ôn hoà này của Tần Gia Uy, cô đã chứng khiến sự lãnh khốc của anh trước khi phẫu thuật và cũng đã nghe Kiều Nhi nói qua Tần Gia Uy là một người lạnh lùng nguy hiểm, nhưng giờ anh lại khiến cô phải kinh ngạc với cử chỉ dịu dàng ấm áp này.

Du Trinh Trinh không còn nhìn thấy cái được gọi là độc ác vô tình đã gắn liền với Tần Gia Uy từ lâu.

"*Bệnh của vợ tôi ra sao?*

Khi nào mới hồi phục lại bình thường?."

Du Trinh Trinh nhìn thấy hai người không hề quan tâm đến bản thân của mình, trong lòng chỉ nghĩ đến đối phương Du Trinh Trinh thật sự rất hâm mộ tình yêu của hai người.

"*Tần phu nhân, phẫu thuật ghép thận rất thành công sức khỏe của cô đã không còn đáng ngại.*

Tần tổng, sức khỏe của anh rất tốt chỉ cần nghỉ ngơi vài tuần sẽ hồi phục như trạng thái ban đầu."

Du Trinh Trinh nhìn vào phần bệnh án cô cầm trên tay nói với hai người.

Chương 93: Tần Gia Uy tín kế

Hai tuần sau tại biệt thự Tần gia, không khí thật trầm trọng.

Xung quanh biệt thự được Tần Gia Uy phái rất nhiều thuộc hạ canh chừng, họ không phải đề phòng kẻ địch xâm nhập vào Tần Gia, cái họ đề phòng chính là người của tổ chức thần bí Shadow.

Tần Gia Uy đã căn dặn không cho thuộc hạ của Đường Vịnh Hi liên lạc với cô, nhằm mục đích để Đường Vịnh Hi an tâm tịnh dưỡng.

Anh muốn bệnh của cô phải lành hẳn trước khi cô muốn làm bất cứ chuyện gì.

Trong thư phòng tại biệt thự Tần gia, Tần Gia Uy trên tay cầm một ly rượu đỏ ngồi oai nghiêm trên ghế sofa bằng da màu đen đặt ngay chính giữa phòng, tứ đại hộ pháp đứng cung kính trước mặt anh.

Tần Gia Vỹ ngồi bên cạnh ánh mắt thích thú nhìn vào ly rượu đỏ trên tay mình, lúc này Tần Gia Vỹ không hề tập trung vào cuộc đối thoại giữa Tần Gia Uy và tứ đại hộ pháp, trong đầu anh cứ nhớ mãi hình bóng của Thiết An Lâm trong bộ cảnh phục.

Tần Gia Uy hơi khó chịu khi nhìn thấy Tần Gia Vỹ như người mất hồn nhìn chăm chăm vào ly rượu đỏ, môi cong lên thành một nụ cười thích thú.

"*Uh.... Hum....*"

Tần Gia Uy cau mày hắn giọng để khơi lại sự chú ý của Tần Gia Vỹ.

"*Lão Đại thuộc hạ vừa nhận được tin Đường Chấn Nam chuẩn bị cùng bộ trưởng bộ Quốc phòng Lưu Bảo Bình đến Trung Quốc để dự buổi hội nghị giao lưu giữa nước Mỹ và Trung Quốc.*"

Doãn Kỳ cung kính nhìn Tần Gia Uy báo cáo, nghe Doãn Kỳ nói vậy ánh mắt sắc bén của Tần Gia Uy liền tối sầm lại.

Anh biết trong nội bộ chính phủ của Mỹ có nội gián, một trong những kẻ tình nghi chính là Lưu Bảo Bình.

Nếu Lưu Bảo Bình thật sự là kẻ bán nước cầu vinh, vậy Đường Chấn Nam đi Trung Quốc với ông ta cũng đồng nghĩa với tự đâm đầu vào chỗ chết.

Tần Gia Uy nhíu mày trầm mặt ngẫm nghĩ, ngón tay thon dài bất giác gõ theo nhịp lên ly rượu đỏ trên tay.

Suy nghĩ một chút đột nhiên ánh mắt nguy hiểm của Tần Gia Uy chuyển sang cái bật lửa hình con sói đặt trên bàn cafe thủy tinh trước mặt.

"*Nhật Trung liên lạc với Thần Phong, tôi sẽ sang Trung Quốc để gặp mặt cậu ấy."*

Vừa nói bàn tay của Tần Gia Uy vừa siết chặt ly rượu đỏ, lần này anh sẽ gian thiên la địa võng, để túm trọn ổ của bọn họ.

Tần Gia Vỹ hơi kinh ngạc khi nhìn thấy ánh mặt thâm độc của Tần Gia Uy khi đưa ra quyết định này, nếu là chuyện nhỏ Tần Gia Uy sẽ không kinh động đến người bạn thân Thần Phong này.

Trong lòng Tần Gia Vỹ biết lần này Tần Gia Uy nhất định sẽ đại khai sát giới khiến hắc đạo máu chảy thành sông.

"Dạ thuộc hạ sẽ đi ngay."

Nhật Trung cung kính nhận lệnh, trong tứ đại hộ pháp Nhật Trung là người theo bên cạnh Tần Gia Uy lâu nhất cũng là cánh tay phải của anh. Chỉ có Nhật Trung và Tần Gia Vỹ mới biết mối quan hệ giữa Tần Gia Uy và Thần Phong.

Nhìn thấy Nhật Trung rời khỏi cặp mắt uy thăm của Tần Gia Uy lập tức hiện lên sự đắng đo không biết kế hoạch lần này có thuận buồm xuôi gió không, đột nhiên anh nâng ly rượu đỏ lên uống môt hơi cạn sạch.

"*Lão Đại, đã đến giờ hẹn với Chung Hiểu Phong và Thiết An Minh."*

Doãn Kỳ nhìn Tần Gia Uy nói với giọng thận trọng, trong lòng Doãn Kỳ hơi thắt mắc không biết vì sao Lão Đại lại hẹn gặp hai người cùng một lúc.

Nói cho chính xác một người xuất thân từ hắc đạo một người từ bạch đạo, vốn vĩ không có chỗ tương đồng.

Trong phòng VIP tại bar Night Angel không khí thật ngột ngạt, hai người đàn ông vô cùng nghiêm túc ngồi đối diện lẫn nhau trên ghế sofa đặt ngay chính giữa phòng.

Hai người với vẻ mặt nghi ngờ nhìn đối phương bằng ánh mắt e dè cùng với sự đề phòng làm cho thuộc hạ của hai người cảm thấy khẩn trương hơn.

Cấp dưới của Thiết An Minh nghiêm túc đứng phía sau anh, tay thản nhiên vịn vào khẩu súng đặt ngay thắt lưng, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Chung Hiểu Phong và thuộc hạ của hắn đang đứng bên cạnh.

Chung Hiểu Phong ngồi dựa lưng vào thành ghế sofa, trên tay cầm điếu cigar cuba với trạng thái thật nhàng nhả phun ra từng làng khói đen dầy đặc.

Bề ngoài Chung Hiểu Phong tỏa ra thật ung dung nhưng trên thật tế trong lòng hắn vô cùng căng thẳng, nhưng với kẻ địch Chung Hiểu Phong biết khí thế rất quan trọng nên hắn tuyệt đối sẽ không tỏa ra yếu thế trước mặt Thiết An Lâm.

Đột nhiên cánh cửa phòng VIP mở toang ra, Sam và Doãn Kỳ mở cửa khom người mời Tần Gia Uy bước vào.

Tần Gia Uy trên người vẫn là bộ âu phục màu đen áo sơ mi trắng cùng với đôi găng tay bằng da, ánh mắt ngạo mạng không thèm nhìn đến hai nhân vật được xem là có máu mặt trong hắc bạch đạo.

Tuy Thiết An Minh không phải là người trong bạch đạo nhưng trong tay anh nắm hết quyền lực của quân đội Mỹ, Thiết An Minh được xem như chỉ dưới một người trên vạn người.

Tần Gia Uy vừa tiến đến gần ghế sofa đột nhiên Thiết An Minh đứng lên, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người nhất là Chung Hiểu Phong.

Thiết An Minh bước tới cùng Tần Gia Uy bắt tay, hai người nhìn nhau cười một cách sảng khoái.

Cả căn phòng đột nhiên lâm vào trạng thái im lặng, chỉ còn nghe được tiếng cười của hai người.

"Gia Uy, đã mười năm cuối cùng cậu cũng đã lên được đến vị trí người đứng

đầu mafia."

Thiết An Minh nhìn Tần Gia Uy nói, Tần Gia Uy và anh là bạn thân khi anh sang Italy du học.

Hai người lúc đó tuổi trẻ hăng máu, nhiệt huyết sôi trào, người nào cũng mang trong người trí lớn muốn đứng trên cao thống lĩnh mọi người.

Sau khi Thiết An Minh học xong phải quay trở về Mỹ còn Tần Gia Uy phải cánh trên vai gia tộc Tần Gia.

Hai người đã từng nói, ai cũng phải cố gắng nổ lực để trèo lên vị trí cao nhất, đến khi đặc được thành tụ họ sẽ bất tay nhau không để kẻ địch có chỗ chen vào.

Chung Hiểu Phong như bị xét đánh ngang tai, ánh mắt kinh ngạc trợn tròng lên theo lời nói của Thiết An Minh.

Chung Hiểu Phong biết người ngồi đối diện với hắn chính là Thiết thống tướng người cấp cao nhất trong quân đội Mỹ.

Bàn tay đang cầm điếu cigar của Chung Hiểu Phong bất giác rung rung, tàn thuốc cũng vì vậy rơi tá lả trên bắp đùi của hắn.

Chung Hiểu Phong không còn tâm trạng để quan tâm đến chuyện nhỏ này, trong lòng hắn đang suy nghĩ lý do thật sự Tần Gia Uy hẹn hắn đến đây ngày hôm nay, còn cố tình cho hắn xem một màn kịch này.

Sau khi bắt tay xong với Thiết An Minh, Tần Gia Uy thản nhiên ngồi xuống ghế sofa ở vị trí chính giữa của hai người.

Tần Gia Uy hơi nhíu mày cặp mắt lạnh léo quét ngang người của Chung Hiểu Phong dừng lại vị trí điếu cigar trên tay hắn.

Chung Hiểu Phong nhìn thấy ánh mắt không hài lòng của Tần Gia Uy liền khom tới dụi điếu cigar vào cái gạt tàng làm bằng thủy tinh trên bàn.

"Tần Lão Đại, ngài hẹn tôi đến đây là vì lý do gì?"

Chung Hiểu Phong đi thẳng vào vấn đề nếu để tin tức hắn, Tần Gia Uy và Thiết An Minh gặp mặt tại đây truyền ra ngoài, hắn chỉ sợ với tính tình đa

nghi của Đoàn Vũ Sơn hắn ta nhất định sẽ quay ngược mũi tên lại nhắm vào Chung gia.

Chương 94: Đoàn Vũ Sơn Bị Uy Hiếp

Tần Gia Uy không trả lời câu hỏi của

Chung Hiểu Phong, ánh mắt lạnh lùng không gợn sóng nhìn Thiết An Minh.

Thiết An Minh hiểu ý cầm một sắp hồ sơ đựng trong một phong bì màu vàng, quăng xuống cái bàn thủy tinh trước mặt Chung Hiểu Phong.

Chung Hiểu Phong nghi ngờ ra hiệu cho thuộc hạ lấy phong bì đưa cho hắn.

Chung Hiểu Phong vừa cầm phong bì màu vàng cẩn thận mở ra, cặp mắt nham hiểm vừa đề phòng Tần Gia Uy và Thiết An Minh, muốn xem bọn họ đang toan tính điều gì.

Sắc mặt của Chung Hiểu Phong liền trở nên tái mét khi hắn nhìn thấy những tư liệu đựng trong phong bì.

Những tư liệu bí mật của Chung gia cùng với bằng chứng hắn và đám người bên Thổ Nhỉ Kỳ giao dịch ma tuý đều được ghi rõ ràng trên tờ giấy trước mặt hắn.

Lúc này trong lòng Chung Hiểu Phong vừa kinh hãi vừa hoài nghi, trong ánh mắt ngỡ ngàn hiện lên nỗi bàng hoàng khó tả.

Chẳng lẽ Đoàn Vũ Sơn đã chơi xỏ hắn, lần giao dịch đó với Thổ Nhỉ Kỳ là do một tay Đoàn Vũ Sơn sắp xếp. Người hưởng lợi nhuận nhiều nhất cũng chính là Đoàn Vũ Sơn, Chung gia của hắn chỉ là người trung gian không hề hưởng lợi ích gì từ cuộc giao dịch đó.

"*Chung Lão Đại, những thứ này chẳng đáng là gì.*

Cái thú vị còn nằm ở phía sau."

Giọng nói âm lãnh của Tần Gia Uy làm Chung Hiểu Phong bất giác ngước đầu, ánh mắt kinh ngạc rời khỏi phần văn kiện trên tay nhìn vào gương mặt lành lùng của Tần Gia Uy.

Tần Gia Uy thật thong thả ngồi chân này bắt chéo chân kia, bàn tay cầm ly rượu đỏ không ngừng làm động tác lắc lắc, ánh mắt thâm sâu lúc này chỉ còn sự vô tình lãnh khốc.

Chung Hiểu Phong nghe Tần Gia Uy nói vậy sắc mặt liền trở nên âm trầm hơn.

"*Tần Lão Đại, ngài nói vậy là có ý gì?*

Ngài định chơi trò uy hiếp hay sao?."

Chung Hiểu Phong nhìn thẳng vào mặt của Tần Gia Uy nói một cách mạnh mẽ, kỳ thật hắn là loại người đi đến đâu cũng có người cung kẻ kính nhưng không biết vì sao chỉ cần đứng trước mặt Tần Gia Uy, khí thế của hắn liền bị sát khí tỏa ra từ trên người của Tần Gia Uy đè bẹp.

Cho dù là vậy hắn cũng không muốn người bên cạnh nhìn thấu tâm tư của hắn.

"*Hừ.....*

Chung Lão Đại, ngài nghĩ tôi đang uy hiếp ngài?."

Tần Gia Uy hừ lạnh một tiếng, nhướng mày nét mặt lạnh như băng nhìn Chung Hiểu Phong nói chậm rãi từng chữ một, bàn tay thản nhiên cầm ly rượu đỏ đưa đến mép môi tao nhãn nhâm nhi môt chút.

Chung Hiểu Phong bị ánh nhìn sắc bén của Tần Gia Uy làm hắn cảm thấy bất an trong lòng, hắn nghe ra được hàm ý trong lời nói của Tần Gia Uy.

Chung Hiểu Phong không do dự liền lật liên tục mấy tờ giấy trên tay đến khi những bức ảnh của hắn cùng mấy người nước Nga hiện ra trước mặt hắn, kèm theo bản hợp đồng buông bán vũ khí hạt nhân với bọn họ.

Chung Hiểu Phong thất kinh trong lòng hắn đột nhiên quăng phần văn kiện xuống cái bàn trước mặt, ánh mắt giận dữ hết nhìn Tần Gia Uy rồi đến Thiết An Minh.

Chung Hiểu Phong dùng ngón trỏ chỉ vào người của Tần Gia Uy rồi chỉ sang Thiết An Minh, nói với giọng hung hăng.

"*Các người định vu oan giá hoạ cho tôi có phải không?*

Mau nói, ý đồ của các người là gì?."

"*Chung Lão Đại, ngài nghĩ những chuyện này là do chúng tôi cố tình dàng dự lên để giá họa cho ngài sao?*

Người vu oan giá họa cho ngài chính là người bạn thân Đoàn Vũ Sơn của ngài."

Thiết An Minh nhìn Chung Hiểu Phong nói với giọng giễu cợt, trong lòng anh thầm nghĩ Chung Hiểu Phong này chỉ là một tên miệng hùm gan sứa bị Đoàn Vũ Sơn xỏ mũi cũng chẳng hay biết gì cả, uổng cho hắn ta là người đứng đầu Chung gia, một trong tam đại gia tộc hùng mạnh nhất ở Italy.

"*Đoàn Vũ Sơn!."*

Chung Hiểu Phong lập lại cái tên Đoàn Vũ Sơn trong miệng hắn, lúc này trong đầu Chung Hiểu Phong lập tức nghĩ đến bức ảnh hắn bắt tay với người Nga trong phong bì.

Lần gặp mặt đó là do Đoàn Vũ Sơn an bài, hắn muốn giới thiệu đối tác buông bán kim cương đá quý của hắn cho Chung Hiểu Phong quen biết, để thiết lập tình bạn hữu nếu sau này có mối làm ăn kim cương nào lớn, họ sẽ dành cho Chung Hiểu Phong một phần.

"*Cái gì là buông bán vũ khí hạt nhân với nước Nga?*

Họ chỉ là những thương gia buông bán kim cương bình thường."

Chung Hiểu Phong nhìn Thiết An Minh nói với giọng khó tin, Thiết An Minh không nói gì liền búng tay ra hiệu cho cấp dưới mang đến trước mặt họ một cái IPad.

Cấp dưới của Thiết An Minh liền thành thạo mở ra chương trình tuyệt mật của chính phủ Mỹ, Thiết An Minh đang ngồi thoải mái trên ghế sofa liền khom tới ấn vào mấy con số mật mã.

Một phần hồ sơ mật của quốc gia lập tức hiện ra trước mắt của mọi người.

Chung Hiểu Phong thất kinh trong lòng khi hắn nhìn thấy hình ảnh của từng thành viên buông bán vũ khí trái phép, phía dưới kèm theo tư liệu của từng người.

Lúc này Chung Hiểu Phong không còn lời nào để biện bạch nữa, hắn bất lực ngã người về phía sau dựa vào thành ghế sofa.

"*Chung Lão Đại, tôi biết những chuyện này không liên quan gì đến ngài, mọi việc đều do Đoàn Vũ Sơn mà ra.*

Chỉ cần ngài chịu giúp chúng tôi xem như chuyện này chưa từng xảy ra.

Việc ngài tiếp xúc với phần tử được liệt kê vào danh sách bán nước xem như đã hủy.

Ngài nghĩ như thế nào?"

Không biết từ lúc nào trên tay của Tần Gia Uy đã cầm cái bật lửa hình con sói, anh thản nhiên xoay xoay nó ánh mắt nghiêm túc nhìn Chung Hiểu Phong nói.

Chung Hiểu Phong đắng đo trong lòng, cặp mắt không tự chủ được nhìn vào bàn tay đang trêu đùa cái bật lửa của Tần Gia Uy.

"*Còn nếu Chung Lão Đại không chịu hợp tác, tôi dám cam đoan với ngài rằng chỉ trong vòng 1 ngày Chung gia sẽ vĩnh viễn biến mất trên lãnh thổ của Italy."*

Nhìn thấy sự do dự trong ánh mắt của Chung Hiểu Phong, Tần Gia Uy liền nhìn hắn bằng ánh mắt thâm độc nói ra những lời ngông cuồng ngạo mạn này.

Trong lòng Chung Hiểu Phong đang cân nặng trước sau, hắn biết Đoàn Vũ Sơn là một con cáo già.

Đoàn Vũ Sơn không chỉ dựa vào thế lực của Đoàn gia tung hoành ngang dọc hắn còn có nước Nga làm hậu thuẫn.

Nhưng Tần Gia Uy cũng không thua gì, nếu tính về sự thâm độc chắc có lẽ Tần Gia Uy còn ghê gớm hơn cả Đoàn Vũ Sơn nữa.

Người trong hắc đạo đều biết Tần Gia Uy là một người vô tình lãnh khốc anh giống y như một con sói khát máu, một khi đã xem ai là kẻ địch Tần Gia Uy sẽ ngậm cắn con mồi của mình đến khi họ không còn đường thoát chết một cách vô cùng thê thảm.

Huống hồ gì Tần Gia Uy còn được nước Mỹ chống lưng chưa nói đến giao tình giữa Tần Gia Uy và tam đại hắc bang, Bang Bạch Hổ, bang Phi Long và Bang Con Rồng Vàng.

Sau khi suy xét kỹ càng trong lòng Chung Hiểu Phong đưa ra quyết định, hắn liền nhìn Tần Gia Uy nói với giọng thận trọng.

"*Các người muốn tôi làm gì?.*"

Trong lòng Chung Hiểu Phong có phần lo ngại, hắn muốn biết trước Tần Gia Uy và Thiết An Minh muốn hắn phải làm gì, chỉ cần không bất hắn lên núi đao xuống chảo dầu và điều quan trọng nhất là không làm hại đến Chung gia, vậy hắn sẽ đồng ý ngay.

Chương 95: Dương Đông Kích Tây

Nghe Chung Hiểu Phong nói vậy Tần Gia Uy liền nhếch môi lên thành một nụ cười thâm hiểm.

"*Đúng như câu kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.*

Tần Gia Uy tôi sẽ không làm khó ngài, chỉ cần Chung Lão Đại đặt máy nghe lén vào Đoàn gia là được.

Những chuyện khác không cần Chung Lão Đại nhúng tay vào."

Tần Gia Uy vừa nói dứt câu, Sam liền cầm một cái họp màu trắng thật tinh tế, bên trong chứa đựng năm viên tròn hình dạng như cái cút áo được gọi là máy nghe lén đưa đến trước mặt của Chung Hiểu Phong.

Nét mặt đề phòng của Chung Hiểu Phong hiện lên sự nghi ngờ nhìn Tần Gia Uy nói với giọng e dè.

"*Chỉ đơn giản như vậy?."*

Trong lòng Chung Hiểu Phong còn hơi đắn đo, hắn không tin Tần Gia Uy và Thiết An Minh bày ra một màn hù doạ này chỉ nhằm mục đích muốn hắn gắn máy nghe lén vào Đoàn gia.

Tần Gia Uy nâng ly rượu đỏ trong tay lên hớp một ngụm, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Chung Hiểu Phong nói với giọng lạnh lùng.

"*Phải, chỉ đơn giản như vậy."*

"*Được!*

Vậy sau khi làm xong chuyện tôi sẽ cho thuộc hạ báo cáo với ngài."

Chung Hiểu Phong nhìn Tần Gia Uy nói, vừa nói xong hắn liền phất tay ra hiệu cho tên thuộc hạ đứng bên cạnh cất đi cái hộp màu trắng đựng máy nghe lén.

"*Không cần, chỉ cần nó được đặt vào Đoàn gia chúng tôi liền biết."*

Thiết An Minh chỉnh lại tư thế ngồi của mình, thoải mái dựa mgười vào ghế sofa cất giọng.

Sau khi bàn xong việc Chung Hiểu Phong lập tức cùng đám thuộc hạ vội vàng rời khỏi bar Night Angel.

Chung Hiểu Phong vừa đi Sam liền cầm hai ly rượu Brandy bước tới cung kính đưa cho Tần Gia Uy và Thiết An Minh.

Thiết An Minh vươn tay nhận lấy ly rượu mạnh, anh nâng ly lên làm động tác cụng ly với Tần Gia Uy.

"*Click.....*"

Tiếng hai ly thủy tinh va chạm vào nhau phát ra âm thanh chói tai, khuôn mặt lạnh lùng của Tần Gia Uy bất giác hiện lên một nụ cười đắc ý.

Hai người thản nhiên nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, chất lỏng đắng chát màu hổ phách chảy thẳng xuống cổ họng tạo ra cảm giác khó chịu nóng ran, nhưng lại kèm theo sự kích thích làm hai người cảm giác sảng khoái vô cùng.

"*Cậu mới là một con cáo già đích thực."*

Thiết An Minh không kiên nể gì nhìn Tần Gia Uy cười cười nói, chỉ có Tần Gia Uy mới nghĩ ra chiêu dương Đông kích Tây.

Nhìn bề ngoài ai nấy đều nghĩ người Tần Gia Uy muốn đối phó chính là Đoàn Vũ Sơn, nhưng trên thực tế người anh muốn hạ gục chính là con hồ ly Chung Hiểu Phong này.

"*Cậu đã quá khen, Chung Hiểu Phong sẽ phải trả một cái giá đắt đỗ cho những việc hắn đã làm."*

Tần Gia Uy vươn tay lên sờ vào Huyết Lệ đang được đeo trên cổ của anh nói, lời nói sâu sắc của Tần Gia Uy làm cho tất cả mọi người khó hiểu trong lòng.

Không một ai trong căn phòng này biết nguyên nhân thật sự đã khiến Tần Gia Uy phẫn nộ muốn đuổi cùng giết thận Chung Hiểu Phong là gì.

Tại biệt thự Chung gia, Chung Hiểu Phong ngồi uy nghiêm trên ghế dựa sau bàn làm việc rộng lớn làm bằng gỗ sưa đắt tiền của mình.

Bàn tay đặt trên bàn thản nhiên làm động tác gõ gõ.

"*Lão Đại, ngài nghĩ sao về đề nghị của Tần Gia Uy?."*

Một tên thuộc hạ thân cận đang đứng cung kính trước mặt hắn lên tiếng.

Chung Hiểu Phong đang suy nghĩ về điều gì đó, khi nghe tên thuộc hạ nói vậy hắn liền ngước mặt lên nhìn tên thuộc hạ bằng ánh mắt nham hiểm.

"*Nghĩ sao?*

*Hừ.... Ta đã đợi cái ngày này qáu lâu rồi."*Chung Hiểu Phong đang cầm cái hộp chứa đựng máy nghe lén trong tay, hắn đột nhiên mở nắp hộp màu trắng ra lấy năm cái máy nghe lén đưa cho tên thuộc hạ trước mặt nói.

"*Liên lạc với Sue, đưa thứ này cho cô ta.*

Cặn dặn cô ta phải cẩn thận đặt nó vào trong biệt thự Đoàn gia."

Sue là thuộc hạ nữ do Chung Hiểu Phong đặt bên cạnh Đoàn Vũ Sơn nhiều năm, âm thầm dò thám nhất cử nhất động của Đoàn Vũ Sơn.

"*Lão Đại, những thứ này chỉ đơn giản là máy nghe lén thôi sao?"*

Tên thuộc hạ cung kính cầm lấy những viên tròn nhìn vào giống y như cút áo thắc mắc hỏi.

"*Phải ta đã cho người kiểm tra, những thứ này quả thật chỉ là máy nghe lén.*

Tần Gia Uy thật sự chỉ muốn chúng ta đặt mấy nghe lén vào Đoàn gia mà thôi.

Nhưng....."

Nói đến đây Chung Hiểu Phong dừng một chút ánh mắt gian trá chợt hiện lên tia độc ác, hắn nhếch môi lên cười một cách thâm độc chậm rãi nói tiếp.

"*Nhưng khi nó đã qua tay ta, nó không chỉ đơn giản là máy nghe lén nữa mà còn được gắn vào thiết bị vũ khí âm thanh.*

Chỉ cần thời cơ chín mùi ta sẽ khiến Đoàn Vũ Sơn thân bại danh liệt, chết không rõ nguyên nhân.

Ha ha ha ha....."

Giọng cười ma quỷ của Chung Hiểu Phong làm cho thuộc hạ của hắn bất giác rùng mình sởn gáy.

Trong lòng tên thuộc hạ thầm nghĩ Đoàn Vũ Sơn chắc chắn sẽ chết một cách thê thảm nhất vì hắn quá đề cao bản thân của mình.

Đoàn Vũ Sơn có chết cũng không ngờ Chung Hiểu Phong đã bài mưu tính kế, chờ đợi cái ngày ngồi ngư ông đắc lợi từ lâu.

Chung Hiểu Phong đợi Tần Gia và Đoàn gia đấu đá lẫn nhau đến khi hai con mảnh hổ đều bị trọng thương, hắn mới ra mặt một tay bóp chết cả hai.

Trong lúc này đột nhiên một tên thuộc hạ của Chung Hiểu Phong từ bên ngoài bước vào, hắn cung kính khom người trước mặt Chung Hiểu Phong.

"*Lão Đại, ngài Andrew muốn nói chuyện với ngài."*

Chung Hiểu Phong bất giác quăng cái hộp màu trắng dùng để đựng máy nghe lén sang một bên trên bàn, hắn nhìn tên thuộc hạ uy nghiêm nói.

"*Được! kết nối đi."*

Màn hình vừa được kết nối một người đàn ông Nga nước da trắng cùng với cái mũi cao vút đôi mắt màu xanh nhìn vào thật hung hăng hiện lên trên màn hình.

"*Chung Lão Đại, mọi việc tiến hành như thế nào rồi?."*

Andrew với nét mặt không vui nhìn Chung Hiểu Phong nói với giọng nôn nóng, hắn biết sắp tới đây Đường Chấn Nam sẽ sang Trung Quốc, đây là thời cơ thích hợp nhất để họ đoạt lại Vi- Rút Anthrax 001.

"*Ngài Andrew đừng lo, mọi chuyện tôi đã an bài ổn thỏa."*

"*Tốt nhất Chung Lão Đại nói được làm được, tôi không muốn như lần trước vì sự sai sót của Santos và Đoàn Vũ Sơn nên Vi- Rút Anthrax 001 đã loạt vào trong tay người của Đường Chấn Nam."*

"*Ngài Andrew yên tâm mọi việc cứ giao hết cho tôi.....*

Sau khi xong việc ngài Andrew cũng phải giữ lời mình đã hứa."

Chung Hiểu Phong nhìn Andrew bằng ánh mắt quả quyết nói với giọng nghiêm túc.

"*Đương nhiên, cái tôi muốn chiếm được chính là vi-rút Anthrax 001, còn tính mạng của Đoàn Vũ Sơn và Tần Gia Uy tôi không quan tâm, ngài muốn làm như thế nào tôi sẽ không nhúng tay vào.*

Tôi sẽ trợ giúp Chung Lão Đại ngồi vững vị trị ông trùm mafia."

Andrew nói ra mục đích của mình, nước Nga của hắn không hề hứng thú với thế lực trong hắc đạo, cái họ muốn có được chính là một tay thống trị toàn bộ thế giới này.

Thế lực ngầm đối với họ không đáng là gì.

Chương 96: Nội Gián

Trong thư phòng tại biệt thự Tần gia, Tần Gia Uy với dáng người cao lớn đứng trước cửa sổ sát mặt đất, thản nhiên đút hai tay vào túi quần tây của mình, để những tia nắng gắt giữa trưa rọi thẳng vào người, tạo ra ánh hào quang chói mắt chung quanh thân hình oai vệ của anh.

"*Lão Đại, tại sao chúng ta phải bảo vệ Đường Chấn Nam?*

Không phải ông ta đã có vệ sĩ bảo vệ rồi sao?."

Đột nhiên Trần Linh Giang lên tiếng phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch của căn phòng, trong lòng cô có rất nhiều câu hỏi cần Tần Gia Uy giải đáp.

Tần Gia Uy y như một vị Thần đứng oai nghiêm trước mặt tứ đại hộ pháp.

Anh không nói gì chỉ ngẩng cao đầu để khuôn mặt yêu nghiệt của mình hứng tòan bộ ánh nắng mặt trời.

"*Lão Đại ngài đang nghi ngờ Đoàn Vũ Sơn và người của nước Nga sẽ ra tay với ông ta?*

Nhưng thuộc hạ không hiểu, họ muốn bắt Đường Chấn Nam để làm gì?

Theo thuộc hạ nghĩ giết chết ông ta, không phải dễ dàng hơn sao?."

Sam đứng bên cạnh Trần Linh Giang lên tiếng anh cũng giống như mọi người trong căn phòng này, không biết âm mưu của bọn họ là gì.

Lúc này Tần Gia Uy mới từ từ xoay người lại, cặp mắt sắc bén hiện lên sự thâm sâu khó đoán.

"*Cái họ muốn có được không phải là Đường Chấn Nam hay nước Mỹ, mà chính là.....vi-rút Anthrax 001."*

Bốn người đứng nghiêm trang trước mặt Tần Gia Uy, bị lời nói của anh làm hoang mang trong lòng.

Cái gì là Vi-rút Anthrax 001?

"*Lão Đại, thuộc hạ không hiểu?*

Không phải vi-rút Anthrax 001 đã bị ngài hủy diệt, ở trong hang động bên Hy Lạp rồi sao?."

Giọng nói ngỡ ngàng của Doãn Kỳ vang lên, theo anh được biết trên thế gian này chỉ có một vi-rút Anthrax 001 mà thôi.

Tần Gia Uy nghe Doãn Kỳ nói vậy đôi môi mỏng đầy vẻ ngông cuồng bất giác nhếch lên hành một nụ cười nguy hiểm.

"*Tôi cố tình đống một vỡ kịch cho người của Santos xem, muốn cho họ nghĩ vi-rút Anthrax 001 đã bị tôi hủy.*

Nhưng trên thực tế Vi-rút Anthrax 001 đã bị Vịnh Hi đánh tráo trong phòng thí nghiệm."

Tứ đại hộ pháp nghe anh nói vật liền gật đầu tỏ ra hiểu, trong lòng họ thầm nghĩ Lão Đại thật cao siêu.

Chỉ cần Santos nghĩ Vi-rút Anthrax 001 đã bị hủy diệt, vậy tất cả mọi người cũng sẽ nghĩ như vậy.

Nhưng họ không chỉ tán dương Tần Gia Uy, trong lòng họ càng khâm phục Đường Vịnh Hi hơn, trong phòng thí nghiệm có rất nhiều cặp mắt luôn theo dõi nhất cử nhất động của cô, vậy mà Đường Vịnh Hi có thể tráo đổi vi-rút Anthrax 001 một cách thần không biết quỷ không hay.

Chỉ có một mình Lão Đại mới có thể nhìn thấu tâm tư của cô.

"*Nếu đã như vậy tại sao người của nước Nga và Đoàn Vũ Sơn lại biết vi-rút Anthrax 001 vẫn còn tồn tại?."*

Nhật Trung còn có chuyện chưa được rõ, anh liền nhìn Tần Gia Uy hỏi.

Nghe Nhật Trung nói vậy ánh mắt của mọi người liền tập trung lên người của Tần Gia Uy chờ nghe câu trả lời.

Tần Gia Uy hít vào một hơi thật sâu nét mặt nghiêm nghị liền tối sầm lại, trong ánh mắt thâm thúy chợt hiện lên sự căm phẫn.

Anh thản nhiên bước tới ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, bàn tay bất giác thò vào trong túi quần tây lấy ra cái bật lửa hình con sói, ngón tay thon dài bắt đầu có hành động mở ra đống lại cái nấp bật lửa không ngừng.

Vài giây sau giọng nói nguy hiểm của Tần Gia Uy vang lên.

"*Vì bên cạnh Vịnh Hi có nội gián*."Một câu nói nhẹ nhàng nhưng lại mang theo sự nguy cơ khó tả.

Ai nấy đều biết đối phó với kẻ địch là việc cực kỳ đơn giản, nhưng phòng bị người bên cạnh là điều cực kỳ khó.

Cũng giống như mò kim đáy biển không biết lúc nào họ sẽ ở sau lưng lén lút đâm mình một nhát chí mạng.

Cũng vì sự phát hiện này nên Tần Gia Uy không để người của tổ chức thần bí Shadow liên lạc với Đường Vịnh Hi, anh chỉ sợ cô sẽ gặp nguy hiểm.

"*Chuẩn bị máy bay, chúng ta sẽ qua Trung Quốc một chuyến."*

Tần Gia Uy dựa người vào thành ghế sofa nhìn bọn thuộc hạ nói, lần này anh nhất định sẽ một lần túm trọn ổ bọn họ.

"*Dạ*."

Tứ đại hộ pháp đồng thanh lên tiếng, trong lòng họ nghĩ, lần này Lão Đại nhất định sẽ bày mưu lập kế bắt cho bằng được tên nội gián này.

Trong phòng ngủ chính tại biệt thự Tần gia, Tần Gia Uy trên người mặc âu phục màu đen áo sơ mi trắng bên ngoài khoác áo choàng măng tô dài, cùng với đôi găng tay bằng da màu đen, nhìn vào thật phong độ.

Anh thản nhiên đứng trước gương chỉnh lại y phục của mình.

Đường Vịnh Hi từ trong phòng tắm bước ra ngoài, cái đầm mỏng màu trắng phủ xuống thân thể mảnh mai của cô che đi cặp ngực gợi cảm cùng với bờ mông đầy đặn.

Ánh mắt dịu dàng của Đường Vịnh Hi không tự chủ nhìn vào người đàn ông đã khiến lòng cô nao núng.

Cô bước đi nhẹ nhàng đến bên cạnh Tần Gia Uy, bàn tay trắng nõn vươn tới chỉnh lại cà vạt của anh.

Tần Gia Uy nhếch môi cười hạnh phúc, anh vươn tay choàng qua vòng eo nhỏ nhắn kéo cô sát vào người mình.

Anh cúi đầu đặt lên trán Đường Vịnh Hi một nụ hôn nhẹ, cất giọng trầm khàn.

"*Vịnh Hi, anh có chuyện về Italy vài ngày.*

Em ở lại đây đợi anh quay trở về, nhớ phải nghỉ ngơi cho thật tốt không được ra ngoài."

Tần Gia Uy yêu thương nói bàn tay nghịch ngợm thò vào trong áo ngủ của cô, xoa nắn một bên ngực căng tròn của Đường Vịnh Hi.

Đường Vịnh Hi mỉm cười ngọt ngào sau khi chỉnh lại cà vạt, bàn tay dịu dàng bất giác di chuyển từ từ xuống ngực của anh, tay cô chợt dừng lại dưới rúng vuốt ve vết sẹo trên bụng anh.

Trong lòng Đường Vịnh Hi đau nhói mỗi khi nhìn thấy vết sẹo dài nhưng một con rít vì hiến thận cho cô.

Tần Gia Uy biết trong lòng của Đường Vịnh Hi đang nghĩ gì, anh vươn tay nâng cằm Đường Vịnh Hi, đặt lên môi cô một nụ hôn nóng bỏng.

Hai người chìm đắm trong nụ hôn cuồng nhiệt này đến khi Tần Gia Uy cảm giác được hơi thở nặng nề của Đường Vịnh Hi, lúc này anh mới lưu luyến buông đôi môi phiếm hồng của cô ra.

"*Đây là minh chứng tình yêu của anh dành cho em."*

Nói xong anh lại cúi xuống hôn lên môi cô thêm một lần nữa, bờ môi mỏng mút nhẹ nhàng lên môi cô mật ngọt cùng mùi hương thơm quen thuộc của cô làm toàn thân Tần Gia Uy tê dại.

"*Ngoan ở nhà chờ anh."*

Tần Gia Uy buông cô ra đặt trán mình lên trán cô, nhìn cô nói với giọng yêu

thương.

"*Lúc nào em cũng khiến anh không chịu nổi."*

Tần Gia Uy vừa nói vừa cầm lấy bàn tay mềm mại của Đường Vịnh Hi đặt trên vật nam tính của mình, cho dù ở ngoài lớp vải quần tây thô nháp Đường Vịnh Hi vẫn có thể cảm nhận được hơi nóng tỏa ra từ vật kiêu ngạo nhất của anh.

"*Không đàng hoàng chút nào."*

Đường Vịnh Hi đỏ mặt rút tay về cô xoay người sang chỗ khác, không muốn để anh nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của cô.

Chương 97: Trung Quốc

Tần Gia Uy nói xong liền chòang tay qua eo cô, anh thật cẩn thận tránh vết thương trên bụng của Đường Vịnh Hi ra, nói là vết thương nhưng trên thực tế đã lành hẳn chỉ vì Tần Gia Uy quá khẩn trương mà thôi.

Đường Vịnh Hi nghe anh nói vậy cô vui vẻ nép khuôn mặt thanh tú của mình vào lồng ngực vạm vỡ của anh, bàn tay mềm mại vòng qua eo anh siết chặt lại.

Trên thế gian này ngoài Tần Gia Uy ra, không ai có thể mang lại cảm giác hạnh phúc này cho cô.

"*Cốc.... Cốc....cốc.....*

Lão Đại đã đến giờ."

Đột nhiên giọng nói nghiêm túc của Nhật Trung vang lên từ bên ngoài cửa, Tần Gia Uy bất giác nâng tay lên nhìn vào đồng hồ đeo trên cổ tay của mình.

Đường Vịnh Hi đang ở trong lòng anh, cô ngẩng đầu ánh mắt lưu luyến không có ý định buông anh ra.

Tần Gia Uy mỉm người ngọt ngào cặp mắt dài hấp dẫn nhìn Đường Vịnh Hi.

"*Anh phải đi đây."*

Nói xong Tần Gia Uy khom xuống đặt lên má của Đường Vịnh Hi một nụ hôn nhẹ, bàn tay mạnh mẽ buông Đường Vịnh Hi ra, anh chỉnh lại âu phục của mình, xoay người lại oai nghiêm bước về huớng cửa.

Đường Vịnh Hi trong lòng cảm giác hơi mất mát, cô đứng yên tại chỗ nhìn theo bóng lưng uy nghiêm của anh.

"*Gia Uy, cẩn thận."*

Giọng nói nhỏ nhẹ mang theo sự lo lắng của Đường Vịnh Hi vang lên, làm bước chân Tần Gia Uy chuẩn bị bước ra khỏi cửa chợt khựng lại.

Đột nhiên trong lòng anh hiện lên cảm giác bất an, mà từ trước tới giờ anh chưa từ cảm nhận qua.

Tần Gia Uy không nói gì chỉ ngoái đầu lại nhìn cô vợ yêu của mình gật đầu một cái, rồi cùng đám thuộc hạ rời đi.

Tần Gia Uy dẫn đầu tứ đại hộ pháp đi xuống lầu, các người giúp việc ai làm việc nấy vừa nhìn thấy cậu chủ liền dừng lại động tác của mình, cung kính khom người chào Tần Gia Uy.

Không khí tại Tần Gia nếu không có sự hiện diện của Đường Vịnh Hi lúc nào cũng lạnh lẽo yên tĩnh cả, ngoài tiếng bước chân đều đều của bọn họ không ai dám phát ra bất kỳ âm thanh nào vì vốn dĩ Tần Gia Uy không thích sự ồn ào huyên náo.

Trong lúc mọi người chuẩn bị bước ra khỏi Tần Gia, đột nhiên giọng nói lạnh lùng của anh vang lên.

"*Linh Giang, ở lại bảo vệ cho Vịnh Hi."*

Trần Linh Giang hơi bất ngờ với lời nói của anh, nhưng chỉ vài giây sau Trần Linh Giang liền hiểu ý, cô gật đầu cung kính nhận mệnh lệnh.

"Lão Đại an tâm, thuộc hạ nhất định sẽ bão vệ tốt cho Chị dâu."

Trần Linh Giang biết có cô ở lại bảo vệ cho Đường Vịnh Hi, Tần Gia Uy mới yên tâm tiến hành theo kế hoạch anh đã định.

Ngồi trên chiếc máy bay riêng trên đường bay sang Trung Quốc, Tần Gia Uy ngồi ở vị trí đầu anh thoải mái ngã đầu về phía sau nhắm mắt lại định thần.

Hơi thở đều đều làm cho bọn thuộc hạ không dám phát ra âm thanh lớn, sợ làm Lão Đại mất giấc.

"*Nhật Trung, cậu liên lạc với Thần Phong, tôi muốn gặp cậu ấy ngay sau khi máy bay hạ cánh."*

"*Dạ, Lão Đại."*

Nhật Trung cung kính nói, anh lập tức mở mấy laptop ra trực tiếp liên lạc với Hứa Thừa Anh, thuộc hạ thân cận của Thần Phong.

Sau khi nhìn thấy Nhật Trung tắt máy Doãn Kỳ liền nhìn Nhật Trung nói với giọng hiếu kỳ.

"*Nhật Trung, Thần Phong này là ai?*

Sao lại nghe quen đến như vậy?."

Nhật Trung cười nhẹ anh liền mở nắp máy laptop ra, gõ vào mục tìm trên google hai từ Thần Phong.

Hàng loạt thông tinh về Thần Phong lần lượt hiện lên trên màn hình.

Nhật Trung liền ấn vào link đầu tiên đưa đến trang mạng của Tập Đòan Thần Thị, tập đoàn chứng khoáng lớn nhất Trung Quốc.Một bức ảnh của người đàn ông vô cùng đẹp trai, mũi cao nước da màu nâu đôi môi mỏng cong lên một nụ cười tà mị, cùng với cặp mắt hai mí rõ rệt khi đối phương nhìn vào liền bị thu hút không thể tìm ra lối thoát.

"*Hắn ta chính là Thần Phong, chủ tịch của tập đoàn Thần Thị, con trai duy nhất của Thần Văn nghệ sĩ dương cầm nổi tiến nhất thế giới."*

Nhật Trung dùng ngón trỏ chỉ vào bức ảnh của Thần Phong, nói ra lai lịch đồ sộ của hắn, sau khi Doãn Kỳ và Sam nghe vậy trong lòng có hơi thất vọng.

Thần Phong này chẳng có gì hay ho, cùng lắm cũng chỉ là chủ tịch của một công ty lớn.

Nhật Trung nhìn thấy nét mặt của Sam và Doãn Kỳ liền biết trong lòng hai người đang nghĩ gì.

"*Đừng bị nụ cười của hắn đánh lừa, tính tình của Thần Phong này không ấm áp dễ gần như vẻ bề ngoài của hắn ta.*

Ngược lại hắn là một người đàn ông vô cùng nguy hiểm, đằng sau cái vẻ bề ngòai trong sáng, chính là tòan bộ thế lực ngầm của Trung Quốc.

Các cậu có nghe qua Hội Thần Hoa không?

Tốt nhất đừng bao giờ chọc giận đến hắn."

Nhật Trung nhìn Doãn Kỳ và Sam đưa ra lời cảnh báo, Thần Phong ngoài mặt sao cũng được nhưng trên thực tế hắn rất câu nệ những chuyện nhỏ.

"*Hội Thần Hoa?*

Là băng đảng xã hội đen lớn nhất Trung Quốc?."

Doãn Kỳ kinh ngạc lên tiếng, không chỉ Doãn Kỳ ngay cả Sam cũng ngỡ ngàng với lời nói của Nhật Trung.

"*Đúng vậy, Thần Phong chính là đại ca cầm đầu của Hội Thần Hoa.*

Nhưng người ngoài không ai biết về thân phận thật sự của hắn."

Nhật Trung nhìn hai người nghiêm túc nói.

"*Vậy còn cô gái đứng phía sau hắn là ai?."*

Sam nhìn vào tấm hình của Thần Phong trên máy laptop nói, cô gái này thật xinh đẹp.

"*Chắc có lẽ là người vợ trên danh nghĩa của hắn, nghe nói hắn không chịu cưới cô ta.*

Nhưng vì gia đình bắt buộc, nên hắn mới cưới cô ấy về dùng làm bình hoa trang trí."

"Uh...Hum....."

Tần Gia Uy hắng giọng cặp mắt phẫn nộ nhìn ba người buông ra lời cảnh cáo, chuyện nhà của người khác không đến phiên người ngòai như bọn họ phê phán.

Ba người cảm nhận được Lão Đại không hài lòng, liền im bặt không nói gì thêm.

Máy bay riêng của Tần Gia Uy vừa đáp xuống sân bay quốc tế Bắc Kinh, người của Thần Phong đã có mặt chờ sẵn.

Tần Gia Uy vừa bước ra khỏi khoang máy bay, liền nhìn thấy hai hàng vệ sĩ đứng cung kính trước mặt chờ đón anh.

Một cậu thanh niên khoảng chừng 25 tuổi, trên người là âu phục màu đen đứng ngay chính giữa liền cúi đầu cung kính chào Tần Gia Uy.

"*Thần Chủ Tịch, đang chờ ngài tại khách sạn The Palm."*

Hôm nay Thần Phong đã chuẫn bị phòng VIP ở khách sạn The Palm cho Tần Gia Uy nghỉ ngơi.

Tần Gia Uy không nói gì, anh nhìn tên thuộc hạ của Thần Phong gật đầu một cái rồi cùng Doãn Kỳ và Nhật Trung ngồi vào trong chiếc xe cadillac mau đen đầu tiên.

Sam liền đi đến bên tài xế mở cửa xe ra, kêu hắn xuống xe nhường lại vị trí lái cho anh.

Tên tài xế không dám quyết định liền nhìn vào tên mặc âu phục màu đen chờ lệnh, sau khi nhận được ánh mắt ok của hắn ta, tên tài xế mới lui người sang một bên nhường lại vị trí lái cho Sam.

Từ trước tới giờ Tần Gia Uy đi đến đâu Sam cũng sẽ đảm nhiệm vai trò tài xế, chưa từng vì hoàng cảnh hay vì ai mà thay đổi.

Chương 98: Thần Phong

Một đoàn xe cadillac màu đen chạy chậm rãi ra khỏi phi trường tiến vào con đường cao tốc.

Xe chạy ở tốc độ 100km một giờ giống y như một bày sói xám xé gió, hòa quyện vào màn đêm đen tối nhìn vào thật nguy hiểm thật thần bí.

Tần Gia Uy ngồi thong thả dựa lưng về phía sau, bàn tay đặt trên đùi không ngừng trêu đùa với cái bật lửa hình con sói.

Không bao lâu đoàn xe của bọn họ bắt đầu tiến vào trung tâm thành phố Bắc Kinh, nơi phồn hoa nhất của Trung Quốc, những ánh đèn neon trên các toà cao ốc thấp sáng cả bầu trời, phản chiếu lại những ánh đèn đỏ leo lét trong con ngươi đen nhánh của Tần Gia Uy, càng khiến sắc mặt nghiêm nghị của anh tỏa ra sự lãnh khốc.

Ánh mắt sắc của Tần Gia Uy lúc này tập trung ra ngoài cửa sổ, nhìn vào cứ ngỡ Tần Gia Uy đang quan sát phong cảnh bên ngoài, nhưng trên thực tế anh không hề quan tâm đến cảnh tượng nhộn nhịp trước mắt, trong đầu anh lúc này đang ngẫm nghĩ không biết kế hoạch lần này có sai sót gì không.

Sam vừa lái xe vừa nhìn vào gương chiếu hậu quan sát từng cử chỉ của Tần Gia Uy.

Trong lòng Sam thầm nghĩ, Lão Đại không yêu tình thôi, một khi đã yêu có thể vì Chị dâu lao mình vào chỗ chết, biết được nơi này sẽ gặp nguy hiểm Lão Đại cũng không do dự liền bước vào.

Xe dừng lại trước cửa khách sạn năm sao The Palm, ở ngay trên con đường sầm quốc nhất của Bắc Kinh.

Cánh cửa xe được thuộc hạ của Thần Phong cung kính mở ra, đôi chân thôn dài mang đôi giày da màu đen bước xuống chạm lên mặt đất, tiếp theo sau là thân hình vạm vỡ của Tần Gia Uy.

Trên người anh là bộ âu phục màu đen áo sơ mi trắng cùng với áo choàng bành tô và đôi găng tay bằng da bước xuống xe.

Tất cả mọi người xung quanh nhìn vào đám thuộc hạ đứng khép nép trước mặt Tần Gia Uy, và phong cách ăn mặc cùng với khí thế khiếp người tỏa ra từ trên người anh, họ liền biết Tần Gia Uy là người trong hắc đạo.

Tần Gia Uy không cần làm gì cả chỉ ở nét mặt lạnh lùng cùng với ánh mắt toả ra sát khí, cũng đã đủ khiến người bên cạnh nhìn vào cảm giác lạnh cả sống lưng.

Tần Gia Uy không quan tâm đến ánh mắt thăm dò của mọi người xung quanh, anh thản nhiên cùng ba thuộc hạ thân cận bước theo sau tên thuộc hạ của Thần Phong.

Hắn dẫn đường đưa Tần Gia Uy lên phòng VIP để gặp mặt chủ nhân của hắn.

Đám người của Tần Gia Uy vừa đi đến đâu, những người xung quanh liền tránh sang một bên nhường đường cho bọn họ.

Vừa bước vào thang máy Nhật Trung, Doãn Kỳ và Sam lập tức đề cao cảnh giác, dù sao thành phố Bắc Kinh này không phải là địa bàn của bọn họ, cẩn thận vẫn tốt hơn.

Tần Gia Uy vừa bước vào cửa chính của phòng VIP 5605, điều đầu tiên đập vào mắt anh chính là cách trang trí của căn phòng.

Thiết kế của căn phòng này giống y như căn phòng của anh tại biệt thự Tần gia bên Italy.

Trong lòng Tần Gia Uy thật tán thưởng cậu em rể này của anh.

Không ngờ Tràn Hạo lại chu đáo đến như vậy, đã cho người sửa sang lại phòng VIP 5605 trong tất cả khách sạn The Palm trên toàn thế giới, vì Tràn Hạo biết Tần Gia Uy không thích sự thay đổi, đi đến đâu anh cũng sẽ mua một căn biệt thự trang trí lại giống y như nhau.

Sau khi quan sát xong căn phòng Tần Gia Uy liền dùng ánh mắt sắc bén như chim ưng, nhìn vào người đàn ông Trung Quốc, với dáng người cao lớn ngồi trên sofa ngay chính giữa phòng khách.

Thần Phong ngồi với tư thế vô cùng nhàng nhã, chân này bắt chéo chân kia, thân hình cao lớn thỏai mái dựa vào thành ghế sofa.

Thần Phong vừa nhìn thấy Tần Gia Uy liền đứng lên bước tới bắt tay anh, trên gương mặt đẹp trai phong lưu của Thần Phong chợt hiện lên một nụ cười hấp dẫn, nụ cười trên gương mặt của Thần Phong rạng rỡ đến nổi làm cặp mắt hai mí rõ rệt của anh hơi khép lại.

Cô gái với gương mặt hình trái tim đôi môi hồng phấn cùng với mái tốc dài chấm vai, đang đứng ở phía sau dùng cặp mắt hiếu kỳ quan sát hai người.Chung Hân ngây người trong giây lát, trong lòng kinh ngạc vì nụ cười hấp dẫn này của Thần Phong.

Chung Hân thật không ngờ Thần Phong cũng có lúc cười đẹp đến động lòng người, đột nhiên cặp mắt đượm buồn của Chung Hân chợt cụp xuống, trong lòng thầm nghĩ, nhưng thật đáng tiếc anh chưa một lần cười với cô.

Tần Gia Uy đang bắt tay với Thần Phong, nhưng ánh mắt sắc bén thu hết từng biểu cảm trên gương mặt của Chung Hân.

Tần Gia Uy lắc đầu nhìn Thần Phong, anh thật không ngờ thời gian trôi qua một năm, vậy mà Thần Phong vẫn chưa chịu chấp nhận người vợ này.

Hai người bắt tay xong liền ngồi xuống ghế sofa trước mặt, Hứa Thừa Anh trên tay cầm hai ly rượu mạnh bước tới khom người đặt xuống cái bàn thủy tinh trước mặt.

"*Gia Uy, cậu em rể này của cậu quả thật không tồi.*

Khi tôi cho thuộc hạ đặc phòng cho cậu, họ nói không cần vì tất cả khách sạn The Palm trên toàn thế giới đều có sẵn phòng VIP 5605 dành riêng cho cậu."

Tần Gia Uy trên tay cầm ly rượu mạnh lắc lắc, anh tao nhã đưa đến mép môi nhâm nhi một chút, ánh mắt nhìn Thần Phong không hề che giấu sự đắt ý trong lòng.

Không cần Thần Phong nói anh cũng biết, Tràn Hạo là một người đàn ông xuất sắc.

Nói xong Thần Phong cầm ly rượu mạnh lên làm động tắc cụng ly với Tần Gia Uy.

Hai người cụng ly Tần Gia Uy liền nhếch môi cười nhẹ uống một hơi cạn sạch.

Chung Hân đứng bên cạnh dùng ánh mắt tò mò quan sát người bạn này của Thần Phong, theo bên cạnh anh một năm cô biết anh xã giao rất rộng có rất nhiều bạn, nhưng người đàn ông trước mặt này lại khác.

Chung Hân có thể cảm giác được ở trước mặt Tần Gia Uy, Thần Phong đã buông lỏng sự phòng bị trong lòng, từ nụ cười cho đến lời nói cũng thật thoải mái không cần căn nhắc trước sau.

Chung Hân liền hiếu kỳ không biết Tần Gia Uy này là ai, sao cô chưa từng nghe Thần Phong nhắc qua.

Khi cô nhìn kỹ Tần Gia Uy, cô thật sững sờ với dung mạo của anh, tuy trên người của Tần Gia Uy không tỏa ra sự ấm áp ôn nhu như Thần Phong, nhưng sự lạnh lùng của Tần Gia Uy càng khiến anh tỏa sáng.

Chung Hân thầm nghĩ trên nét mặt lạnh tanh của người đàn ông này thoát lên sự ngông cuồng ngạo mạng, nhưng cũng chính vì sự ngang tàn này nên đã thu hút rất nhiều phái nữ.

Nhìn thấy Chung Hân nhìn chăm chăm vào Tần Gia Uy, trong lòng Thần Phong cảm giác khó chịu, anh giận dữ đập mạnh ly rượu thủy tinh trên tay xuống mặt bàn.

"*Cụp.....*"

Đột nhiên một tiếng cụp thật lớn vang lên làm Chung Hân giật bắn mình, theo phản ứng tự nhiên cô liền chuyển tầm mắt của mình vào Thần Phong.

Nhìn thấy nộ khí tỏa ra từ ánh mắt, lúc nào ở trước mặt người khác cũng hiện lên ý cười của Thần Phong, Chung Hân liền hốt hoảng cúi đầu không dám nhìn hai người nữa, Chung Hân biết Thần Phong đang tức giận.

Nụ cười ấm áp trên gương mặt phong nhã của Thần Phong tắt ngỏm khi anh nhìn sang Chung Hân.

"*Ra ngoài chờ tôi.*"

Chung Hân không nói gì cặp mắt cũng không nhìn ai, bước ra khỏi phòng.

Chương 99: Bật Lửa Hình Con Sói

Chung Hân đã quen với sự lạnh nhạt của Thần Phong, nên ngoài sự nhục nhã ra, cô không hề có cảm giác đau lòng.

Sau khi cánh cửa phòng được Chung Hân nhẹ nhàng khép lại, Tần Gia Uy nhìn thẳng vào Thần Phong lúc này đã trở về dáng vẻ ôn nhu của vừa rồi.

"*Một năm, đã một năm trôi qua cậu vẫn không thay đổi.*

Người ta ở bên cạnh cậu không biết quý, đến khi người ta bỏ đi, lúc đó cậu có tiếc nuối cũng đã muộn."

Thần Phong bị lời nói của Tần Gia Uy làm cho kinh ngạc, ánh mắt sắc bén chợt quan sát Tần Gia Uy.

Thần Phong đã quen với Tần Gia Uy nhiều năm, nhưng lần này gặp lại Tần Gia Uy, anh cảm giác Tần Gia Uy có gì đó thay đổi.

Trong lời nói của Tần Gia Uy đã không còn sự độc ác lạnh lùng của trước đây.

Thần Phong có thể nhìn thấy được sự ấm áp tỏa ra từ trong ánh mắt lạnh lùng của Tần Gia Uy.

Thần Phong nhận xét không sai, khi Tần Gia Uy nhìn vào Chung Hân không biết vì sao trong lòng anh lại nhớ đến Đường Vịnh Hi.

Chỉ khi anh nghĩ đến Đường Vịnh Hi, sát khí trên người anh mới suy giảm.

"*Bỏ đi càng tốt."*

Thần Phong ngã người về phía sau dựa lưng vào thành ghế sofa nói với giọng bất cần, nhưng khi nói ra những lời này không biết vì sao trong lòng anh lại hiện lên cảm giác nao nao.

Tần Gia Uy không nói gì thêm, chuyện nhà của Thần Phong anh không tiện xen vào.

"*Phong, lần này tôi qua Trung Quốc vì muốn nhờ cậu một chuyện."*

Tần Gia Uy ngồi thẳng người dậy, nét mặt nghiêm nghị nhìn Thần Phong nói vào chuyện chính.

Chỉ trong tích tắc sắc mặt thảnh thơi vừa rồi của Thần Phong trở nên nghiêm túc hẳn lên, anh nhìn Tần Gia Uy nói với giọng trầm trầm.

"*Giữa cậu và tôi không cần khách khí đến như vậy, có chuyện gì cứ nói."*

Tần Gia Uy trầm mặc trong giây lát ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào cái bật lửa hình con sói trong tay anh.

Sau vài giây suy nghĩ Tần Gia Uy đặt cái bật lửa hình con sói xuống cái bàn trước mặt, bàn tay cường tráng mang đôi găng tay bằng da đẩy cái bật lửa đến trước mặt của Thần Phong.

Thần Phong liền khom tới cầm lấy cái bật lửa đặt vào trong túi áo vest của mình, nói với giọng đều đều.

"*Vật đã trở về chủ."*

Lời nói của Thần Phong làm cho Doãn Kỳ và Sam, lúc này đang cung kính đứng sau lưng của Tần Gia Uy khó hiểu trong lòng.

Chẳng lẽ cái bật lửa hình con sói mà Lão Đại xem trọng nhất, là của Thần Phong.

"*Tôi muốn một lần bắt trọn ổ của bọn họ, cậu hãy giúp tôi tung tin ra ngoài.*

Nói rằng Thần Thị sẽ tổ chức một buổi vũ hội tự thiện, mời đích thân thủ tướng đương nhiệm của nước Mỹ, Đường Chấn Nam đến làm khách mời."

Nghe Tần Gia Uy nói vậy Thần Phong liền nhướng mày, nhìn anh nói với giọng nghi ngờ.

"*Cậu muốn dùng Đường Chấn Nam làm con mồi, để dụ bọn họ mắt câu?."*

Tần Gia Uy không cần suy nghĩ liền trả lời Thần Phong ngay.

"*Phải! lần này tôi không chỉ muốn bắt bọn người của Đoàn Vũ Sơn và nước*

*Nga, tôi còn muốn túm luôn tên nội gián."*Vừa nghĩ đến bên cạnh của Đường Vịnh Hi và Đường Chấn Nam có nội gián, bàn tay to lớn của Tần Gia Uy đang đặt trên đùi bất giác siết chặt lại.

"*Cậu chắc?*

Theo tôi được biết Đường Chấn Nam chính là cha vợ của cậu, nếu để vợ của cậu biết, cậu vì mục đích của mình, không quan tâm đến tính mạng của ông ấy. Vậy....."

Thần Phong do dự nhìn Tần Gia Uy nói, Thần Phong biết Tần Gia Uy thật sự rất xem trọng Đường Vịnh Hi.

"*Cho nên lần này việc tôi nhờ cậu giúp đỡ, không phải là bắt người mà là bảo vệ người.*

Cậu là người duy nhất tôi tin tưởng, nên tôi mới dám giao tính mạng cha vợ của tôi cho cậu."

Nghe Tần Gia Uy nói vậy Thần Phong không cần suy nghĩ liền nhận lời ngay.

"*Được nếu cậu đã nói vậy, dù tôi có chết cũng sẽ bảo vệ tốt cha vợ của cậu."*

Sau khi Tần Gia Uy và Thần Phong bàn xong chuyện quan trọng, Thần Phong có chuyện cần xử lý nên đi trước.

Hứa Thừa Anh cung kính bước nhanh về phía trước, mở cửa phòng cho Thần Phong.

Cánh cửa phòng vừa được mở ra Tần Gia Uy nhìn thấy Chung Hân đang ủ rũ đứng trước cửa, trong lòng Tần Gia Uy hơi kinh ngạc.

Ánh mắt thâm thúy liền ngước lên nhìn vào cái đồng hồ treo trên tường, thời gian thấm thoát trôi qua Thần Phong và anh đã bàn chuyện hết ba tiếng đồng hồ.

Anh thật không ngờ Chung Hân vẫn ngoan ngoãn đứng chờ trước cửa, không có mệnh lệnh của Thần Phong, Chung Hân không dám rời khỏi dù chỉ là nửa bước.

Tần Gia Uy lập tức dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn Thần Phong, lúc này Thần Phong đang bước ngang qua người của Chung Hân cố tình bày ra bộ mặt không quan tâm, nhưng ánh mắt lại vô tình nhìn xuống đôi chân sưng phù của Chung Hân, vì mang giày cao gót đứng quá lâu.

Tần Gia Uy liền nhếch môi lên cười tà, thì ra Thần Phong đã động lòng, nhưng chắc có lẽ chính bản thân của Thần Phong cũng không biết về điều này.

Chung Hân đứng ngoài cửa bàn chân bị sưng lên đau đến không chịu nổi, vừa nhìn thấy Thần Phong bước ra, trong lòng cô vui đến khó tả, cô cố gắng làm mặt tĩnh không muốn cho Thần Phong biết.

Vào giờ phút này cô chỉ muốn được về nhà, thay ra đôi giày cao gót này mà thôi.

Nhìn thấy vẻ mặt hầm hầm của Thần Phong nhìn mình, cơn đau đớn ở chân đột nhiên tan biến, cô cúi đầu lặng lẽ bước theo sau anh.

Thần Phong vừa đi khỏi Doãn Kỳ liền nhìn Tần Gia Uy nói với giọng khó hiểu.

"*Lão Đại, lai lịch của cái bật lửa hình con sói đó là gì?.*"

Nghe Doãn Kỳ nói vậy Nhật Trung và Sam lập tức châm chú nhìn vào Tần Gia Uy, hai người cũng muốn biết về lai lịch của cái bật lửa.

Tần Gia Uy đứng lên anh ung dung bước tới đứng trước cửa sổ sát mặt đất, ánh mắt thâm sâu nhìn ra phong cảnh màn đêm tuyệt đẹp của thành phố Bắc Kinh cất giọng trầm khàn.

"*Sáu năm trước có một lần tôi đã vô tình cứu mạng của Thần Phong, Thần Phong vì muốn trả ơn nên cậu ấy đã đưa cho tôi cái bật lửa hình con sói.*

Cái bật lửa này chính là vật tượng trưng cho Hội Thần Hoa, chỉ cần nhìn thấy cái bật lửa cũng giống như nhìn thấy Lão Đại của bọn họ.

Thần Phong đã từng nói qua, tôi thiếu cậu một mạng, chỉ cần sau này cậu cần tôi giúp đỡ cứ mang cái bật lửa hình con sói đến tìm tôi.

Dù có chết tôi cũng không chối từ."

Nghe Tần Gia Uy kể lại lai lịch của cái bật lửa hình con sói, trong lòng ba người cảm giác thật đáng tiếc.

Một lá bài tốt đến như vậy, Lão Đại lại dùng trên người của Đường Chấn Nam.

Chương 100: Phản Bội

Ngày hôm sau Tần Gia Uy vừa từ trong phòng tắm bước ra ngoài, dáng người vạm vỡ còn động lại những giọt nước trong suốt trên làng da màu nâu mặn mà, chảy từ từ xuống cái bụng sáu múi, phần dưới được che lại bởi cái khăn tắm màu trắng để lộ ra vết sẹo hình con rết mà Tần Gia Uy không hề cảm thấy khó chịu khi nhìn thấy nó.

"*Lão Đại, thuộc hạ vừa nghe được cuộc đối thoại giữa Đoàn Vũ Sơn và Andrew.*

Họ sắp sếp trong buổi tiệc từ thiện do

Thần Thị tổ chức, họ sẽ cho người trà trộn vào trong, bắt cho bằng được Đường Chấn Nam, dùng ông ấy để uy hiếp Chị dâu giao ra vi-rút Anthrax 001."

Nhật Trung đứng thận trọng trước mặt Tần Gia Uy, báo cáo những gì mình vừa mới nghe lén được lại cho anh.

"*Tốt!*

Cứ để mọi việc tiến hành theo kế hoạch của hắn ta."

Tần Gia Uy vừa nói xong, anh vươn tay kéo cái khăn tắm trên thân hình cường tráng của mình quăng sang một bên, thân hình mạnh mẽ không che dậy phơi bày ra ngòai, anh thản nhiên mặc vào bộ âu phục màu đen của thường ngày.

Theo thường lệ Nhật Trung bước tới mở ngăn tủ kéo ra, lấy cái cà vạt màu đen được đặt gọn gàn trong tủ, anh cung kính đưa cho Tần Gia Uy.

Tần Gia Uy đã quen với sự chu đáo của bọn thuộc hạ, cặp mắt vẫn nhìn vào tấm gương trước mặt đưa tay ra cầm lấy cái cà vạt trên tay của Nhật Trung, thành thạo thắt lên cổ.

Đột nhiên trong đầu anh hiện lên hình bóng mảnh mai của Đường Vịnh Hi, anh nhớ đến cử chỉ dịu dàng của cô khi chỉnh lại cà vạt cho anh, anh nhớ đến ánh mắt lo lắng của cô nhìn anh khi anh rời khỏi Tần Gia.

Nghĩ đến Đường Vịnh Hi nét mặt lạnh lùng của Tần Gia Uy bất giác trở nên ôn hoà hơn.

Tại biệt thự Tần gia, Đường Vịnh Hi trên người mặc cái đầm ngủ màu trắng, mái tóc dài xoã xuống đến thắt lưng, cô ngồi thoải mái trên ghế dựa ngòai bang công thưởng thức bầu không khí trong lành của buổi chiều.

Trần Linh Giang trên tay cầm một cái khay đựng điểm tâm chiều từ nhà bếp bước lên lầu, bước chân của Trần Linh Giang hơi khựng lại khi cô nhìn thấy Đường Vịnh Hi đang ngồi bên ngoài bang công, mái tóc dài mịn màng bị làng gió mát mẻ thổi nhẹ nhàng, cùng với cái đầm mỏng phất phơi theo cơn gió nhìn vào thật tao nhã thật xinh đẹp.

Trong lòng Trần Linh Giang thật sự khâm phục cái được gọi là tình yêu, tính tình tàn nhẫn tự cao của Peace đã bị tình yêu của Lão Đại làm cảm hoá.

Người ngồi trước mặt cô đã không còn là Peace độc ác vô tình của ngày xưa, bây giờ Đường Vịnh Hi thật dịu dàng, thật nhu mì y như một cô vợ hiền đang ngoan ngoãn ở nhà chờ chồng đi công tác từ xa trở về.

"*Chị dâu, mời chị dùng chút điểm tâm."*

Trần Linh Giang nở một nụ cười rực rỡ, bước tới đặt khay điểm tâm xuống cái bàn tròn bên cạnh của Đường Vịnh Hi.

Đường Vịnh Hi nghe Trần Linh Giang nói vậy liền dời tầm mắt của mình lúc này đang châm chú nhìn vào những tán mây màu trắng di chuyển nhẹ nhàng trên bầu trời mênh mông, xuống cái khay thức ăn.

Vừa nhìn thấy món ăn đặt trên khay, Đường Vịnh Hi liền quay đầu sang chỗ khác, cô thật sự không muốn ăn chút nào.

Trần Linh Giang nhìn thấy biểu hiện của Đường Vịnh Hi liền biết trong lòng cô đang nghĩ chị.

"*Chị dâu, Lão Đại cũng vì suy nghĩ đến sức khỏe của chị, nên mới căn dặn Bác Phúc làm những món ăn bổ dưỡng này."*

Trần Linh Giang cầm lên bát Chè tổ yến đưa đến trước mặt của Đường Vịnh Hi nói với giọng ân cần.

Kỳ thật Đường Vịnh Hi cũng biết những thức ăn này rất tốt cho sức khỏe của cô, nhưng đã hai tuần trôi qua, ngày nào Tần Gia Uy cũng bắt cô ăn mấy thứ tẩm bổ như tổ yến, bong bóng cá, nhân sâm, vi cá làm cô nhìn vào liền cảm giác muốn nôn ngay."*Chị dâu, đây là tấm lòng của Lão Đại."*

Đường Vịnh Hi đành vươn tay nhận lấy bát chè tổ yến từ trên tay của Trần Linh Giang, khi cô nghe Trần Linh Giang nói vậy.

Đường Vịnh Hi không muốn làm Tần Gia Uy phải phân tâm, vì cô biết nhất cử nhất động của cô đều được Trần Linh Giang báo cáo lại với anh.

Đường Vịnh Hi một tay cầm bát chè quay đầu lại nhìn ra ngoài trời bao la phía trước, tay còn lại cầm cái muỗng mút một ít tổ yên đưa đến miệng của mình cố gắng nuốt xuống.

"*Linh Giang, cô có từng bị người bên cạnh phản bội không?"*

Khi Đường Vịnh Hi nói ra những lời này, Trần Linh Giang có thể nhìn thấy nỗi thất vọng hiện lên rõ ràng trong ánh mắt sắc bén của Đường Vịnh Hi,

mà từ trước tới giờ cô chưa từng nhìn thấy qua.

"*Dạ chưa."*

Trần Linh Giang nhìn theo ánh mắt của Đường Vịnh Hi ra phong cảnh trước mặt, cùng một bầu trời một phong cảnh nhưng khi hai người có tâm trạng khác nhau, cũng sẽ cảm nhận bầu không khí khác nhau.

Trần Linh Giang nhìn thấy một bầu trời chạng vạng, mặt trời đã lặng hẳn những tia nắng gắt đã không còn nữa, không khí bây giờ thật mát mẻ thật thoải mái, làm người ta nhìn vào cảm giác dễ chịu vô cùng.

Cùng một bầu trời nhưng ngược lại với Trần Linh Giang, Đường Vịnh Hi lại nhìn thấy một bầu trời tối ôm không còn ánh sáng, sắc màu âm u làm lòng cô trở nên ảm đạm hơn.

"*Nhưng Lão Đại đã từng nói qua, nếu người ngoài phản bội, chúng ta có thể tha thứ.*

Nhưng nếu người bên cạnh đã chọn lựa phản bội mình, thì tuyệt đối không

thể tha.

Bởi vì khi họ phản bội mình lần thứ nhất, thì ắt sẽ có lần thứ hai lần thứ ba, nếu để họ ở lại trên thế gian này nhất định sẽ là mối hại về sau."

Tần Gia Uy ghét nhất kẻ nào phản bội hay nói dối với anh, nếu anh biết được liền giết chết ngay để làm gương.

Lời nói của Trần Linh Giang đả thong suy nghĩ trong đầu của Đường Vịnh Hi.

Tay cô vẫn tiếp tục múc từng muỗng tổ yến đưa đến miệng của mình, nỗi phiền muộn đã vươn vấn trong lòng cô mấy ngày hôm nay cuối cùng cũng đã được giải tỏa.

Sau khi tắm xong Đường Vịnh Hi ngồi trên ghế trước bàn trang điểm sấy khô mái tóc dài của mình, đột nhiên khuôn mặt yêu nghiệt của Tần Gia Uy hiện ra trên tấm gương trước mặt cô.

Đường Vịnh Hi cười một cách ngọt ngào trong lòng thầm nghĩ, anh mới đi khỏi ba ngày, vậy mà trong lòng cô nhớ anh đến, ăn không ngon ngủ không yên.

Suy nghĩ một chút Đường Vịnh Hi liền bật lên ấn dụng GPS trên đồng hồ đeo trên cổ tay của mình lên, để liên lạc với Quyển Ni.

"*Chủ nhân."*

Giọng nói tôn kính của Quyển Ni vang lên từ trong cái đồng hồ đeo tay.

"*Quyển Ni, cô đến biệt thự Tần gia ngay, tôi có chuyện muốn nói với cô."*

Chương 101: Đường Vịnh Hi Tính Kế

Giọng nói lạnh lùng của Đường Vịnh Hi làm Quyển Ni lo lắng trong lòng.

"*Dạ, chủ nhân."*

Nói xong Quyển Ni vội vàng cúp máy, chỉ trong vòng nửa tiếng Quyển Ni đã leo từ ống nước ngòai cửa sổ phòng ngủ của Đường Vịnh Hi vào trong phòng.

Quyển Ni trên người mặc bộ đồ da màu đen bó sát vào thân thể quyến rũ của mình, để tiện cho cô hành động không bị vướn bận.

Cô cung kính đứng trước mặt Đường Vịnh Hi khom người hành lễ.

"*Chủ nhân."*

Đường Vịnh Hi trên người mặc cái đầm ngủ màu xanh nhạt ngồi dựa lưng vào đầu giường, nét mặt nhợt nhạt nhìn Quyển Ni.

Cặp mắt sắc bén của Quyển Ni liền quan sát Đường Vịnh Hi.

"*Chủ nhân, sức khỏe của người như thế nào?."*

Quyển Ni nhìn Đường Vịnh Hi lo lắng hỏi, chỉ một thời gian ngắn cô không gặp chủ nhân, sao thần sắc cùng với khí thế của chủ nhân lại suy giảm đến như vậy.

"*Sau khi làm phẫu thuật xong sức khoẻ của tôi còn chưa hồi phục được, hiện tại không thể dùng sức, trối gà không chặt."*

Đường Vịnh Hi nhìn Quyển Ni nói với giọng bất lực.

"*Nhưng cô không cần lo lắng, chỉ cần tôi tịnh dưỡng một thời gian sẽ hồi phục lại như xưa."*

Nghe Đường Vịnh Hi nói vậy Quyển Ni mới thở phào nhẹ nhỏm.

"*Quyển Ni, tôi nghe Gia Uy nói trong tổ chức của chúng ta, đã xuất hiện nội gián."*

Nói đến đây Đường Vịnh Hi dừng một chút, ánh mắt sắc bén quan sát Quyển Ni, sự kinh ngạc hiện lên rõ ràng trên nét mặt điềm tĩnh của Quyển Ni, khi cô nghe Đường Vịnh Hi nói ra những lời này.

"*Chủ nhân, sao có thể?.*

Đường Vịnh Hi lắc đầu tỏ ra hết sức thất vọng.

"*Tôi cũng không biết, nhưng tôi nghi ngờ Minh Vũ chính là nội gián mà Gia Uy đã nói."*

"*Minh Vũ!*

Chủ nhân ngài có nhầm lẫn điều gì không?

Sao Minh Vũ có thể là nội gián được."

Quyển Ni nghi ngờ nhìn Đường Vịnh Hi nói, cô không tin Phan Minh Vũ chính là kẻ phản bội tổ chức.

"*Tôi cũng mong rằng đó không phải là sự thật, cô hãy đi chứng thực về điều này."*

"Dạ thuộc hạ sẽ điều tra ngay."

Quyển Ni cúi đầu nhận lệnh, cô xoay người lại đi đến ban công chuẩn bị phóng xuống, đột nhiên giọng nói lạnh lùng của Đường Vịnh Hi vang lên từ phía sau.

"*Nhớ giữ kín chuyện này không thể để Cherry hay Ý An biết được, tránh bứt dây động rừng."*

"*Dạ, thuộc hạ đã rõ."*

Quyển Ni nói xong liền vươn người nhảy từ ban công xuống mặt đất, bóng đen của cô dần dần biến mất sau những tàn cây lớn trong vườn hoa phía dưới.

Đường Vịnh Hi thản nhiên bước xuống giường thuận tay cầm lấy áo choàng ngủ khoác vào, bàn chân trần đạp lên sàn nhà gỗ bước đi nhẹ nhàng ra ngoài ban công.

Đường Vịnh Hi đứng sát vào thành ban công nhìn theo hướng Quyển Ni vừa rời khỏi, làn gió mạnh thổi tung mái tóc dài cùng với vạt áo ngủ của cô, Đường Vịnh Hi bất giác rùng mình một cái bàn tay trắng nõn giữ chặt vạt áo trước ngực mình, ánh mắt thâm thuý nhìn ra màn đêm tối đen như mực, được vay quanh bởi tiếng kêu của mấy con ve sầu.

Đôi môi khiêu gợi bất giác cong lên thành một nụ cười thức thách.

"*Đừng trách tôi độc ác."*

Ngòai miệng Đường Vịnh Hi nói ra những lời nói vô tình này, nhưng trong lòng cô lại hiện lên cảm giác xót xa.

Cho dù cô là thủ lĩnh của tổ chức thần bí Shadow, nhưng cô và họ đã vào sinh ra tử nhiều năm qua, trong lòng cô thật không muốn tin, một trong bốn người bọn họ là kẻ phản bội.

Lúc này trong đầu của Đường Vịnh Hi chợt nhớ đến lời nói của Tần Gia Uy, khi cô đi đến thư phòng của Tần Gia Uy định mang cho anh một tách cafe, trong sự vô tình cô nghe được Tần Gia Uy nói với tứ đại hộ pháp, bên cạnh cô đã xuất hiện nội gián.

Trong lòng Đường Vịnh Hi rất đau nhưng ngoài sự đau lòng đó Đường Vịnh Hi còn cảm thấy vô cùng căm phẫn, căm phẫn vì sự phản bội của người bên cạnh.

Mấy ngày kế tiếp Đường Vịnh Hi không hề rời khỏi Tần Gia nửa bước, cô quanh quẩn trong phòng ngủ và vườn hoa.

Trần Linh Giang luôn theo bên cạnh cô, cách vài tiếng đồng hồ Trần Linh Giang liền báo cáo tình hình của Đường Vịnh Hi lại cho Tần Gia Uy.

Cho dù rất bận rộn nhưng Tần Gia Uy vẫn thường xuyên liên lạc với Đường Vịnh Hi qua webcam.

Sau khi ăn tối xong Đường Vịnh Hi mệt mỏi quay trở về phòng sớm hơn

thường lệ, Trần Linh Giang luôn đứng ngoài cửa canh chừng không dám lơ là dù chỉ là một phút.

Đường Vịnh Hi ngồi trước máy laptop, sau khi đọc xong thư điện tử Đường Vịnh Hi liền sa sầm mặt, bàn tay đang đặt trên bàn bất giác siết chặt lại.

Thông tin trong email đã chứng tực những gì cô đã nghi ngờ, trước khi xem email trong lòng Đường Vịnh Hi thật sự mong rằng những gì mình đã hoài nghi không phải là sự thật.

Hiện tại tâm trạng của Đường Vịnh Hi vừa tức giận vừa thất vọng, một người cô xem trọng nhất lại bán rẻ cô.

Suy nghĩ một chút Đường Vịnh Hi liền cầm lấy điện thoại di động lên gọi cho Quyển Ni.

"*Chủ nhân."*

"Quyển Ni, cô hãy đến Tần Gia ngay.

Chúng ta phải qua Trung Quốc một chuyến."

"Dạ."

Quyển Ni cung kính nói rồi lập tức đến Tần Gia để đón Đường Vịnh Hi.

Đường Vịnh Hi ngồi trên giường lớn suy nghĩ cách để rời khỏi Tần Gia, cô biết Trần Linh Giang nhất định sẽ dùng mọi cách để giữ cô lại.

"*Linh Giang, tôi khó chịu quá."*

Trần Linh Giang đứng ngoài cửa nghe được giọng nói yếu ớt của Đường Vịnh Hi gọi mình, liền quýnh quáng đẩy cửa phòng ngủ chạy vào, đập vào mắt cô là Đường Vịnh Hi đang nằm đau đớn ôm bụng trên giường lớn.

Trần Linh Giang sợ hãi bước thật nhanh tới bên cạnh của Đường Vịnh Hi, cô ngồi xuống mép giường đỡ thân thể yếu đuối của Đường Vịnh Hi lên.

"*Chị dâu, chị bị sao vậy?."*

Trần Linh Giang lo lắng hỏi, trong lúc này trên tay Đường Vịnh Hi đã cầm

sẵn một cây kim châm, Đường Vịnh Hi thừa lúc Trần Linh Giang không để ý liền ghim cây kim châm vào gáy của Trần Linh Giang.

Chỉ vài giây ngắn ngủi thuốc mê liền thấm vào cơ thể của Trần Linh Giang, cặp mắt của Trần Linh Giang không tự chủ từ từ khép hờ lại, cô bất đầu mất đi tri giác thân thể không còn sức lực ngã xuống giường lớn.

Đường Vịnh Hi nhìn thấy vậy liền ngồi dậy, đỡ Trần Linh Giang lên chỉnh lại tư thế nằm của cô.

Đường Vịnh Hi biết Trần Linh Giang đối với Tần Gia Uy một mực trung thành, nên cô cũng rất xem trọng Trần Linh Giang.

"*Linh Giang, cô đừng trách tôi.*

Sau này tôi sẽ giải thích với Gia Uy, không để cô phải chịu tội."

Đường Vịnh Hi biết nếu Tần Gia Uy biết được lần này Trần Linh Giang lại thất trách, anh nhất định sẽ trừng phạt cô.

Chương 102: Đóng Kịch

Quyển Ni vừa từ ngoài cửa sổ leo vào liền nhìn thấy Đường Vịnh Hi đã ăn mặc chỉnh tề, đứng một cách điềm tĩnh bên cạnh giường.

Quyển Ni liền chuyển tầm mắt của mình vào cô gái nằm yên trên giường lớn, Quyển Ni kinh ngạc khi nhìn thấy Trần Linh Giang.

"*Chủ nhân, cô ta?"*

Quyển Ni nghi ngờ lên tiếng.

"Vì sức khỏe của tôi chưa hồi phục, nên Gia Uy đã phái cô ấy theo bênh cạnh để bảo vệ cho tôi."

Đường Vịnh Hi vừa nói vừa cầm lấy một tờ giấy và cây bút trong tủ đầu giường ra, cô lưu loát ghi lại vài dòng chữ cho Trần Linh Giang.

Viết xong cô đặt tờ giấy lại trên bàn bên cạnh.

"*Cô ấy bị trúng thuốc mê?."*

Quyển Ni nhìn Đường Vịnh Hi hỏi, nói là hỏi nhưng trên thực tế Quyển Ni đã chắc chắn rằng Đường Vịnh Hi đã dùng thuốc mê trên người của Trần Linh Giang.

"Nếu không làm như vậy chúng ta không thể rời khỏi Tần Gia."

Đường Vịnh Hi nói với giọng vô cùng bình thản, nói xong cô liền bước tới bàn trang điểm, cô vươn tay mở nắp hộp đựng trang sức bằng gỗ được chạm hình những đóa hoa Bỉ Ngạn trên bàn ra, cặp mắt sắc bén của

Quyển Ni liền chú ý đến độ vật đựng trong hộp trang sức.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Quyển Ni, Đường Vịnh Hi lấy ra một cái ống thủy tinh.

"*Đó là vi-rút Anthrax 001?."*

Quyển Ni nghi ngờ nhìn Đường Vịnh Hi nói, Đường Vịnh Hi không nói gì chỉ gật đầu một cái, bàn tay mềm mại cẩn thận đặt ống thủy tinh vào trong một cái hộp nhỏ, được Đường Vịnh Hi đặc biệt thiết kế dùng để đựng vi-rút Anthrax 001.

Cái hộp này được thiết kế rất tinh xảo, dù có bị va chạm mạnh cũng sẽ không ảnh hưởng đến ống thủy tinh đựng bên trong, sau khi để vi-rút vào trong Đường Vịnh Hi liền cất nó vào túi áo của mình.

Trong lòng Quyển Ni thật không ngờ Đường Vịnh Hi lại để thứ quan trọng như vậy trong một cái hộp đựng trang sức bình thường trên bàn trang điểm, không hề có sự phòng vệ nghiêm ngặt hay mật mã gì cả.

"*Chỗ nguy hiểm nhất, cũng chính là nơi an toàn nhất."*

Đường Vịnh Hi nhìn thấy vẻ mặt khó tin của Quyển Ni liền lên tiếng, không ai sẽ nghĩ một thứ quan trọng như vậy cô lại hiên ngang để ở trong phòng của mình, còn để ở trên bàn trang điểm như vật bình thường không thèm quan tâm đến.

Sau khi Quyển Ni lấy lại tinh thần liền vội vàng bước theo sau Đường Vịnh Hi rời khỏi Tần Gia.

Vừa bước vào cánh cửa trực thăng do Quyển Ni chuẩn bị sẵn đậu cách xa biệt thự Tần Gia khoảng chừng 1 km, năm khẩu súng từ đâu hiện ra trước mắt của Đường Vịnh Hi.

Một nhóm người mặc trên người âu phục màu đen mang khẩu trang, trên tay cầm những khẩu súng trường, hiên ngang chỉ thẳng vào người của Đường Vịnh Hi.

Đường Vịnh Hi tỏ ra hết sức kinh ngạc, chậm rãi quay đầu lại nhìn Quyển Ni, Quyển Ni hổ thẹn cúi đầu lẫn tránh ánh mắt căm phẫn của Đường Vịnh Hi.

"*Chủ nhân, thuộc hạ cũng không muốn."*

Giọng nói nhỏ nhẹ mang theo sự khó xử vang lên từ Quyển Ni.

Đường Vịnh Hi thật bình tĩnh, trên gương mặt xinh đẹp dù có phần thất vọng, nhưng cô không hề cảm thấy kinh ngạc.

"*Cô muốn sao?."*

Đường Vịnh Hi mặc kệ những khẩu súng đang vây quanh mình, cô thản nhiên ngồi xuống cái ghế bên cạnh nói với giọng bất mãn.

"*Họ sẽ không làm khó chủ nhân, cái họ muốn chính là mạng của Tần Gia Uy và Đường Chấn Nam.*"

Quyển Ni nói một cách bất đắc dĩ, cái họ muốn có được chính là vi-rút Anthrax 001, nhưng hiện tại không chỉ vi-rút ngay cả Đường Vịnh Hi cũng đã nằm trong tay họ.

Bây giờ chỉ cần phải đối phó với Tần Gia Uy và Đường Chấn Nam.

Trong lòng Quyển Ni cũng không muốn làm hại đến Đường Vịnh Hi, nhưng giữa tình và nghĩa cô chỉ được chọn một trong hai.

Đường Vịnh Hi nghe Quyển Ni nhắc đến Tần Gia Uy và ba cô, trong ánh mắt thất vọng chợt hiện lên tia độc ác, Đường Vịnh Hi tự nói với lòng."*Quyển Ni cô đối với tôi sao cũng được, nhưng nếu cô muốn làm hại đến Gia Uy và ba tôi.*

Quyển Ni đừng trách tôi độc ác."

Sau khi Quyển Ni nói xong một người đàn ông ngồi ở vị trí bên cạnh phi công, hắn thản nhiên xoay người lại bước chậm rãi đến trước mặt của Đường Vịnh Hi.

Cặp mắt sắc bén của Đường Vịnh Hi không thể nào che giấu được sự kinh ngạc trong lòng mình.

Phan Minh Vũ chỉ điều tra được Quyển Ni chính là nội gián, còn về phần quan hệ giữa Quyển Ni và Chung Hiểu Phong là gì cô thật sự không biết.

"*Xin chào Tần phu nhân.... Không tôi nên gọi cô là Peace mới đúng."*

Giọng nói kiêu căng của Chung Hiểu Phong vang lên, hắn vừa nói vừa choàng tay qua eo của Quyển Ni kéo cô sát vào người hắn.

Đường Vịnh Hi ngây người trong giây lát, khi cô nhìn thấy cử chỉ thân mật

của Chung Hiểu Phong đối với Quyển Ni, lúc này trong lòng Đường Vịnh Hi mới biết, quan hệ thật sự của hai người.

Chung Hiểu Phong đứng trước mặt Đường Vịnh Hi, ánh mắt nham hiểm quan sát cô thật kỹ.

Cho dù Quyển Ni có nói cho hắn biết hiện tại sức khỏe của Đường Vịnh Hi còn chưa hồi phục lại như xưa, nên mới dễ dàng bị họ chế ngự.

Nhưng trong lòng hắn vẫn không yên, hắn biết Peace là một trong mười người được liệt kê vào danh sách những nhân vật nguy hiểm và có quyền lực nhất trên thế giới, nên hắn không thể lơ là.

Sau khi hắn đã xác định rằng Đường Vịnh Hi quả thật rất yếu đuối, không hề có hành vi phản kháng hay tỏ ra uy hiếp đối với hắn, hắn mới thả lỏng tinh thần.

"*Chung Hiểu Phong, ngươi muốn sao?.*"

Đường Vịnh Hi dùng ánh mắt chán ghét nhìn hai người, cô không ngờ người đứng phía sau thao túng mọi việc chính là Chung Hiểu Phong.

Đúng là một con sói đội lốt cừu.

Chung Hiểu Phong nâng tay ra hiệu cho tên thuộc hạ đứng bên cạnh, đem đến trước mặt hắn một cái iPad.

Chung Hiểu Phong cầm lấy cái iPad đưa cho Đường Vịnh Hi nói với giọng đùa bỡn.

"*Tôi nghĩ cô sẽ có hứng thú với thứ này.*"

Trên màn hình iPad hiện lên hình ảnh của ba cô, Chung Hiểu Phong đang giám sát nhất cử nhất động của ông ấy.

Đường Chấn Nam được vệ sĩ hộ tống, chuẩn bị đến tham gia buổi tiệc từ thiện do Thần Thị tổ chức.

Ánh mắt sắc bén của Đường Vịnh Hi quan sát kỹ màn hình, lúc này cô mới ý thức được máy camera theo dõi đang được gắn trên người của Lưu Bảo Bình, vì cô có thể nghe được giọng nói của ông ta.

"*Thì ra, Lưu Bảo Bình chính là kẻ phản bội ba cô.*

Vậy cũng có nghĩa là, những gì Thiết An Minh nghi ngờ chính là sự thật."

Trong đầu Đường Vịnh Hi lúc này đang suy nghĩ đến những gì Thiết An Minh nói với Peace trước đây.

Thiết An Minh đã nghi ngờ trong nội bộ của nước Mỹ xuất hiện nội gián, nên Đường Vịnh Hi đã cho Ý An âm thầm theo bên cạnh bảo vệ ba cô.

Đường Vịnh Hi thật sự không ngờ Lưu Bảo Bình và Chung Hiểu Phong lại cấu kết với nhau, nhưng tại sao Lưu Bảo Bình lại làm như vậy?.

Chung Hiểu Phong vì muốn làm bá chủ trong giới mafia nên đó chỉ là việc hiển nhiên, người trong hắc đạo có câu "kẻ mạnh sinh tồn".

Đường Vịnh Hi nghĩ mãi cũng không ra, lý do thật sự vì sao Lưu Bảo Bình lại làm như vậy.

Tiền! ông ta không thiếu.

Quyền lực! ông ta chỉ dưới một người.

Đột nhiên giọng nói của Chung Hiểu Phong vang, lên kéo về sự chú ý của Đường Vịnh Hi.

"*Sang Trung Quốc ngay."*

Chương 103: Sự Thật

Vừa nghe Chung Hiểu Phong ra mệnh lệnh, tên thuộc hạ liền điều khiển chiếc trực thăng từ từ cất lên khỏi mặt đất, cánh quạt xoáy thật mạnh làm những cây thông bên cạnh lắc lư không ngừng, ánh trăng sáng trên bầu trời chiếu thẳng xuống tạo thành một cái bóng đen, nhìn vào giống y như một con dã thú đang vươn móng vuốt của mình trong màn đêm đen tối.

Đường Vịnh Hi ngồi uy nghiêm nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thẳng vào biệt thự Tần gia trong lòng cô chợt nghĩ đến Tần Gia Uy, môi cô bất giác cong lên thành một nụ cười tuyệt mỹ.

"*Gia Uy, em đến đây."*

Kỳ thật trong lòng Đường Vịnh Hi rất tin tưởng, với năng lực của Tần Gia Uy, không ai có khả năng làm hại đến anh cả.

Cả đoạn đường bay sang Trung Quốc, Chung Hiểu Phong để cho Đường Vịnh Hi xem toàn bộ sự việc đang diễn ra trong buổi từ thiện của Thần Thị.

Chung Hiểu Phong thật tự mãn hắn tin rằng kế hoạch lần này do hắn bày ra không có sơ hở, hắn sẽ một lần tiêu diệt hết chướng ngại vật trong mắt của hắn.

Một đoàn xe cadillac màu đen cắm Lá cờ nước Mỹ trước mũi xe hiên ngang chạy qua con đường sầm uất nhất của thành phố Thượng Hải chạy dọc theo dòng sông Hoàng Phố.

Đoàn xe màu đen dừng lại trước cửa khách sạn năm sao The Palm, được tọa lạc ngay bên cạnh bờ sông.

Một người đàn ông tuấn tú trên người là bộ âu phục màu trắng, mái tóc ngắn gọn chãi về phía sau tôn lên vẻ mặt đẹp trai lúc nào cũng hiện lên ý cười.

Thần Phong đứng hai tay đút vào trong túi quần tây của mình, được thuộc hạ cung kính đứng phiá sau thận trọng bảo vệ.

Vừa nhìn thấy xe cadillac màu đen của Đường Chấn Nam dừng lại, thuộc hạ của Thần Phong liền cung kính bước tới mở cửa xe ra.

Đường Chấn Nam cùng với bộ trưởng bộ quốc phòng, Lưu Bảo Bình bước xuống.

Thần Phong hơi kinh ngạc với vẻ uy nghiêm tỏa ra từ trên người của Đường Chấn Nam, anh dùng ánh mắt thăm dò quan sát Đường Chấn Nam từ trên xuống dưới.

Thần Phong bước tới nở một nụ cười nhã nhặn, vươn tay ra bắt tay với Đường Chấn Nam.

"*Tổng Thống Đường, rất vinh hạnh được ngài bỏ ít thời gian quý bá u của mình, để đến dự buổi tiệc từ Thiện do Thần Thị tổ chức ngày hôm nay."*

Thần Phong khách sáo nhìn Đường Chấn Nam nói, Đường Chấn Nam cũng không khác gì với Thần Phong.

Ông đã nghe Tần Gia Uy nhắc qua về Thần Phong.

Nhưng khi chính mắt ông nhìn thấy Thần Phong, ông mới tin những gì Tần Gia Uy nói là sự thật "Thần Phong không phải là người đơn giản", Thần Phong bề ngoài chỉ là một thương nhân bình thường nhưng Đường Chấn Nam có thể nhìn ra sự thâm sâu trong ánh mắt lúc nào cũng tỏa sáng của anh.

"*Thần tổng, ngài đừng quá khách khí, đó là vinh hạnh của tôi."*

Nói xong Đường Chấn Nam, Lưu Bảo Bình và Thần Phong được thuộc hạ của Thần Phong hướng dẫn vào bên trong.

Lúc này khách mời đã có mặt đầy đủ, Thần Phong được mời lên khán đài.

Anh đứng oai phong trên khán đài vẻ mặt đẹp trai chững chạc cùng với ánh mắt tự tin nhìn khách mời phát biểu.

"*Thần Phong tôi thật vinh hạnh được mọi người nể mặt, đến dự buổi hội từ thiện do Quỹ tài trợ Thần Thị thành lập."*

Thần Phong vừa nói xong một tràng pháo tay vang lên.

"*Bốp.....bốp.....bốp....."*

"Xin mời Tổng thống Đường Chấn Nam lên khán đài."

Hứa Thừa Anh đứng bên cạnh Thần Phong lên tiếng.

Đường Chấn Nam tao nhã đứng lên chỉnh lại áo vest của mình, ông nghiêm trang bước từ từ lên khán đài.

Bước chân vừa đạp lên bức thềm khán đài đột nhiên khựng lại, khi cả căn phòng đột nhiên lâm vào tình cảnh tối đen như mực, tất cả đèn đều bị tắt hết.

"*Chuyện gì vậy?."*

"Đã xảy ra chuyện gì?."

"Sao lại như vậy?."

Tiếng bàn tán xôn sao của mọi người làm cả căn phòng trở nên huyên náo hơn.

Đột nhiên tất cả đèn đều được bật sáng trở lại, tiếp theo sau là tiếng thét chói tay của người phụ nữ vang lên.

"*Ahhhhhhh.....*"

Hiện ra trước mặt của mọi người là một đám người cầm súng hung hăng bao quanh bọn họ.

Mấy tên vệ sĩ cận thân của Đường Chấn Nam, nhìn thấy tình hình nguy hiểm lập tức xông tới bảo vệ ông.

"*Pằng....pằng.....pằng....*"Bốn tên vệ sĩ vừa nhúc nhích liền bị đám người hung hăng kia chuyển nòng súng vào người của bọn họ không ngừng nả đạn, tránh được viên đạn này liền bị viên đạn khác tấn công.

Chỉ trong tích tắc bốn tên vệ sĩ đã gục ngã dưới chân của Đường Chấn Nam.

Trên người họ không biết đã trúng bao nhiêu viên đạn, máu từ miệng không ngừng chảy ra.

Đường Chấn Nam kinh ngạc mở to mắt, nhìn vào bốn tên vệ sĩ trung thành

theo bên cạnh ông nhiều năm, đã xả thân vì chủ.

Trong ánh mắt kinh ngạc chợt hiện lên nỗi thương tiếc.

Lúc này Đoàn Vũ Sơn cùng với Andrew từ ngoài cửa hiên ngang bước vào.

Hai người bước đi vô cùng ngạo mạn, theo sau họ là một đám thuộc hạ trên tay mỗi người đều cầm một khẩu lục.

"*Là ngươi?."*

Đường Chấn Nam kinh ngạc khi ông nhìn thấy người sánh bước cùng Đoàn Vũ Sơn chính là Andrew, ông đã từng gặp qua Andrew trong buổi hội nghị Liên Hiệp Quốc về biến đổi khí hậu năm 2014 được tổ chức tại Peru, Tây Ban Nha.

"*Ha ha ha...*

Đường Chấn Nam ông còn nhớ tôi."

Andrew nói với giọng vô cùng xấc xược, không xem ai ra gì.

Thần Phong đứng im lặng bên cạnh, bất giác nhíu mày theo lời nói của hắn ta.

Andrew thật tự tin rằng sau ngày hôm nay nước Nga của hắn, sẽ đứng đầu làm đầu rồng thống lĩnh tất cả các quốc gia.

"*Các người muốn gì?."*

Đường Chấn Nam nhìn Andrew hỏi, ông không biết mục đích của Andrew và Đoàn Vũ Sơn là gì.

"*Lưu Bộ trưởng, thật cảm ơn sự hổ trợ của ngài.*

Không có ngài Đường Chấn Nam sẽ không có mặt tại đây. "

Lưu Bảo Bình đứng lên bước tới bên cạnh của Andrew, ông vươn tay ra bắt lấy tay hắn.

"*Chỉ vì lợi ích của cả hai."*

Lưu Bảo Bình lúc này không còn vẻ tôn kính với Đường Chấn Nam nữa, hắn vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào Đường Chấn Nam bằng ánh mắt độc ác chứa đựng thù hận thâm sâu.

"*Lưu Bảo Bình thì ra nội gián chính là ông.*

Nhưng tại sao?

Ông đã ngồi ở vị trí cao nhất, vậy mà ông vẫn chưa hài lòng?."

Đường Chấn Nam khó hiểu nhìn Lưu Bảo Bình nói với giọng tức giận.

"Tại sao?

Giữa ông và tôi có mối thù không đội trời chung, nếu không phải vì Đường Nghệ, ba của ông đã khiến ba tôi thân bại danh liệt thiếu nợ cùng mình lâm ra tự vẫn, thì nhà họ Đường các người làm sao có được vị trí của ngày hôm nay.

Lý do này có đủ chưa?."

Lưu Bảo Bình nói ra những lời này bằng ngữ khí vô cùng căm phẫn, sự thù hận đã ăn mòn tâm trí của ông ta.

Đường Chấn Nam kinh ngạc với lời nói của Lưu Bảo Bình.

"*Vì trả thù nên ông mới tiếp cận với tôi?."*

Đường Chấn Nam nhìn Lưu Bảo Bình nói, Lưu Bảo Bình nhếch môi cười nham hiểm.

"*Ha...ha....ha....*

Tôi đã toan tính từ lâu, từ cái ngày tôi cho người bắt cóc con gái của ông, cho đến cái lần tôi sắp xếp người ám sát ông thất bại.

Tôi đã nhận ra một điều, chỉ có người bên cạnh mới có thể một dao đâm mình sau lưng.

Nếu không có Tần Gia Uy bảo vệ, ông nghĩ mình còn sống được đến ngày

hôm nay sao?."

Lưu Bảo Bình không hề có ý định che giấu những gì mình đã làm, ông nhìn Đường Chấn Nam nói với giọng độc ác.

Chương 104: Thần Phong Bị Thương

Lúc này Đường Chấn Nam mới hiểu, người đứng phía sau những âm mưu đen tối năm xưa chính là Lưu Bảo Bình.

Nếu không được Tần Gia Uy ra mặt bảo vệ, chắc có lẽ cả gia đình của ông đã bị Lưu Bảo Bình ám toán từ lâu.

Andrew vươn tay ra hiệu cho thuộc hạ, chĩa súng vào đầu của Đường Chấn Nam.

"*Đường Chấn Nam, ông khôn hồn nên giao ra vi-rút Anthrax 001, còn không đừng trách tôi độc ác."*

Andrew nhìn Đường Chấn Nam nói với giọng hung hãn.

"*Tôi không biết các người đang nói gì?*

Không phải vi-rút Anthrax 001 đã bị hủy rồi sao?."

Đường Chấn Nam khó hiểu nhìn Andrew nói, Thiết An Minh đã báo cáo với ông rằng vi-rút Anthrax 001 đã bị Tần Gia Uy hủy bên Hy Lạp.

"*Pằng.....*"

Andrew nghe Đường Chấn Nam nói vậy liền tỏ ra không hài lòng, hắn lập tức nổ một phát súng cách chân của Đường Chấn Nam 3cm để cảnh cáo ông.

Đường Chấn Nam theo phản ứng tự nhiên lui mình về phía sau, ánh mắt tức giận nhìn những tên vệ sĩ theo bên cạnh.

Mười mấy tên vệ sĩ nhìn thấy ánh mắt căm phẫn của Đường Chấn Nam, liền cúi đầu lẫn tránh.

"*Ha ha ha.....*

Ông đừng nghĩ họ sẽ ra tay để bảo vệ ông, bọn họ là người của tôi.

Bây giờ ông giống như cá nằm trên thớt.

Nếu ông còn cứng miệng không giao ra vi-rút Anthrax 001 ra, tôi sẽ giết chết tất cả mọi người có mặt tại đây."

Lưu Bảo Bình trên tay cầm súng chậm rãi di chuyển qua từng vị khách mời đang hoảng sợ nép mình sát vào bức tường phía sau, nói ra những lời uy hiếp này, việc quan trọng bây giờ chính là đoạt được vi-rút Anthrax 001 cho Andrew.

Còn việc lấy mạng của Đường Chấn Nam, đối với ông dễ như giết một con kiến.

"*Ông đừng làm càng, họ là những người vô tội*, c*ò*n *về phần tôi các người muốn chém muốn giết thì tuỳ các người, vi-rút Anthrax 001 không nằm trong tay tôi."*

Đường Chấn Nam tức giận trong lòng, ông vừa nói vừa liếc nhìn những tên vệ sĩ theo bên cạnh ông, bọn họ hưởng lương từ ngân khối Mỹ lại bán rẻ ông.

"*Reng....reng....."*

Đột nhiên điện thoại di động của Lưu Bảo Bình vang lên, ông thò tay vào túi quần tây lấy điện thoại ra bắt máy, cặp mắt hung ác vẫn luôn theo dõi nhất cử nhất động của Đường Chấn Nam.

Không biết đối phương đã nói gì, đột nhiên gương mặt ác độc của Lưu Bảo Bình hiện lên một nụ cười đắc ý.

Ông xoay qua nhìn Andrew nói với giọng khoái chí.

"*Ngài Andrew, vi-rút Anthrax 001 đã nằm trong tay người của tôi, họ đang trên đường đến đây."*

Đường Chấn Nam nghe Lưu Bảo Bình nói vậy liền trầm mặc suy nghĩ, không biết lời nói của Lưu Bảo Bình có đáng tin không.

Cặp mắt sắc bén của Thần Phong tối sầm lại theo lời nói của Lưu Bảo Bình, anh đã nghe qua về vi-rút Anthrax 001 này, nếu quả thật nó lọt vào trong tay

của Andrew vậy mọi việc sẽ trở nên phức tạp hơn.

Andrew nghe Lưu Bảo Bình nói vậy sắc mặt căng thẳng lập tức thả lỏng ra, hắn nhếch môi cười tà.

"*Vậy Đường Chấn Nam tôi giao lại cho ngài.*"Lưu Bảo Bình vừa nghe Andrew nói vậy, ánh mắt ông chợt hiện lên tia đắc ý, ông chuyển tầm mắt của mình nhìn vào đám thuộc hạ lên tiếng.

"*Không để bất kỳ ai, còn mạng rời khỏi nơi này.*"

Ý An lúc này đang ẩn mình trong ống thông hơi quan sát tình hình, tay cô lập tức siết chặt khẩu súng trên tay mình khi nghe Lưu Bảo Bình nói vậy, niệm vụ lần này của cô là theo bảo vệ Đường Chấn Nam, nhưng hiện tại ông rất an toàn trong vòng tay của Thần Phong.

Ý An thật cẩn thận theo dõi từng động tác của mỗi người, chỉ cần cô nhìn thấy Đường Chấn Nam có một phần trăm nguy hiểm cô sẽ lao ra bảo vệ cho ông ngay.

Lưu Bảo Bình vừa nói xong, Andrew, Đoàn Vũ Sơn và ông lập tức lui mình vào phạm vi an toàn, để toàn bộ thuộc hạ của bọn họ triển khai sát giới.

"*Pằng....păng...pằng.....*"

"*Ahhhhhhhhh.....*"

Hàng loạt tiếng súng và tiếng thét chói tai của những người vô tội vang lên, khách mời hoảng sợ chạy tán loạn, có người bị trúng đạn ngã nhào xuống mặt đất, có người vì chen lấn nên ngã lên người của đối phương.

Cả căn phòng trở thành một bãi chiến trường, Thần Phong từ nãy giờ đứng yên lặng bên cạnh quan sát tình hình.

Vừa nhìn thấy mấy viên đạn phóng như bay về hướng của Đường Chấn Nam, anh liền xông tới xô Đường Chấn Nam qua một bên, viên đạn xẹt qua cánh tay của anh để lại một vết xước dài khoảng chừng 10cm.

Thần Phong đứng thẳng người lại ánh mắt căm phẫn nhìn vào vết thương đang chảy máu trên bắp tay, anh tức giận ra hiệu cho thuộc hạ phản kích.

Thần Phong thật bình tĩnh đứng một bên che chở cho Đường Chấn Nam, để bọn thuộc hạ tự mình đối phó.

Đường Chấn Nam kinh ngạc trong lòng khi ông nhìn thấy sự trầm tĩnh trên gương mặt tuấn lãnh của Thần Phong.

Dù Tần Gia Uy có nói cho ông biết Thần Phong là người không đơn giản, nhưng trong lòng ông vẫn hiếu kỳ không biết thân phận thật sự của Thần Phong là gì, nếu chỉ là một thương nhân bình thường ông dám tin chắc với tình huống này Thần Phong nhất định lâm vào trạng thái hoang mang.

Nhưng bây giờ Thần Phong nhìn thật điềm tĩnh, như sự việc giết người này đối với anh chẳng là gì cả.

"*Bảo vệ chủ nhân, lập tức lui về phía sau."*

Hứa Thừa Anh nhìn đám thuộc hạ lên tiếng, việc Tần Gia Uy nhờ Thần Phong làm, chính là bảo vệ sự an toàn cho Đường Chấn Nam.

Trong lúc hai bên đấu súng Andrew, Đoàn Vũ Sơn và Lưu Bảo Bình được thuộc hạ yểm trợ đứng một bên xem xét tình hình.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người từng tên thuộc hạ của họ ngã quỵ xuống mặt đất, những tên còn lại hoang mang nhìn nháo nhác, lao mình vào chỗ gần nhất tìm nơi để ẩn núp.

Andrew, Đoàn Vũ Sơn và Lưu Bảo Bình thất kinh trong lòng, họ không biết vì sao bọn thuộc hạ lại chết như vậy, một tên thuộc hạ cận thân của Lưu Bảo Bình liền khom người kiểm tra xác chết.

Chỉ vài giây sau hắn liền quay lại với nét mặt tái xanh, nói với giọng run run.

"*Chủ nhân, họ đều bị súng bắn tỉa giảm âm bắn ngay mi tâm mà chết."*

Vừa nghe tên thuộc hạ nói vậy ba người liền đảo cặp mắt sắc bén của mình, xung quanh căn phòng tìm kiếm vị trí của mấy tên bắn tỉa.

Tìm mãi cũng không nhìn thấy tên nào, trong lòng ba nguời nóng như lửa đốt.

"*Mau! giết họ ngay."*

Lưu Bảo Bình giận dữ quát lên, ông không thể để Đường Chấn Nam còn mạng sống rời khỏi nơi đây.

Lúc này mấy mươi tên thuộc hạ của Tần Gia Uy trên người mặc âu phục màu đen áo sơ mi trắng, tay cầm những khẩu súng trường Tấn công M4 từ bên ngoài xông vào.

Họ tiến vào theo trình tự trước sau, chỉ trong chốc lát liền thu phục toàn bộ thuộc hạ của Andrew, Đoàn Vũ Sơn và Lưu Bảo Bình.

Chương 105: Mượn Dao Giệt Người

Andrew với nét mặt dữ tợn ánh mắt phát ra sự độc ác khi hắn nhìn thấy thuộc hạ của mình chưa đánh đã bại, chỉ ở khí thế cùng với những khẩu súng Trường Tấn công M4 tối tân nhất của Tần Gia, thuộc hạ của hắn đã không bằng.

Đoàn Vũ Sơn nhìn thấy nét mặt căm phẫn của Andrew, liền nhìn mấy tên thuộc hạ tức giận mắng.

"*Đúng là một lũ vô dùng, nuôi các người thật lãng phí cơm.*"

Hắn không ngờ người của bọn họ đông như vậy, nhưng chỉ trong tích tắc đã bị người của Tần Gia Uy tóm toàn bộ.

Thuộc hạ của Tần Gia Uy cầm súng chĩa vào thuộc hạ của ba người, ra lệnh cho họ gom lại một chỗ, để tiện việc giám sát bọn họ.

Thần Phong đứng bên cạnh Đường Chấn Nam, ánh mắt khen ngợi không rời khỏi bọn thuộc hạ của Tần Gia Uy.

"*Thừa Anh, ngươi biết cái gọi là "khí thế đè chết người" là như thế nào không?.*"

Nói cho đúng là "tiền đè chết người" nhưng đối với Tần Gia Uy thì là "khí thế đè chết người".

Vừa nghe Thần Phong nói vậy Hứa Thừa Anh liền chuyển tầm mắt sắc bén của mình nhìn ra ngoài, lúc này Tần Gia Uy từ ngoài cửa chính oai nghiêm bước vào, trên người anh lúc nào cũng là bộ âu phục màu đen kinh điển, cùng với đôi găng tay bằng da màu đen.

Anh dẫn đầu bọn thuộc hạ tiến vào với phong thái vô cùng ngạo mạn ánh mắt tự tinh lúc nào cũng ngó lên trên, Doãn Kỳ, Nhật Trung và Sam cùng đám thuộc hạ cung kính bước theo sau anh.

Tần Gia Uy thoải mái ngồi xuống cái ghế bằng gỗ, do thuộc hạ đặt sẵn trước mặt ba người.

Anh thanh thản ngồi chân này bắt chéo chân kia, bàn tay theo thói quen mân mê Huyết Lệ thay cho cái

bật lửa hình con sói trước đây, ánh mắt ngông cuồng chậm rãi ngước lên nhìn thẳng vào Lưu Bảo Bình, Đoàn Vũ Sơn và Andrew.

Hứa Thừa Anh nhìn thấy khí thế cùng với sát khí tỏa ra từ trên người của Tần Gia Uy, anh liền gật đầu nhìn Thần Phong tỏ ra hiểu.

"*Dạ, thuộc hạ đã hiểu."*

Trong hắc đạo không phải có tiền có quyền là trên hết, cái quan trọng nhất chính là khí thế.

Một người dù có quyền lực đến đâu nhưng trên người không có khí thế oai hùng, làm người khác nhìn vào liền hiện lên cảm giác e dè sợ hãi cũng vô dụng, không thể thống lĩnh hàng nghìn thuộc hạ trở thành bá chủ hắc bang.

"*Cách người nghĩ mình là ai?*

Một tay che trời."

Giọng nói lạnh như băng của Tần Gia Uy vang lên làm cho Andrew tức muốn điên người, hắn trợn mắt gằng giọng nói một cách thâm độc.

"*Tần Gia Uy, ngươi đừng quá đắc ý.*

Con bài tẩy ta còn chưa lật lên, chưa biết ai mới là người thắng cuộc."

Andrew nhìn Tần Gia Uy bằng ánh mắt phát ra tia lửa, nói với giọng hung hăng.

Trên nét mặt căng thẳng của mọi người lúc này hiện lên sự hoài nghi, trong lòng họ thầm nghĩ.

"*Không biết Andrew đã nắm thứ gì trong tay, lại mạnh miệng đến như vậy?."*

Đường Chấn Nam đang đứng trong phạm vi bảo vệ của Hứa Thừa Anh, nghe Andrew nói vậy trong lòng ông hiện lên sự lo lắng.

Ông biết tên Andrew này là một người lòng lang dạ thú, vì mục đích hắn sẽ

không từ thủ đoạn.

Trong lúc này đột nhiên ngoài cửa Chung Hiểu Phong, Quyển Ni cùng một đám thuộc hạ áp vải Đường Vịnh Hi vào.

"*Ha.....ha.....ha....*"

Giọng cười hỗn láo của Chung Hiểu Phong vang lên, lúc này đứng trước mặt bọn họ không còn là một Chung Hiểu Phong lúc nào cũng tỏ ra thận trọng khiêm tốn.

Chung Hiểu Phong của bây giờ nhìn vào thật hống hách ta đây, hắn vênh mặt nhìn mọi người bằng ánh mắt tự cao tự đại, vì trong tay hắn đang nắm con bài lớn.

Nhìn thấy Đường Vịnh Hi bị bọn họ đưa vào, đáy mắt của Tần Gia Uy hiện lên một tầng mây u ám.

Bàn tay đang đặt trên bắp đùi cầm Huyết Lệ bất giác siết chặt lại, đến nổi bị Huyết Lệ sắc bén khứa một lần thật sâu, chảy từng giọt từng giọt máu xuống đùi anh.

Tần Gia Uy vẫn ngồi yên đó nhưng ánh mắt lạnh lẽo lại nhìn chăm chăm vào Đường Vịnh Hi, quan sát cô thật kỹ, tuy Đường Vịnh Hi đang bị Chung Hiểu Phong bắt giữ với mục đích dùng cô làm con tinh, nhưng nét mặt xinh đẹp của Đường Vịnh Hi không hề biến sắc.

Vẫn như thường ngày, vẫn kiêu ngạo vẫn ung dung, cô muốn dùng gương mặt không sợ trời không sợ đất này để trấn an tâm tình của Tần Gia Uy.

Đường Chấn Nam vừa nhìn thấy Đường Vịnh Hi liền bước tới, rời khỏi phạm vi bảo vệ của Hứa Thừa Anh.

"*Vịnh Hi, con có sao không?.*"

Ông nhìn con gái lo lắng nói, nghe Đường Chấn Nam gọi Đường Vịnh Hi là con gái, ánh mắt hiếu kỳ của Thần Phong liền chuyển lên người của Đường Vịnh Hi.

Anh đã nghe qua rất nhiều về cô nhưng chưa một lần gặp mặt.

Anh nhìn Đường Vịnh Hi từ trên xuống dưới, cô gái này thật không đơn giản, bị người khác bắt giữ nhưng trên người cô không hề tỏ ra tia sợ sệt hay lo lắng, ngược lại còn bình tĩnh một cách lạ kỳ.

Trong lòng Thần Phong thầm nghĩ.

"*Đường Vịnh Hi quả thật là một người phụ nữ đặc biệt, nhưng thật đáng tiếc loại phụ nữ quá mạnh mẽ không hạp khẩu vị của Thần Phong anh."*

"*Ba, con không sao."*

Đường Vịnh Hi nhìn ba của mình nói, ánh mắt kiên định làm cho Đường Chấn Nam an tâm hơn.

Cho dù ông biết Đường Vịnh Hi được gia nhập một tổ chức thần bí, nhưng ông thật sự không biết thủ lĩnh của tổ chức thần bí Shadow, Peace chính là cô.

Trong lúc này đột nhiên điện thoại di động của Đoàn Vũ Sơn vang lên, sau khi Đoàn Vũ Sơn nghe xong điện thoại.

Sắc mặt của hắn từ trắng chuyển sang xanh, hắn tức đến không thể kiềm chế được cơn thịnh nộ trong lòng mình, hắn giận dữ siết chặt cái điện thoại di động trong tay, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Đoàn Vũ Sơn nâng tay cầm cái điện thoại dùng hết sức ném về phía của Tần Gia Uy, quát lên một cách điên cuồng.

"*Tần Gia Uy! Tao giết mày."*

Cái điện thoại di động vừa tiến đến gần Tần Gia Uy, liền bị Sam xông tới đá văng ra một bên.

Tần Gia Uy với nét mặt lạnh lùng như tảng băng ngàn năm, ngồi uy nghiêm không nhúc nhích, ánh mắt phẳng lặng không tìm thấy một tia giao động.

"*Đoàn Lão Đại, đã xảy ra chuyện gì?."*

Lưu Bảo Bình nhìn thất phản ứng kịch liệt của Đoàn Vũ Sơn liền thắc mắc hỏi, ông không biết người gọi điện thoại cho Đoàn Vũ Sơn là ai và đã nói những gì.

"*Tần Gia Uy, mày thật xem trọng Đoàn Vũ Sơn tao.*

Mày đã phải bày mưu tính kế cho người đặc vũ khí âm thanh để hủy diệt Đoàn gia của tao."

Thuộc hạ của Đoàn Vũ Sơn vừa mới báo cáo với hắn, Đoàn gia đã bị một loại vũ khí âm thanh càng quét, tất cả người trong Đoàn gia không chết cũng bị tàn phế.

Tần Gia Uy không buông ra lời biện bạch, trong ánh mắt sắc bén chợt loét lên tia nghi ngờ.

Anh liếc mắt nhìn vào khuôn mặt đắc ý của Chung Hiểu Phong, cái anh kêu Chung Hiểu Phong đặt vào Đoàn gia chỉ là máy nghe lén.

Tần Gia Uy nhận lại từ Chung Hiểu Phong là ánh mắt thách thức, lúc này anh mới hiểu Chung Hiểu Phong muốn dùng chiêu mượn dao giết người, đỗ hết tội lỗi lên người của Tần Gia Uy anh.

Chương 106: Thân Thế Của Quyển Ni

Chung Hiểu Phong muốn dèm pha quan hệ giữa Đoàn Vũ Sơn và Tần Gia Uy, chỉ cần hai con mãnh Long đụng độ với nhau, hắn sẽ ngồi ngư ông đắc lợi.

Nét mặt khoái chí của Chung Hiểu Phong vừa chạm phải ánh mắt tàn ác của Đoàn Vũ Sơn lập tức trầm xuống, hắn trưng ra bộ mặt căm phẫn thay cho Đoàn Vũ Sơn.

Đoàn Vũ Sơn như điên lên hắn đoạt lấy khẩu súng từ trên tay tên thuộc hạ bên cạnh, chĩa thẳng vào người của Tần Gia Uy nã đạn.

"*Xẹt.....*"

Nhưng thật không ngờ ngón tay trỏ còn chưa chạm vào cò súng, một tiếng xẹt vang lên.

Một cây kim nhọn liễu từ đâu phóng tới, chạm mạnh vào khẩu súng trên tay Đoàn Vũ Sơn.

Sức mạnh từ cây kim thúc đẩy khẩu súng trên tay hắn, văng ra một bên rơi xuống mặt đất.

Ánh mắt hung tợn muốn ăn tươi nuốt sống người khác của Đoàn Vũ Sơn liền nhìn về nơi cây kim được phóng ra.

Không chỉ riêng về Đoàn Vũ Sơn, tất cả mọi nguời đều kinh ngạc, họ thật ngỡ ngàn khi chạm phải khuôn mặt điềm đạm của Đường Vịnh Hi, cho dù Đường Vịnh Hi đang bị người của Chung Hiểu Phong và Quyển Ni khống chế, nhưng bọn họ không có khả năng ngăn cản Đường Vịnh Hi ra tay.

Dù họ muốn cản cũng cản không nổi, huống hồ gì Đường Vịnh Hi ra tay nhanh như chớp, cây kim được phóng ra từ lúc nào bọn họ cũng chẳng hay.

Tần Gia Uy ngồi trên ghế vừa nhìn thấy Đường Vịnh Hi động thủ, liền đứng bật dậy cặp mắt nguy hiểm hơi nheo lại.

Ánh mắt sắc bén quan sát cô từ trên xuống dưới, xem Đường Vịnh Hi có chỗ nào bị thương không.

Nhìn thấy Đường Vịnh Hi không sao trong lòng anh mới thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt dịu dàng đang nhìn Đường Vịnh Hi đột nhiên trở nên lạnh lẽo hẳn lên, khi anh chuyển tầm mắt căm phẫn của mình lên người của Quyển Ni, lúc này đang khó xử đứng bên cạnh Đường Vịnh Hi.

Quyển Ni bị cặp mắt sắc bén của Tần Gia Uy nhìn chăm chăm làm cô bất giác cuối đầu không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của anh.

Cảm giác tội lỗi xen tia lẫn áy náy làm trái tim của Quyển Ni không thể nào thở nổi, cô cụp mặt xấu hổ không dám nhìn ai.

Quyển Ni do dự một chút, cô hít vào một hơi thật sâu để tạo cho mình thêm dũng khí, sau một hồi trấn tĩnh lại tâm tình, cô mới chậm rãi bước tới trước mặt của Lưu Bảo Bình cúi đầu tôn kính nói.

"*Ba, vi-rút Anthrax 001 đang nằm trong tay của Đường Vịnh Hi."*

Lời nói của Quyển Ni khiến cho tất cả mọi người có mặt thất kinh trong lòng, họ sững sờ không phải vì sự xuất hiện của vi-rút Anthrax 001 mà là vì từ Ba được thốt ra từ miệng của Quyển Ni.

Nét mặt hoang mang của mọi người làm Lưu Bảo Bình vui sướng trong lòng, ông nhếch môi cười một cách kêu căng tự hào rằng kế hoạch do Chung Hiểu Phong và ông bày ra thật hoàn hảo không có chỗ sơ hở.

Lưu Bảo Bình và Chung Hiểu Phong

liền nhìn vào Tần Gia Uy dò sét tâm tình của anh.

Nhìn thấy Tần Gia Uy không hề tỏ ra kinh ngạc, nét mặt lãnh đạm xem trời bằng vung làm Lưu Bảo Bình và Chung Hiểu Phong tức đến nghiến răng ken két.

Thật ra Lưu Bảo Bình và Tần Gia Uy không hề có thù hằn sâu sắc, ông muốn đối phó với Tần Gia Uy vì anh đã đứng phía sau bảo vệ cho nhà họ Đường.

Còn về phần Chung Hiểu Phong, hắn ước gì tất cả thế lực ngầm ở Italy đều nằm dưới chân Chung gia của hắn, nếu muốn đạt được điều này Tần Gia Uy và Đoàn Vũ Sơn là hai người hắn nhất định phải trừ khử trước.

Đường Vịnh Hi không nói gì gương mặt xinh đẹp không hề biến sắc, cho dù trong lòng cô thật kinh ngạc, cô không ngờ Quyển Ni lại là con gái ruột của Lưu Bảo Bình, lúc này trong lòng Đường Vịnh Hi hiện lên cảm giác bất an.Đường Vịnh Hi không thể nào tin nổi

Lưu Bảo Bình vì trả thù, có thể dùng con gái của mình làm con cờ, bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích.

"*Tốt! Con làm tốt lắm.*

Ha...ha....ha...."

Lưu Bảo Bình nghe con gái nói vậy liền cười sản khoái.

Lần này ông trời cũng đã giúp ông, nếu ý trời đã như vậy, hôm nay ông sẽ giết cha con nhà họ Đường để trả mối thù không đội trời chung.

"*Vi-rút Anthrax 001 đâu?."*

Andrew đứng một bên lên tiếng, chuyện trả thù, dành quyền chiếm thế hắn không quan tâm, cái nước Nga của hắn muốn có được chính là vi-rút Anthrax 001.

Nghe Andrew nói vậy Chung Hiểu Phong liền bước tới bốp chặt cánh tay của Đường Vịnh Hi kéo cô thật mạnh sát vào người hắn.

Khuôn mặt hung hăng áp sát vào gương mặt diễm lệ của Đường Vịnh Hi.

"*Mau giao ra vi-rút Anthrax 001 ngay."*

Chung Hiểu Phong nói với giọng độc ác, bàn tay mạnh bạo đang nắm lấy cánh tay của Đường Vịnh Hi siết thật chặt thoe lời nói của hắn ta.

Đường Vịnh Hi nhíu mày vì hành động của Chung Hiểu Phong, trong lòng cô hiện lên cảm giác kinh tởm khi thân thể của Chung Hiểu Phong áp sát vào người cô.

Ánh mắt băng lãnh của Tần Gia Uy không hề rời khỏi khuôn mặt xinh đẹp của Đường Vịnh Hi, vừa nhìn thấy sự biến đổi trong ánh mắt của cô, trái tim của anh hiện lên cảm giấc khó chịu, anh phẫn nộ định bước tới cho Chung Hiểu Phong một bài học, nhưng hành động của anh bị ánh mắt tinh ranh của Đường Vịnh Hi chặn lại.

Đường Vịnh Hi mới vừa ra hiệu cho Tần Gia Uy không được manh động, ánh mắt kiên định của cô muốn nói cho anh biết mọi việc đang nằm trong dự liệu của cô.

Sau khi trấn an được Tần Gia Uy, Đường Vịnh Hi liền chau đôi mày thanh thú của mình lại, tỏ ra đau đớn, cô dùng hết sức gỡ bàn tay to lớn của Chung Hiểu Phong ra.

Nhưng cho dù Đường Vịnh Hi có dùng hết sức cũng không thể nào lay chuyển được năm ngón tay mạnh mẽ của hắn, đang bấu chặt vào cánh tay cô.

Thần Phong đứng bên cạnh của Đường Chấn Nam nhìn thấy nét mặt lo lắng của ông, anh liền khom người ghé xát vào Đường Chấn Nam nói nhỏ.

"*Ông yên tâm, cô ấy có thừa sức đưa Chung Hiểu Phong chầu D iêm V ương."*

Một lời nói của Thần Phong đã khiến Đường Chấn Nam xem xét lại tình hình, lúc này ông mới nhìn vào Tần Gia Uy, nhìn thấy nét mặt bình tĩnh của Tần Gia Uy, Đường Chấn Nam liền buông xuống nỗi lo âu trong lòng mình.

Nếu Tần Gia Uy vẫn chưa ra tay, ông tin chắc phía sau sự việc này chắc chắn là một âm mưu hoành tráng.

" *Peace! Bây giờ cô đã không còn là Peace nguy hiểm của trước đây.*

Hiện tại cô chỉ là một người phụ nữ chân yếu tay mềm."

Chung Hiểu Phong vừa nói cánh tay bốp mạnh một cái để lại năm dấu tay rõ rệt, trên cánh tay trắng nõn của Đường Vịnh Hi.

Chương 107: Peace Và Vi Rút Anthrax 001

Chung Hiểu Phong muốn xem Đường Vịnh Hi thật sự yếu đuối hay chỉ giả vờ trước mặt hắn.

Đường Vịnh Hi đau đớn, cô bậm môi nói với giọng yếu ớt.

"*Được, được tôi sẽ giao nó cho anh, nhưng anh hãy buông tay tôi ra."*

Đường Vịnh Hi nói một cách vô tội, giống như những cô gái bình thường khi bị hụ dọa liền ngoan ngoãn nghe lời.

Lúc này Tần Gia Uy thật trầm tĩnh anh đè nén cảm giác bồn chồn trong lòng, cố trấn tĩnh lại tâm tình của mình.

Nghe lời nói của Đường Vịnh Hi anh biết ngay cô đang đóng kịch tiểu bạch thỏ trước mặt của Chung Hiểu Phong, đôi môi mỏng đầy vẻ ngông cuồng bất giác cong lên, trong lòng anh chợt nghĩ đến lần đầu tiên anh gặp cô, cô cũng dùng chiêu này.

Nụ cười tà mị trên gương mặt anh tuấn của Tần Gia Uy không giữ trọn được bao lâu, khi anh nghĩ đến Chung Hiểu Phong và Lưu Bảo Bình là những người tâm địa độc ác, không dễ gì bị người khác đánh lừa anh chỉ sợ Đường Vịnh Hi sẽ gặp nguy hiểm.

Chung Hiểu Phong nghe Đường Vịnh Hi nói vậy, liền nhíu mày nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ.

Khi hắn nhìn thấy nét mặt nhợt nhạt cùng với cử chỉ yếu ớt cộng thêm thân hình mảnh mai của Đường Vịnh Hi, Chung Hiểu Phong thầm nghĩ một người phụ nữ có thể làm ra trò trống gì.

Bàn tay thô bạo từ từ buông lỏng cánh tay cô, Đường Vịnh Hi vừa được Chung Hiểu Phong buông ra, cô liền đau đớn dùng tay trái xoa xoa cánh tay phải của mình, trong lòng hiện lên cảm giác đắc ý.

"*Tốt, chỉ cần ngươi mềm lòng là tốt."*

Trong lòng Đường Vịnh Hi vừa nghĩ vậy, ánh mắt sáng như những vì sao trên bầu trời đã ngước lên nhìn thẳng vào cặp mắt khó hiểu Chung Hiểu Phong nói với giọng ngây thơ.

"*Xem nè, cánh tay tôi đã bị anh làm bầm tím hết rồi."*

Đường Vịnh Hi vừa nói vừa đưa cánh tay ra trước mặt của Chung Hiểu Phong cho hắn xem, Chung Hiểu Phong nghe cô nói vậy liền chuyển tầm mắt của mình vào cánh tay trắng như sữa của cô lúc này đã hiện lên năm giấu tay bầm tím rõ ràng.

Nhìn thấy vậy trong lòng Chung Hiểu Phong không hiểu vì sao lại hiện lên cảm giác thương xót.

Chắc có lẽ ánh mắt vô tội của Đường Vịnh Hi đã chạm vào lòng hắn.

"*Đưa vi-rút Anthrax 001 cho tôi."*

Chung Hiểu Phong đưa tay ra trước mặt của Đường Vịnh Hi nói, giọng nói đều đều không còn sự độc ác của vừa rồi làm Tần Gia Uy nộ khí xung thiên.

Anh biết trong lòng Chung Hiểu Phong đang suy nghĩ viển vông đến Đường Vịnh Hi.

Tuy Đường Vịnh Hi đang cẩn thận quan sát Chung Hiểu Phong, nhưng lúc nào cô cũng dành riêng một gốc khuất trong tầm mắt của mình để chú ý đến Tần Gia Uy, nhìn thấy sát khí tỏa ra từ trong ánh mắt thâm thuý của anh, cô biết anh đang tức giận.

Đường Vịnh Hi liền nhìn Doãn Kỳ lúc này đang đứng nghiêm túc bên cạnh anh, cô nháy mắt ý bảo Doãn Kỳ xoa dịu nộ khí của Tần Gia Uy, cô biết vào giờ phút này dù cô có ra hiệu cho anh, anh cũng sẽ không nghe vì hiện tại Tần Gia Uy đang ghen.

Doãn Kỳ nhìn thấy ánh mắt của Đường Vịnh Hi, liền bước tới nói nhỏ vào tai anh.

"*Lão Đại, nóng nảy sẽ làm hỏng đại sự."*

Thân thể căng cứng của Tần Gia Uy đột nhiên thả lỏng ra, anh thản nhiên

dựa người vào thành ghế, sắt mặt không còn sự âm lãnh của vừa rồi.

Lời nói của Doãn Kỳ không thể làm giảm đi sự tức giận trong lòng anh, cái làm anh thức tĩnh chính là nụ cười bí hiểm trên gương mặt xinh đẹp của Đường Vịnh Hi, khi cô lấy cái hộp trong túi áo của mình ra thận trọng giao cho Chung Hiểu Phong.

Chung Hiểu Phong vươn tay cầm lấy, hắn nghi ngờ nhìn vào cái hộp trên tay rồi nhìn sang Đường Vịnh Hi nói.

"*Cái trong đây chính là vi-rút Anthrax 001?."*

"*Phải, chính em đã thấy vi-rút Anthrax 001 được đặt vào trong đó."*

Quyển Ni đứng bên cạnh liền lên tiếng, vừa rồi khi Quyển Ni nhìn thấy ánh mắt của Chung Hiểu Phong nhìn Đường Vịnh Hi, cô biết trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Nhưng Quyển Ni không quan tâm, ba cô vì muốn được sự giúp đỡ của Chung Hiểu Phong nên tặng cô cho hắn ta, thật ra Quyển Ni không hề có tình cảm với Chung Hiểu Phong.

Đường Vịnh Hi nhìn thấy Chung Hiểu Phong bước tới đưa cho Andrew cái hộp chứa đựng vi-rút liền lên tiếng.

"*Cái anh muốn có được cũng đã nằm trong tay anh, vậy anh hãy tha mạng cho tất cả mọi người ở đây."*

Andrew vươn tay nhận cái hộp thật tinh tế từ trong tay của Chung Hiểu Phong, hắn là một người với tính đa nghi cực cao, nên không bao giờ tin vào lời nói của kẻ khác, hắn liền nhìn tên hiệu ra lệnh cho hắn mở nó ra xem.

Hiện ra trước mắt của Andrew chính là một ống thuỷ tinh chứa đựng chất lỏng trong suốt, cái được gọi là vi-rút Anthrax 001.

"*Quyển Ni, giết ả cho ta."*

Lưu Bảo Bình chỉ vào người của Đường Vịnh Hi ra lệnh cho Quyển Ni, khi ông nhìn thấy vẻ do dự trong ánh mắt của Chung Hiểu Phong vừa rồi.

Nghe Lưu Bảo Bình nói vậy không chỉ Tần Gia Uy ngay cả Đường Chấn

Nam và Quyển Ni cũng hoang mang trong lòng.

"*Ba, ba đã hứa với con chỉ cần đoạt được vi-rút Anthrax 001, Ba sẽ không làm hại đến chủ nhân."*

Quyển Ni nhìn Lưu Bảo Bình nói với giọng khó sử.

Thần Phong đứng bên cạnh Đường Chấn Nam nghe Quyển Ni gọi Đường Vịnh Hi là chủ nhân, đôi mày râm bất giác châu lại trong lòng suy nghĩ, thân phận thật sự của Đường Vịnh Hi là gì?.

Andrew và Đoàn Vũ Sơn cũng không khác gì với Thần Phong, họ không biết cô vợ của Tần Gia Uy này có lai lịch gì.

Cặp mắt sắc bén của mọi người đang tập trung lên người của Đường Vịnh Hi chợt loé lên tia sáng khi họ nhìn thấy mặt dây chuyền hình Peace lúc ẩn lúc hiện dưới lớp áo sơ mi màu trắng của Đường Vịnh Hi.

Con ngươi đen nhánh của Andrew hiện lên sự thích thú, hắn đã nghe qua về Peace, thủ lĩnh của tổ chức thần bí Shadow từ lâu.

Nhưng hắn có chết cũng không ngờ Peace lại là phụ nữ còn là một đại mỹ nhân, sự bí ẩn của Peace làm lòng Andrew chợt hiện lên sự ham muốn.

Tần Gia Uy khó chịu nghiến răng ken két khi anh nhìn thất ánh mắt dò xét của Andrew nhìn chăm chăm vào cặp ngực căng tròn của Đường Vịnh Hi.

Vào giờ phút này cái gì gọi là trầm tĩnh đã không còn tồn tại trong lòng Tần Gia Uy nữa.

"*Andrew, ngươi còn nhìn nữa ta dám cam đoan với nhà ngươi, từ bây giờ trở đi ngươi sẽ không còn nhìn thấy ánh sáng."*

Giọng nói ma quỷ của Tần Gia Uy vang lên làm cho mọi người bất ngờ chuyển tầm mắt của mình từ trên người của Đường Vịnh Hi sang anh.

Anh nấy đều có thể cảm nhận được sát khí tỏa ra từ người của Tần Gia Uy, một loại cảm giác không rét mà rung.

Andrew đang cẩn thận cầm chặt cái hộp đựng vi-rút Anthrax 001 như vật trân quý nhất trên đời, nghe Tần Gia Uy nói ra những lời nói ngông cuồng

này, hắn tức tới gương mặt cũng trở nên tái xanh, hắn là người đảm nhiệm chức vị cao ở nước Nga, ai nấy gặp hắn đều phải khom người cung kính, vậy mà Tần Gia Uy lại không để hắn vào tầm mắt của mình.

"*Tần Gia Uy, ngươi đừng quá hống hách, không xem ai ra gì*"

Andrew nhếch môi cười khinh thường, vừa nói ánh mắt thích thú lại nhìn vào Đường Vịnh Hi, hắn cố tình thử thách sự nhẫn nại của Tần Gia Uy, muốn xem Tần Gia Uy sẽ đối phó với hắn như thế nào.

"*Ahhhhhhhhhhh...*"

Đột nhiên tiếng thét vô cùng thê thảm vang lên, tất cả ánh mắt của mọi người liền dồn hết vào người phát ra âm thành rùng rợn đó.

Chương 108: Hai Người Quá Nguy Hiểm

Đập vào mắt họ là Andrew nằm dẫy dụa dưới mặt đất, hắn đau đớn hai tay bụm lại cặp mắt của mình, lúc này cái hộp đựng vi-rút rơi xuống mặt đất nằm bên cạnh thân thể của hắn ta, Andrew không còn thần trí minh mẫn để quan tâm đến vi-rút Anthrax 001 nữa.

Máu từ mắt hắn chảy ra không ngừng, xuyên qua khe hỡi của ngón tay nhỏ xuống mặt đất.

"*Ngài Andrew!*

Ngài có sao không?."

Chung Hiểu Phong và Đoàn Vũ Sơn đồng thanh kêu lên, Chung Hiểu Phong liền khom tới xem vết thương trên mắt của Andrew, thân thể vạm vỡ vừa quỳ xuống bên cạnh Andrew cặp mắt gian xảo liền chú ý đến cái hộp đựng vi-rút, thừa lúc tòan bộ sự chú ý dồn hết lên người của Andrew, Chung Hiểu Phong lén lút đút cái hộp đựng vi-rút vào trong túi quần tây của mình, hắn thật không ngờ hành động nhanh nhẹn của hắn lại lọt vào cặp mắt sắc bén của Đường Vịnh Hi.

Đường Vịnh Hi nhìn thấy vậy liền cong môi lên thành một nụ cười vừa ý.

"*Tốt, Chung Hiểu Phong ngươi càng tham lam càng tốt."*

Lúc nhìn vào vết thương của Andrew không chỉ Chung Hiểu Phong ngay cả Đoàn Vũ Sơn cũng kinh ngạc trong lòng, họ thật không ngờ cặp mắt của Andrew đã bị người ta dùng kim độc hủy đi.

Đột nhiên những tiếng bước chân dồn dập cùng với tiếng động mạnh rơi xuống mặt đất, thu hút tất cả ánh mắt đang chăm chú nhìn vào Andrew lúc này đang trải qua sự đau đớn vì chất độc trong người, nằm kêu than dưới mặt đất.

Đập vào mắt họ là Ý An và mấy tên thuộc hạ từ những ống thông hơi phóng xuống, Phan Minh Vũ và Cherry dẫn đầu đám thuộc hạ cầm súng thận trọng

tiến vào.

Chỉ trong vỏn vẹn vài giây ngắn ngủi người của Đường Vịnh Hi đã thành công chế ngự thuộc hạ của Quyển Ni và Chung Hiểu Phong.

Quyển Ni bị Ý An một tay túm cổ, một tay cầm súng giảm âm chĩa thẳng vào đầu.

Sau khi sát định được thứ gì đã làm hại đến Andrew, không chỉ Chung Hiểu Phong mà tất cả mọi người đều nhìn vào Đường Vịnh Hi.

Ai nấy đều biết trên thế gian này không ai dùng độc siêu việt hơn Peace của tổ chức thần bí Shadow cả.

Nhìn về hướng của Đường Vịnh Hi tất cả mọi người không thể che giấu sự kinh ngạc trong lòng mình.

Lưu Bảo Bình cứ ngỡ cục diện hiện tại ông đã nắm chắc phần thắng, nhưng thật không ngờ chỉ trong chốc lát Đường Vịnh Hi đã xoay chuyển lại thế cờ.

"*Lưu Bảo Bình, cho người của ông bỏ súng xuống đầu hàng, bằng không tôi sẽ giết chết con gái ông ngay."*

Đường Vịnh Hi đứng oai nghiêm ngay chính giữa bọn thuộc hạ nhìn Lưu Bảo Bình bằng ánh mắt độc ác buông ra lời uy hiếp.

Ánh mắt tán thưởng của Thần Phong không thể nào rời khỏi người của Đường Vịnh Hi.

Trong lòng anh thầm nghĩ.

"Cô gái này thật không đơn giản, một phút trước còn tỏ ra yếu đuối dịu dàng, vậy mà bây giờ trên người cùng với ánh mắt sắc bén tỏa ra đằng đằng sát khí."

Trong lòng nghĩ vậy cặp mắt của Thần Phong liền chuyển lên người của Tần Gia Uy, lúc này nét mặt vừa ý của anh cùng với ánh mắt yêu thương nhìn Đường Vịnh Hi làm Thần Phong lắc đầu bội phục hai vợ chồng này.

Lưu Bảo Bình không nói gì trong lòng ông hiện lên sự đắn đo, ông đã nhịn nhục bấy nhiêu năm không thể để Quyển Ni làm hỏng đại sự.

"*Đừng hồng, người phải chết chính là Đường Chấn Nam."*

Dù ông có người tóc bạc tiễn người tóc đen không có con đưa đám, ông cũng sẽ khiến Đường Chấn Nam chết một cách thê thảm nhất.

Vừa nói xong ông đã thò tay vào trong túi áo vest, cầm lấy khẩu súng lục nhắm vào Đường Chấn Nam nổ súng.

"*Pằng.....pằng....."*

Đường Vịnh Hi hốt hoảng cô không ngờ Lưu Bảo Bình lại máu lạnh đến như vậy, vì trả thù có thể hy sinh cả con gái ruột của mình.

Đường Chấn Nam nghĩ lần này ông nhất định không thể nào tránh khỏi được cái chết, ông nhắm mắt lại trong lòng chuẩn bị sẵn để nhận lấy hai viên đạn do Lưu Bảo Bình bắn ra.

Nhưng thật không ngờ hai viên đạn bắn ra bị Nhật Trung dùng súng bắn tỉa bắn trúng, viên đạn trợt sang một bên không trúng Đường Chấn Nam.

"*Bịt....."*

"Ba....."

Quyển Ni kêu lên trong sự đau thương khi cô nhìn thấy thân thể mạnh mẽ của Lưu Bảo Bình ngã quỵ xuống mặt đất, máu từ miệng vết thương vừa dài vừa sâu trên cổ của ông ta tuông ra xối xả.

Quyển Ni không quan tâm đến khẩu súng trên tay của Ý An đang chĩa vào đầu mình, liền lao tới bên cạnh của Lưu Bảo Bình.

Thần Phong vẫn như cũ với phong thái vô cùng bình tĩnh đứng uy nghiêm bên cạnh Đường Chấn Nam, ánh mắt thích thú nhìn vào đôi vợ chồng này, trong lòng thâm nghĩ.

"*Hai người này quá nguy hiểm quá tàn nhẫn, vợ chỉ vì lời nói của chồng liền phóng kim độc hủy cặp mắt của người khác.*

Chồng vì vợ nên dùng Huyết Lệ ra tay nhanh như chớp xông tới khứa ngang qua cổ của Lưu Bảo Bình."

Tần Gia Uy ra tay nhanh đến không một ai có thể tưởng tượng nổi, sau khi động thủ Tần Gia Uy liền trở về vị trí của mình.

Mấy vị khách mời lúc này đang nơm nớp đứng sát vào bức tường phía sau, nhìn thấy cảnh giết người này liền toát mồ hôi lạnh, mắt mở thật to trong sự kinh hãi, miệng bậm chặt lại không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào, chỉ sợ khơi dậy sự chú ý của những người hung hăng trước mặt.

Quyển Ni nhìn thấy Ba cô bị giết chết trong lòng cô không còn ý chí để cầu sinh, cô sống trên thế gian này chỉ vì Ba cô mà thôi.

Nếu ông đã không còn nữa thì cô cũng chẳng muốn sống để làm gì.

Quyển Ni ngồi bên cạnh xác chết của ba cô, om ông thật chặt vào lòng nhìn Đường Vịnh Hi thắc mắc hỏi.

"*Chủ nhân, người đã biết?."*

Quyển Ni nhìn thấy Phan Minh Vũ liền biết Đường Vịnh Hi đã biết nội gián chính là cô, nên mới đống một vỡ kịch làm cô nghĩ Đường Vịnh Hi đã nghi ngờ Phan Minh Vũ chứ không phải cô.

"*Đúng.!*

Quyển Ni tất cả mọi người có thể phản bội tôi chỉ có Minh Vũ thì không thể.

Thật ra lúc đầu tôi nói với cô Minh Vũ chính là nội gián, chỉ muốn dò thám cô mà thôi vì tôi chưa nắm được chứng cớ cô là nội gián, nhưng....."

Nói đến đây Đường Vịnh Hi liền nhìn thẳng vào Quyển Ni bằng ánh mắt ngả lòng.

"*Nhưng cô làm tôi quá thất vọng, khi cô đưa cho tôi tài liệu Minh Vũ làm việc cho Đoàn Vũ Sơn tôi đã biết nội gián chính là cô.*

Quyển Ni đối tôi cô không chỉ đơn giản là thuộc hạ mà còn là bạn."

Quyển Ni nghe Đường Vịnh Hi nói vậy trong lòng đau đến không nói nên lời, cô gia nhập vào tổ chức thần bí Shadow vì sự sắp đặt của ba cô.

Nhưng đối với Đường Vịnh Hi là cô thật lòng, cô không hề có ý định làm hại đến Đường Vịnh Hi.

Trong lúc Quyển Ni đau lòng định lên tiếng nói gì đó, cô nhìn thấy tên thuộc hạ thân cận của Andrew vì muốn trả thù cho chủ nhân của mình, cầm súng lén lút bắn vào người của Đường Vịnh Hi.

Không ai chú ý đến tên vô danh tiểu tốt, đang núp mình trong một gốc khuất nên không thể phòng thủ.

"*Pằng.....*"

Đột nhiên Quyển Ni lao tới ôm Đường Vịnh Hi vào lòng, Quyển Ni xoay người một trăm tám mươi độ viên đạn bắn thẳng vào lưng của Quyển Ni tàn phá phổi của cô.

Chương 109: Trả Ơn

Nhật Trung nhìn thấy vậy liền nâng súng nã đạn vào tên thuộc hạ của Andrew muốn làm hại Chị dâu.

Tần Gia Uy quýnh quán sải bước tới bên cạnh của Đường Vịnh Hi.

Bàn tay rộng lớn choàng qua eo của Đường Vịnh Hi giữ chặt cô, không để cô ngã xuống.

Đường Vịnh Hi đứng bất động cô kinh ngạc mở to mắt nhìn Quyển Ni, Quyển Ni lúc này đang hấp hối miệng chảy rất nhiều máu, từng giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống áo sơ mi màu trắng của Đường Vịnh Hi, tuy rất đau nhưng trên gương mặt xinh đẹp của Quyển Ni lại hiện lên một nụ cười mãn nguyện.

"*Chủ nhân, xem như em đã trả lại ân tình chủ nhân đã bang cho em."*

Quyển Ni cố gắng trút hết hơi thở cuối cùng để nói ra những lời từ tận đáy lòng của mình, lúc trước khi Đường Vịnh Hi chưa đảm nhiệm chức vị thủ lĩnh, hai người cùng chung chấp hành nhiệm vụ ám sát.

Đường Vịnh Hi đã không dưới ba lần cứu mạng của Quyển Ni, Quyển Ni là người xem trọng tình nghĩa nhưng vì tình cảnh không cho phép cô phản bội ba cô.

Quyển Ni vừa nói xong bàn tay đang ôm chặt Đường Vịnh Hi chợt buông lỏng xuống, không chỉ Đường Vịnh Hi ngay cả Phan Minh Vũ, Ý An và Cherry cũng đau lòng, năm người là những người có tình cảm thân thiết nhất trong tổ chức thần bí Shadow và đã cùng vào sinh ra tử.

Sắc mặt của Chung Hiểu Phong không hề giao động khi hắn nhìn thấy Quyển Ni đã vì Đường Vịnh Hi hy sinh tính mạng của mình.

Trong lòng Chung Hiểu Phong không hề xem trọng bất kỳ ai ngoài bản thân của hắn ta, không phải vì Quyển Ni có chút nhan sắc và quan trọng nhất hắn muốn lợi dụng thế lực của bộ trưởng bộ quốc phòng Lưu Bảo Bình để đạt được mục đích của mình, hắn sẽ không để Quyển Ni vào trong mắt.

Chung Hiểu Phong mặc kệ bọn người trước mặt đang tỏ ra thương tiết trước

cái chết của Quyển Ni, hắn gượng người dùng sức đỡ Andrew đứng lên từ mặt đất.

Trước mắt của Andrew hiện giờ chỉ là một mảnh đen, không còn nhìn thấy được tia sáng, dù hắn đang trải qua nỗi đau mà từ trước tới giờ hắn chưa từng trải nghiệm qua, nhưng tính tình hung hăng và sự kiêu căng từ trong bản chất của hắn vẫn không chừa.

"*Chung Hiểu Phong, giết chết tất cả mọi người ở đây.*

Không để bất kỳ ai rời khỏi nơi này."

Andrew tức giận rống lên, vi- rút Anthrax 001 đã nằm trong tay hắn, hắn không còn phải kiêng nể điều gì nữa.

Cái hắn muốn chính là mạng sống của tất cả mọi người có mặt tại đây, để làm vơi đi sự căm phẫn trong lòng hắn.

"*Được!."*

Chung Hiểu Phong nói một cách đầy quả quyết, hắn lấy từ trong túi quần tây ra một cái điều khiển từ xa.

Chung Hiểu Phong đỡ Andrew cùng với Đoàn Vũ Sơn lui về phía sau, đến gần cửa chính để chuẩn bị cùng đám thuộc hạ còn lại rời khỏi.

Trong lòng Chung Hiểu Phong thầm nghĩ, đối phó với Tần Gia Uy và Peace trước còn về phần Đoàn Vũ Sơn hắn sẽ trừ khử sau, hiện tại Đoàn Vũ Sơn chưa phải là mối đe doạ đối với hắn ta.

Bàn tay phải của Chung Hiểu Phong cầm chặt cái điều khiển đưa lên cao, ánh mắt thâm độc nhìn tất cả mọi người nói với giọng độc ác.

"*Hôm nay ta sẽ khiến các người chết không toàn thây."*

Thần Phong nghe Chung Hiểu Phong nói vậy liền cau mày, anh nghiêng mặt nhìn Hứa Thừa Anh nói với giọng nghiêm túc.

"*Ở đây không còn việc của chúng ta, rút lui."*

Vừa nói xong Thần Phong đã oai nghiêm cùng đám thuộc hạ hộ tống Đường

Chấn Nam lúc này còn đang bàng hoàng với việc con gái của mình chính là Peace, một người có năng lực phi thường nhưng lại vô cùng nguy hiểm.

Ông đã nghe Thiết An Minh nhắc qua, nhưng chưa một lần được gặp mặt Peace.

Toàn bộ thuộc hạ của Thần Phong lập tức tản ra vây quanh Thần Phong và Đường Chấn Nam biến mình thành một bức tường phòng thủ, họ thận trọng đưa hai người rời khỏi chỗ nguy hiểm này bằng cửa sau.

Chung Hiểu Phong nhìn thấy Thần Phong đưa Đường Chấn Nam rời khỏi, hắn không quan tâm.

Người muốn giết Đường Chấn Nam chính là Lưu Bảo Bình không phải hắn.Đường Chấn Nam đối với hắn không đáng một su, cái hắn muốn chính là mạng của Tần Gia Uy.

Nhìn thấy hành động hù dọa của Chung Hiểu Phong, Tần Gia Uy không hề biến sắc nét mặt lạnh lùng nhìn hắn nói với giọng dửng dưng.

"*Chung Hiểu Phong, ngươi còn nghĩ cục diện bây giờ vẫn nằm trong sự dự liệu của nhà ngươi."*

Tần Gia Uy vừa nói vừa thản nhiên ngồi lại trên ghế bằng gỗ của mình, anh yêu thường để Đường Vịnh Hi ngồi trên đùa của anh.

Chung Hiểu Phong nghe Tần Gia Uy nói vậy liền cất giọng cười chế nhạo.

"*Ha ha ha.....*

Tần Gia Uy từ trong ra ngoài nơi này đều bị thuộc hạ của tao đặt thuốc nổ. Chỉ cần tao ấn vào cái nút này tất cả mọi người sẽ bỏ mạng tại đây."

Chung Hiểu Phong nói với giọng đắc ý, hắn không ngờ ngày hôm nay hắn có thể tiêu diệt gia tộc hùng mạnh nhất trong giới Mafia.

Nghe Chung Hiểu Phong nói vậy mấy vị khách mời trở nên hoang mang, có vài người không tự chủ muốn tìm cho mình con đường sống.

Họ không suy nghĩ cặp mắt đảo xung quanh tìm kiếm lối thoát, khi nhìn thấy cửa chính liền xông tới muốn rời khỏi nơi đẫm máu này.

"*Pằng.....pằng.....pằng.....*"

Họ còn chưa chạy đến gần cửa chính đã bị thuộc hạ của Chung Hiểu Phong bắn chết.

Mấy người còn lại nhìn thấy cảnh này liền đứng yên không dám suy nghĩ đến việc bỏ trốn.

Nhìn thấy vậy Đường Vịnh Hi liền chau mày khó chịu, trong lòng thật sự khinh thường hành vi tồi bại của Chung Hiểu Phong, tuy cô không phải là thiện nam tín nữ, cô đã giết người vô số, nhưng những người chết dưới tay cô đều là những kẻ đáng chết.

Không phải bọn khủng bố thì là những người mang trong mình tội ác tày trời.

"*Ngươi chắc?.*"

Tần Gia Uy nhướng mày nhìn Chung Hiểu Phong nói chậm rãi từng chữ một.

Trong lòng Chung Hiểu Phong hơi bối rối khi nghe giọng điệu của Tần Gia Uy, nhưng ngoài mặt hắn vẫn giữ nét mặt điềm tĩnh.

Con ngươi sắc bén của Chung Hiểu Phong chợt loét lên tia độc ác.

"*Để tao cho mày thấy, tao có chắc hay không.*"

Vừa nói dứt lời Chung Hiểu Phong, Đoàn Vũ Sơn cùng với Andrew và thuộc hạ của bọn họ lui mình ra khỏi phạm vi có thể bị ảnh hưởng bởi chất nổ.

Hắn lập tức ấn ngón cái vào nút trên cái điều khiển từ xa, nét mặt hiện lên tia thích thú chờ xem Tần Gia Uy bị chất nổ giết chết như thế nào.

Nhưng sự tự đắc trong ánh mắt của hắn ta không giữ trọn được bao lâu, khi mọi việc trước mặt vẫn yên lặng như tờ.

Nét mặt phách lối của hắn ta chợt trầm xuống khi hắn chờ mãi cũng không thấy xung quanh bị nổ tung, hắn liền nôn nóng ấn liên tục vào cái điều khiển nhưng vẫn không có dấu hiệu phá hoại.

Lúc này mấy vị khách mời đã không còn ý chí ngồi bẹt xuống mặt đất, người này ôm lấy người kia nhắm mắt lại chờ đoán cái chết.

Mấy giây trôi qua họ từ từ mở mắt phát hiện mình vẫn còn sống, sự vui mừng hiện lên rõ ràng trên gương mặt của từng người.

Tần Gia Uy với vẻ mặt thâm sâu ánh mắt đang nhìn vào cô vợ yêu trên đùi mình từ từ ngước lên nhìn vào khuôn mặt tức đến muốn giết người của Chung Hiểu Phong buông ra lời thách thức.

"Chỉ có vậy thôi?."

Chương 110: Gậy Ông Đập Lưng Ông

"Bang.....

CMN!..... Tao sẽ giết mày."

Chung Hiểu Phong gầm lên một cách điên cuồng, hắn giận dữ quăng cái điều khiển xuống mặt đất bể nát, nhìn thấy nét mặt điềm đạm của Tần Gia Uy, Chung Hiểu Phong liền biết Tần Gia Uy đã giở trò.

Chung Hiểu Phong liền vẫy tay ra hiệu cho bọn thuộc hạ của hắn và Andrew tấn công người của Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi.

Trong lúc này đột nhiên một khẩu súng lục từ đâu chĩa thẳng vào huyệt thái dương của hắn ta.

Chung Hiểu Phong chết cũng không ngờ, người ở bên cạnh lại phản bội hắn.

"*Mày không ngờ?."*

Đoàn Vũ Sơn từ phía sau bước tới đứng trước mặt của Chung Hiểu Phong nói với giọng đắc ý.

"*Đoàn Vũ Sơn, cậu có ý gì?*

Người cậu phải đối phó chính là Tần Gia Uy mới đúng, hắn đã tiêu diệt Đoàn gia của cậu."

Chung Hiểu Phong kinh ngạc, hắn không ngờ người chĩa súng vào đầu hắn lại là Đoàn Vũ Sơn, trong tình huống này nếu Đoàn Vũ Sơn không đứng về phe hắn, hắn tin chắc mình sẽ thua một cách thê thảm dưới tay của Tần Gia Uy.

"*Ai nói với mày, Đoàn Gia của tao bị tiêu diệt?"*

Nói đến đây Đoàn Vũ Sơn dừng một chút, ánh mắt sắc bén nhìn Tần Gia Uy nở một nụ cười nguy hiểm.

"*Không phải Tần Gia Uy đã tiêu diệt Đoàn gia rồi sao?."*

Chung Hiểu Phong khó hiểu nhìn Đoàn Vũ Sơn, hắn đã cho người hủy diệt Đoàn gia rồi.

"*Chung Hiểu Phong, ngươi nghĩ kế hoạch của nhà ngươi hoàn hảo đến như vậy sao?"*

Lúc này Tần Gia Uy mới điềm nhiên lên tiếng, bàn tay theo thói quen mân mê Huyết Lệ, cho dù bàn tay anh đang bị thương cũng không thể ảnh hưởng đến thói quen này.

Hiện tại trong lòng Chung Hiểu Phong thật hoang mang, hắn không còn kiên nhẫn nữa, cặp mắt độc ác nhìn Tần Gia Uy.

"*Mày có ý gì?."*

Chung Hiểu Phong vẫn cố chấp hắn trưng ra bộ mặt khó hiểu, sự việc còn chưa phơi bày hắn không muốn tự mình phá hỏng kế hoạch dèm pha do hắn đã dày công bày ra.

"*Người xưa có câu "cao nhân tất hữu cao nhân trị", ngươi nghĩ mấy trò cỏn con này có thể đưa Tần Gia Uy ta vào chỗ chết."*

Bàn tay đang mân mê Huyết Lệ đột nhiên dừng hẳn lại, anh siết chặt Huyết Lệ trong lòng bàn tay nhìn thẳng vào ánh mắt bàng hòang của Chung Hiểu Phong nói với giọng lạnh lùng.

Chung Hiểu Phong bị ánh nhìn nguy hiểm của Tần Gia Uy làm nhuệ khí trong lòng hắn tiêu tan, hắn nhìn xung quanh xem xét tình hình.

Chung Hiểu Phong thất kinh trong lòng khi hắn nhìn thấy Tần Gia Vỹ và một đám thuộc hạ áp giải Sue từ trong một chiếc xe Jeep màu đen ra, lúc này trong lòng Chung Hiểu Phong mới chấp nhận rằng kế hoạch vu oan giá họa do hắn nghĩ ra đã thất bại.

Hết sự kinh hoàng này đến sự kinh hoàng khác, đột nhiên màn hình LCD lớn trước mặt được bật lên, tiếng kêu la thảm thiết vang lên từ trong màn hình.

Hiện ra trước mặt của mọi người chính là Trần Linh Giang, cô đứng cung

kính cúi đầu hành lễ trước mặt Tần Gia Uy.

"*Lão Đại, mọi việc đã nằm trong sự dự liệu của ngài."*

Trần Linh Giang vừa nói xong cô liền chuyển ống kính điện thoại di động vào ngôi biệt thự phía sau lưng cô.

Sau khi Trần Linh Giang tỉnh dậy, cô phát hiện Đường Vịnh Hi đã rời khỏi Tần Gia, cô liền báo cáo với Tần Gia Uy ngay.

Tần Gia Uy không trách Trần Linh Giang vì anh biết một khi Đường Vịnh Hi đã muốn đi, không một ai có thể cản nổi bao gồm cả anh.

Thay vì trừng phạt Trần Linh Giang anh lại giao cho cô một nhiệm vụ khác.

Chung Hiểu Phong hoảng hốt khi hắn nhận ra, Trần Linh Giang đang đứng trong phạm vi của Chung gia.

Nhìn thấy Chung gia đã hoàn tòan sụp đổ, cùng với những thuộc hạ và người giúp việc đang nằm la liệt dưới mặt đất, có người lăng lộn dưới mặt đất kêu than vì bị trọng thương bởi vũ khí âm thanh, có người vì ở trong phạm vi quá gần nên đã tử vong.

"Tần Gia Uy, mày đã làm gì?."

Chung Hiểu Phong gào thét như người điên, hắn buông Andrew lúc này đã bị chất độc xâm nhập vào ngũ tạng lục phủ, chỉ còn lại nữa cái mạng ra.

Vào giờ phút này cái được gọi là quyền thế, địa vị đã không còn quan trọng, nếu Chung gia không còn tồn tại thì những thứ đó đối với hắn cũng chẳng là gì.

Tần Gia Uy nghe hắn nói vậy liền nhếch môi cười tà, anh nâng mặt nhìn Chung Hiểu Phong nói một cách vô cùng ngạo mạn.

"*Người tiêu diệt Chung gia không phải Tần Gia Uy ta, mà chính là Chung Hiểu Phong ngươi!."*

Càng nghe Tần Gia Uy nói sự tức giận trong lòng Chung Hiểu Phong càng gia tăng, làm sao hắn có thể tự tay hủy diệt Chung gia của hắn.

"*Mày ăn nói hàm hồ gì?"*

"*Ngươi có nghe qua chiêu " gậy ông đập lưng ông" không?*

Lúc ngươi ấn nút càng quét Đoàn gia, cũng chính là lúc ngươi tự tay huỷ diệt Chung gia của nhà ngươi.

Vì mấy cái máy nghe lén ngươi ra lệnh cho Sue đặt vào Đoàn gia, đều bị anh hai cho người đánh tráo đặt vào Chung gia."

Tần Gia Vỹ bước từng bước chậm rãi đến bên cạnh của Tần Gia Uy nhìn Chung Hiểu Phong nói.

Lúc này Chung Hiểu Phong mới hiểu thì ra hắn cứ nghĩ những vũ khí âm thanh đó được người của hắn đặt vào Đoàn gia, nhưng thật không ngờ Tần Gia Uy lại dùng chiêu trộm long tráo phụng.

Nghĩ đến đây trong lòng Chung Hiểu Phong hiện lên cảm giác tội lỗi, hắn có lỗi với tổ tiên của Chung gia. Vì sự sơ sót của hắn nên Chung gia đã sụp đổ.

Đột nhiên ánh mắt áy náy của Chung Hiểu Phong hiện lên sự nghi ngờ, hắn trợn mắt nhìn Đoàn Vũ Sơn rồi nhìn sang Tần Gia Uy.

"*Từ lúc nào hai người đã bắt tay với nhau?."*

Nghe Chung Hiểu Phong hỏi vậy Tần Gia Uy liền ngước khuôn mặt kiêu ngạo của mình lên nhìn Chung Hiểu Phong bằng ánh mắt thâm thúy, bàn tay thản niên đỡ Đường Vịnh Hi đứng lên từ trên đùi, anh thong thả chỉnh lại áo vét của mình, bước tới trước mặt Chung Hiểu Phong.

"*Từ lúc ngươi nhận lấy cái hộp máy nghe lén trong bar Night Angel.*

Hừ...Ngươi đã thuộc cuộc."

Giọng nói thâm sâu của Tần Gia Uy vang lên, câu cuối cùng Tần Gia Uy cố tình nói với giọng xem thường.

Nếu Chung Hiểu Phong muốn biết anh sẽ cho hắn biết cái gì gọi là đa mưu túc trí, cái gì gọi là tàn nhẫn vô nhân đạo.

Chung Hiểu Phong ngỡ ngàng trong giây lát, hắn ngẫm nghĩ lại từng chi tiết

xảy ra trong quán bar Night Angel ngày hôm đó.

Suy nghĩ mãi hắn vẫn không hiểu ra sự sai sót của hắn nằm ở đâu.

"*Không thể nào!*

Tao đã cẩn thận cho người kiểm tra máy nghe lén rất kỹ, không phát hiện có gì khả nghi."

Chung Hiểu Phong tự cho mình là người rất thận trọng, trước khi hắn làm bất cứ chuyện gì hắn cũng suy nghĩ trước sau.

Kế hoạch do hắn âm thầm bài ra suốt bấy nhiêu năm, không phải Tần Gia Uy muốn phá hoại là phá hoại được.

"*Ha ha ha....."*

Giọng cười chế nhạo của Tần Gia Uy vang lên, anh cười một cách sảng khoái như đang cười trên sự ngu xuẩn của Chung Hiểu Phong.

Càng nghe giọng cười miệt thị của Tần Gia Uy, Chung Hiểu Phong càng thêm tức giận, hắn nóng nảy xông tới muốn tập kích Tần Gia Uy.

Người còn chưa tiếp cận được Tần Gia Uy đã bị Nhật Trung đưa chân ra chặn trước mặt, Nhật Trung lưu loát xoay người, một tay giữ chặt cánh tay hắn bẻ quập về phía sau, chân đá vào nhượng chân bất buộc hắn quỳ xuống trước mặt Tần Gia Uy.

Dù đang đau đớn quỳ dưới mặt đất Chung Hiểu Phong vẫn không khuất phục, hắn dùng hết sức vùng vẫy muốn đứng lên.

Nam tử hán đại trượng phu, dù chết cũng không thể nào mất thể diện như vậy.

Đường Vịnh Hi đứng một bên ánh mắt thích thú quan sát Tần Gia Uy, cô không ngờ mọi việc đều nằm trong sự dự liệu của anh.

Nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Tần Gia Uy chợt biến sắc, đôi mày râm câu lại trong vẻ không hài lòng, với sự phản kháng của Chung Hiểu Phong.

Trong lòng Đường Vịnh Hi hiện lên cảm giác khó chịu, cặp mắt xinh đẹp

hình hạnh nhân bất giác nheo lại.

Ý An đứng bên cạnh nhìn thấy biểu cảm này trên gương mặt của chủ nhân, cô liền biết Chung Hiểu Phong đã tới số, Đường Vịnh Hi nhất định sẽ không tha cho hắn ta.

Đường Vịnh Hi không quan tâm đến mọi người, ngón tay trắng nõn ấn vào cái nút trên đồng hồ đeo tay, một cây kim màu bạc xuất hiện nằm gọn trong lòng bàn tay cô.

Cặp mắt sắc bén hiện lên sát khí, ánh nhìn nguy hiểm dồn hết lên người của Chung Hiểu Phong lúc này còn đang phản kháng mạnh mẽ.

Đường Vịnh Hi khinh thường trong lòng, đúng là không lượn sức mình, ai muốn chống đối với Tần Gia Uy, cũng sẽ là kẻ thù của cô.

Cô ngang nhiên động thủ không kiên nể gì ai, phóng cây kim nhọn liễu thẳng vào người của Chung Hiểu Phong, đột nhiên thân thể đang điên cuồng cựa quậy chợt căng cứng chỉ một giây sau bàn tay đang bấu chặt cánh tay của Nhật Trung lập tức thả lỏng ra, toàn thân hắn không còn sức lực ngã quỵ xuống mặt đất.

Sắc mặt của Tần Gia Uy vẫn như tảng băng ngàn năm không hề biến sắc, ánh mắt thích thú chuyển lên người vợ yêu của mình.

Chương 111: Kết Cuộc

Đoàn Vũ Sơn ngỡ ngàng vì sự việc diễn ra trước mắt hắn, trong lòng liền hiện lên cảm giác may mắn.

"*Cũng may, mình không ngoan cố đối đầu với Tần Gia Uy.*

Hai vợ chồng này thật tàn nhẫn."

Đoàn Vũ Sơn thầm nghĩ trong lòng, khi Tần Gia Uy tiếp cận hắn đưa ra đề nghị hai bên bắt tay nhau đối phó với Chung Hiểu Phong và Andrew, tuy trong lòng Đoàn Vũ Sơn không cam tâm, không cam tâm để Tần gia làm gia tộc đứng đầu trong giới Mafia.

Nhưng khi Tần Gia Uy nhìn hắn nói với ngữ khí "thuận ta thì sống nghịch ta thì chết" Đoàn Vũ Sơn đã phải cam chịu, cam chịu rằng dù mình có độc ác đến đâu cũng sẽ không bằng Tần Gia Uy.

Tần Gia Uy là một người máu lạnh, với giả tâm thâm sâu khó lường, anh đã sắp xếp mọi việc từ trước để kẻ địch của mình, từ từ bước từng bước một vào cạm bẫy của anh.

Lúc đó Đoàn Vũ Sơn vẫn còn sự nghi vấn trong lòng, hắn từng hỏi qua Tần Gia Uy một câu.

"*Tại sao ngươi lại muốn đuổi cùng giết tận Chung Hiểu Phong?."*

Tần Gia Uy thật bình thảnh nhìn Đoàn Vũ Sơn cười nói một cách thản nhiên.

"*Vì hắn chính là người tiếp tay với Lưu Bảo Bình bắt cóc Vịnh Hi vào mười mấy năm về trước."*

Nếu Lưu Bảo Bình không có sự hổ trợ của Chung Hiểu Phong, với thế lực của ông ta vào thời bấy giờ ông ta sẽ không thể làm ra trò trống gì.

Nghe Tần Gia Uy nói vậy Đoàn Vũ Sơn mới hiểu ra ngọn ngành, tất cả mọi việc Tần Gia Uy làm đều phát sinh từ cô vợ của anh mà ra.

Tần Gia Uy đút hai tay vào túi quần tây của mình, đôi giày da bóng loáng cất

từng bước đến trước mặt Chung Hiểu Phong.

Anh đứng từ trên nhìn xuống một Chung Hiểu Phong vô cùng bất lực nằm dưới mặt đất, dù trong ánh mắt khi nhìn Tần Gia Uy chứa đựng sự căm phẫn tột cùng nhưng hiện tại hắn không thể làm được gì cả, vì hắn đã bị trúng độc của Đường Vịnh Hi.

Một loại độc tuy không lấy mạng nhưng lại rút hết sức lực của hắn ta, toàn thân hắn hiện tại không thể nào nhúc nhích được dù chỉ là một cái nâng tay.

"*Ngươi có biết ngươi đã thua ở đâu không?."*

Tần Gia Uy cất giọng đều đều nhìn Chung Hiểu Phong nói.

Nhìn thấy nét mặt ngẫm nghĩ của Chung Hiểu Phong, anh liền biết tới giờ phút này Chung Hiểu Phong vẫn chưa biết vấn đề phát sinh từ đâu.

Tần Gia Uy nhếch môi cười ta nói một cách thản nhiên.

"Là cái hộp màu trắng đựng máy nghe lén.

T a đã đặt camera giám sát trong cái hộp."

Tần Gia Uy nhướng mày nói nét mặt tuấn tú hiện lên sự hiếu kỳ muốn xem sự biến đổi trên gương mặt của Chung Hiểu Phong khi hắn biết được việc này.

Đúng như dự liệu của Tần Gia Uy, sắc mặt hung hăng của Chung Hiểu Phong tối sầm lại, hắn tức giận nghiếng răng ken két, trong lòng hận bản thân của mình.

Hắn chỉ nghi ngờ Tần Gia Uy sẽ giở trò trong máy nghe lén, hắn có chết cũng không ngờ Tần Gia Uy lại đặt máy giám sát trong cái hộp mà hắn đã thuận tay quăng trên bàn làm việc của mình.

Đột nhiên Chung Hiểu Phong cười phá lên, hắn ngước khuôn mặt độc ác của mình lên nhìn ông trời.

"*Ahhhhhhhhhhh.....*

Chung Hiểu Phong ơi Chung Hiểu Phong, mày đã thua rồi."

Hắn vừa gào thét vừa nắm chặt bàn tay thành nắm đấm đập đập xuống mặt đất, dù những cú đấm của hắn ta không hề có chút sức lực nhưng hắn vẫn muốn dùng cách này để trút đi cơn giận trong lòng mình.

"Tần Gia Uy, tao không thua mày cái tao thua chính là Thiên thời địa lợi.

Tao không ngờ ở tận Trung Quốc này, cũng có thế lực của mày."

Chung Hiểu Phong trợn trừng trợn trạo nhìn Tần Gia Uy nói, vừa dứt câu hắn liền mở miệng muốn cắn lưỡi tự vẫn, nhưng thật không ngờ hàm răng còn chưa chạm được lưỡi liền bị vật gì đó làm toàn thân hắn run rẩy, dẫy lộp độp dưới mặt đất.

Tất cả mọi người có mặt đều nhìn nhau trong vẻ ngơ ngác, họ không biết việc gì đang diễn ra, không một ai đụng vào người của Chung Hiểu Phong cả.

Lúc này Tần Gia Uy không nói gì, anh sải bước đến bên cạnh Đường Vịnh Hi ôm cô vào lòng.

"Em giỏi lắm."

Vừa nói ra lời khen ngợi, bàn tay to lớn của Tần Gia Uy vừa xoa xoa cánh tay bị Chung Hiểu Phong làm bầm tím, trong ánh mắt của anh hiện lên tia xót xa.

"*Anh mới là người giỏi nhất."*

Trong lòng Đường Vịnh Hi thật sự khâm phục sự trù hoạch của anh, cô ngước khuôn mặt kiều diễm của mình lên nhìn vào ánh mắt thâm tình của Tần Gia Uy cười một cách sáng lạng.Tần Gia Vỹ đứng bên cạnh lắc đầu bội phục đôi vợ chồng này, trong tình cảnh gì mà hai người còn anh anh em em.

Trong lúc này Đoàn Vũ Sơn nhìn thấy có thứ gì đó từ trong túi quần tây của Chung Hiểu Phong bò ra khắp nơi trên cơ thể của hắn ta.

"*Ahhhhhhhhhhhhhhhhhhhh....*"

Tiếng thét kinh hoàng của Chung Hiểu Phong vang lên, tay hắn không ngừng sờ soạng khắp nơi trên người muốn phủi đi những ký sinh trùng đang

bò tán loạn không ngừng công kích thân thể của hắn.

Đoàn Vũ Sơn thất kinh trong lòng khi hắn nhìn kỹ, hắn phát hiện ra có mấy mươi ngàn con ký sinh trùng chui vào mắt mũi và lỗi tai của Chung Hiểu Phong, khi những con ký sinh trùng vừa chạm vào phần thịt liền điên cuồng tấn công ăn mòn da thịt chui vào bên trong thân thể của Chung Hiểu Phong.

Nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp này tất cả mọi người có mặt đều rùng mình kinh hãi, tòan thân bất giác toát mồ hôi lạnh.

Những người có mặt tại đây đều là những người đã từng trải qua sự sống và cái chết, nhưng không một ai từng nhìn thấy cách giết người kinh khủng như thế này.

Tầm mắt khó tin của Đoàn Vũ Sơn rời khỏi thân thể ghê tởm của Chung Hiểu Phong nhìn vào Đường Vịnh Hi,

Đoàn Vũ Sơn giựt mình khi hắn nhìn thấy Đường Vịnh Hi lúc này đang dịu dàng ở trong lồng ngực ấm áp của Tần Gia Uy, như cảnh tượng rùng rợn trước mặt này không liên quan gì đến cô cả.

Đoàn Vũ Sơn liền nhìn vào thuộc hạ của Đường Vịnh Hi, nhìn thấy ánh mắt sắc bén của bọn họ không hề giao động trước sự việc này, trong lòng hắn bất giác hiện lên cảm giác bất an.

"*Cô đã làm gì với hắn ta?.*"

Đoàn Vũ Sơn nhíu mày nhìn Đường Vịnh Hi hỏi, hắn thật không ngờ một người phụ nữ lại có thể ra tay tàn nhẫn đến như vậy.

Nghe Đoàn Vũ Sơn hỏi vậy, Đường Vịnh Hi từ trong lồng ngực của Tần Gia Uy từ từ ngước mặt lên nhìn hắn.

Một nụ cười tuyệt mỹ xuất hiện trên gương mặt diễm lệ của Đường Vịnh Hi.

Kỳ thật nụ cười này của Đường Vịnh Hi là nụ cười xinh đẹp nhất mà hắn từng nhìn thấy qua. Nhưng Đoàn Vũ Sơn không hề rung động, ngược lại hắn có thể cảm giác được sự nguy hiểm đang tàng ẩn trong nụ cười này.

"*Cái hộp vừa rồi tôi giao cho Chung Hiểu Phong, không phải là vi-rút Anthrax 001.....*"

Đường Vịnh Hi nói đến đay dừng một chút, nụ cười trên gương mặt lập tức trở nên rạng rỡ hơn, cặp mắt sắc bén liền nhìn vào những con ký sinh trùng.

"*Thứ chứa đựng trong ống thuỷ tinh chính là ký sinh trùng Cochliomyia hominivorax, có hình dạng giống y như con giun, có thể khoan sâu vào cơ thể của con người.*

Khi chúng đụng phải thịt hay chất lỏng, liền dùng nó làm thức ăn.

Chỉ trong tích tắc các con ký sinh trùng này sẽ ăn toàn bộ nội tạng và thịt trên cơ thể của con người."

Nghe những lời Đường Vịnh Hi vừa nói ra, tất cả mọi người đều cảm giác buồn nôn, họ không ngờ Đường Vịnh Hi lại dùng những con vật ghê tởm như thế này để giết người.

Andrew nghe Đường Vịnh Hi nói vậy dù cặp mắt hắn không nhìn thấy gì nhưng trong lòng hắn thật sự cảm giác sợ hãi, không phải sợ hãi những con ký sinh trùng Cochliomyia hominivorax này, mà hắn thật sự sợ lòng dạ độc ác của Peace.

Đoàn Vũ Sơn nhìn Đường Vịnh Hi không bao lâu, khi hắn nhìn lại Chung Hiểu Phong, trong ánh mắt của hắn không thể che giấu được sự kinh hãi trong lòng.

Bây giờ cái hắn nhìn thấy chính là một thân thể không hoàn chỉnh, chỉ còn lại một bộ xương cùng với một vũng máu màu đỏ chói dưới mặt đất.

Tần Gia Vỹ, Nhật Trung và Sam luôn quan sát quá trình những con giun tàn phá thân thể của Chung Hiểu Phong, ba người nhìn nhau bằng ánh mắt khiếp đảm, trong lòng họ thầm nghĩ.

"*Sau này dù chết cũng không nên đắc tội với chị dâu."*

"*Nhật Trung, bắt bọn họ về Italy cho ta."*

Giọng nói trầm khàn của Tần Gia Uy vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của ba người.

"Dạ, Lão Đại."

Nhật Trung cung kính đáp, anh liền nhìn đám thuộc hạ ra lệnh cho họ áp giải bọn họ về tổng bộ.

Nhìn thấy mọi việc đã xử lý xong, Đoàn Vũ Sơn liền bước tới nhìn Tần Gia Uy nói.

"*Tôi có chuyện cần giải quyết nên đi trước."*

Tần Gia Uy không nói gì chỉ gật đầu một cái, nhìn thấy Đoàn Vũ Sơn cùng đám thuộc hạ rời đi, Tần Gia Uy liền vươn tay choàng qua eo của Đường Vịnh Hi ôm cô sát vào lòng.

Hai người cất bước đến chiếc xe Jeep màu đen đậu cách đó không xa, quay trở về khách sạn The Palm nghỉ ngơi.

Tần Gia Uy biết bây giờ Đường Vịnh Hi rất mệt vì cô đã bôn ba cả ngày từ Mỹ sang đến tận Trung Quốc này.

* Truyện đến đây đã kết thúc, nhưng còn phần ngoại truyện.

Chương 112: Đại Kết Cuộc

Ba tháng sau tại biệt thự Tần gia bên Italy không khí thật nhộn nhịp, tất cả mọi người đều bận bịu đi đi lại lại trong ngôi biệt thự rộng lớn mang trên gương mặt nụ cười rạng rỡ.

Ngôi biệt thự phải gọi là toà lâu đài cổ điển màu trắng được trang trí một cách khác thường với phong cách trắng đen của Tần Gia Uy, hai màu chủ đạo đỏ và trắng được trang trí cả toà lâu đài.

Trong đại sảnh đặt 100 cái bàn tròn được trải bằng những tấm trải bàn màu trắng ngay chính giữa đặt một bình hoa Bỉ ngạn màu đỏ sẫm đi kèm với mấy cái ghế màu trắng, nhìn vào thật huyền bí thật diễm lệ.

Bác Phúc trên người mặc bộ âu phục màu đen áo sơ mi trắng trên cổ thắc một cái nơ màu đen thật sang trọng, trên tay ông cầm một cái iPad nhìn mấy người giúp việc căn dặn một cách nghiêm túc.

"*Các người hãy chuẩn bị tiếp đón tứ đại tài phiệt."*

Ông nhìn vào camera trên iPad nói, bốn chiếc xe cadillac màu đen chậm rãi tiến vào phạm vi thuộc về quyền sở hữu của Tần Gia.

Bốn chiếc xe sau khi được thuộc hạ của Tần Gia Uy chứng thực thân phận, liền chạy qua cánh cổng tự động lớn lúc này đã được mở ra để chào đón bọn họ.

"*Hạo đã lâu em không về đây, không ngờ sự phòng vệ của nơi này bây giờ còn nghiêm ngặt hơn lúc trước gấp bội."*

Gia Duyên ngồi bên cạnh Tràn Hạo nhìn xung quanh căn biệt thự kết luận, xe chạy không bao lâu liền dừng lại trước cửa chính của Tần Gia.

Hai hàng người giúp việc trên người mặc âu phục màu đen áo sơ mi trắng, cung kính hành lễ trước mặt họ.

"*Lôi tổng Lôi phu nhân, Mạnh Tổng Mạnh phu nhân, Nam tổng Nam phu nhân, Cậu Tư, cô Tư."*

Bốn người thản nhiên ôm vợ của mình bước vào trong biệt thự, đập vào mắt họ là một Đường Vịnh Hi vô cùng xinh đẹp nét mặt hiền lành, đằm thắm trong bộ lễ phục màu trắng tinh khiết được thêu lên một đóa hoa Bỉ Ngạn màu đỏ trên cái tùng xoè, làm cho bọn họ ngỡ ngàng trong giây lát.

Sau khi bọn họ nghe thuộc hạ báo cáo về chuyện xảy ra bên Trung Quốc, không ai có thể liên kết Đường Vịnh Hi dịu dàng này với Peace tàn nhẫn kia cả.

Gia Duyên lại khác người cô quan tâm chính là Tần Gia Uy, nhìn thấy anh phong độ đứng bên cạnh Đường Vịnh Hi, trên người là bộ âu phục màu trắng khác với thường ngày, càng tôn lên sự chững chạc trên khuôn mặt lúc nào cũng tỏa ra sự nguy hiểm của anh.

"*Anh hai, em rất nhớ anh."*

Gia Duyên vừa nói vừa thoát ra khỏi vòng tay ám áp của Tràn Hạo bước tới ôm Tần Gia Uy.

Tần Gia Uy cười ngọt ngào vuốt ve mái tóc dài của Gia Duyên nói với giọng yêu thương.

"Anh cũng nhớ em."

Hôm nay là ngày hôn lễ lớn nhất được diễn ra tại Italy, Tần Gia Uy cố tình tổ chức một hôn lễ bù lại cho Đường Vịnh Hi.

Khách mời đến dự đều là những người có địa vị trong xã hội, họ đều có mặt từ sớm tránh làm Tần Lão Đại mất vui.

Cho dù hôm nay là ngày đại sự đánh giấu cho việc Peace trở thành người phụ nữ của ông trùm mafia, cũng là ngày Đường Vịnh Hi trở thành người vợ yêu của Tần Gia Uy.

Nhưng cô chị họ là Chung Tử Hồng lại vắng mặt, khi Tần Gia Uy xử lý xong mọi việc anh liền cho người giải quyết luôn Chung Tử Hồng.

Đường Vịnh Hi biết được liền ngăn cản, trước sự van xin cầu tha thứ của Chung Tử Hồng, Đường Vịnh Hi quyết định nương tay.

Cô giao lại cho Chung Tử Hồng một công ty thời trang nhỏ do Ý An thành

lập bên Pháp, và cảnh cáo Chung Tử Hồng từ hôm may trở đi không được bước chân vào nước Mỹ và Italy nửa bước.

Cho dù Chung Tử Hồng không biết thân phận thần bí của Đường Vịnh Hi nhưng chỉ ở mức độ nguy hiểm của Tần Gia Uy, dù cô có ngu đến đâu cũng không dám làm cho Đường Vịnh Hi tức giận.

Trước sự hiện diện của mấy trăm vị khách mời, Đường Chấn Nam nắm tay con gái Đường Vịnh Hi từ ngoài cửa bước vào.

Tiếng nhạc Mendelssohn"s wedding march vang lên, khi Đường Vịnh Hi nắm tay ba của mình cất từng bước một vào trong, đi ngang qua hàng trăm vị khách mời hướng đến khán đài.

Tần Gia Uy đứng trên bực thềm ánh mắt ngông cuồng từ trên nhìn đắm đuối vào cô vợ của mình.

Tần Gia Vỹ trên người là bộ âu phục màu đen đứng nghiêm trang bên cạnh Tần Gia Uy, trên tay cầm một cái hộp màu đỏ hình trái tim.

Tuy trước mặt mọi người Tần Gia Uy vẫn giữ nguyên nét mặt ngàn năm không thay đổi, nhưng ánh mắt của anh đã trở nên ấm áp dịu dàng hơn khi anh nhìn vào Đường Vịnh Hi.

Khi Đường Vịnh Hi bước đến trước mặt anh, Tần Gia Uy bước xuống nhận lấy bàn tay mềm mại của Đường Vịnh Hi từ trong tay của Đường Chấn Nam.

"*Gia Uy, ba giao con gái lại cho con."*

Đường Chấn Nam nói với giọng vui mừng, nói xong ông quay về vị trí đầu, đứng bên cạnh Miêu Tuyết Hồng.

Bà nhìn con gái và con rể bằng ánh mắt yêu thương, tay cầm cái khăn mùi xoa lau đi những giọt nước mắt hạnh phúc.

Tuy đây không phải là lần đầu tiên hai người cử hành hôn lễ, nhưng lần này lại khác, hai người cưới nhau vì tình yêu chứ không phải vì sự ép buộc.

Tần Gia Uy nắm chặt bàn tay mềm mại của vợ đứng trước mặt cha xứ.

"*Tần Gia Uy, con có đồng ý cưới Đường Vịnh Hi làm vợ, cả đời này sẽ yêu thương che chở và bảo vệ Đường Vịnh Hi dù chết cũng không hối hận, quan trọng nhất không được thay lòng."*

"*Tôi đồng ý."*

Tần Gia Uy cất giọng kiên quyết vừa nói bàn tay vừa siết chặt tay của Đường Vịnh Hi.

"*Đường Vịnh Hi con có đồng ý lấy Tần Gia Uy làm chồng, cả đời này sẽ để Tần Gia Uy yêu thương bảo vệ và nuông chiều con."*

Cha xứ đọc ra những lời tuyên thệ có một không hai này mà trong lòng thầm cười, ông chưa từng chứng kiến một hôn lễ đình đám như thế này, còn cô dâu lại vô cùng bá đạo bắt buộc ông phải nói ra những lời này.

"Con đồng ý."

"Bốp.....bốp.....bốp....."

Tiếp theo lời nói của Đường Vịnh Hi là một tràn pháo tay thật lớn, Tần Gia Vỹ đứng bên cạnh liền bước tới bàn tay mạnh mẽ mở ra nắp của cái hộp màu đỏ hình trái tim.

Hiện ra trước mắt của mọi người chính là đôi Huyết Lệ, Huyết Lệ đã được Tần Gia Uy dùng làm vật định tình, minh chứng cho tình yêu khắc cốt ghi tâm của họ.

Hôn lễ này quả thật khác thường có một không hai, hôn lễ không có nhẫn làm tiêu biểu cho lời thề non hẹn ước của hai người, chỉ có cặp dây chuyên Huyết Lệ mà thôi.

Tần Gia Uy vươn tay cầm lấy Huyết Lệ, anh cẩn thận đeo lên cổ của Đường Vịnh Hi.

Huyết Lệ màu đỏ sẫm nằm trên làn da trắng như tuyết cùng với xương quai xanh tuyệt đẹp, càng khiến Huyết Lệ tỏa sáng trên người của Đường Vịnh Hi.

Đường Vịnh Hi cũng như anh cô cầm lấy Huyết Lệ đeo lên cổ của anh, trong lòng thầm nghĩ.

"*Huyết Lệ, hãy làm thần hộ mệnh cho tình yêu của chúng tôi."*

Tứ đại tài phiệt được Tần Gia Uy sắp xếp ngồi ở vị trí hàng ghế đầu.

Ngồi phía ngòai chính là Lôi Lạc Thiên lúc nào cũng ôm Trình Lam vào lòng, đến Tràn Hạo và Gia Duyên.

Gia Duyên thoải mái nép khuôn mặt xinh đẹp của mình vào lồng ngực ấm áp của Tràn Hạo trong lòng vui đến không nói nên lời, khi cô nhìn thấy sự hạnh phúc tỏa ra từ trong ánh mắt của Tần Gia Uy khi anh nhìn Đường Vịnh Hi.

Ngồi kế bên Tràn Hạo chính là Nam Liệt và Hàn Mạc, trên người hai người lúc nào cũng tỏa ra sự uy nghiêm quyền quý làm người khác nhìn vào phải kính nể, tuy Hàn Mạc đang mang thai gần đến ngày sinh nhưng khí thế tỏa ra từ trên người cô không hề suy giảm.

Nam Liệt thản nhiên ôm eo của Hàn Mạc nhìn Mạnh Hùng nói một cách nghiêm túc.

"*Hùng, cô gái này thật không đơn giản, chỉ trong thời gian ngắn như vậy, đã trói buộc được một con sói tàn bạo như Tần Gia Uy."*

Mạnh Hùng không nhìn Nam Liệt anh nhìn sang Kiều Nhi, lúc này đang ngồi cười híp mắt ngay chính giữa của Hàn Mạc và anh.

"*Đều như nhau."*

Nghe Mạnh Hùng nói vậy bốn người đều cười lên, trong lòng họ biết người phụ nữ ngồi bên cạnh họ chính là tính mạng của bọn họ.

Hàn Mạc và Trình Lam không quan tâm đến lời nói của mấy người đàn ông, cặp mắt sắc bén chỉ chăm chú nhìn vào Huyết Lệ trên cổ của hai người.

Ai nấy đều muốn có được Huyết Lệ nhưng thật đáng tiếc nó lại thuộc về Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi, nếu đổi lại là người khác họ nhất định sẽ dùng mọi cách để đoạt cho bằng được nó.

Sau khi buổi tiệc kết thúc, Tần Gia Uy cho thuộc hạ sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho mọi người, anh gấp gáp quay trở về phòng tân hôn để gặp mặt vợ của mình.

Cánh cửa phòng ngủ bị anh dùng sức mở toang ra, ánh mắt sắc bén chợt hiện lên sự dịu dàng khi anh nhìn thấy Đường Vịnh Hi trên người mặc cái váy cưới màu trắng, ngồi trên chiếc giường lớn được trải bằng tấm ra màu đỏ, chính giữa được thiêu lên hình một đóa hoa Bỉ ngạn thật lớn.

Anh bước vào phòng dùng chân khép lại cánh cửa phía sau lưng.

Tần Gia Uy bước nhanh tới anh yêu thương ôm Đường Vịnh Hi vào lòng đặt lên môi cô một nụ hôn say đắm.

Hôm nay anh mới thật sự cảm nhận được rằng, Đường Vịnh Hi đã chính thức trở thành người phụ nữ của Tần Gia Uy anh.

Tần Gia Uy buông đôi môi mềm mại của Đường Vịnh Hi ra, thì thào vào tai cô.

"*Vịnh Hi, anh yêu em."*

Đường Vịnh Hi nghe anh nói vậy, khuôn mặt xinh đẹp không thể nào che giấu được sự hạnh phúc trong lòng.

Tần Gia Uy khom tới vùi khuôn mặt tuấn lãnh vào cổ trắng như tuyết của Đường Vịnh Hi. Đôi môi mỏng nhẹ nhàng mút trên làn da mịn màng của cô, để lại giấu ấn màu đỏ chói thuộc về riêng anh.

Bàn tay thản nhiên bế Đường Vịnh Hi đặt cô ngồi trên đùi, anh yêu thương ôm chặt cô, nhắm mắt lại hít vào mùi hương hoa Bỉ ngạn thoang thoảng tỏa ra từ trên người cô.

"*Gia Uy, em có món quà tặng anh."*

Đường Vịnh Hi vừa nói vừa đẩy Tần Gia Uy ra khỏi người của mình, cô nhìn anh cười ngọt ngào.

Tần Gia Uy ngôi yên trong lòng đang chờ đợi món quả của Đường Vịnh Hi.

Đột nhiên Đường Vịnh Hi vươn tay ra kéo Tần Gia Uy sát vào người cô, cô đặt khuôn mặt tuấn tú của Tần Gia Uy lên bụng của mình.

Tần Gia Uy không biết Đường Vịnh Hi đang làm gì, nhưng anh vẫn giữ

nguyên tư thế đó.

"*Anh có nghe được tiếng tim đập của tiểu bảo bối của chúng ta không?.*"

Đường Vịnh Hi tươi cười nói, Tần Gia Uy kinh ngạc ngồi bật dậy, anh nhìn cô bằng ánh mắt ngỡ ngàng.

"*Tiểu bảo bối.*"

Tần Gia Uy lập lại ba từ này trong miệng, gương mặt hạnh phúc khom tới bế Đường Vịnh Hi lên.

Anh xoay cô vòng vòng miệng thốt ra những lời vui mừng mà từ trước tới giờ một người lạnh lùng như Tần Gia Uy chưa từng nói ra.

"*Mình đã có con, Tần Gia Uy anh đã có con.*

Ha ha ha....."

Đường Vịnh Hi quýnh quán hai tay ôm chặt cổ của anh tránh cho mình bị ngã xuống, cô mỉm cười ngọt ngào nhìn vào vẻ mặt hạnh phúc của Tần Gia Uy trong lòng thầm nghĩ.

"*Người đàn ông này đã thuộc về cô.*"

Chương 113: Ngoại Truyện Tần Gia Vỹ Và Thiết An Lâm

Tại Bệnh viện Thân Ái trong phòng bệnh VIP của Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi, Tần Gia Vỹ ngồi thoải mái trên ghế dựa, trên người mặc quần jean và áo sợi mi màu xanh lam, tay áo được anh tuỳ tiện xăn đến khuỷu tay.

Trong lúc Đường Vịnh Hi đang chất vấn anh về chuyện của anh hai, đột nhiên điện thoại di động của anh vang lên, Tần Gia Vỹ lập tức bắt máy, sợ làm ồn đến Tần Gia Uy.

Nghe được những gì Sam báo cáo, anh liền quýnh quáng rời khỏi bệnh viện đi đến nơi Sam đang giám sát Thiết An Lâm.

Vừa ngồi vào chiếc xe Lamborghini màu đỏ chói, Tần Gia Vỹ đã phóng đi thật nhanh.

Trong đầu còn đang suy nghĩ đến lời nói của Sam trong điện thoại.

"*Nhị gia, cô Thiết đang bị một đám du côn quấy rối.*

Ngài có muốn thuộc hạ ra tay giúp đỡ cô ấy không?."

Trong đầu nghĩ vậy chân liền ấn mạnh xuống cần ga, chiếc xe tăng tốc chạy vào khu chung cư bình dân, những căn hộ lụp sụp cùng với những quầy bán hàng cũ kỹ hai bên đường làm Tần Gia Vỹ nhíu mày khó chịu.

Vừa nhìn thấy chiếc xe thể thao đắt tiền tiến vào một nơi khỉ ho cò gáy này, ánh mắt hiếu kỳ của tất cả mọi người liền dõi theo xem.

Có người còn ngang nhiên đứng ngay chính giữa đường nhìn, không hề quan tâm đến việc chiếc xe còn đang lăng bánh.

Tần Gia Vỹ nóng nảy ấn vào còi xe.

"*Bíp.....bíp....."*

Anh vừa bóp còi vừa hụ ga tăng tốc muốn cảnh cáo bọn họ.

Chạy một lúc đến cuối đường Tần Gia Vỹ nhìn thấy Sam cùng đám thuộc hạ đang ngồi trong quán nước chờ anh.

Tần Gia Vỹ dừng lại đậu trước quán nước nhỏ, không quan tâm đến vẻ mặt khó chịu của ông chủ vì cả cửa tiệm đã bị chiếc xe thể thao đỏ chói của anh che khuất.

Tần Gia Vỹ không đợi Sam lên tiếng liền nôn nóng hỏi.

"*Người đâu?."*

Sam mở to mắt vì kinh ngạc, từ trước tới giờ anh chưa từng nhìn thấy Nhị gia nghiêm túc vì bất cứ chuyện gì.

"*Dạ, cô Thiết đang cùng một đám người ở bên trong nhà hàng Hãi Ký.*

Nhưng....."

Sam nói đến đây đột nhiên dừng một chút, trong lời nói của anh có gì đó ẩn khuất.

"*Nhưng cái gì?!"*

Tần Gia Vỹ bực bội quát lên, có chuyện gì mà Sam lại ấp a ấp úng không chịu nói ra.

"*Nhưng theo thuộc hạ quan sát, hình như cô Thiết đang thi hành nhiệm vụ."*

Sam nhìn Tần Gia Vỹ nói một cách nghiêm túc, Tần Gia Vỹ liền hiểu ý tứ trong lời nói của Sam, anh biết Sam sợ anh sẽ hành động lỗ mãng làm hỏng việc của Thiết An Lâm.

"*Đi*."

Tần Gia Vỹ vừa nói xong liền bước nhanh về hướng Sam chỉ, anh muốn xem bọn du côn nào lại to gan đến như vậy dám bắt nạt An Lâm của anh.

Tần Gia Vỹ thật kinh ngạc, bước chân chợt khựng lại trước cửa chính của nhà hàng Hãi Ký, khi anh nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của Thiết An Lâm.

Thiết An Lâm lúc này nhìn vào thật quyến rũ, trên người mặc một cái áo thung ngắn bó sát vào cặp ngực căng tròn để lộ phần bụng trắng nõn, cùng với cái quần jean ngắn rách te tua, cặp đùi thon dài được phơi bày ra ngoài.

Thiết An Lâm cùng mấy cô gái đang đứng trước mặt bốn người đàn ông,

Tần Gia Vỹ nhận ra được một trong bốn người đó chính là Dũng sẹo.

Hắn là đại ca của bang Hắc Xà chuyên buôn bán ma tuý và kinh doanh mại dâm trong các hộp đêm.

Nhìn một cái Tần Gia Vỹ biết ngay Thiết An Lâm đang nằm vùng, cô lén trà trộn vào bang Hắc Xà tìm chứng cớ phạm tội của bọn họ để bắt người.

Một người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh Dũng sẹo vươn tay ra sờ vào bờ mông hấp dẫn của Thiết An Lâm, hắn trưng ra bộ mặt thèm thuồng nói với giọng dâm đãng.

"*Em gái, tối nay em sẽ phục vụ tôi."*

Người đàn ông trung niên này chính là khách hàng lớn nhất của Dũng sẹo, mỗi tuần hắn sẽ đến đây vào ngày chủ nhật tuyển một em để họ phục vụ, làm thỏa mãn dục vọng trong lòng hắn.

Vì hắn là khách hàng chịu chi nhất nên Dũng sẹo đặc biệt dành quyền ưu tiên để hắn chọn hàng mới.

Thiết An Lâm khó chịu khi bàn tay kinh tởm của hắn ta chạm vào người, cô không tự chủ lui về phía sau để tránh xa hắn ra.

Dũng sẹo nhìn thấy cử chỉ kháng cự của Thiết An Lâm liền tức giận, hắn lập tức đập mạnh bàn tay to lớn của mình lên mặt bàn, hắn không thể nào đắc tội với ông chủ Hoàng được.

Mấy tên thuộc hạ đứng bên cạnh, nhìn thấy nộ khí trong ánh mắt của đại ca liền hiểu ý bước tới, một tay giữ chặt vai cô tay còn lại nắm tóc của Thiết An Lâm kéo về phía sau hung hăng nói.

"*Mau! Xin lỗi ông chủ Hoàng ngay."*

Thiết An Lâm bị tên thuộc hạ của Dũng sẹo đột ngột giật tóc làm cô đau

đớn, liền bày ra bộ mặt sợ sệt.

"*Xin...lỗi....ông chủ, xin ông rộng lượng tha thứ cho em.*

Em là người mới không biết nguyên tác, mong ông chủ th ôn g cảm cho ạ."

Thiết An Lâm nói với giọng ngọt như đường, ngoài mặt cô cười thật tươi nhưng trong lòng thầm nghĩ.

"*Các người hãy chờ xem, đến khi tôi nắm được chứng cớ các người nhất định sẽ hối hận."*

Tần Gia Vỹ nhìn thấy vẻ lẳng lơi Thiết An Lâm bày ra trước mặt mấy tên dê xòm đó, trong lòng anh hiện lên sự phẫn nộ, bàn tay đang cầm chìa khoá bất giác siết chặt lại.

Sam đứng bên cạnh nhìn thấy biểu hiện của Tần Gia Vỹ trong lòng anh biết.

"*Lần này Nhị gia thật sự đã động lòng."*

Đột nhiên nét mặt giận dữ của Tần Gia Vỹ chợ hiện lên nụ cười nguy hiểm, anh thản nhiên bước tới bàn của bọn họ.

Tần Gia Vỹ vừa bước tới bên cạnh Thiết An Lâm, bàn tay mạnh mẽ không kiêng kỵ gì choàng qua vòng eo nhỏ nhắn của cô kéo cô sát vào lòng.

Không chỉ Dũng sẹo và ba người đàn ông ngồi trước mặt, ngay cả Thiết An Lâm cũng kinh ngạc trong lòng.

Cô hốt hoảng vì đột nhiên bị người đàn ông ôm chặt, bàn tay định ra quyền cho cái tên không biết chết là gì một bài học, nhưng thật may cô dằn được cơn giận trong lòng.

Thiết An Lâm liền xoay mặt nhìn người đàn ông này, đập vào mắt cô chính là gương mặt tươi cười của Tần Gia Vỹ.

Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên gương mặt không đàng hoàng của anh, trong lòng Thiết An Lâm liền hiện lên cảm giác bất an.

Tần Gia Vỹ biết được thân phận cảnh sát của cô, nếu anh nói cho bọn họ biết thì kế hoạch cô và đồng đội dày công sắp đặt bấy lâu, xem như là công dã

tràng.

Sắc mặt hung tợn của Dũng sẹo liền trầm xuống, hắn tức giận vì hành vi ngang tàng của Tần Gia Vỹ, Dũng sẹo hung hăng dùng tay đập bàn đứng lên.

"*Mày dám to gan, ở....."*

Vừa nói đến đây hắn chợt nhận ra người đứng trước mặt hắn chính là Tần Gia Vỹ, người đứng thứ nhì của Tần gia bang mafia khét tiếng nhất thới giới.

Nụ cười nịnh nọt lập tức xuất hiện trên gương mặt phách lối của hắn ta, dù bang Hắc Xà của hắn xem như có tiếng tâm tại New York này, nhưng so với Tần gia thì cùng lắm chỉ là một con kiến nhỏ, chỉ cần Tần Gia Uy giận dữ hắt hơi một cái cũng có thể sang bằng bang Hắc Xà của hắn ta.

"*Nhị gia, sao hôm nay cậu có hứng đến nơi hẻo lánh này."*

Dũng sẹo cười khách khí nói, vừa nói hắn vừa ra hiệu cho tên thuộc hạ chuẩn bị ghế cho Tần Gia Vỹ ngồi.

Tần Gia Vỹ không quan tâm đến thái độ ân cần của Dũng sẹo, anh liếc nhìn vào cái ghế bên cạnh không hề có ý định ngồi xuống.

"*Tôi đến đây là vì người phụ nữ của tôi."*

Tần Gia Vỹ nhìn thẳng vào bốn người nói một cách thảnh nhiên, bàn tay chợt siết chặt eo của Thiết An Lâm hơn.

Khuôn mặt tươi cười của Tần Gia Vỹ lúc này càng rạng rỡ hơn, khi anh nhìn thấy nét mặt hầm hầm của Thiết An Lâm khi nghe anh nói vậy.

Cô nghiêng mặt, trợn mắt nói nhỏ vào tai anh.

"*Ai là người phụ nữ của anh?."*

Thiết An Lâm vừa nói vừa dùng khuỷu tay huých mạnh vào bụng của Tần Gia Vỹ, muốn anh buông cô ra.

Nhìn thấy nét mặt muốn ăn tươi nuốt sống người khác của cô, trong lòng anh càng thêm vui sướng, anh không vì sự phản kháng của cô mà rút tay về, ngược lại càng hứng thú để trêu chọc cô hơn.

Tần Gia Vỹ nghiêng mặt thì thầm vào tai cô một cách ám muội.

"*Nếu em còn không nghe lời, thì tôi sẽ....."*

Tần Gia Vỹ cố tình nói ra những lời đe dọa, dù anh không nói thẳng ra nhưng Thiết An Lâm biết nếu cô không chịu hợp tác, Tần Gia Vỹ nhất định sẽ nói cho bọn họ biết cô là cảnh sát nằm vùng.

Suy nghĩ đến sự nặng nhẹ của việc này, Thiết An Lâm đành đứng yên để mặc cho Tần Gia Vỹ muốn làm gì thì làm.

"*Người phụ nữ của cậu?."*

Nghe Tần Gia Vỹ nói vậy Dũng sẹo liền nhìn Thiết An Lâm kinh ngạc nói, hắn muốn xác định lại lời nói của Tần Gia Vỹ là sự thật.

Tần Gia Vỹ nhìn vào người đàn ông trung niên vừa rồi dám chạm vào người Thiết An Lâm nói với giọng không vui.

"*Phải cô ấy rất nghịch ngợm, chúng tôi chỉ cải nhau vài ba câu cô ấy liền đến đây để chọc tức tôi."*

Chương 114: Ngoại Truyện Tần Gia Vỹ Và Thiết An Lâm 2

Hắn nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Tần Gia Vỹ liền toát mồ hôi lạnh, ai nấy đều biết Tần gia là băng đảng xã hội đen tàn bạo nhất. Việc họ chỉ trong vòng một đêm đã khiến bang phái nổi tiếng của Nhật bản, Kumamoto biến mất trên thế gian này, đã chấn động cả giới hắc đạo.

"*Nhị gia, xin Nhị gia bỏ qua cho tôi.*

Tôi không biết cô ấy là người của cậu, nếu tôi biết dù tôi có mười cái mạng cũng không dám động vào."

Ông chủ Hoàng cúi đầu khép nép nói với giọng lo lắng, bàn tay đang đặt trên đùi bất giác rung rung, trong lòng lo sợ nếu lỡ Tần Gia Vỹ thật sự tức giận thì cái công ty xây dựng nhỏ bé của ông lập tức biến thành bình địa.

Tần Gia Vỹ với nét mặt ngạo mạn, không kiên nể gì bốn người đàn ông ngồi trước mặt nói một cách kiêu căng.

"Tôi thách ông dám."

Nói xong anh liền xoay người lại trước ánh mắt lo ngại của tất cả mọi người, Tần Gia Vỹ hiên ngang ôm Thiết An Lâm rời khỏi.

Mấy cô gái có số phận đen đủi đứng bên cạnh dùng ánh mắt hâm mộ nhìn theo bóng lưng của anh và Thiết An Lâm, trong lòng ao ước có một ngày mình cũng được một người đàn ông vừa đẹp trai vừa có thế lực như Tần Gia Vỹ chiếu cố.

Vừa bước ra khỏi cửa nhà hàng Hải Ký Thiết An Lâm liền trở mặt, cô dùng sức đẩy Tần Gia Vỹ ra.

"*Anh buông tôi ra."*

Tần Gia Vỹ nghe cô nói vậy liền lưu manh ôm cô chặt hơn.

Trong lúc này Sam và thuộc hạ đứng bên cạnh, họ nhìn thấy hành động

ngang tàng của Tần Gia Vỹ liền xoay người qua chỗ khác không dám nhìn thêm.

"*Anh làm gì vậy?*

Mau buông tôi ra."

Thiết An Lâm tức đến muốn điên lên, cô dẫy dựa quăng những cú đấm xối xả vào người anh.

"*Vừa rồi khi tôi nói em là người phụ nữ của tôi, em không lên tiếng phản bác, nên tôi nghĩ em đã đồng ý."*

Tần Gia Vỹ cười tươi nói ánh mắt chợt hiện lên tia giảo hoạt, Thiết An Lâm nghe anh nói vậy tức đến mặt cũng trở nên ửng hồng, trong lòng thầm nghĩ.

"*Cái tên này có bệnh hay không? Vừa rồi hắn đã hâm dọa không cho mình phản kháng, vậy mà bây giờ lại nói là mình tự đồng ý."*

Thiết An Lâm chưa từng gặp phải người nào ngang ngược như Tần Gia Vỹ vậy.

Tần Gia Vỹ càng nhìn vào khuôn mặt quật cường của cô, trong lòng càng hiện lên sự khao khát muốn có được cô.

Thiết An Lâm hốt hoảng khi cô nhìn thấy sự biến đổi trong ánh mắt của anh, lúc này cô mới ý thức được thân thể của hai người đang cò sát vào nhau, cặp ngực căng tròn vì dằn co thản nhiên mạ sát vào lồng ngực rắn chắc của Tần Gia vỹ.

Thiết An Lâm bối rối đẩy Tần Gia Vỹ ra, miệng lớn tiếng quát.

"*Anh còn không buông tôi ra, tôi sẽ kiện..."*

Lời nói còn chưa hết câu, cái miệng xinh xắn của cô đã bị đôi môi luôn nở một nụ cười tà mị của Tần Gia Vỹ chặn lại, anh hiên ngang dùng đầu lưỡi của mình tiến sâu vào trong khoang miệng của cô.

Thiết An Lâm ngây người vì hành động đột ngột này của anh, cô mở to mắt nhìn vào người đàn ông trước mặt, tay không ngừng đấm lên người anh.

"*Um..... Anh mau..... Buông ra.....*"

Thiết An Lâm càng nói Tần Gia Vỹ càng mút lấy mật ngọt thuộc về riêng cô, anh không có ý định dừng lại.

Tần Gia Vỹ dùng cách cứng rắn này để nói cho Thiết An Lâm biết, cô càng phản kháng anh càng lưu manh.

Thiết An Lâm là người mạnh mẽ không dễ gì để người khác bắt nạt, cô nâng chân đá vào hạ thân của Tần Gia Vỹ, nhưng hành động của cô đã thất bại, khi chân còn chưa chạm vào người anh đã bị Tần Gia Vỹ dùng hai chân kẹp lại.

Thiết An Lâm không thể vì vậy mà chịu thua, liền cắn mạnh vào môi anh.

Tần Gia Vỹ nhíu mày, khuôn mặt anh tuấn chợt hiện lên tia thích thú, cô gái này thật hung hăng.

Mùi máu tanh nồng nặc làm cả hai đều cảm giác khó chịu, Tần Gia Vỹ nhìn thấy Thiết An Lâm kịch liệt phản khán trong lòng chợt hiện lên tia xót xa, anh buông đôi môi mỏng đã bị anh điên cuồng mút lấy ra, cho dù trong lòng anh thật sự không muốn.

Thiết An Lâm được Tần Gia Vỹ buông ra liền quay đầu bỏ chạy, giống như nếu cô còn ở lại nơi này thêm giây phút nào nữa, cái tên vô lại này nhất định sẽ không tha cho cô.

Thiết An Lâm vừa chạy vừa dùng tay lau miệng của mình, nụ hôn đầu của cô đã bị người đàn ông lưu manh này cướp lấy.

"*Đồ đàn ông xấu xa.*"

Thiết An Lâm vừa đi vừa tức giận mắng.Tần Gia Vỹ không đuổi theo cô, anh đứng đó nhìn theo bóng lưng hối hả của Thiết An Lâm, bàn tay vô tình sờ lên môi của mình, trong lòng cảm giác ngọt đến không nói nên lời.

Thiết An Lâm trong lòng tức giận vì bị Tần Gia Vỹ phá đám, nếu không phải vì anh chắc bây giờ cô đã trà trộn vào đường giây mãi dâm của tên Dũng sẹo kia.

Đi lang thang một lúc Thiết An Lâm đành quay trở về nhà trọ cô đã thêu,

bước vào căn phòng đơn sơ chỉ có một cái bàn và hai cái ghế đặt ngay chính giữa bên phải là cái giường đôi, được thông vào phòng tắm và nhà vệ sinh.

Bên trái là nhà bếp thật nhỏ chỉ đủ chứa một người.

Thiết An Lâm mệt mỏi cởi giày đặt sang một bên cô bước chậm rãi ngồi lên giường, tay cầm túi xách quăng sang một bên.

Thiết An Lâm thản nhiên ngã người về phía sâu nằm trên cái giường đôi với tâm trạng chán nãn, ánh mắt sắc bén nhìn lên trần nhà.

Cô đã chấp hành nhiệm vụ này một tuần, phải vất vả lắm mới có cơ hội tiếp cận với Dũng sẹo, nhưng theo tình hình bây giờ dù cô có quay trở lại cũng không làm gì được nữa, vì hắn sẽ không dám đụng vào người phụ nữ của Tần Nhị gia.

Sau lần gặp mặt Tần Gia Vỹ và Tần Gia Uy tại bar Night Angel trong buổi sinh nhật của cô, cô đã điều tra về thân phận của anh.

Cô thật không ngờ anh chính là em trai của ông trùm mafia, người mà cảnh sát cũng phải kiên nể không dám đụng đến.

Cảnh sát cũng phải e dè huống hồ gì mấy tên tép rêu trong hắc đạo như Dũng sẹo.

Càng nghĩ Thiết An Lâm càng thêm ảo não, cô vươn tay xoa xoa huyệt thái dương của mình.

Đột nhiên cánh cửa phòng tắm được mở ra, theo phản xạ tự nhiên Thiết An Lâm liền thò tay xuống gầm giường lấy ra khẩu súng cô cắt giấu, chĩa thẳng vào người bước ra từ phòng tắm.

Tần Gia Vỹ trên người là bộ đồ ngủ màu xanh nhạt mái tóc ngắn gọn còn động lại những giọt nước trông suốt, anh thật bình tĩnh nét mặt không hề hiện lên tia e dè trước khẩu súng trên tay cô.

Anh tươi cười nhìn Thiết An Lâm.

"*Em chào đón người đàn ông của mình như thế này sao?.*"

Thiết An Lâm không quan tâm đến lời nói giễu cợt của anh, cô không thể

nào tin nổi Tần Gia Vỹ lại ngang nhiên xâm nhập gia cư của người khác.

Cô cầm súng chỉ chỉ vào người của anh nói với giọng ngỡ ngàng.

"*Sao.... Sao anh lại ở trong nhà của tôi?."*

"*Tôi vừa mới mua lại cả toà chung cư này, bây giờ tôi mới chính là chủ nhà của em."*

Tần Gia Vỹ cười tươi nói, không biết vì sao khi anh nhìn thấy vẻ mặt tức giận của cô, trong lòng lại cảm giác sảng khoái vô cùng.

"*Sao có thể?*

Bà chủ đã hứa cho tôi thuê nửa năm rồi mà."

Thiết An Lâm nhìn anh nói, cô không tin vào lời nói của Tần Gia Vỹ.

"*Lời hứa thì làm sao so được với tiền, tôi đã mua nó lại gấp mười lần giá của thị trường.*

Em nghĩ bà chủ có vì lời hứa với em, mà từ chói mối làm ăn tốt như vậy không?."

Tần Gia Vỹ thản nhiên ngồi xuống ghế, bàn tay cầm cái khăn tắm lau lau tóc của mình.

"*Anh muốn sao đây?."*

Thiết An Lâm không biết Tần Gia Vỹ muốn gì ở cô, một công tử ăn chơi như anh tại sao lại tốn công phí sức để trêu đùa cô.

"*Ở cùng tôi một tuần, một tuần sau tôi sẽ không quấy rầy em nữa.*

Đổi lại với một tuần thời gian của em, chính là chứng cứ phạm tội của Dũng sẹo."

Tần Gia Vỹ nhìn Thiết An Lâm nói, Thiết An Lâm nghi ngờ nhìn anh.

"*Nếu tôi không đồng ý?."*

"Em không đồng ý cũng không được."

Tần Gia Vỹ bá đạo nói, sau khi lau khô mái tóc ngắn gọn của mình, liền đặt cái khăn trên tay lên cái bàn cũ kỹ bên cạnh.

Thiết An Lâm biết nếu cô không chấp nhận anh thì anh nhất định sẽ không tha cho cô, với tính tình ngang như cua của anh, cô tin chắc anh sẽ đến khuấy động cả cái đồn cảnh sát.

Chương 115: Ngoại Truyện Tần Gia Vỹ Và Thiết An Lâm 3

Cứ như vậy hai người sống chung một căn hộ, anh ngủ trên sofa còn cô ngủ trên giường. Hai người không đi đâu ngòai siêu thị kế bên nhà, khi trở về cô và anh cùng nhau xuống bếp nấu cơm.

Tuy cả tuần nay hai người luôn quấn quýt bên nhau, nhưng luôn giữ lễ không hề có hành động thân mật, cho dù hai người không nói ra miệng nhưng trong lòng đã có đối phương.

Thời gian một tuần thấm thoát trôi qua, hôm nay là đêm cuối cùng hai người được ở bên cạnh nhau, sau ngày hôm nay xem như đường ai nấy đi, Tần Gia Vỹ sẽ không quấy rầy cô nữa.

Tần Gia Vỹ là một người ngang ngược, nhưng những gì anh đã hứa anh nhất định sẽ giữ lời.

Hôm nay hai người cũng như thường lệ cùng nhau đi bộ đến siêu thị bên cạnh nhà, rồi trở về căn hộ tuy nhỏ nhưng lại vô cùng ấm áp để nấu buổi tối, trong lúc hai người đi ngang qua công viên trở về nhà, một bà cụ đang tập thể dục nhìn Tần Gia Vỹ bằng ánh mắt quý mến, lúc này anh đang sách túi lớn túi nhỏ đi bên cạnh Thiết An Lâm, trên gương mặt nở một nụ cười hạnh phúc.

"Cháu gái, cháu thật hạnh phúc được chồng yêu thương."

Ngày nào bà cũng đến công viên này để tập thể dục, bà đã để ý hai người cả tuần nay, nhìn thấy Tần Gia Vỹ luôn ân cần chăm sóc cho Thiết An Lâm, nên bà nghĩ hai người là vợ chồng son.

"Bà à, anh ấy không phải là chồng của cháu."

Thiết An Lâm nhìn bà cụ giải thích, cô và anh có chỗ nào giống hai vợ chồng đâu.

Tần Gia Vỹ nghe bà cụ nói vậy trong lòng thật vui vẻ, anh cười tươi nhìn bà.

"Dạ, vợ cháu quả thật rất hạnh phúc."

Lời nói của Tần Gia Vỹ làm Thiết An Lâm kinh ngạc xoay đầu nhìn chòng chọc vào anh, cô nhíu mày khi nhìn thấy nét mặt tinh nghịch của Tần Gia Vỹ.

"*Bà đã sống gần cuối đời, nên mắt nhìn người của bà rất giỏi, bà thấy hai vợ chồng cháu có phúc hậu lắm.*

Bà chúc hai cháu trăm năm hạnh phúc."

Bà nhìn hai người nói ra lời chúc phúc, Thiết An Lâm định phản bác lại nhưng cuối cùng cô cũng không nói gì, cô biết dù cô có giải thích cũng vô dụng, chỉ lườm anh một cái rồi bỏ đi.

Tần Gia Vỹ nhìn thấy dáng vẻ nổi cáu của cô, trong lòng anh hiện lên cảm giác vui sướng.

Không biết vì sao anh lại thích trêu chọc cô mãi.

Vừa về đến nhà, Thiết An Lâm đem thức ăn mua ở siêu thị vào trong bếp, Tần Gia Vỹ cũng như thường lệ đi thẳng vào phòng tắm.

6 giờ chiều ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ rọi thẳng vào căn hộ nhỏ, một người đàn ông mặc trên người bộ đồ thoải mái bận bịu dọn bàn ăn, còn người phụ nữ trên người mặc cái đầm màu trắng thật xinh đẹp choàng cái tạp-dề đang lăng xăng trong bếp, hôm nay Thiết An Lâm làm rất nhiều món ngon, xem như là buổi tiệc chia tay của hai người.

Thiết An Lâm vừa nấu xong cô đứng dựa người vào cánh cửa phòng bếp, ánh mắt long lanh nhìn dáng vẻ chăm chú đặt những đĩa thức ăn lên bàn của anh, trong lòng hiện lên cảm giác xao xuyến, cô không ngờ khi anh không có hành động ngang tàng vô pháp vô thiên lại đáng yêu đến như vậy.

Trong lòng Thiết An Lâm vừa vui mừng, cuối cùng cũng đã đến lúc Tần Gia Vỹ phải rời đi, nhưng đồng thời trong lòng cô cũng hiện lên cảm giác lưu luyến, không biết sau ngày hôm nay, hai người còn gặp lại nhau nữa không.

Hôm nay tuy ngoài mặt hai người đều tỏ ra bình thường nhưng trong lòng lại hiện cảm giác tiếc nuối, một cảm giác làm cả hai chỉ mong sao thời gian có thể dừng lại vĩnh viễn vào giờ phút này.

Sau khi Tần Gia Vỹ đem hết món ăn đặt trên bàn, anh lịch sự kéo ghế cho Thiết An Lâm ngồi.

Cô thản nhiên cởi bỏ tạp-dề đặt sang một bên, tao nhã ngồi xuống ghế, cô đã quen với việc ga lăng này của anh nên trong lòng cảm thấy việc này vốn dĩ đàn ông nên làm.

Cái bàn thật nhỏ cho dù hai người ngồi đối diện với nhau, chỉ cần vươn tay cũng có thể chạm được đối phương, trong suốt thời gian của buổi cơm không ai nói lời nào, Thiết An Lâm cứ cúi đầu ăn cơm, ánh mắt đượm buồn không dám nhìn vào ánh mắt thâm thuý của Tần Gia Vỹ.

Cuối cùng những lời anh muốn nói với cô đã bị anh cố tình đè nén dưới tận đáy lòng, khi anh nhìn thấy hành động tránh né của cô, trong lòng anh nghĩ chắc Thiết An Lâm thật sự chán ghét anh, nên nhìn anh một cái cô cũng không muốn.

Thật ra lý do đó chưa đủ để một người ngang tàng như anh bỏ cuộc, với tính tình bá đạo của anh nếu anh muốn dù Thiết An Lâm không chịu nhìn anh, anh cũng sẽ có cách bắt cô đối diện với gương mặt đẹp trai này.

Sở dĩ anh ngần ngại chính là vì, Sam đã nói với anh ngày mai anh phải cùng anh hai sang Trung Quốc sau đó về Italy ngay, không biết lúc nào mới trở lại nước Mỹ này.

Cả căn phòng thật yên tĩnh chỉ nghe được tiếng hít thở nặng nề cùng với tiếng đũa va chạm vào chén, một lúc sau đột nhiên bàn tay to lớn của Tần Gia Vỹ vươn tới, Thiết An Lâm kinh ngạc ngước mặt lên nhìn Tần Gia Vỹ, lúc này ánh mắt của anh nhìn cô thật dịu dàng thật ấm áp, làm trái tim của Thiết An Lâm đập thình thịch.

Nhìn thấy ánh mắt ngỡ ngàng của Thiết An Lâm nhìn mình, Tần Gia Vỹ không nói gì chỉ nhếch môi lên cười nhẹ.

"*Miệng em bị dính thức ăn*."

Bàn tay cường tráng nhẹ nhàng phủi đi hạt cơm dính ở mép môi cô.

Bàn tay ấm áp vừa chạm vào mặt cô, trong lòng Tần Gia Vỹ chợt hiện lên cảm giác nao núng, kèm theo là cảm giác lâng lâng làm trái tim của anh bất

giác nhảy loạn nhịp.

Cuối cùng những đắng đo trong lòng anh, đã bị ánh mắt gợi tình của Thiết An Lâm làm tan biến.

Tần Gia Vỹ hơi kinh ngạc vì lần này Thiết An Lâm không hề lẫn tránh sự đụng chạm của anh, nếu đổi lại là trước đây Thiết An Lâm nhất định sẽ hung hăng đập bàn ném chén, cho anh một trận.

Thiết An Lâm ngây người nhìn anh không chớp mắt, Tần Gia Vỹ cảm giác được cô không còn sự bài xích đối với anh, anh liền khom tới đặt lên môi cô một nụ hôn trìu mến, nụ hôn khởi đầu thật nhẹ nhàng thật cẩn thận, từ từ chuyển sang nồng nhiệt hẳn lên, không biết từ lúc nào Tần Gia Vỹ đã đến bên cạnh cô, bàn tay mạnh mẽ thản nhiên choàng qua eo cô khéo cô sát vào lòng.

Cảm giác được Thiết An Lâm nhiệt tình đáp trả nụ hôn của anh, Tần Gia Vỹ càng thêm bạo dạn.

Mặt trời màu cam ngòai cửa sổ lúc này đã bao trùm lên hai thân thể đang kịch liệt quấn lấy lẫn nhau.

Không bao lâu sau dưới sàn nhà bằng gỗ trong căn hộ nhỏ, nằm rãi rác quần áo của hai người.

Sau một trận ái ân long trời lỡ đất Tần Gia Vỹ yêu thương ôm Thiết An Lâm vào lòng, anh để cô dựa đầu lên lồng ngực vạm vỡ của anh, hai người không mặc gì thân thể chỉ được che bởi cái chăn mỏng.

Trong lòng Tần Gia Vỹ thật vui vẻ cảm giác thỏa mãn làm tinh thần anh vô cùng sảng khoái, khi anh biết được anh chính là người đàn ông đầu tiên của cô.

"An Lâm, anh yêu em."

Chương 116: Ngoại Truyện Tần Gia Vỹ Và Thiết An Lâm 4

Tần Gia Vỹ vừa nói bàn tay to lớn đang đặt bên hông bất giác choàng quay vòng eo nhỏ nhắn của cô ôm cô chặt hơn.

Anh cúi đầu hôn lên trán cô, toàn thân Thiết An Lâm như điện giật cô không biết phải nói gì chỉ nhìn anh mỉm cười ngọt ngào.

Cô không ngờ Tần Gia Vỹ lại nói ra ba từ đó với cô, khi cô trưởng thành vì lo chú tâm vào công việc, tuy có rất nhiều người theo đuổi cô, nhưng Thiết An Lâm chưa từng động lòng.

Cũng không ít người nói câu "anh yêu em" để tỏ tình với cô, Thiết An Lâm không hề để tâm.

Đến tận hôm nay ba từ này được thốt ra từ miệng của Tần Gia Vỹ, lại có ý nghĩa lớn lao trong lòng cô.

Hai người cứ giữ tư thế lãng mạng đó đến khi Tần Gia Vỹ bất đắc dĩ lên tiếng.

"An Lâm, anh có chuyện phải rời khỏi nước Mỹ một thời gian, anh hứa sau khi xử lý xong mọi việc anh sẽ quay trở về tìm em."

Tần Gia Vỹ vừa nói xong lại cúi đầu hôn lên trán cô thêm một lần nữa, cảm giác lưu luyến làm trái tim anh thắt lại, nhưng việc đi qua Italy lần này là việc sống còn của Tần Gia Uy, anh không thể không đi.

Thiết An Lâm vẫn như cũ không nói gì, cô biết những gì Tần Gia Vỹ làm đều là phạm pháp, nhất định sẽ gặp nhiều nguy hiểm nhưng vì thân phận cảnh sát của cô, nên không tiện hỏi anh.

Trong lòng Thiết An Lâm hiện lên nhiều nỗi lo âu, cô vừa lo lắng cho sự an nguy của anh, cũng lo cho chính bản thân mình.

Cô là cảnh sát anh là tội phạm, nếu anh hai biết được bạn trai của cô là người đứng thứ nhì trong mafia, thì chắc chắn sẽ không chấp nhận đoạn tình cảm

này của anh và cô.

Việc làm cảnh sát cô có thể vì anh xin từ chức, nhưng về phần anh hai cô không biết phải đối mặt với anh ấy như thế nào.

Ngược lại với Thiết An Lâm, Tần Gia Vỹ thật thoải mái anh không hề lo sợ vì anh biết quan hệ giữa Thiết An Minh và anh hai.

Suy nghĩ một lúc Thiết An Lâm bất giác thiếp đi, hơi ấm cùng với mùi hương nam tính tỏa ra từ trên người anh làm Thiết An Lâm ngủ một giấc an lành.

Ánh sáng ban mai cùng với tiếng chim hót thanh thoát từ bên ngoài cửa sổ làm Thiết An Lâm tỉnh giấc, bàn tay thong dài sờ bên cạnh giường, cái cô chạm phải không phải là thân thể cường tráng ấm áp của Tần Gia Vỹ mà là một mảnh trống không lạnh lẽo, làm trái tim Thiết An Lâm cảm giác thất vọng vô cùng.

Cô ngồi bật dậy cặp mắt sáng long lanh nhìn xung quanh căn phòng nhỏ, không thấy bóng dáng của anh đâu cô chợt nhớ đến lời nói đêm qua của anh.

"*Không lẽ anh đã sang Trung Quốc?."*

Đêm qua anh nói anh phải rời khỏi, nhưng cô không ngờ anh lại đi sớm như vậy.

Thiết An Lâm cầm lấy cái chăn mỏng kéo lên che đi trái tim mỏng manh của mình, cặp mắt chờ mong nhìn ra ngoài cửa sổ nơi ánh sáng đã bao trùm cả vạn vật sinh linh, trong lòng thầm nghĩ đến chuyện của tối hôm qua.

Đột nhiên trong lòng của cô hiện lên cảm giác bất an, khi cô chợt nghĩ đến những tin đồn về Tần Gia Vỹ bên ngoài.

"Nhị công tử của Tần gia là người phong lưu đa tình."

Bốn tháng sau cuối cùng Thiết An Lâm cũng đã nộp đơn xin từ chức, cô và Du Trinh Trinh có hẹn đi dạo phố tại một trung tâm thương mại lớn nhất New York.

"An Lâm, sức khỏe của em dạo này như thế nào?."

Du Trinh Trinh nhìn Thiết An Lâm

vừa đi vừa nói, trên tay mỗi người xách rất nhiều túi lớn túi nhỏ vừa mới mua từ những cửa hàng hiệu.

"Bây giờ em đã khỏe hơn nhiều, cảm ơn chị đã quan tâm."

Thiết An Lâm tươi cười nói, cặp mắt lấp lánh nhìn vào quán cafe trước mặt bước tới.

Hai cô đi mua sấm cũng đã một canh giờ, mua được rất nhiều đồ bây giờ Thiết An Lâm thật sự rất mệt tòan thân cô uể oải, lúc trước dù cô có truy đuổi tội phạm suốt hai canh giờ, đối với cô cũng chẳng nhầm nhò gì cả, nhưng bây giờ chỉ đi một chút Thiết An Lâm đã cảm giác mệt mỏi đến tận xương tủy.

Ngồi xuống ghế trong quán cafe Thiết An Lâm liền cảm thấy thỏi mái vô cùng, dạo này khẩu vị của cô đã thay đổi rất nhiều, lúc trước cô không thích ăn ngọt nhưng bây giờ chỉ cần nghĩ đến bánh kem là cô đã thèm đến chảy nước miếng.

Cô phục vụ đem đến hai ly nước cam tươi cùng với hai đĩa bánh bong lan Tiramisu, một loại bánh ngọt của Italy, vừa nhìn thấy đĩa bánh cặp mắt của Thiết An Lâm lập tức phát sáng. Cô tươi cười cầm cái thìa lên xắn xuống một miếng đưa vào miệng của mình.

Du Trinh Trinh nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc khi ăn bánh ngọt của cô liền bật cười thành tiếng.

"Em ăn từ từ thôi."

Trong lòng Du Trinh Trinh cảm giác trên thế gian này thật là kỳ dịu, hai tháng trước trong dịp tình cờ cô nhìn thấy Thiết An Lâm bị ngất đi trên đường. Cô liền chạy tới giúp đỡ, Du Trinh Trinh không ngờ chỉ vì vậy cô và Thiết An Lâm đã trở thành đôi bạn thân kiêm luôn bác sĩ.

Trong lúc hai người đang vui vẻ trò chuyện ăn bánh, họ không chú ý đến sự việc đang diễn ra xung quanh mình.Không biết từ lúc nào cả cái quán cafe không còn bóng dáng của một người khách.

Khi Thiết An Lâm ý thức được có gì đó thất thường, cô liền khiều Du Trinh

Trinh nói nhỏ.

"*Chị Trinh Trinh, những người khác ban nãy đã đi đâu hết rồi?."*

Du Trinh Trinh nghe Thiết An Lâm nói vậy liền xoay người nhìn xung quanh, cặp mắt sắc bén chợt hiện lên tia kinh ngạc vì vừa rồi quán cafe rất đông khách, nhưng bây giờ lại không thấy ai cả ngoài Thiết An Lâm và cô ra.

Đột nhiên ngoài cửa chính một người đàn ông trên tay cầm một bó hoa hồng thật lớn bước chậm rãi đến trước mặt hai người.

Tần Gia Vỹ trên người mặc bộ âu phục mầu trắng nét mặt tươi cười hạnh phúc nhìn Thiết An Lâm.

Anh không quan tâm đến sự hiện diện của Du Trinh Trinh hay nhân viên phục vụ bàn, lấy trong túi quần tây ra một cái hộp nhỏ, Tần Gia Vỹ thản niên quỳ một chân trước mặt của Thiết An Lâm, anh vươn tay mở ra cái hộp, một tay cầm hoa một tay cầm chiếc nhẫn kim cương hình trái tim đưa đến trước mặt của Thiết An Lâm.

"An Lâm, gã cho anh."

Sau khi xử lý xong chuyện bên Trung Quốc, anh phải quay trở về Italy ngay để thay mặt anh hai tiếp nhận gia tộc Chung gia, còn phải lo cho việc hôn lễ của anh hai và chị dâu, nên không trở về Mỹ được.

Thật ra trong lòng Tần Gia Vỹ đã có tính toán, anh dự định sau đám cưới của anh hai, anh sẽ bay trở về Mỹ để tìm Thiết An Lâm ngay.

Thời gian anh rời xa Thiết An Lâm anh đã nhận ra một điều, anh biết trái tim của mình đã thật sự rung động vì cô, chứ đó không phải là cảm xúc nhất thời sau cuộc hoan ái.

Tuy trước đây Tần Gia Vỹ anh được xem là một công tử phong lưu khét tiếng trong hắc đạo, nhưng thật ra anh chưa từng tiếp cận với bất kỳ người phụ nữ nào, chắc có lẽ là vì tính ga lăng miệng ngọt của anh, nên không ít phụ nữ đã yêu anh say đắm.

Thiết An Lâm bỡ ngỡ cô không ngờ Tần Gia Vỹ lại xuất hiện ở đây.

Bốn tháng! Phải thời gian bốn tháng anh đã bặt vô âm tín, cô còn nghĩ anh không muốn chịu trách nhiệm nên mới cố tình tránh mặt cô.

Nhưng thật không ngờ anh lại xuất hiện ở đây, còn cầu hôn với cô nữa.

Thiết An Lâm không trả lời anh, trong lòng còn đang phân văn không biết phải quyết định như thế nào.

"*An Lâm, anh biết mình đột nhiên biến mất, rồi đột nhiên xuất hiện là không tốt, nhưng anh thật sự có chuyện cần phải giải quyết.*

Em đừng giận anh."

Tần Gia Vỹ nhìn thấy sự đắn đo trong ánh mắt của Thiết An Lâm liền giải thích.

Thiết An Lâm suy nghĩ một chút cô đột nhiên cúi đầu nhìn vào bụng của mình, một lát sau cô ngước mặt lên nhìn anh cười ngọt ngào gặt đầu.

Tần Gia Vỹ vui mừng đeo chiếc nhẫn kim cương được ánh đèn trên trần nhà rọi vào chiếu sáng lấp lánh vào ngón áp út của cô, anh vui mừng đứng lên bước tới ôm Thiết An Lâm vào lòng.

Thiết An Lâm đứng yên để Tần Gia Vỹ ôm mình, khi hai thân thể ôm chặt nhau, đột nhiên toàn thân Tần Gia Vỹ cứng đờ anh đứng bất động ngượng người trong giây lát, khi anh phát hiện có gì đó khác thường.

Tần Gia Vỹ nghi ngờ buông Thiết An Lâm ra, ánh mắt ngờ vực nhìn xuống bụng của cô, lúc này anh nhìn thấy cái bụng bằng phẳng lúc trước giờ đã nhô lên, được cô khéo léo che đi bởi cái đầm rộng thùng thình.

Con người đen nhánh của Tần Gia Vỹ hiện lên sự ngỡ ngàng, anh nhìn Thiết An Lâm không chớp mắt.

Thiết An Lâm cười tươi khi cô nhìn thấy vẻ mặt bất ngờ này của anh, cô dùng tay xoa xoa bụng của mình nói với giọng dịu dàng.

"Con ngoan, ba đã trở về tìm chúng ta."

Lời nói của Thiết An Lâm làm Tần Gia Vỹ chết lặng, khuôn mặt anh tuấn từ bàng hoàng chuyển sang mừng rỡ.

"*Tần Gia Vỹ, anh đã có con."*

Tần Gia Vỹ vui mừng ôm Thiết An Lâm vào lòng.

"*Gia Vỹ, cẩn thận."*

Nhìn thấy Tần Gia Vỹ kích động như vậy, Thiết An Lâm liền lo sợ sẽ động đến bảo bối trong bụng.

Du Trinh Trinh cười tươi khi cô nhìn thấy hai người hạnh phúc đến quên cả có những bóng đèn bên cạnh, Du Trinh Trinh xoay người nhìn mấy nhân viên phục vụ ra hiệu cho họ lui xuống, cô cũng lặng lẽ bước ra ngoài, để lại không gian riêng tư cho hai người.

**Chương tiếp theo là ngoại truyện của Việt Vũ và Du Trinh Trinh.*

Chương 117: Ngoại Truyện Việt Vũ Và Du Trinh Trinh - 1

Du Trinh Trinh với tâm trạng buồn vui lẫn lộn, vừa vui mừng cho Thiết An Lâm vừa cảm thấy xót xa cho bản thân mình, phải chăng cô cũng có thể suy nghĩ một cách phóng khoáng như Thiết An Lâm.

Thiết An Lâm có thể vì người mình yêu, hy sinh cả ước mơ làm một cảnh sát chính trực, bênh vực công lý, an phận thủ thường ở nhà làm người vợ hiền người mẹ tốt.

Suy nghĩ đến đây lòng của Du Trinh Trinh càng thêm sầu muộn, cô một mình bước đi lủi thủi trên con đường đông đúc người qua lại, ánh mắt không hồn nhìn những tòa cao ốc cao vút hai bên ven đường, trong lòng không biết vì sao lại hiện lên nhiều cảm xúc khác nhau.

Tại sao những ký ức về Việt Vũ đột nhiên xuất hiện trong đầu cô?

Từ lần đầu tiên hai người gặp mặt trong bệnh viện, cho đến những lần tình cờ gặp nhau, từng cử chỉ quan tâm, từng ánh mắt thất vọng của anh cô đều nhớ rất rõ.

Cái cô bắt buộc bản thân mình làm chính là tránh xa anh ra, vì anh và cô không cùng chung một thế giới.

Một người mang trong mình thiên mệnh để cứu người, một người sinh ra để sống trong sự chém giết.

Đang suy nghĩ lung tung đột nhiên có ai đó từ phía sau gấp gáp lướt qua người cô, đụng cô một cái thật mạnh.

Vì sự va chạm mạnh này làm Du Trinh Trinh chợt bình tĩnh lại, khi cô ngước mặt lên nhìn về phía trước cô mới ý thức được không biết từ lúc nào mình đã lê bước đến trước cửa quán bar Night Angel.

Một cô gái với gương mặt xinh đẹp dịu dàng, nhìn Du Trinh Trinh cuối đầu nhận lỗi.

"*Xin lỗi cô, tôi không cố ý."*

Du Trinh Trinh nở một nụ cười nhẹ quan sát cô gái trước mặt mình, cô hơi kinh ngạc với dung mạo thoát tục của cô ta, nụ cười ngọt ngào làm người đối diện bị thu hút một cách lạ thường.

"Tôi không sao."

Du Trinh Trinh lịch sự đáp, nhìn vào dáng vẻ lịch sự của cô gái này, chắc cô ta không cố tình đụng phải cô.

Ý An nghe Du Trinh Trinh nói vậy liền vui vẻ trong lòng, vì trễ hẹn nên cô mới gấp gáp vô tình đụng phải Du Trinh Trinh.

Sau khi chào tạm biệt, Ý An vội vàng bước vào trong quán bar Night Angel, Du Trinh Trinh đứng yên trước cửa trong lòng thật sự không biết mình muốn gì? Tại sao lại đến đây?.

Suy nghĩ một chút Du Trinh Trinh quyết định đi vào trong, dù sao về nhà cũng chỉ có một mình cô đối diện với bốn bức tường lạnh lẽo.

Bước vào cửa chính sau khi người phục vụ kiểm tra thẻ hội viên của cô liền hướng dẫn Du Trinh Trinh đến khu VIP, Việt Vũ đã tặng cho cô một thẻ hội viên cao cấp có thể ra vào khu vực VIP của quán bar bất cứ lúc nào.

Du Trinh Trinh tìm đại cho mình một cái bàn trong góc khuất, nơi có thể nhìn thấy toàn bộ sự việc trong quán bar.

"*Xin chào, cô muốn dùng gì?."*

Cô phục vụ lịch sự nhìn Du Trinh Trinh hỏi.

"*Cho tôi một ly cocktail."*

Du Trinh Trinh nói với cô phục vụ, nhưng cặp mắt vẫn đang chăm chú quan sát một cặp nam nữ đang ngồi tại một cái bàn tròn bên cạnh sàn nhảy.

Chỉ trong chốc lát cô phục vụ đã quay trở lại, đặt xuống trước mặt cô một ly cocktail với màu sắc sặc sỡ.

Du Trinh Trinh hơi sững sờ, cô không ý thức được mình đã gọi nước uống

có chất cồn.

Chắc có lẽ vì trong lòng cô đang bối rối, nên không chú tâm gọi cocktail mà cũng chẳng biết.

Du Trinh Trinh thở dài, cầm ly cocktail lên hớp một ngụm, ánh mắt vẫn không rời khỏi hai người.

Việt Vũ trên người mặc chiếc áo sơ mi màu xanh, tay áo được anh thản nhiên xắn đến khuỷu tay, anh với phong thái vô cùng nhàn nhã dựa lưng vào thành ghế nhìn Ý An cười tươi.

"*Đã lâu không gặp, em về Mỹ từ lúc nào?."*

Lúc Ý An chấp hành nhiệm vụ tại Thành Phố S có một lần cô vô tình quen Việt Vũ, sau vài lần tiếp xúc Việt Vũ biết được thân phận thật sự của Ý An.

Từ lúc đó trở đi Việt Vũ và Ý An xem nhau như đôi bạn thân.

"*Em trở về Mỹ cũng đã lâu.*

À mà, sao thần sắc của anh lại kém đến như vậy?."

Ý An nâng ly rượu trong tay lên uống một ngụm nhìn Việt Vũ nói, lần gặp mặt kỳ này cô nhìn thấy trong ánh mắt lúc nào cũng tỏa sáng của anh, chứa đựng nỗi buồn không rõ.

"*Đừng nhắc nữa, không nhắc thì thôi em nhắc đến làm trái tim của anh đau như dao cắt."*

Việt Vũ nói một cách phiền muộn, anh vừa nói vừa cầm lấy bàn tay mềm mại của Ý An đặt ngay vị trí trái tim của mình.

Trong lời nói của anh Ý An nghe ra được có phần nghiêm túc, cũng có phần đùa bỡn.

Ý An liền cười phá lên, cô nghi ngờ nhìn anh.

"Vì cô bác sĩ?."

Ý An đã từng nghe Việt Vũ nhắc qua về Du Trinh Trinh, cô cũng biết về

đoạn tình cảm chân thật của một công tử đa tình Việt Vũ dành cho cô bác sĩ thiên tài Du Trinh Trinh.

"Em không biết cô bác sĩ đó có gì tốt, lại có thể khiến Việt Thiếu nổi tiếng là phong lưu đa tình như anh, phải yêu đến chết đi sống lại?."

Ý An vừa nói vừa dùng tay đấm nhẹ vào lồng ngực rắn chắc của anh, trong lòng cô không hề có ý gì với Việt Vũ cả, ngoài tình bạn ra.

"Thôi đừng nói đến chuyện của anh nữa hiếm có dịp mình đến đây, chúng ta ra ngoài nhảy một bản nhạc."

Việt Vũ cố gắng tỏ ra không muốn quan tâm, nhưng thật sự trong lòng anh rất phiền não.

Khi anh đã trút hết tình cảm của mình cho cô, đáp lại với tấm chân tình của anh chính là một tin nhắn ngắn gọn vô tâm của Du Trinh Trinh.

"Anh còn đột nhập vào nhà tôi, tôi sẽ gọi cảnh sát."

Du Trinh Trinh ngồi một bên nhìn thấy hai người cười nói vui vẻ, cùng với cử chỉ thân mật, nhưng vì tiếng nhạc ồn ào nên cô không thể nào nghe được đối thoại giữa hai người.

Việt Vũ và Ý An đang vui vẻ lượn lờ theo điệu nhạc, họ không ngờ nhất cử nhất động của bọn họ đều bị Du Trinh Trinh giám sát.

Trong lúc này đột nhiên một người đàn ông say mèm đứng không vững đụng vào người của Ý An.

Việt Vũ thấy vậy liền nhanh tay xô hắn ra, anh choàng tay qua vòng eo nhỏ của Ý An kéo cô sang một bên.

Việt Vũ không ngờ hành động vô tình này của anh đã khiến Du Trinh Trinh hiểu lầm, vì sự ghen tuông vớ vẩn Du Trinh Trinh đã không nhìn thấy được người đàn ông say mèm kia, cái cô nhìn thấy chính là hành động thân mật âu yếm của hai người.

Cô không biết vì sao trong lòng mình lại cảm giác đau đến như vậy, một cảm giác mà từ trước tới giờ cô chưa từng cảm nhận qua.

Bàn tay trắng nõn của Du Trinh Trinh bất giác siết chặt ly cocktail trong tay, tại sao cô lại có cảm giác này? tại sao thế giới xung quanh cô đột nhiên hoàng toàn sụp đổ.

Cô không thở nổi, cô ghét cái cảm giác đau đớn này.

Du Trinh Trinh đứng lên cô xoay người lại muốn rời khỏi nơi này ngay, cảnh trước mắt làm cô bứt rức trong lòng.

Thật không ngờ Du Trinh Trinh vừa mới quay người lại liền đụng phải nhân viên phục vụ, trên tay hắn cầm một cái khay đựng mấy ly rượu chuẩn bị đem đến bàn của mấy vị khách.

Vì đụng phải Du Trinh Trinh nên cái khay trên tay nhân viên phục vụ rơi xuống mặt đất, tiếng ly vỡ nát vang lên thu hút sự chú ý của mọi người.

Lúc này Việt Vũ và Ý An cũng như mọi người quay đầu lại nhìn về nơi phát ra âm thanh loảng choảng kia.

Ánh mắt sắc bén của Việt Vũ đột nhiên phát sáng khi anh nhìn thấy Du Trinh Trinh với cử chỉ hoảng hốt muốn rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

"Trinh Trinh."

Chương 118: Ngoại Truyện Việt Vũ Và Du Trinh Trinh 2

Đột nhiên giọng nói của Việt Vũ vang lên từ phía sau, làm Du Trinh Trinh ngỡ ngàng, vài giây sau cô mới quay đầu lại.

Đập vào mắt cô chính là gương mặt tuấn tú của Việt Vũ, trong lòng Du Trinh Trinh vừa tức giận vừa ái ngại, giống như cô vừa bị người khác bắt quả tan đang làm chuyện xấu.

Cô không quan tâm đến việc người phục vụ còn đang lau khô tay áo của cô, Du Trinh Trinh vội vàng bước thẳng ra cửa không muốn nhìn thấy Việt Vũ và cô gái kia nữa.

Việt Vũ nhìn thấy Du Trinh Trinh bỏ đi với thần thái hoảng hốt, anh không dám đuổi theo, chỉ sợ cô gặp anh sẽ càng thêm tức giận.

"*Việt Vũ, anh đứng yên ở đó để làm gì? sao không đuổi theo."*

Ý An vừa nói vừa dùng tay thúc Việt Vũ, ý bảo anh mau đuổi theo Du Trinh Trinh.

Được sự khuyến khích của Ý An, Việt Vũ liền chạy nhanh theo, ra đến cửa anh nhìn dáo dác tìm kiếm bóng đáng mỏng manh của Du Trinh Trinh.

Nhìn thấy cô bước thật nhanh về hướng đèn giao thông, như muốn trốn tránh điều gì đó.

Trong lòng Việt Vũ thật sự nổi giận, Trinh Trinh thật ra trong lòng em đang nghĩ gì, tại sao lại từ chói tình cảm của anh, hôm nay anh nhất định phải tìm ra đáp án.

Việt Vũ phóng nhanh theo cô, anh từ phía sau vươn tay chụp lấy cánh tay của Du Trinh Trinh kéo cô lại.

Du Trinh Trinh đang bước đi vội vã, vì hành động bất thình lình này của Việt Vũ nên thân thể của cô bất ngờ ngã về phía sau, nằm gọn trong lòng anh.

Du Trinh Trinh ngước khuôn mặt hốt hoảng của mình lên, đập vào mắt cô chính là gương mặt đẹp trai của Việt Vũ, ánh mắt thâm tình xen lẫn tia giận dữ nhìn thẳng vào mặt cô, làm cô bỡ ngỡ trong lòng.

Cô lúng túng đẩy thân hình mạnh mẽ của anh lúc này đang khóa chặt thân thể cao gầy của cô ra, nhưng thật không ngờ Việt Vũ lại bá đạo đến như vậy, cô càng dùng sức anh càng ôm chặt cô hơn.

Nhìn thấy phản ứng trốn tránh của Du Trinh Trinh, trong lòng anh càng thêm kiên quyết muốn giải quyết mọi chuyện ngày hôm nay.

Dù kết quả là tốt hay xấu anh cũng đã chuẩn bị tâm lý, chứ cứ đoán mò như thế này thật sự khiến lòng anh rất đau.

"Trinh Trinh, anh biết em có tình cảm với anh.

Tại sao? Tại sao em không cho anh cơ hội?."

Việt Vũ nói với giọng giận dữ nét mặt cũng vì vậy đã trở nên đỏ ké, anh tức giận vì sao cô lại cố chấp lẫn tránh tình yêu của hai người.

Du Trinh Trinh hơi ngỡ ngàng với thái độ hung dữ này của anh, hai người quen nhau đã hai năm, trong suốt thời gian hai năm này, cho dù Việt Vũ luôn theo đuổi cô nhưng thái độ của anh thật điềm tĩnh không hề có hành động mạnh mẽ, nóng nảy như ngày bây giờ.

Du Trinh Trinh bối rối cô dùng sức xô mạnh anh ra, ánh mắt nhìn sang chỗ khác, cô thật sự không còn dũng khí để đối mặt với anh.

"Giữa hai chúng ta không hề có tình cảm, trái tim của tôi chưa từng rung động vì anh."

Du Trinh Trinh nói ra những lời tuyệt tình này vì cô nghĩ Việt Vũ và cô gái trong quán bar đã phát sinh quan hệ.

Lời nói của cô không chỉ khiến Việt Vũ thất vọng, ngay cả trái tim của cô cũng đau đớn theo từng chữ cô thốt ra.

Thân thể cao lớn của Việt Vũ đột nhiên cứng đờ, khuôn mặt đẹp trai lúc nào cũng hiện lên ý cười giờ phút này chỉ còn vẻ âm u khó tả.

"Được!

Em nói em không yêu anh có phải không?."

Đột nhiên Việt Vũ cất giọng trầm trầm hỏi Du Trinh Trinh, cô lúng túng không biết phải nói gì, liền cúi đầu không dám đối diện với nộ khí của anh.

"Phải!."

Giọng nói nhỏ nhẹ của Du Trinh Trinh vang lên, làm Việt Vũ tức đến muốn điên người.

Du Trinh Trinh chỉ thốt ra một chữ nhưng lại khiến trái tim của anh cảm giác như ngừng đập trong giây lát, Việt Vũ đau lòng buông Du Trinh Trinh ra, đôi chân chậm rãi bước xuống con đường đông đúc xe cộ.

"Anh làm gì vậy?

Mau lên đây, rất nguy hiểm."

Du Trinh Trinh thất kinh trong lòng khi cô nhìn thấy hành động liều lĩnh này của anh.

Anh vẫn ngoan cố đứng yên tại chỗ không có ý định nhúc nhích, nhìn Du Trinh Trinh nói.
"Nếu em nói em không yêu anh, vậy dù anh có chết em cũng sẽ không quan tâm có phải không?."

Nghe anh nói vậy Du Trinh Trinh không biết phải nói gì, cô chỉ biết hiện tại trong lòng cô nóng như lửa đốt.

"Bípppppppppp.....bípppppppppppppp....bípppppppppppp."

Đột nhiên tiếng còi xe vang lên liên tục, Du Trinh Trinh bối rối chuyển tầm mắt của mình về hướng phát ra âm thanh chói tai kia.

Nhìn thấy mấy chiếc xe nhỏ không ngừng chuyển bánh lái sang chỗ khác để tránh đụng vào anh, nhưng còn một chiếc xe tải đang phóng tới với tốc độ nhanh như gió, cô kinh hãi trong lòng vì cô biết với tốc độ hiện tại chiếc xe tải kia không thể nào ngừng lại kịp lúc.

Du Trinh Trinh liền quay lại nhìn Việt Vũ, lúc này anh thật nhàn nhã đứng ngay chính giữa đường, gương mặt không hề đổi sắc trước sự cận kề của cái chết.

"Việt Vũ, anh lên đây trước rồi hãy nói.

Mau lên! xe sắp tới rồi."

Kỳ thật Du Trinh Trinh đã đối diện với sự sinh ly tử biệt hàng ngày trong công việc làm bác sĩ, nhưng khi nhìn thấy người cô quan tâm sắp rời khỏi thế gian này, cảm giác ngạt thở, trái tim đánh trống liên hồi làm đầu óc của Du Trinh Trinh cũng vì vậy trở nên choáng váng.

Việt Vũ nhếch môi cười trong sự giễu cợt, ánh mắt chờ mong nhìn Du Trinh Trinh lúc này sợ đến xanh cả mặt.

"Một người vô tâm như em cũng biết lo lắng cho anh sao?

Chết hay sống là việc của anh, em không cần bận tâm."

Việt Vũ nói với giọng bất cần, nếu hôm nay anh không ép cô đối mặt với tình yêu của hai người, anh sẽ không mang họ Việt.

Du Trinh Trinh thật sự không chịu nổi tính tình ngang ngược này của anh, cô tức giận trong lòng quyết định không thèm quan tâm đến anh nữa.

Cô nghĩ chắc anh chỉ muốn hụ dọa cô mà thôi.

Du Trinh Trinh không nói gì cô đứng yên chăm chú nhìn anh, đến khi chiếc xe tải chỉ còn lại một mét nữa sẽ đụng vào người anh.

Lúc này hai người thật cứng đầu giống y như trẻ con, ai lên tiếng trước xem như là kẻ thua cuộc.

Việt Vũ đã tính toán trong đầu với thân thủ của anh dù chỉ còn lại 50cm anh cũng có thể tránh được một cách dễ dàng, nhưng Du Trinh Trinh thì khác cô chưa từng được huấn luyện qua nhưng cô biết ở tốc độ này nếu chiếc xe tải kia đâm trúng Việt Vũ anh nhất định sẽ chết.

Du Trinh Trinh hốt hỏang kêu lên thật lớn.

"*Em yêu anh!*

Việt Vũ em yêu anh."

Vừa nghe Du Trinh Trinh nói vậy trong lòng Việt Vũ vui đến muốn bay vọt lên trời, anh nhanh chân lách mình sang một bên vừa vặn để chiếc xe tải lướt ngang qua người anh.

"Đồ điên!

Mày muốn chết nên tìm chỗ khác đừng làm hại đến tao."

Tên tài xế trong chiếc xe tải tò đầu ra ngòai cửa sổ xe, quát lên trong sự tức giận.

Muốn cua gái cũng không nên liều mạng đến như vậy, sẽ hại chết người.

Việt Vũ không quan tâm đến những người đi đường đang đứng xung quanh, xem một màn kịch do anh và cô đảm nhiệm vai chính.

Anh bước nhanh tới ôm Du Trinh Trinh vào lòng, cảm giác hạnh phúc anh đã khao khát từ lâu lúc này mới thật sự xuất hiện trong lòng anh.

Du Trinh Trinh đứng bất động để mặc cho Việt Vũ ôm mình, trong lòng còn hơi kinh ngạc với sự việc vừa mới diễn ra.

"Trinh Trinh, tình yêu khi đã đến dù em có muốn trốn tránh cũng không được.

Anh sẽ dùng thời gian và tình yêu của mình, để chứng minh quyết định của em là đúng."

Vừa nói dứt câu Việt Vũ đã ngang nhiên phủ đôi môi của mình lên môi cô.

Một nụ hôn sâu làm cho hai người quên đi tất cả, thế giới quanh họ bây giờ chỉ còn lại đối phương mà thôi.

**Chương ngoại truyện tiếp theo chị sẽ viết về Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi.*

Chương 119: Ngoại truyện Đường Vịnh Hi - 1

Tại căn cứ bí mật của tổ chức thần bí Shadow ở Italy, Đường Vịnh Hi mang cái bụng bầu chín tháng, với thân hình thon gọn chỉ có phần bụng là nhô ra thật to, cô nôn nóng đi qua đi lại trước hai mươi mấy cái màn hình vi tính trước mặt.

"Minh Vũ, giám sát thật kỹ nhất cử nhất động của Simon, lần này chúng ta phải một lần đánh tan tổ chức gián điệp của nước Nga."

Từ lúc Andrew bị Tần Gia Uy giết chết, Simon được người của chính phủ cử lên, đảm nhiệm vai trò người cầm đầu của tổ chức gián điệp quốc gia.

Đường Vịnh Hi đã thoả hiệp với Tần Gia Uy, sau khi cô tiêu diệt chướng ngại vật có thể làm ảnh hưởng đến vị trí thủ tướng của ba cô.

Cô sẽ giao lại chức vị thủ lĩnh của tổ chức thần bí Shadow cho Phan Minh Vũ.

Nghe Đường Vịnh Hi nói vậy Tần Gia Uy mới đồng ý, anh đề nghị để Tần gia giúp một tay nhưng Đường Vịnh Hi đã một mực từ chối.

Những chuyện này là việc của tổ chức thần bí Shadow không liên quan gì đến Tần gia cả, dù sao dưới tay anh còn rất nhiều thuộc hạ, cô biết mệnh lệnh của anh không ai dám làm trái, nhưng cũng không tránh khỏi có kẻ bức xúc trong lòng.

Tần Gia Uy không muốn ép cô, tuy anh biết năng lực của Peace, nhưng anh vẫn chuẩn bị một lực lượng hùng mạnh ở phía sau, chỉ cần Đường Vịnh Hi lên tiếng người của anh sẽ lập tức đứng ra giúp một tay.

"Chủ nhân, Cherry đã thành công đột nhập vào lãnh sự quán của nước Nga."

Phan Minh Vũ quan sát màn hình trước mặt nhìn Đường Vịnh Hi nói.

"Tốt!

Minh Vũ ra lệnh cho Ý An cùng đám thuộc hạ trà trộn vào khu quân sự của họ cài đặt chất nổ, và quan trọng nhất phải hủy kho hàng nơi tàng trữ những vũ khí quân sự."

Đường Vịnh Hi nhìn vào cái bản đồ trên tay ra lệnh, cô đã thành công hack vào mấy vi tính của Simon và tìm thấy những thông tin bí mật này.

"Dạ."

Phan Minh Vũ cung kính nhận lệnh, tay lập tức nhập vào mấy con số ám hiệu để phân phối mệnh lệnh cho Ý An.

Vì tránh có người nghe lén đối thoại của bọn họ khi chấp hành nhiệm vụ quan trọng, cách liên lạc duy nhất chính là mấy con số mật khẩu, cho dù người ngoài có nhìn thấy cũng không hiểu đó là gì.

Mười phút sau Đường Vịnh Hi và Phan Minh Vũ nhận được tín hiệu do Ý An giử về, cô đã thành công đặt chất nổ khắp nơi trong khu quân sự.

"Chủ nhân, việc đặt chất nổ là việc dễ dàng.

Nhưng về phần hủy diệt những thiết bị quân sự tối tân nhất thì thuộc hạ không tài nào làm được."

Nhìn thấy ám hiệu của Ý An, Đường Vịnh Hi liền trầm mặc, cô ngẫm nghĩ một chút đột nhiên nhìn Phan Minh Vũ nói.

"Minh Vũ, liên lạc với Ý An kêu cô ấy lẽn vào nơi đặt máy chủ của bọn họ, đút cái USB tôi đã đưa vào trong máy vi tính là được."

Ý An vừa nhìn thấy mệnh lệnh do Phan Minh Vũ gửi qua cho cô, cô liền tươi cười gật đầu trong lòng thầm nghĩ, "chủ nhân thật anh minh".

Sau khi Ý An đút cái USB vào trong máy chủ, màn hình mấy vi tính của Đường Vịnh Hi lập tức chớp chớp.

Cô khó khăn ngồi xuống cái ghế trước mặt, vì cái bụng thật lớn nên Đường Vịnh Hi phải chỉnh lại tư thế ngồi của mình vài lần mới cảm giác dễ chịu hơn.

"Minh Vũ, chuẩn bị phối hợp."

Cặp mắt của Đường Vịnh Hi vẫn nhìn vào máy vi tính lên tiếng.

Phan Minh Vũ nghe vậy liền đặt bàn tay của mình lên bàn phím chuẩn bị hỗ trợ.

Mấy tên thuộc hạ đứng bên cạnh liền đứng xoay quanh hai người.

Họ đã nghe qua kỹ thuật hacking của chủ nhân, nhưng chưa một lần được tận mắt chứng kiến, hôm nay quả thật là dịp may ngàn năm một thuở, để nhìn thấy cao thủ hacker Peace ra tay.

"Chuẩn bị."

Đường Vịnh Hi vừa nói bàn tay lập tức thao tác lưu loát trên bàn phím, ngón tay thon dài nhúc nhích thật nhanh, nhanh đến nổi mấy tên thuộc hạ đứng bên cạnh nhìn đến qua cả mắt, Đường Vịnh Hi chăm chú hack vào máy chủ còn về phần Phan Minh Vũ, anh phụ trách hack vào máy phụ được liên kết với máy chủ.
Phan Minh Vũ cố gắng phối hợp nhưng dù anh có dùng hết sức của mình cũng không thể theo kịp cô.

Phan Minh Vũ chỉ là phù hộ không quan trọng, trong lúc Đường Vịnh Hi đang xâm nhập hệ thống máy chủ của bọn người nước Nga, đột nhiên bụng cô truyền ra cơn đau từng đợt làm Đường Vịnh Hi nhíu mày cố chịu đựng.

Đường Vịnh Hi biết tiểu bảo bối muốn ra đời, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc.

"Con ngoan, chỉ còn một chút nữa,

con hãy cố chịu đựng."

Đường Vịnh Hi cúi xuống nhìn vào bụng của mình nói với giọng dịu dàng.

Sau khi trấn an tiểu bảo bối, cô liền ngước gương mặt vì đau nên đã toát những giọt mồ hôi lạnh lên, chú tâm vào màn hình.

Lúc này màn hình máy vi tính không ngừng nhảy những mật khẩu lạ.

Đột nhiên Đường Vịnh Hi đưa tay lên ngón tay trỏ ấn mạnh vào chữ "Enter" trên bàn phím.

Biểu tượng hình Peace hiện lên trên màn hình, nhìn thấy biểu tượng này ai nấy đều biết Đường Vịnh Hi đã thành công, họ liền vui mừng trong lòng.

Mấy tên thuộc hạ đứng một bên nhìn thấy kỹ thuật Đường Vịnh Hi hack, trong lòng vừa hồi hộp vừa khâm phục cô.

Phan Minh Vũ buông lỏng bản thân mình, anh thở phào nhẹ nhõm, những nốt xương tay lúc này đã tê cứng, Phan Minh Vũ co vào co ra bàn tay của mình để giúp thư giãn mấy nốt xương ngón tay.

Đường Vịnh Hi ung dung dựa lưng vào thành ghế, bàn tay mềm mại xoa xoa cái bụng tròn trịa của mình.

"Tiểu bảo bối của mẹ, con thật ngoan."

Đường Vịnh Hi nở một nụ cười ngọt ngào, buông ra lời khen ngợi tiểu bảo bối.

Không biết tiểu bảo bối có hiểu được lời nói của cô không nhưng sau khi cô nói vậy, cơn đau đớn trong bụng đã giảm đi rất nhiều.

Vài giây sau đột nhiên Đường Vịnh ngồi thẳng người lại, bàn tay trắng nõn tiếp tục thao tác trên bàn phím.

Lúc này cô đang khống chế máy của bọn họ, đột nhiên trên màn hình vang lên những tiếng nổ kinh thiên động địa, ánh lửa hồng phát cháy khắp nơi.

Đường Vịnh Hi đã khởi hoạt chương trình tự hủy diệt của những chiếc máy bay quân sự và xe tăng.

"Chủ nhân, đã xảy ta chuyện gì."

Mấy tên thuộc hạ đứng bên cạnh chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra, một kho hàng quành tráng của nước Nga chỉ trong chốc lát đã bị tiêu diệt hoàng toàn.

" Tất cả vũ khí quân sự đều được lấp đặt hệ thống tự hủy diệt, để đề phòng khi ra trận lọt vào trong tay của kẻ địch, họ sẽ dùng cách này để hủy đi nó.

Tránh cho kẻ địch dùng vũ khí của họ, để đối phó lại với họ."

Giọng nói lạnh lùng của Đường Vịnh Hi vang lên, giải thích cho thuộc hạ của mình.

Nghe Đường Vịnh Hi nói vậy họ liền gật đầu tỏ ra hiểu, nhưng dù họ biết được điều này cũng vô dụng, nếu không có kỹ thuật hacking cao siêu như Đường Vịnh Hi, cũng chẳng làm được những việc này.

Trong lúc mọi người còn đang đắc ý về sự thành công của Đường Vịnh Hi, tất cả màn hình trước mặt hiện lên tin tức trực tiếp bên nước Nga.

Một phát ngôn viên trên màn hình nói với giọng hoang mang, tuần thuật lại tình trạng của nước Nga.

"*Vào lúc 5.30 chiều, lãnh sự quán của nước Nga đã bị đột kích.*

Tất cả mọi người đều chết dưới chất nổ, hiện tại chính phủ Nga đang trong tình trạng rối loạn, cảnh sát đã được bố trí khắp nơi để bảo vệ cho người dân."

Nói đến đây người phát ngôn viên dừng một chút, để đọc thông tin vừa mới nhận được.

"Chúng tôi vừa mới nhận được tin tức, hacker đã thành công xâm nhập vào hệ thống giao thông hàng không và đường bộ, tất cả đèn giao thông đều bị quấy rối, cũng vì vậy nên đã xảy ra rất nhiều tai nạn máy bay và xe."

Chương 120: Ngoại truyện thu và Đường Vịnh Hi - 2

Trong lúc này đột nhiên màn hình bị chớp chớp mất đi tính hiệu, không bao lâu liền chuyển sang màn hình màu đen.

"Reng.....reng....."

Tiếng điện thoại di động của Đường Vịnh Hi vang lên thu hút sự chú ý của mọi người, Đường Vịnh Hi bắt máy nói với giọng đều đều làm đối phương không thể đoán được tâm tư của cô.

"Nói đi."

"Chủ nhân, bên Nga bây giờ rất loạn, người dân trong lòng hoang mang, vì hệ thống thông tin và điện lực đã bị chủ nhân quấy động.

Còn nữa Simon đã bị Cherry bắt được, thuộc hạ chuẩn bị cùng Cherry đưa hắn về tổng bộ bên Mỹ."

Mấy ngón tay thon dài của Đường Vịnh Hi làm động tác gõ gõ trên mặt bàn, cô ngẫm nghĩ một chút về chuyện Ý An vừa mới báo cáo.

Bàn tay mềm mại bất giác xoa xoa cái bụng tròn trịa của mình, để làm giảm đi cơn đau bất đầu chiếm lấy toàn bộ thân thể của cô.

" R út lui."

Cô đã hủy diệt toàn bộ vũ khí quân sự của bọn họ, dù họ có muốn đối đầu với nước Mỹ, cũng không còn khả năng.

Xem như lần này cô vì bảo bối nên không giết những quan chức chính phủ, hù dọa họ như vậy cũng đã đủ để đánh tan nhuệ khí của bọn họ.

"Dạ."

Ý An và Cherry đồng thanh lên tiếng, nói xong Đường Vịnh Hi không còn sức lực buông điện thoại di động xuống mặt đất.

"Minh Vũ,.....đưa ta.....đến bệnh viện.....ngay."

Đường Vịnh Hi nhíu mày nói với giọng yếu ớt, cô không ngờ cơn đau bụng sinh này còn đau hơn gấp mười lần cơn đau bị trúng đạn.

Trên đường đưa Đường Vịnh Hi đến bệnh viện Thân Ái, Phan Minh Vũ gọi điện thoại cho Tần Gia Uy hay.

Lúc này anh đang được tạp chí The Young and Rich (tuổi trẽ và giàu có) của Italy phỏng vấn.

"Xin hỏi Tần tổng, hiện tại anh là người giàu có nhất Italy này.

Đối với anh cái gì là quan trọng nhất?

Tiền tài, quyền lực hay sức khỏe?"

Cô phóng viên xinh đẹp nhìn Tần Gia Uy đưa ra câu hỏi, ánh mắt hâm mộ không thể nào rời khỏi người đàn ông xuất sắc về cả bốn phương diện.

Dung mạo, trí tuệ, tiền tài, quyền lực đều nằm hết trên người của Tần Gia Uy.

Tần Gia Uy nghe cô phóng viên hỏi vậy, trên gương mặt lạnh lùng chợt hiện lên nụ cười ấm áp, ánh mắt kiêu ngạo lúc này đã trở nên ôn nhu hơn.

"Trong lòng Tần Gia Uy tôi, điều quan trong nhất chính là Đường Vịnh Hi, vợ của tôi."

Tần Gia Uy không hề e ngại khi nói ra những lời này, tiên tài danh vọng là những thứ ai nấy đều muốn có được, nhưng nếu phải đánh đổi tất cả để giữ được Đường Vịnh Hi bên cạnh, anh sẽ không ngần ngại để bỏ đi tất cả.

Cô phóng viên thật kinh ngạc với câu trả lời của Tần Gia Uy, cô đã phỏng vấn nhiều doanh nhân.

Tuy họ đều yêu vợ của mình, nhưng việc quan trọng nhất trong lòng họ luôn luôn là quyền lực và tiền tài, người vợ cùng chăn gối chỉ đứng ở vị trí thứ ba.

Cô phóng viên thầm hâm mộ Đường Vịnh Hi được người đàn ông ưu tú như

Tần Gia Uy yêu.

Trong lúc này đột nhiên điện thoại di động của Tần Gia Uy được anh đặt trên bàn bên cạnh vang lên, cặp mắt sắc bén liếc ngang qua màn hình điện thoại. Nhìn thấy ba chữ Phan Minh Vũ nhấp nháy trên màn hình, anh liền bắt máy ngay.

"Chuyện gì?"

Nghe Phan Minh Vũ báo cáo Tần Gia Uy nôn nóng đứng bật dậy, không quan tâm đến cô phóng viên vội vàng bước ra ngoài.

"Sam đến bệnh viện Thân Ái ngay."

Vừa đi anh vừa ra lệnh cho Sam, Sam thật không làm anh thất vọng, chiếc xe Jeep hùng mạnh như con mảnh long phóng xé gió vượt đèn giao thông về hướng của bệnh viện Thân Ái.

Trước mặt bọn họ chính là trạm kiểm sát của cảnh sát, đang chặn những chiếc xe chạy ngang qua để tiếng hành kiểm tra nồng độ cồn, Sam liền nhìn qua gương chiếu hậu chờ mệnh lệnh của Tần Gia Uy.

"Vượt!."

Một chữ ngắn gọn của Tần Gia Uy đã khiến Sam không kiên nể gì phóng thật nhanh qua trạm kiểm sát, dù ở trước mặt chính là một cảnh sát viên đang vươn hai tay ra để chặn xe của họ lại.

"Vèo" một cái chiếc xe Jeep vượt ngang qua đồn kiểm sát như một cơn lóc.

"Ngừng lại..... Ngừng xe ngay!"

Tên cảnh sát tức giận quát lên, hắn định leo lên xe gắn máy chặn xe Tần Gia Uy lại.

Đột nhiên cấp trên của hắn dùng tay gõ thậy mạnh vào đầu của hắn.

"Cậu muốn chết sao?

Không biết xe đó là của Tần Gia Uy sao, lại dám chặn hắn lại.

Xem như hôm nay là ngày may của cậu, nếu chiếc xe đó ngừng lại cậu sẽ chết chắc."

Cấp trên của tên cảnh sát liền tức giận nói, ở Italy này ai mà không biết xe của Tần Gia Uy.

Dù có mười cái mạng họ cũng không dám chặn đường anh.

" Tần Gia Uy?

Là....là..... Người đứng...đứng.... đầu mafia?"

Tên cảnh sát nói với giọng lúng túng, hắn vừa mới từ nơi khác chuyển đến, nên không biết đó là xe của Tần Gia Uy.

"Cậu thật may mắn, lần trước cảnh sát cấp cao vừa mới lên nhậm chức muốn thị uy, không biết chết là gì.

Biết đó là xe của Tần Gia Uy, nhưng lại cố tình chống đối hắn.

Tần Gia Uy vừa bước xuống xe, giữa thanh thiên bạch nhật tên thuộc hạ bên cạnh thản nhiên rút súng, bắn hai phát vào chân của tên cảnh sát cấp cao, biến hắn thành người tàn phế."

Tên cảnh sát nghe cấp trên nói vậy tay chân cũng trở nên mềm nhũn, hắn đã nghe qua, ở Italy này Tần Gia Uy chính là thượng đế hắn chính là luật pháp.

Dù Tần Gia Uy có công khai giết người, cảnh sát như họ cũng không dám động đến anh.

Tên cảnh sát cấp cao liền ấn vào máy bộ đàm, ra lệnh cho thuộc hạ mở đường cho xe của Tần Gia Uy.

Lập tức có bốn chiếc xe cảnh sát bật đèn khẩn cấp, tiếng còi xe báo động vang lên, chạy trước mở đường cho chiếc xe Jeep màu đen của Tần Gia Uy tiến vào khu vực của bệnh viện Thân Ái.

Tất cả mọi người đang đứng trước cửa bệnh viện, liền nhìn theo nơi phát ra âm thanh báo động.

Họ nhìn thấy một đoàn xe cảnh sát mở đường cho một chiếc xe con màu

đen, trong lòng thật tò mò không biết người trong xe có thân phận gì lại được ưu đãi đến như vậy.

Chương 121: Ngoại truyện Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi - 3

Nhìn thấy Tần Gia Uy vội vàng bước xuống xe, ai nấy đều nhìn vào người đàn ông cao lớn này.

Tần Gia Uy đứng trước cửa bệnh viện trong lòng nóng như lửa đốt, cặp mắt sắc bén nhìn về con đường đông đúc người qua lại.

Con ngươi đen nhánh chợt hiện lên tia sáng khi anh nhìn thấy chiếc xe của Đường Vịnh Hi tiến vào.

Phan Minh Vũ vừa dừng xe lại, Tần Gia Uy đã gấp gáp mở cửa xe ra, đập vào mắt anh chính là một Đường Vịnh Hi đang nằm đau đớn ở ghế sau.

Trán cô lắm tắm những giọt mồ hôi lạnh, anh đau lòng khom xuống cẩn thận bế Đường Vịnh Hi lên.

"Gia Uy....."

Đường Vịnh Hi gọi tên anh một cách dịu dàng, vì đau đớn nên toàn thân cô không còn sức lực, cặp mắt cũng vì vậy đã trở nên mờ mịt hơn.

"Phải! Là Gia Uy của em."

Tần Gia Uy nói với giọng yêu thương, anh không quan tâm đến mọi người đang vây quanh nhìn họ, liền bế Đường Vịnh Hi đi thẳng vào nơi cấp cứu.

Đám thuộc hạ trong lòng lo lắng bước theo sau hai người.

Vừa đến trước cửa phòng cấp cứu, nữ viện trưởng cùng với mấy cô y ta đã đứng chờ sẵn.

"Tần tổng, mau đưa Tần phu nhân vào trong."

Mẫn Nghi nhìn Tần Gia Uy nói, trên đường Tần Gia Uy đến đây anh đã gọi điện thoại cho Mẫn Nghi nữ viện trưởng của bệnh viện Thân Ái tại Italy này.

Trong phòng cấp cứu Tần Gia Uy đứng một bên, một tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Đường Vịnh Hi tay còn lại cầm chặt cái khăn mùi xoa lau đi những giọt mồ hôi trên trán cô.

"*Vịnh Hi, em an tâm có anh ở đây.*

Anh đám đảm bảo, em và con nhất định sẽ an toàn."

Tần Gia Uy nhìn Đường Vịnh Hi nói với giọng quả quyết, sau khi trấn an cô anh liền nhìn Mẫn Nghi bằng ánh mắt nguy hiểm.

Mẫn Nghi bị ánh nhìn uy hiếp của Tần Gia Uy làm cô luống cuống, cô biết Tần Gia Uy đang cảnh cáo cô nếu Đường Vịnh Hi và em bé có xảy ra mệnh hệ gì, cái mạng nhỏ này của cô cũng đừng hồng giữ được.

"Ahhhhhhhhhh.... Gia Uy..... Em đau quá....."

Đột nhiên bàn tay mềm mại của Đường Vịnh Hi bấu chặt bàn tay của anh kêu lên trong cơn đau đớn.

"Ngoan..... Em ráng chịu đựng một chút."

Mấy cô y ta thật kinh ngạc với giọng điệu dịu dàng này của anh, nhìn vào dáng vẻ lạnh lùng của Tần Gia Uy vừa rồi, họ không thể nào tin nổi anh vừa mới thốt ra những lời quan tâm nhỏ nhẹ này.

"Tần phu nhân, cô hít vào một hơi thật sâu rồi chậm rãi thở ra."

Mẫn Nghi đang kiểm tra cửa mình của Đường Vịnh Hi lên tiếng, hiện tại cô có thể nhìn thấy đầu của em bé.

"Tần phu nhân em bé chuẩn bị ra đời, tôi đếm đến ba cô hãy dùng sức để rặn."
Mẫn Nghi nhìn Đường Vịnh Hi nói, bàn tay đang ở trong tư thế chuẩn bị kéo em bé ra ngoài.

"Một....hai....ba!."

Mẫn Nghi vừa đếm xong, tiếp theo sau là tiếng thét đau đớn của Đường Vịnh Hi.

"Ahhhhhhhhhhhh."

Đường Vịnh Hi dùng sức rặn thật mạnh, Tần Gia Uy đứng bên cạnh lòng đau như dao cắt anh không ngờ sinh em bé lại khổ sở đến như vậy.

Trong lòng Tần Gia Uy quyết định anh sẽ không để Đường Vịnh Hi trải qua sự đau đớn này lần thứ hai.

"Oa....Oa.....Oa....."

Đột nhiên tiếng khóc hùng dũng của em bé vang lên làm cho mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, thuộc hạ của hai người đang bối rối đi đi lại lại trước cửa cũng vui mừng thay cho chủ nhân.

"*Chúc mừng Tần Tổng, Tần phu nhân đã sinh được một bé trai.*

Một cậu bé sổ sữa được sinh ra đời, Mẫn Nghi giao cho Tần Gia Uy nhiệm vụ cắt rúng cho cậu bé.

Tần Gia Uy nhìn vào cậu bé trên tay mình, anh vẫn không thể nào tin nổi đây là kết tinh tình yêu của Đường Vịnh Hi và anh.

Cậu bé nhìn giống y như Tần Gia Uy từ thần thái cho đến cái nhíu mày đều y trang như ba của mình.

"Gia Uy.... Em muốn nhìn bảo bối."

Đường Vịnh Hi nhìn thấy Tần Gia Uy ngây người nhìn con trai, trong lòng lo lắng, không biết con trai họ có bị gì không.

Tần Gia Uy nghiêng đầu nhìn Đường Vịnh Hi, anh liền bế con đến trước mặt cô.

Nhìn thấy bản sau của Tần Gia Uy, Đường Vịnh Hi bất giác lắc đầu.

Trong lòng suy nghĩ không biết khi lớn lên, đứa con này sẽ làm bao nhiêu cô gái điêu đứng vì nó.

"Gia Uy..... Anh hãy đặt tên cho bảo bối."

Dù lúc này Đường Vịnh Hi rất mệt mỏi không còn sức lực, nhưng cô vẫn

muốn ôm ấp con mình.

Tần Gia Uy thấy Đường Vịnh Hi vươn tay muốn bế con, anh liền đặt bảo bối nhẹ nhàng xuống bên cạnh cô.

"Con trai ngoan, từ bây giờ trở đi, con chính là Tần Gia Nghiêm.

Chữ Nghiêm của nghiêm khắc, nghiêm nghị.

Tần Gia Uy muốn con trai mình người làm bất cứ chuyện gì cũng phải nghiêm túc không được lơ là qua loa.

Chỉ như vậy một Tần Gia Nghiêm bá đạo đã sinh ra đời, sau này nhất định sẽ khiến Italy này không có ngày yên ổn, sẽ khiến Tần Gia náo loạn hẳn lên.

**Chương kế tiếp là ngoại truyện đầy tháng của Tần Gia Nghiêm.*

Chương 122: Ngoại truyện tiệc đầy tháng của Tần Gia Nghiêm

Hôm nay không chỉ tứ đại tài phiệt cùng vợ con bay từ Thành Phố S đến Italy, ngay cả Thiết An Minh cũng từ New York bay sang để dự buổi tiệc đầy tháng con trai của Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi.

Vừa bước xuống chiếc máy bay tư nhân tại phi trường Catania International Airport lớn nhất tại Sicily Italy, đã có một đoàn xe Jeep màu đen đậu sẵn dưới chân máy bay để tiếp đón những vị khách mời đặc biệt này.

Thuộc hạ của Tần Gia Uy trên người mặc âu phục màu đen áo sơ mi trắng mang kính râm, cung kính hộ tống mọi người đến biệt thự Tần gia.

Vừa tiến vào phạm vi của toà lâu đài màu trắng nguy nga, tọa lạc ngay bên cạnh bờ biển, cảnh tượng kỳ diệu với ánh nắng nhè nhẹ chiếu xuống mặt nước phải chiếu lại màu xanh biếc làm người ta nhìn vào cảm giác thoải mái dễ chịu vô cùng, nhưng thật đáng tiếc quang cảnh tuyệt đẹp này đã bị không khí căng thẳng bên trong cánh cổng màu trắng của toà biệt thự phá hỏng, vì sự phòng vệ chặt chẽ đến nổi một con ruồi cũng khó mà bay lọt.

Cứ cách mười phút một đám thuộc hạ của Tần Gia Uy trên tay cầm những khẩu súng trường tấn công tối tâm nhất, bước đi thận trọng giám sát hoàn cảnh xung quanh toà lâu đài.

Xe dừng lại trước cửa chính của Tần gia, Tần Gia Vỹ đứng uy nghiêm trước cửa chào đón mọi người.

Người bước xuống xe đầu tiên chính là Lôi Lạc Thiên, một tay bế Lôi Lạc Tuyết lúc này đã ba tuổi, một tay ôm Trình Lam vào lòng.

Dáng vẻ của Lôi Lạc Thiên lúc nào cũng như vậy, vẫn uy nghiêm như ngày nào, tuy bây giờ anh không nhúng tay vào hắc đạo nhưng khí thế của một thủ lĩnh luôn tiềm ẩn trên người anh.

Cậu bé Lôi Lạc Thần thản nhiên bước xuống từ ghế phụ, cậu bé 9 tuổi nhìn giống Lôi Lạc Thiên y như đúc.

Nét mặt đẹp trai ánh mắt lạnh lùng có phần bá đạo y như Trình Lam.

Bước xuống từ chiếc xe thứ nhì chính là Mạnh Hùng, anh thong thả ôm Kiều Nhi vào lòng nét mặt nguy hiểm giờ chỉ còn sự ấm áp của một người cha khi anh ở bên cạnh Mạnh An Nhi cô công chúa 6 tuổi và cậu bé nghịch ngợm y như Kiều Nhi, Mạnh An Phong đã tròn 3 tuổi nhưng Kiều Nhi thật yêu thương cậu bé, cô thường nói An Phong được truyền lại tất cả gien ưu tú của Mạnh Hùng, cũng vì vậy cô đặc biệt nguôn chiều An Phong.

Tên thuộc hạ mặc trên người âu phục màu đen, cung kính mở cửa cửa chiếc xe thứ ba ra, một đôi giày da bóng loáng cùng với đôi chân cường tráng của Nam Liệt bước xuống, trên tay anh bế Nam Hàn Băng, tiểu bảo bối của Nam Liệt, cũng là khắc tinh của anh.

Hàn Mạc cùng với Nam Cường bước sau anh, cô cũng như xưa khí thế mạnh mẽ của một thủ lĩnh không hề suy giảm, dù cô đã là mẹ của hai con.

Hàn Mạc thật nghiêm khắc với Nam Cường, mặc dù Nam Cường chỉ là một cậu bé bốn tuổi nhưng cô chưa hề lơ là với việc dậy dỗ con trai.

Lúc nào bên cạnh Nam Cường cũng được Lãnh Dương và Lãnh Tuấn theo bảo vệ, Lãnh Đương và Lãnh Tuấn không chỉ đảm nhiệm sự an toàn của Nam Cường, họ kiêm luôn chức trách dạy dỗ cậu bé võ thuật và cách sử dụng vũ khí.

Chiếc xe cuối cùng được đích thân Tần Gia Vỹ mở cửa để nghinh đón đệ nhất thiên kim hắc đạo Tần Gia Duyên và Tràn Hạo.

Trên tay mỗi người bế một đứa bé, Tràn Gia Thảo Mi tuy còn nhỏ nhưng lúc nào cô bé cũng đòi ba, Gia Duyên bế Tràn Gia Tuấn, chắc có lẽ như người ta thường nói mẹ lúc nào cũng thương con trai, ba thì yêu con gái.

Đối với Tràn Hạo và Gia Duyên hai tiểu bảo bối sông sinh này là tính mạng của hai người.

"Anh ba."

Gia Duyên nhìn thấy Tần Gia Vỹ liền vui mừng gọi anh, cô đưa tiểu bảo bối trong tay mình lại cho Châu Ân bế liền lao vào lòng ngực ấm áp của anh ba,

từ lúc Tần Gia Uy bị thương đưa về Thành Phố S chữa trị tới bây giờ, cũng

đã một năm họ không gặp mặt.

"*Gia Duyên ngoan, em đã làm mẹ không nên nhõng nhẽo như vậy."*

Tần Gia Vỹ ôm Gia Duyên vào lòng nói với giọng yêu thương, Gia Duyên nghe anh nói vậy liền giận dữ xô Tần Gia Vỹ ra.

"*Anh ba, anh thật xấu!*

Có vợ rồi nên quên cả đứa em gái này."
Gia Duyên xoay người lại bước tới bên cạnh Tràn Hạo, tỏ ra không quan tâm đến Tần Gia Vỹ nữa.

"*Gia Vỹ, cậu bị Gia Duyên liệt kê vào phần tử sợ vợ rồi đấy."*

Mạnh Hùng nhìn Tần Gia Vỹ nói với giọng đùa bỡn, ai nấy đều biết cô tư nhà họ Tần không thể chọc giận.

Lúc này Thiết An Lâm từ trong biệt thự bước ra ngoài, cô mang cái bụng bầu lớn bước nhanh tới bên cạnh Tần Gia Vỹ.

"*An Lâm, em đi từ từ thôi cẩn thận vấp ngã."*

Tần Gia Vỹ lo lắng nói, Thiết An Lâm là như vậy đó, dù là đang mang thai cô vẫn như lúc trước, hành động nhanh nhẹn của một cảnh sát đã ân sâu vào tiềm thức của cô.

"*Gia Duyên, chị là An Lâm."*

Thiết An Lâm nhìn Gia Duyên giới thiệu bản thân mình, Gia Duyên không nói gì ánh mắt sắc bén quan sát Thiết An Lâm từ trên xuống dưới.

Trong lòng Tần Gia Vỹ thật ảo não, anh đã chứng kiến cảnh Gia Duyên ghen tuông, không chấp nhận chị dâu.

Một lúc sau đột nhiên Gia Duyên nở một nụ cười rạng rỡ, bước đến bên cạnh Thiết An Lâm.

"*Chị dâu, em đã nghe qua về tình sử của chị và anh ba.*

Sau này nếu anh ấy có bắt nạt chị, chị nhớ nói với em, em sẽ giúp chị trừng

phạt anh ấy."

Nghe Gia Duyên nói vậy Tần Gia Vỹ liền thở phào nhẹ nhõm, Tràn Hạo thật hài lòng với biểu hiện của Gia Duyên.

Trong lòng anh nghĩ sau khi sinh con, Gia Duyên đã trở nên trưởng thành thấu tình đạt lý hơn.

Sau khi hàn quyên một lúc mọi người được Tần Gia Vỹ đưa vào trong đại sảnh.

Đột nhiên Tần Gia Vỹ không thấy Thiết An Lâm đâu, anh liền quay đầu lại tìm cô. Đập vào mắt anh chính là một Thiết An Lâm với nét mặt khẩn trương cứ cách vài giây cô lại nhìn vào cái đồng hồ đeo trên cổ tay mình.

Sau khi Tần Gia Vỹ an tọa mọi người, anh liền sải bước đến bên cạnh Thiết An Lâm.

"*An Lâm, em đang đợi ai vậy?"*

Thiết An Lâm ngước cặp mắt băn khoăn của mình lên, nhìn anh nói với giọng lo lắng.

"*Gia Vỹ, có khi nào anh hai vì không chấp nhận chuyện của mình, nên sẽ không đến dự buổi tiệc ngày hôm nay?."*

Trong lòng Thiết An Lâm thật lo lắng, cô sợ Thiết An Minh không đồng ý việc hai người cưới nhau.

"*Em ngốc, anh hai sẽ không phản đối đâu."*

Tần Gia Vỹ yêu thương vuốt ve mái tóc dài của Thiết An Lâm nói với giọng trấn an, anh vừa dứt câu Thiết An Minh đã từ ngòai cửa chính bước vào.

Thiết An Lâm kinh ngạc mở to mắt khi cô nhìn thấy Thiết An Minh, cô ngỡ ngàng không phải vì sự xuất hiện của Thiết An Minh, mà là vì người bước đi tay trong tay với anh.

Từ lúc nào anh hai có người yêu, sao cô chưa từng nghe anh ấy nhắc qua.